

Keyifli Okumalar Dileriz

Binlerce kategoride milyonlarca PDF e-kitap, ders kitapları, dergiler ve romanlara platformumuz üzerinden ücretsiz ulaşabilirsiniz.

RESMİ WEB SİTEMİZ

<https://rantey.org>

Yedek ve Duyuru Kanallarımız

Sitemize erişim engeli gelmesi veya adres değişikliği durumunda aşağıdaki kanallardan güncel giriş adresine erişebilirsiniz:

- Telegram: <https://t.me/birkitapbir>
- WhatsApp Kanalımız : <https://whatsapp.com/channel/0029VbDHv8uE50Us4lvMoc0Y>

LIARS LIKE US

J.T. GEISSINGER

- Çeviri Kitapların Olduğu Telegram Kanalımız
 - Çeviri Yedek Telegram Grubumuz
 - Çeviri Kitaplar Sohbet Grubumuz
 - Çeviri Kitaplar Yorum + Öneri
- Çeviri Kitaplar Instagram Sayfamız

Not: Türkiye’de basılmamış kitapların ya da yarım kalmış serilerin yapay zeka çevirisini paylaşan bir topluluğuz. Kitaplarımız paylaşılmak içindir. Ama lütfen emeklerimizi hiçe sayarak kendi oluşumunuz gibi yansıtmayınız. PDF içindeki logo-imza sayfamızı silmeyiniz. Çok fazla zaman ve emek verilerek oluşturulmuş bir arşivimiz mevcut. Lütfen anlayışlı olunuz.

Dip not: Artık Çeviri Kitap isteği alınmayacaktır.

Sevgiler.

Çevirigiller Ekibi

Bizim Gibi Yalancılar

AHLAKİ GRİ KİTAP 1

J.T. GEISSINGER

İçindekiler

Çalma Listesi

- Bölüm 1
- Bölüm 2
- Bölüm 3
- Bölüm 4
- Bölüm 5
- Bölüm 6
- Bölüm 7
- Bölüm 8
- Bölüm 9
- Bölüm 10
- Bölüm 11
- Bölüm 12
- Bölüm 13
- Bölüm 14
- Bölüm 15
- Bölüm 16
- Bölüm 17
- Bölüm 18
- Bölüm 19
- Bölüm 20
- Bölüm 21
- Bölüm 22
- Bölüm 23
- Bölüm 24
- Bölüm 25
- Bölüm 26
- Bölüm 27
- Bölüm 28
- Bölüm 29
- Bölüm 30
- Bölüm 31
- Bölüm 32
- Bölüm 33
- Bölüm 34
- Bölüm 35

Bölüm 36

Bölüm 37 Sonsöz

Teşekkür Yazar

Hakkında

J.T. Geissinger tarafından da

Bu bir kurgu eseridir. İsimler, karakterler, kuruluşlar, yerler, olaylar ve vakalar ya yazarın hayal gücünün ürünüdür ya da hayali olarak kullanılmıştır.

Metnin telif hakkı © 2023 by J.T.

Geissinger, Inc. Tüm hakları saklıdır.

Bu kitabın hiçbir bölümü çoğaltılamaz veya bir erişim sisteminde saklanamaz veya Yayıncının açık yazılı izni olmaksızın elektronik, mekanik, fotokopi, kayıt veya başka herhangi bir biçimde veya herhangi bir yolla iletilemez.

J.T. Geissinger, Inc. tarafından

yayınlanmıştır. ISBN-13: 979-8-

9853168-8-9

Düzenleme Linda Ingmanson

Kapak tasarımı Lori Jackson

Eric Guilmette'in kapak fotoğrafı Michelle Lancaster @lanefotograf

www.jtgeissinger.com

Beyaz şövalyeme. Elf kraliçen seni seviyor.

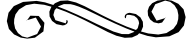
Sevdiğiniz şeyi bulun ve sizi öldürmesine izin verin.
~ (Yanlışlıkla Charles Bukowski'ye atfedilmiştir)

Çalma Listesi

Spotify'da dinleyin

"Killer" Valerie Broussard
"Big Bad Wolf" Roses & Revolutions "I
Want To" Rosenfeld
"Devil Devil" MILCK
"Animal" AG, MOONZz
"Devil I Know" Allie X "Bad
Guy" Billie Eilish "Secret"
The Pierces "Lunatic"
UPSAHL
"Watch Me Burn" Michele Morrone
"Choke" Royal & the Serpent
"Monsters" Ruelle
"Joke's on You" Charlotte Lawrence "A
Little Wicked" Valerie Broussard "SHE"
Winona Oak
"Goddess" Jaira Burns
"Wicked as They Come" CRMNL
"Trustfall" Pembe

Bir

Tarı balonlar ValUBooks'un açık cam kapıları üzerinde neşeli bir kemer gibi sallanırken, mutlu bir şekilde ölüme giden müşteri akını da devam ediyor.

Ruhumu, ailemin mirasını ve kurmaya cesaret ettiğim tüm hayalleri.

"O kadar da kötü değil," diyor Viv parlak bir sesle.

Çilli ve çilek sarısı saçlı tatlı çalışanım, dükkânımın vitrininde yanımda duruyor ve dışarıdaki insan kalabalığının ezeli düşmanımın zaten kabarık olan banka hesabını şişirmek için yol almasını izliyoruz.

Rakip derdim ama ortada rakip falan yok. ValUBooks, bir milyanın üzerinde varlığa sahip, ülke çapında 1.000'den fazla başarılı perakende satış noktası işleten ve 30.000'den fazla kişiyi istihdam eden bir Fortune 500 şirkettir.

Şirketim Lit Happens'ın bir lokasyonu, beş çalışanı ve "varlıkları" var; bunlar arasında içeri girip çıkan bir dizi yabani kedi ve bir keresinde şehir sağlık müfettişi dükkânın içindeki küçük kafenin yıllık teftişini yapmak için geldiğinde alev alan bir ateş şeytanı tarafından ele geçirilmiş eski bir espresso makinesi de var.

"Elbette. Tıpkı beyin tümörünün o kadar da kötü olmadığı gibi." diye mırıldanıyorum.

Viv bana bir bakış atıyor, yüz ifademi inceliyor, sonra geri dönüyor manzarası güneşli Temmuz sabahı ve

beni rahatlatmaya çalışmaya devam ediyor.

"Bu kadar depresif olma. Bugün açılış günü. Bugün çok yoğun olacaklar. Yarın daha yavaş olacağına bahse girerim. Gelecek hafta ise tamamen bitmiş olacak."

İşim gibi ölü. Geleceğim gibi ölü. Tıpkı altı ay önce erkek arkadaşım Ben'in aniden aramızdaki ilişkinin bittiğini ilan etmesiyle çığlık atarak durma noktasına gelen aşk hayatım gibi. Sonra da sanki kaçmaya çalıştığı bir tahsildarmışım gibi numaramı engelledi.

Ne olduğu hakkında hâlâ hiçbir fikrim yok. Onunla konuşmak için dairesine gittiğimde, karşı komşusu taşındığını söyledi.

Adres bırakmamıştı. Ev sahibine haber bile vermemiş. Kanundan kaçan bir suçlu gibi çekip gitmiş.

Muhtemelen hayatımın sona ermek üzere olduğuna dair bir önsezisi vardı ve benimle birlikte iflasın ve kendinden nefret etmenin derinliklerine sürüklenmek istemedi.

"Aman Tanrım. Bu Kanal 4 Haberleri!" Dehşete kapılmış bir halde, otoparka girmekte olan, tavanına uydu anteni takılı mavi-beyaz minibüsü gösterdim.

Viv umutla, "Belki gaz kaçağı vardır." diyor.

Alay ediyorum. "Bunun için teşekkürler ama haberler gaz sızıntısını haber yapmak için gelmiyor. Büyük açılışı haber yapıyorlar."

"Belki *de büyük* bir gaz sızıntısıdır. Belki de bina boşaltılmak üzeredir. Belki ValUBooks patlayacak!"

Viv'in özeti bu. Küçük Bayan Günışığı, her zaman iyi tarafından bakıyor, yakın felaket karşısında bile.

Tam tepemizde atmosfere giren ve gezegendeki tüm yaşamı yok etmek üzere olan devasa bir asteroidi gösterebilirim ve o da en azından öbür dünyada gelir vergisi ya da internet trolleri olmadığına dair neşeli bir şeyler söyler.

"Burada akıl sağlığım dışında hiçbir şey patlamıyor. Bir içkiye ihtiyaım var."

Umutsuzca vitrinden uzaklaşıp dükkanı geçiyorum ve kasanın bulunduğu tezgâhın arkasında duruyorum. Altından bir şişe viski çıkartıyorum. Viv güzel yüzünü buruşturarak beni izlerken kapağını açıp şişeden bir yudum alıyorum.

"İçki içmek için biraz erken değil mi Em?" diye soruyor.

"Beni yargılama. Hayatım darmadağın. özüm içki."

"İçki asla çözüm değildir. Özellikle de Cuma sabahı saat 10'da."

"Ha! Bunu hiç sorunu olmayan bir bebek söylüyor." Aşağılanmış görünüyor. "Yirmi yaşında bir bebek değil."

"Pfft. On yıl sonra bana geri dön ve konuşalım."

Şişeden bir yudum daha alıp kapağını kapattıktan sonra tezgahın altına geri koyuyorum. Çünkü genç ve bıkkın olmayan alışanımın haklı olduğunu asla yüksek sesle kabul etmesem de, o haklı. Saat on içmek için çok erken.

Gerçekten başlamak için öğlene kadar bekleyeceğim.

Dükkanın ön kapısı açıldı. Altın rengi USC kapuşonlu tişört, kısa kot şort ve parmak arası terlik giyen bronzlaşmış esmer bir adam panikle miş bir halde içeri daldı.

"Emery! Aman Tanrım, *haberler* yayılıyor! Minibüsü gördün mü? Kalabalığı gördün mü? Otoparkta kaç araba olduğunu gördün mü? *Sokağın* aşağısına park etmek zorunda kaldım, çok kalabalık!"

Viv, Louis Vuitton çantasını tezgâhın üzerine fırlatarak bana saldıran Harper'a kaşlarını çatarak, "Belki de histerinin dozunu biraz azaltmalısın," diyor.

Harper onu görmezden geliyor. Beni omuzlarımdan tutuyor ve sarsıyor.

"Bu işi kaybedemem, Em. Mali durumumu biliyorsun. Chad'in beni mahvettiğini biliyorsun. Biliyorsun ki

asla başka bir iş bulamayacağım çünkü iş ahlakım yok!" "Ne ben biliyorum senin olduğunu sen bana veriyorsun çürükler ve karşılığında sana dostça bir tokat atma isteği uyandırıyor." Tezgâhın altına uzanıp viskiyi aldım. "Al bakalım. Bu yardımcı olacaktır."

Harper viskinin kapağını açıp bir yudum aldığında Viv öfkeyle ellerini havaya kaldırıyor.

"Buralarda sağlıklı stres yönetimi becerilerine sahip kimse yok mu?"

"Karanlık çağlarda okula gittiğimizde bunu öğretmiyorlardı. Şimdi bir işe yara Vivienne. Yandaki düşman kampına git, etrafa bir göz at ve rapor ver."

"Ne aramam gerekiyor?"

"O piçlerin kapatılması için ilçeye kural ihlali olarak gönderebileceğimiz herhangi bir şey."

"Ya bir şey bulamazsam?"

Harper araya girer, "Kaymış gibi yap. Düş ve bir kemiğini kır. Olay çıkar. Ve kan olduğundan emin ol! Haber muhabirleri kan olmasına bayılır."

Viv iç çeker ve başını sallar.

"Şaka yapıyor," diyorum.

"Hayır, yapmıyorum!" diye ısrar ediyor Harper. "Bu ölüm kalım meselesi kızlar! Ben otuz yaşında, pazarlanabilir hiçbir becerisi olmayan, kırk bin dolar kredi kartı borcu olan ve her şeye alerjisi olduğu için ayda en az bir kez acil servise giden bir çocuğa sahip bekâr bir anneyim. Bu işi kaybedemem. Ve eğer ciddi bir şey yapmazsak, ValUBooks bizim sonumuz olacak."

Ön pencereye doğru dönüyor, bir kolunu havada sallıyor ve "Şu kalabalığa bakın!" diye feryat ediyor.

Harper üzgün olduğunda hep dramatik olur. Yıldız oyun kurucuyla evlenmek, bir bebek sahibi olmak ve kocasının tek eşlilik anlayışının şımarık kızlardan oluşan dönüşümlü bir liste olduğunu keşfetmek için okulu bırakmadan önce üniversitede tiyatro eğitimi alıyordu.

Şişeyi ondan aldım ve tezgahın altına geri koydum. Daha fazla içmesine izin verirdim ama buna ihtiyacım var.

Harper'ın hiperventilasyon sesi üzerine sert bir erkek sesi "Günaydın hanımlar" diye sesleniyor.

Bay Murphy ön kapıda duruyor ve hepimize başıyla selam veriyor.

Kendisi Bronx'lu emekli bir İngilizce öğretmeni ve eşi geçen yıl vefat etmiş. Ben dükkânın sahibi olmadan önce uzun süredir müşterimdi ve babam öldükten sonra işe aldığım ilk çalışan.

Bana göre her iyi kitapçıda en az bir kedi, kıvrılıp yatmak için gizli köşelere saklanmış birkaç rahat sandalye ve tam olarak aradığınız hikayeyi nasıl bulacağınızı bilen bir huysuz vardır.

Bay Murphy bizim huysuzumuz.

"Ah, Murph," diye haykırıyor Harper. "Gördün mü? Mahvolduk!"

Kapıyı arkasından kapatır ve Harper'ı çelik mavisi bakışlarında tiksinti dolu bir ifadeyle süzer. Hiçbir şey onu duygu gösterilerinden daha fazla rahatsız edemez.

Harper'ın çıkışını görmezden gelerek dükkânın diğer tarafındaki espresso makinesine doğru ilerler. Gıcır gıcır beyaz düğmeli gömleği, plastik cep koruyucusu ve boynuz çerçeveli gözlükleriyle ellili yıllardan fırlamış bir roket bilimcisi olabilirdi.

Gri saç kesimi ve normal insani duyguları küçümsemesi bu izlenimi daha da güçlendiriyor.

"Murph, bugün için programda yoksun" diyorum. "Ne ne de Harper," o cevap veriyor metanetle o o düzeltiyor

Kendine bir espresso. "Ya da otoparkta bir suçlu gibi etrafta dolanırken gördüğüm Taylor."

Taylor, vücudunun her yerinde en sevdiği kitap alıntılarının dövmeleri, bir sürü yüz piercingi ve hınzır bir mizah anlayışı olan bir oyun fanatiği olan başka bir çalışan.

O da muhtemelen hepimizle aynı sebepten burada.

Kaderimizle dertleşmek için.

Sanki bir işaretmiş gibi, ön kapı tekrar açılır ve Sabine ortaya çıkar.

Sabine, parlak altın sarısı saçları, iri mavi gözleri ve Colgate reklamlarının yıldızı gibi dişleriyle tam bir Kaliforniya sahil kızıdır. Ancak güneşli görünümünün aksine, genellikle tarikat liderleriyle ilişkilendirilen türden karanlık bir yoğunluk yayıyor.

Karşı konulmaz bir kombinasyon. Onun ayaklarına kapanan kaç erkek gördüğümü sayamıyorum.

İçeri girdi ve delici bir bakışla beni sabitledi. "Selam, Em. Nasılsın?"

Gülümsedim. "Kim, ben mi? Küçük bir sinir krizinin ortasındayım. Endişelenecek bir şey yok."

Murph omzunun üzerinden, "Günaydın, Sabine." diye sesleniyor.

"Günaydın Murph. Viv, Harper. Herkesin burada ne işi var?"

Murph dönüp gözlüğünün kenarından ona bakar. "Çok açık değil mi? *Titanik*'in güvertesindeyiz, buz gibi suya gömülüp boğulmadan önce müzisyenlerin çaldığı şarkıları dinliyoruz."

İç karartıcı bir metafor için her zaman iyidir.

"Kimse boğulmuyor!" diyor Viv hışımla. "Siz aşırı tepki veriyorsunuz. Lit Happens kırk yıldır bu toplumun temel dayanaklarından biri. Yani, bu..." Bir karşılaştırma yapmakta zorlanıyor, sonra beni işaret ediyor. "Neredeyse Emery'nin bekâr kaldığı süre kadar!"

"Affedersiniz ama altı ay kırk yıl bile sayılmaz."

Sabine kıkırdıyor. "Belki senin için öyle değildir."

Telefon çaldı. Büyük bir özel siparişi olan bir müşteri ya da belki de hiç bilmediğim eksantrik büyük teyzemden bana miras kalan milyarları haber vermek için arayan uzun zamandır kayıp bir akrabam olduğunu umarak aceleyle açıyorum.

Ama telefonu açtığımda tanıdık bir ses duyunca hayal kırıklığına uğruyorum.

Ev sahibim kendine özgü Boston aksanıyla, "Oh, güzel, seni yakaladım," diyor.

"Merhaba Bill." Kimsenin çok yakınımda olmadığından emin olmak için arkama kaçamak bir bakış atıyorum, sonra yüzümü duvara dönüp sesimi alçaltıyorum. "Kira çeki ödenmiş, değil mi?"

"Evet, oldu. İki kez geçirdikten sonra."

Önce irkildim, sonra tırnağımı çiğnemeye başladım. "Kahretsin. Çok özür dilerim. Son zamanlarda ekonomi, enflasyon ve hâlâ pandemi krizini atlarmaya çalışmaktan dolayı biraz sıkıntılıydım-"

Sözünü kesiyor, "Hayır, hayır, tamamen anlıyorum. Perakende sektöründeki herkes için zor zamanlar olduğu kesin."

Yarım saniyeliğine rahatladım, ta ki "Aslında ben de bu yüzden arıyorum" diyene kadar.

Sesinin tonunda nabzımı hızlandıran bir şey var. "Ne demek istiyorsun?"

Boğazını temizliyor. "Şey, şu anki kira süreniz yakında bitecek..."

Olamaz. Tanrım hayır, sakın bana bunu yapmaya cüret etme.

"...ve bildiğiniz gibi, biz kirasını yükseltmedik. birkaç yıl..."

Söyleme, Bill. Lütfen söylemek üzere olduğunu düşündüğüm şeyi söyleme.

"...ancak ValUBooks'un komplekse taşınmasıyla birlikte, bu Sizin gibi daha küçük alanların metrekare fiyatı çok daha yüksek olacak. Bu yüzden korkarım ki bir artış olacak."

Sessizliğim onun için dayanılmaz bir hal aldığımda, utangaç bir tavırla, "1 Eylül'den itibaren kiranız iki katına çıkacak," dedi.

"İki katına mı?" Tezgâhın üzerinde uyuklayan tombul turuncu kediyi ürküterek bağırıyorum. "Yani bana

kira için *ayda yirmi bin dolar* ödememi mi istiyorsunuz?"

En azından utanmış gibi görünme nezaketini gösterdi. "Beş yıldır zam almadınız. Ondan önce de bir beş yıl daha geçti. Her şeyi güncel piyasa değerine getirmemiz adil olur."

Eğer her şey adil olsaydı, babamın hiç ölmeyeceğini söylemek istiyorum.

Eğer her şey adil olsaydı, annem ben daha on yaşındayken meme kanserine yenik düşmezdi.

Eğer her şey *adil* olsaydı, Tanrı aşkına, aile şirketini yönetmeye yardım etmek için üniversiteyi bırakmak zorunda kalmazdım. İş şu anda son nefesini veriyor.

Ama ben sadece gözlerimi kapatıp yavaş bir nefes alıyorum. "İş için bu işe bel bağlayan insanlar var, Bill."

"Ve kendi işleri için benim işime güvenen insanlar var. Gerçekten üzgünüm, Em. Bu kişisel bir şey değil."

Yüzüm alev alev yanarken, "Aslında, bu olabildiğince kişisel" diye karşılık verdim.

"Bak. Sen bir iş kadınısın. Nasıl olduğunu bilirsin. Sadece güçlü olan hayatta kalır."

"Bu iş değil, bir Bruce Springsteen şarkısı." "Aynı şey."

"Bana biraz daha haber verebilirdin!"

"Yapsaydım bir şey fark eder miydi?"

Gözlerimi kapatıyorum ve yenilgiyle nefes veriyorum. İkimiz de biliyoruz ki bana bir yıl önceden haber verse yine de yeni kirayı ödeyemezdik.

O anda, otoparkta toplandığını bilmediğim bando takımını Rolling Stones'un "Start Me Up" şarkısını coşkulu bir şekilde yorumlamaya başladı.

"Bu gürültü de ne?" dedi Bill.

"Hayatımın bitiş sesi." Bir küfür savurarak ahizeyi kapatıyorum ve tezgahın üzerindeki turuncu kedi onu rahatsız ettiğim için öfkeyle bana bakıyor.

Taylor kapıdan içeri daldı ve aceleyle Sabine'i bir kenara fırlattı.

"Hey!" Sabine sinirli bir şekilde, "Burada duruyorum!" dedi.

"Ben burada duruyorum!"

Taylor ona aldırmadan birkaç uzun adımda yanına geldi ve ellerini tezgâhın üzerine vurdu.

Eğilerek ateşli bir şekilde, "Starbucks'ları var. Lanet olası *Starbucks*'lar!"

Piercing ve dövmelelere olan düşkünlüğünün yanı sıra, Taylor'ın ayrıca kaba bir ağzı var. Onda sevdiğim pek çok şeyden biri de bu.

"Bunu biliyorduk Tay. Gazetede ilan edildi."

Murph, "Taylor, bir işe yara ve gidip yan tarafta yakacak bir şeyler bul. Tercihen romantizm bölümünü."

Harper, "Aşk romanlarını kötüleme, Murph! Geçen yılı atlatmamı sağlayan tek şey onlar!"

Taylor sırtıyor. "Evet, o ve pille çalışan oyuncak koleksiyonun."

Harper ellerini kalçalarına koyar ve ona dik dik bakar. Sabine güler. Murph'ün yüzü kızarıyor. Ve şişeye tekrar uzanıyorum, çünkü bu çok uzun bir gün olacak.

Tam viskinin yakıcılığını yutarken vitrinlerin arasından bir adam görüyorum.

Balonların sallanan kemeri tarafından kısmen gizlenmiş, ValUBooks'un girişinin dışında hareketsiz duruyor. Herkesten bir baş daha uzun olan adam kalabalığı ve bangır bangır çalan müzik grubunu görmezden gelerek dükkânıma doğru bakıyor.

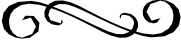
Kollarını geniş göğsünün üzerinde kavuşturmuş. Temmuz sıcaklığına rağmen, deri ceket ve kovboy çizimleri de dahil olmak üzere tamamen siyah giyinmiş. Aynalı güneş gözlükleri sabah ışığını yansıtıyor.

Yüzünü net olarak göremeyeceğim kadar uzakta ama tanıdık gelen bir şeyler var. Belki duruşu ya da boyu. Sanırım onu daha önce bir yerde görmüştüm ama nerede olduğunu çıkaramıyorum.

Gözlerimi kısarak daha yakından bakıyorum.

Siyahlı adam döner ve kalabalığın içinde kaybolur.

İki

S Birkaç hafta sonra, Küçük İşletmeler İdaresi ofisinde kibar bir hanımefendinin masasında oturmuş, işimi neden bu kadar büyüttüğümün nedenlerini sıralamasını dinliyordum.

kredi için uygun değil.

Bankamdan da aynı şeyi duydum. Ve kredi birliğimden.

Ve tanıdığım tek zengin kişi, birkaç yıl önce piyangodan milyonlar kazanmasına rağmen hala bir fakir gibi yaşayan çocuksuz, yaşlı komşum Maude. O kadar parayla ne yaptığı hakkında hiçbir fikrim yok ama herkes gibi o da bana bir şey vermekle ilgilenmiyor.

SBA'daki bayana zaman ayırdığı için teşekkür ediyorum ve şaşkın bir halde ofisten ayrılıyorum. Sonra arabayla sahile gidiyorum, park ediyorum ve kumlara doğru yürüyorum, orada oturup boş boş mavi Pasifik'e bakıyorum ve Lit Happens'ı nasıl kurtaracağımı bulmaya çalışıyorum.

Kiralayacak yeni bir yer bulmak için şehrin her yerine baktım. Karşılayabileceğim bir şey bulamadım. Ayrıca, yeni bir yere girmek için ilk, son ve güvenlik depozitosuna ihtiyacım var, ki bu miktar ulaşılamaz olduğu için bir milyar dolar da olabilir.

On yıllık bir VW Jetta sayılmazsa, biraz nakit bulmak için satabileceğim hiçbir mal varlığım yok. Dairemi kiraliyorum, ki bu da maaşımın yarısından fazlasını alıyor çünkü Los Angeles pahalı bir şehir.

Yaşayacak bir yer. Babam öldüğünde bana biraz para bıraktı, ancak çoğu cenaze masraflarına ve dükkan için bir yağmur günü fonuna gitti.

Ki o da artık tükendi.

Bir martı ayaklarımın dibine kondu. Ona üzgün bir şekilde, "Mahvoldum, kuşum." diyorum.

Daha az depresif birini aramak için paytak paytak uzaklaşmadan önce bana hiç sempati duymadan bakıyor.

Bir saat daha olası çözümler için beynimi zorladıktan sonra pes ediyorum. Cep telefonumdaki uygulamayı kullanarak iş bankası hesabını kontrol ediyorum.

Maaşları ödemeye yetecek kadar para var, ayrıca bin dolar kadar da para kalmış.

Kumdan kalkıp arabama doğru yürüyorum. Düşünceler başımı döndürüyor ama bir şey net: Çalışanlarıma bir an önce Lit Happens'ın kapılarını kapattığını söylemem gerekiyor.

Beverly Hills'teki Jameson's, altı onsluk bir bifteğin yanında hiçbir şey olmadan seksen dolar olduğu ve her sunucunun bir kapak modeli gibi görüldüğü havalı bir et lokantası.

Eğer sevdiğim bu insanları kovmak zorunda kalırsam, en azından bunu yaparken onlara güzel bir yemek ve çevre sunabilirim.

Banka hesabımda kalan bin dolar masrafı karşılayacaktır.

Masanın etrafında Harper, Vivienne, Taylor, Sabine ve Bay Murphy oturuyor.

İçeri girdiğimizde herkesin başını döndüren kırmızı elbisesi ve topuklu ayakkabılarıyla Sabine, barda kendisine doğru salyalarını akıtan bir grup orta yaşlı işadamını görmüyormuş gibi davranıyor.

Onun yanında Taylor, etrafına bakınırken huzursuzca masa örtüsüne kesik kesik vuruyor.

Murph kaşlarını kaldırarak deri ciltli menüyü inceliyor.

Bu arada Harper bir tutam saçını döndürüyor ve yakındaki bir masada oturan iri yarı sarışın aygıra kirpiklerini kırpıştırıyor.

Sol tarafımda ise elini titreyen dizime koyup güven verici bir şekilde sıkkan Viv oturuyor.

Genç ve yakışıklı bir garson masaya doğru yürüyor ve bana samimiyetsiz bir gülümseme yayıyor. "Herkes için kokteylleri başlatabilir miyim?"

"Murph, masa için birkaç şişe şarap sipariş eder misin lütfen? Belki bir kırmızı ve bir beyaz."

Bana baktı. "Listede 300 doların altında bir şey yok."

Taylor ıslık çalıyor. Sandalyemden düşmemeye çalışıyorum.

Yüzümdeki şaşkın ifadeyi gören Viv parlak bir ifadeyle, "Ben sadece maden suyu alacağım," diyor.

"Ben de votka martini alayım," diyor Murph ve menüyü kapatıp bir kenara koyuyor.

"İki olsun," diyor Harper.

"Üç olsun," diye ekliyor

Sabine.

"Ben de bir tane alabilirim," diyor Taylor, sandalyesinde arkasına yaslanarak. Dağınık siyah saçları tek gözünün üzerine dökülmüş, sol burun deliğindeki ve kaşındaki gümüş halkalar ışıktaki göz kırparken, garsona kimliğini sorması için meydan okurcasına bakıyor.

Onu hayal kırıklığına uğratan garson basitçe, "Çok iyi, bayan. Peki ya sizin için?"

"Aynısından. Teşekkür ederim."

O ayrıldığında hepimiz birbirimize bakıyoruz. Yemek salonundaki diğer konukların konuşmaları ve tepedeki gizli hoparlörlerden gelen zarif piyano müziğinin sesi çok yüksek geliyor.

Derin bir nefes alıyorum, cesaretimi topluyorum ve başlıyorum.

"Eminim hepiniz bu yemeğin ne hakkında olduğunu merak ediyorsunuzdur. Bildiğiniz gibi, Lit Happens zor günler geçiriyor. ValUBooks sahip olduğumuz tüm yaya trafiğini aldı. Ve onlar da

Starbucks. Ve çiçek bölümü. Ve inanılmaz kahvaltı kafesi. Ve o muhteşem kitap seçkisi. Envanterleri o kadar büyük ki..."

Kucağımda sıkıttığım nemli ellerime bakıyorum. Göğsümün içinde kalbim büzüşüyor. Boğazımı temizliyorum ve devam ediyorum.

"Babam yıllar önce şirketi kurduğunda, farklı bir zamandı. Kitap satın almak için internet yoktu. Dev perakende zincirleri yoktu. Okumak için tabletler ya da cep telefonları yoktu. Kitapları her şeyden çok seven gerçek insanlarla dolu küçük bir yerel mağazanın müşterilerin her zaman isteyeceği bir şey olacağına inansam da yanlış olduğum ortaya çıktı."

Herkesin sessizce bana baktığını görmek için başımı kaldırıyorum. Yüzlerinde üzüntü ve teslimiyet görüyorum. Paniklemiş görünen Harper hariç.

Onlar zaten biliyor.

Boğazım düğümleniyor. Gözlerime su doluyor. Tabii ki bileceklerdi, aptal değiller.

Buradaki tek aptal kişi benim.

Ben tam bir başarısızım.

"Dayanabildiğim kadar dayandım. Sermaye toplamak için aklıma gelen her şeyi denedim. Her türlü reklamı denedim ve kiralamak için ucuz yer aradım... ama gerçek şu ki, bunu daha fazla sürdüremem. Bunu durdurmak için her şeyimi verirdim. Yardımı olacaksa kendi kolumu bile kesebilirim." Sesim kesiliyor. "Ama Lit Happens kapılarını kapatıyor."

Gözümünden bir damla yaş kaçıyor ve yanağımdan aşağı süzülüyor. Utanarak, parmak eklemimle gözyaşımı sildim. "Özür dilerim çocuklar. Hepinizin işinize ne kadar güvendiğinizi biliyorum. Sizi hayal kırıklığına uğrattığım için çok üzgünüm."

"Bu saçmalık," diyor Taylor zorla. Şaşkınlıkla başımı kaldırdığımda onun bana kaşlarını çatıldığını görüyorum.

"Bu senin hatan değil. O koca götlü ValUBooks'un suçu. Neden başka bir kitapçının hemen yanına taşındılar ki? Sanki senin başarısız olmanı *istiyorlar*!"

Başımı salladım. "Kişisel bir şey değildi. Yer Harika ve birkaç yıldır agresif bir şekilde genişliyorlar. Dürüst olmak gerekirse, daha önce yakınlarda bir tane açmadığımıza şaşırdım."

"Ama hemen yan tarafta?" diye ısrar ediyor. "Bu çok saçma!"

Harper kısık bir sesle, "Peki ya sağlık sigortamız?" diye sorar.

Sabine ona alaycı bir bakış gönderir. "Başka bir iş bulana kadar satın alabileceğimiz devam sigortası var."

Harper yalvarırcasına masanın etrafına bakıyor. "Ama bu iki katı maliyet demek, değil mi?"

Murph, "Bize son çeklerimizi ödeyebilecek misiniz?" diyor.

Yüzü ifadesiz ama mali durumu hakkında endişelendiğini biliyorum. Sosyal güvenlik geliri fazla değil ve hiçbirisi ucuz olmayan birkaç ilaç kullanıyor.

"Evet, tabii ki" diyorum, tıkanıyorum. "Ve hepinize parlak referanslar, tavsiye mektupları, neye ihtiyacınız varsa vereceğim. ValUBooks muhtemelen hâlâ eleman arıyordur..."

Viv dizimi tekrar sıkıyor ve nazikçe, "Hiçbirimiz onlar için çalışmaya gitmeyiz, Em." diyor.

Diğerleri de aynı fikirde ama ben yine başımı sallıyorum. "Çalışmalısın. Muhtemelen size benim verebileceğimden daha fazla ödeme yapabilirler. Ve hepiniz kalifiye elemansınız. En doğru seçim bu."

Beni devam etmek zorunda kalmaktan kurtaran garson, elinde bir tepsi kokteyl ve Viv için bir soda ile geliyor.

Ben gözyaşlarına boğulma dürtümle savaşıırken o sessiz bir verimlilikle içecekleri dağıtıyor. Herkes içkisini alıp gittiğinde kadehimi kaldırıp kadeh kaldırıyorum.

"Geleceğe. Hepinizin hak ettiği kadar parlak olsun. Kalbimin derinliklerinden, böyle bir çocuk olduğunuz için teşekkür ederim.

harika arkadaşlar. Aslında, siz benim arkadaşımdan daha fazlasısınız. Siz benim ailemsiniz. Hepinizi seviyorum."

Bardağı dudaklarıma götürdüğümde elim titriyor.

Taylor, "Ruhsuz şirketlerin ölümüne. Hepsi cehennemde çürüsün." Martini'sinden bir yudum alıyor, sonra yutkunuyor ve yüzünü buruşturuyor. "Siktir, bunun tadı göt gibi. Bira sipariş etmeliydim."

Diğer herkes içkilerinden bir yudum alır. Sonra Murph bardağını masaya koyuyor ve bana bakıyor. "Peki ya sen Emery? Sen ne yapacaksın?"

Titrek bir nefes alıyorum. "Dürüst olmak gerekirse, bilmiyorum. Bana ne olacağı konusunda endişelenemeyecek kadar dükkânı ayakta tutmaya odaklanmış durumdayım."

Yemek, kira, gaz, faturalar, kredi kartı faturaları ve geri kalan her şey için nereden para bulacağım gibi. Düşünce si bile bunaltıcı.

İyimser görünmeye çalışarak, "Bir yolunu bulacağım," diyorum.

Bay Murphy anlayışla başını sallıyor. "Kolay olmayacak ama bir yolunu bulacaksın. Sen becerikli bir insansın."

Gülümsemeye zorluyorum, desteği için minnettarım ve herkesi bu duruma soktuğum için kendimden nefret ediyorum.

Konuşma ilerliyor ama ben içimdeki ezici suçluluk ve utanç duygularına engel olamıyorum. Keşke reklam konusunda daha agresif olsaydım ya da beklenmedik durumlara karşı daha hazırlıklı olsaydım, o zaman belki de bu durumda olmazdık.

Bu düşünceleri zihnimden uzaklaştırmaya ve şimdiki zamana odaklanmaya çalışıyorum ama hissettiğim sorumluluğun ağırlığından kurtulamıyorum. Boğucu.

Hepsi benim hatam. Keşke yapabileceğim *bir şey* olsaydı.

Ama olmadığını zaten biliyorum. Bu son.

Bu sonraki Sabah, Ben tek başıma içinde ve geri . ve Dükkânda, masamın üzerine çökmüş, gözlerim kapalı ve yanağımı her tarafa dağılmış gecikmiş faturalara bastırmışken, ön kapıdan birinin geldiğini duyuyorum.

Ne yapacağımı şaşırmış bir halde doğruldum. Yanağıma yapışmış bir fatura düşüyor ve çırpınarak yere düşüyor.

Bir süre sonra derin bir erkek sesi sesleniyor, "Merhaba? Burada kimse var mı?"

Ellerimi saçlarımın üzerinde gezdiriyorum ve ayağa kalkıyorum. Dün gece kanepemde ağlayarak uyurken karanlıkta içtiğim bir şişe ucuz şarap yüzünden akşamdan kalmayım ve ayaklarımın üzerinde biraz dengesiz duruyorum.

Dükkânın önüne doğru yürürken kendimi toparlamaya çalışarak derin bir nefes alıyorum ve gülümsüyorum.

Kasanın yanında duran adamı gördüğümde gülümsemem azalıyor.

Uzun boylu ve iyi giyimli, geniş omuzlarına tam oturan güzel bir gri takım elbise giyiyor. Beyaz gömleğinin yakası açık ve güçlü, bronzlaşmış boğazını ortaya çıkarıyor. Saçları koyu renk, gözleri de öyle ve kare şeklindeki çenesi kırışıklarla gölgelenmiş.

Şimdiye kadar gördüğüm en seksi adam. Etrafını saran testosteron bulutu muhtemelen uzaydan görülebiliyor.

Karanlık bakışları tepeden tırnağa üzerimde geziniyor. Yemin ederim, kıyafetlerimin arasından çıplak vücudumu görebildiğini düşünüyorum. Ya da belki bu sadece hüsnükuruntu.

"Merhaba?" Belirsizce söylüyorum.

"Günaydın."

Sesi alçak ve boğuk. Gözlerini kırpmadan bakışlarımı tutuyor. Gülümsemiyor.

Vajinam altı aylık uykusundan uyanıyor ve bana bu adamın büyük kontrol sorunları olan duygusal olarak ulaşılmaz bir tip gibi görünmesine rağmen, onun tarafından mahvedilmeyi çok istediğini haykırıyor.

"Evet, güzel bir sabah. Çok güzel bir sabah. Kesinlikle öyle." *Gevezelik etme, aptal!* Boğazımı temizliyorum ve mahcubiyetimi gizlemek için daha geniş gülümsüyorum. "Size nasıl yardımcı olabilirim?"

Başını iki yana eğip beni süzüyor. Sanki bir spot ışığıyla vurulmuş gibiyim. Kafa derimden ayak parmaklarıma kadar tüm vücudum ısınıyor. Sonra dükkânın etrafına bakıyor, ilgiyle tarıyor.

"Birbirimize yardım edebileceğimizi umuyordum. Sana bir teklifim var."

Dikkatini tekrar bana çeviriyor ve beni öylesine yoğun bir bakışa hapsediyor ki topuklarımın üzerinde sarsılıyorum. Ağzım kuruduğu için sadece "Teklif mi?" diye fısıldayabiliyorum.

Sonra ölümcül bir beyin anevrizması geçiriyorum ve oracıkta düşüp ölüyorum.

Ölmem gerektiğini biliyorum çünkü muhteşem yabancının ağzından duyduğum bir sonraki sözler, ancak tüm zihinsel işlevlerimin kalıcı olarak durduğu başka bir boyutta gerçekleşebilirdi.

Gözlerimin içine bakarak, "Benimle evlenmeni istiyorum" dedi.

Üç

F ya da birkaç dakika, zihnim bomboş.
Bana adımı sorsa, hatırlamam mümkün olmazdı.
Seks hormonları damarlarımda çılgılık atıyor
Şimşek hızında, tüm atom altı parçacıklarımı o kadar yüksek
frekansta titreştiriyorum ki, muhtemelen bir neon tabelası gibi
parlıyorum. Sonra kafamdaki tüm dişliler tekrar çalışmaya
başlıyor ve gülüyorum. "Çok komik. İyi şakaydı. Bunu sana
kim yaptırdı?"

Sabine mi?"

Onun tipine benziyor. Güzel insanlar her zaman birbirlerine
destek olurlar, şu bencil piçler.

"Bu bir şaka değildi."

Sanki ona hakaret etmişim gibi sinirlenerek söylüyor.
Gergin bir sessizlik içinde bana bakıyor, çenesinde bir kas
esniyor.

Kollarımı göğsümün üzerinde kavuşturuyorum ve alaycı bir
tavırla, "Tabii. Şimdi de bana dükkânımı kurtarmaya yardım
etmek isteyen milyarder bir kitap aşığı olduğunu
söyleyeceksin."

"Bu doğru."

Bu saçma maskaralığa eşlik mi etsem yoksa ona defolup
gitmesini mi söylesem karar vermeye çalışırken birbirimize
bakıyoruz. Ama eğer giderse, pahalı bir takım elbise giymiş o
ezici seksapeli içime çekemeyeceğim.

Belki bir iki dakikalığına onu şımartırım. Sadece zavallı,
ihmal edilmiş vajinamın hatırı için.

"Anlıyorum. Eğer evleneceksek, sanırım adını bilmeliyim."

"Yani teklifimi kabul ediyorsun."

Gözünü kırpmadan bakması korkutucu. Bu seksi süper modelin bir suikastçı olarak ek bir işi mi var yoksa sadece iyi bir bakış oyunundan başka bir kişiliği yok mu karar veremiyorum.

"Bana sadece adını söyle, lütfen."

"Callum McCord."

"Tanıştığımıza memnun oldum, Cal. Kötü bir komedyeni ihbar etmek için polisi arayayım mı, yoksa gidiyor musun?"

Çenesindeki o kas yine esnedi. "Ben Callum," diyor alçak bir sesle ve beni o karanlık, güçlü bakışlarıyla esir alıyor. "Ve polisi aramayacaksın."

Bakışlarının yoğunluğunda alışılmadık bir şey var. Tedirgin edici bir şey. Hafif bir korku kıpırtısı karnımı sıkıyor.

Endişeyle ön kapıya baktığımda, "Tehlikede değilsin," diyor.

Beni bu kadar kolay okuyabilmesine sinirlenerek gözlerinin içine bakıyorum ve çenemi kaldırıyorum. "Bunun ne tür bir oyun olduğunu bilmiyorum ama oynamak istemiyorum. Kitap almak için gelmediyseniz, şimdi gitmenizi istiyorum."

"Buraya kitap almaya gelmedim. Sana bir anlaşma teklif etmek için buradayım. Benimle evlenirsen, ne olursa olsun kitapçının açık kalmasını sağlarım."

Sersemlemiş bir halde olanları anlamaya çalışırken bir adım geri çekildim. "Ne demek istiyorsun? Neden benimle evlenmek istiyorsun? Ve dükkânımı nasıl açık tutabilirsin?"

"Bunu gerçekleştirecek imkanlara sahibim. Seninle neden evlenmek istediğime gelince..." Bakışlarında kurda benzer bir açlık titreyiyor. "Seni ilginç buluyorum diyelim."

Vajinam bedenimden ayrılıp kendini onun yüzüne fırlatabilseydi, fırlatırdı.

Konuşmanın mutlak gülünçlüğüne ve bu adamın aklını kaçırmış olma ihtimaline rağmen, ben

kısa fitilli bir dinamit gibi hissediyorum.

Ama hâlâ haysiyetim var. Vajinam bu konuda ne derse desin, dizlerimin üzerine çöküp bir lamprey gibi onun sikine yapışmayacağım.

"İlginç mi? Beni tanımıyorsun. Daha önce hiç tanışmadık."

"Ama durumunu biliyorum. Ve bunu çözmek için her şeyi yapacağımı da biliyorum. Sanırım tam olarak 'Yardıma olacaksa kendi kolumu bile keserim' demiştin. Tanıdık geldi mi?"

Korku ve aşağılanma içinde nefesim kesildi. Bu piç dün restoranda beni gizlice dinlemiş! "O özel bir konuşmaydı. Dinlemeye hakkın yoktu."

"Ben arkanızdaki masada oturuyordum. Yardım edemedim ama kulak misafiri oldum. Ve beni ampütasyona bir alternatif olarak ciddi ciddi düşünmelisin."

"Bu çılgınlık."

"Hayır, bu bir soruna çözüm. İkimiz için de."

"Oh, gerçekten mi? Senin gibi bir adamın ne tür sorunları var?"

Bakışları keskinleşir. "Benim gibi bir adamın mı? Ne demek istiyorsun?"

Artık gerçekten sinirlenmeye başlıyorum. Şakacı şakalara varım ama bu iş iyice saçma bir hal almaya başladı.

"Eğer ego tatminine ihtiyacınız varsa, yanlış yere geldiniz. Ama eminim ValUBooks'ta narsisizm üzerine size yardımcı olabilecek geniş bir roman seçkisi vardır. Şimdi izin verirsiniz, işimin başına dönmem gerekiyor."

Arkamı dönüp ofisime doğru yürümeye başladım ama Callum "Sana on milyon dolar veririm" diye seslenince olduğum yerde kalakaldım.

Kalbim çarpmaya başladı. Ellerim titremeye başladı. Bu çılgın orospu çocuğunun sesi gerçekten de ciddi geliyordu.

Şaşkınlık içinde yavaşça dönüp gözlerimi kısarak ona bakıyorum. "Özür dilerim, az önce... mi dediniz?"

"Evet. On milyon dolar."

"Dükkânımı kurtarmak için."

"Evet." "Ve...

seninle evlenmek

için." "Evet."

Ben hızla gözlerimi kırparken, o gözleriyle kafamda delikler açarken uzun, gergin bir duraklama oluyor. Sonunda, "Kusura bakma ama sen kafayı mı yedin?" diyorum.

Hiç tereddüt etmeden cevap veriyor. "Tanımınıza göre değişir. Ama teklifim konusunda ciddiym. Neden sana daha fazlasını öğle yemeğinde anlatmıyorum?"

Pencereye doğru işaret ediyor.

Dükkânın önündeki kaldırımında siyah lüks bir sedan duruyor, şık ve fütüristik görünümlü bir şey. Arka yolcu kapısının yanında, gözlerini gizleyen koyu renk güneş gözlükleri takmış, siyah takım elbiseli bir adam hazır olda bekliyor.

"Bu sizin arabanız

mı?" "Evet."

"Şoförünüz var mı?"

"Var."

Gözlerimi camdan ayırıp Callum'a odaklanıyorum. İncelememin altında hareketsiz duruyor, durgun ve sakin, ama dışa dönük kontrolünün altında kendisiyle içsel bir savaş yürüttüğüne dair garip bir hisse kapılıyorum.

Dürüst olmak gerekirse, bu beni korkutuyor. O beni korkutuyor. Kim bu adam?

"Hiç tanımadığım biriyle arabaya binmem." "Kaçırılmaktan mı korkuyorsun?"

Ne kadar sinir bozucu. Sanki kafamın içindeymiş gibi.

"Benimle alay etme." diyorum.

Hafifçe, "Buna cesaret edemem."

diyor. "Artık benimle alay ettiğini biliyorum."

Sol kaşı yukarı doğru alaycı bir kavis çiziyor, sanki benim kendimi koruma duygumun çocukça ve aşırı dramatik olduğunu düşünüyormuş gibi, ama konuştuğunda sesi hala yumuşak.

"Neden plakanın fotoğrafını çekip bir arkadaşına göndermiyorsun? Böylece yarın sabah parçalanmış cesedin bir çöplükte bulunursa, polis katilini aramaya nereden başlayacağını bilir."

"Cesedimi attıktan sonra plakayı değiştirebilirsin." "Hmm. İyi bir nokta."

"Bilgin olsun, bu söylenecek en yanlış şeydi. Arabaya binmeyeceğim."

Cevap vermeyip sadece orada durup anlaşılmaz bir ifadeyle bana b a k ı n c a kendimden utanıyorum. "Ne dedin?"

"İnsanlar bana pek hayır demezler." "Yani asla."

"Aynen öyle."

"Eğer karın olacaksam, buna alışsan iyi edersin" diyorum kayıtsızca.

Koyu renk gözleri yanıyor. "Bu bir evet mi?" diyor usulca.

Ellerimi havaya kaldırıyorum. "Tabii ki hayır! Seninle on saniye önce tanıştım!"

"İzin ver seni yemeğe götüreyim. Her şeyi açıklamama izin ver. Sonra, hâlâ ilgilenmiyorsan, seni buraya geri getiririm ve bir saatten başka bir şey kaybetmezsin." Bakışları daha da delici bir hal alıyor. "Yoksa programınızda daha önemli bir şey mi vardı?"

Evet, adam çok ateşli, ama şimdiden düzenli olarak sinirime dokunacağını söyleyebilirim.

Onu düzenli olarak göreceğimden değil. Çünkü teklifi çılgınca ve büyük ihtimalle kendisi de öyle.

Ama öğle yemeğinin zararı olmaz. Ve ben açım. Ve beş parasız. Ve benim yapacak daha önemli bir işim yok.

Kararımı verdim ve dedim ki, "Bana kayıt belgesini getirin."

Arabayı. Ehliyetine de ihtiyacım olacak, böylece kız arkadaşıma ikisinin de fotoğrafını atabilirim. Tezgahın üzerindeki su bardağını da al. Her yerine parmak izini bıraktığından emin ol."

İki kaşını da kaldırdığında gülümsüyorum. "Eğer cesedim bir çöplükte bulunursa, Bay McCord, hayatınızın geri kalanını hapiste geçirirsiniz."

Restorana kadar olan yol garip bir sessizlik içinde geçti. Callum profilime bakarken ben dümdüz önüme bakıyorum. Her kırmızı ışıktaki arabadan atlayıp çılgınlık atarak kaçmayı düşünüyorum. Beni koltuğumda tutan tek şey aşırı merakım.

"Benimle evlenmeni istiyorum."

Bunu gerçekten *söyledi*.

En iyi arkadaşım Dani'ye söylemek için sabırsızlanıyorum. Ölecek. "Gerginsin."

İrkilerek sıcıyorum ve Callum'a bakmak için dönüyorum. Sedanın arkasında yanıma oturmuş, uzun bacaklarını açmış, yüzünde sanki bana saldıracakmış gibi yırtıcı bir ifade var.

Gözlerim açılıyor. Nabzım çırpınıyor. Kalçalarımın arasında bir sıcaklık parlaması yanıyor.

Kahretsin, topla kendini!

Boğazımı temizledikten sonra sertçe, "Eğer kitapçınıza girip evlenme teklif eden iri yarı ve korkutucu yabancı size bir sonraki yemeğiymişsiniz gibi baksaydı, siz de gergin olabilirdiniz" diyorum.

Sesine karanlık bir nota sızıyor. "Sana bir sonraki yemeğimmişsin gibi bakıyor olsaydım, çoktan yenmiş olurdun."

Vay be. Bu adam başka bir şey. Vajina, sakınleş ve inlemeyi kes.

"Bunun beni daha iyi hissettirmesi mi gerekiyor?"

Soruma cevap vermek yerine kendi sorusunu sordu. "Korkutucu mu?"

Ona ekşi bir bakış attım. "İşte yine egonu okşayacak bir şeyler arıyorsun. Sana zaten söyledim Cal, bunun için yanlış yere geldin."

Bakışları ağızma düşüyor. Çenesindeki o kas yine esniyor. "Ve sana daha önce de söyledim, adım Callum. Bana başka bir şey deme."

Bunu yaparsam cezalandırılacağıma dair sözsüz bir tehdit ekleyen şeyin sadece benim hayal gücüm olduğunu biliyorum.

Ya da gözlerindeki o bakış, ürperti uyandıran karanlık onaylamama olabilir.

Soğukkanlılığımı korumak için savaşıyor, soğukkanlılıkla ona bakıyorum. "Hayır kelimesini pek sık duymadığının farkındayım ama ben emir almam. Eğer bir şey yapmamı istiyorsan, lütfen demelisin."

Bir an için ağırlıklı bir sessizlik içinde bana bakıyor. Sonra alçak, okşayıcı bir sesle, "Lütfen" diye mırıldandı.

Külotum alevler içinde patladı. Meme uçlarım sertleşiyor ve ciğerlerim duracak gibi oluyor. Ona bakakalıyorum, tutarlı bir yanıt vermekten acizim.

Bu adamla bütün bir öğle yemeğini spontane bir orgazm yaşamadan nasıl geçireceğim?

Bu imkansız. Sadece onun yanında otururken bile birden fazla orgazm olabilirim. Cinsel çekiciliği şaşırtıcı.

Bakışlarımı tutarak, "Neden bana öyle bakıyorsun?" diyor.

İç çamaşırlarımın yandığını itiraf etmektense ölmeyi tercih ederim, o yüzden konuyu saptırıyorum. "Sadece ön dişlerinin arasında bir şey var. Yeşil bir şey. Ispanak olabilir."

"Çok komiksin. Ne kadar beklenmedik."

"Hayır, ben ciddiğim. Büyük bir yeşil yığın. Restorana gitmeden ve herkes sana gülmeye başlamadan önce bir kürdan bulmalısın."

"Ve sen de bir soğuk kompres bulmalısın. Yüzün kıpkırmızı olmuş."

Elimi yanağıma götürüyorum. Yeterince eminim, yanıyor. Utanarak, ağızmdan kaçırıyorum, "Ben hala bunu atlatmaya çalışıyorum."

Geçen ay yakalandığım veba."

Yüz ifadesi aynı kalıyor ama gözleri eğlenceyle parlıyor.
"Veba mı? Kulağa ciddi geliyor."

"Öyleydi. Yani öyle. Oldukça bulaşıcı bir hastalığım var.
Her an çıban çıkarabilirsin."

Ne dediğim hakkında hiçbir fikrim yok ama bir şey çok açık: Callum'un kavurucu sıcaklığının altında beynim eridi. Eğer bir an önce ondan uzaklaşmazsam, tüm vücudum sıvılaşarak bir yapışkan yığının dönüşecek ve döşemeyi mahvedecek.

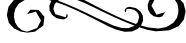
Araba yavaşlayarak kaldırımında durdu. Kırmızı yelekli bir vale bana kapıyı açıyor. Nefes nefese ve ne yapacağımı şaşırmış halde arabadan çıkıyorum. Bir anda Callum yanıma geldi.

Beni dirseğimden tutup gözlerimin içine bakıyor.

"Bu sadece öğle yemeği. Korkacak bir şey yok."

Bu iki ifadenin de yalan çıkacağından bu kadar güçlü bir şekilde şüphelenmek tüyler ürpertici.

Dört

I Bu muhteşem yabancıyla evli olmamamız iyi bir şey, çünkü güzel ev sahibesinin ona yaklaştığında ve için bir masa istediğinde bayılma şekli sinir bozucu.

Yani, öyle olurdu. Bu haliyle, bunu sadece büyüleyici bir gülümsemenin gücü konusunda ilginç bir eğitim olarak görüyorum.

"R-sağ Bu yol, Bay McCord. McCord," o kekeliyor, kızarıyor.

Dönüp uzaklaşmaya başladığında, "Buraya sık gelir misin?" diye soruyorum.

"Onun gibi bir şey."

Beni dirseğimden tutarak restoranın içinde gezdiriyor, yanından geçtiğimiz insanlara başıyla selam veriyor. Belli ki buralarda iyi tanınıyor, bu da beni biraz rahatlatıyor.

Eğer bir katil olsaydı, muhtemelen bu kadar popüler olmazdı.

Hostes bizi restoranın arka tarafında, ortasında bir fıskiye bulunan ağaçlarla çevrili bir avluya bakan bir pencerenin yanındaki masaya götürüyor. Callum benim sandalyemi çekiyor, rahatça oturduğumdan emin olduktan sonra karşımdaki sandalyeye oturuyor. Beyaz keten bir peçeteyi açıyor ve zarif bir şekilde kucağına yerleştiriyor.

Ev sahibesine bakmadan, "Her zamankinden başlayacağım Sophie. Hanımefendi de votka martini alacak."

"Peki efendim." Bakışlarını kaçırın Sophie gitmek için döndü ama onu durdurdum.

"Aslında ben buzlu çay istiyorum, lütfen."

Şaşkın, iri gözlerle bana bakıyor. Sonra Callum'a bakıyor, siparişimi değiştirmek için izin istiyor.

Callum başını eğdiğinde, inanamayarak gülüyorum.

Sophie, feminist hareketi hiç duyup duymadığını soramadan koşarak uzaklaşıyor.

Callum'u bana bakarken yakaladım ve "Bana aldırmayın. Sadece kendi kararlarımı vermeye o kadar alışmışım ki, artık buna mecbur olmadığımı fark etmek beni çok rahatlattı."

Sandalyesinde arkasına yaslandı, bir elini masanın kenarına dayadı ve bir süre düşünceli bir şekilde beni süzdü.

"İğneleyici konuşuyorsun."

Gözlerimi devirmek için içimdeki dürtüye direnmek zorundayım. "Beyninizin size eşit olduğunu bilmek ne kadar sevindirici-"

Dilimi ısıırıyorum. Yanaklarımda ısı yükseliyor. Zihinsel olarak sandalyemle kafama vurarak sessiz kalıyorum.

Eğilmek içinde ve sıkma onun eller

Birlikte, Callum dikkatle bana bakıyor.

"Benim neyim?"

Kulağa mantıklı gelecek bir şey bulmak için etrafıma bakınıyorum. "Senin...um...unuttum."

Tebrikler, Em. Beynin binayı terk etti.

"Unuttun mu?"

Sesinde bir parça mizah var ama ifadesi ciddi. Kulaklarımın ucu yanmaya başladı.

"Başka bir şeyden konuşalım."

"Önce bana ne söyleyeceğini söyle."

"Hayır."

Bakışları tereddütsüz. Yanaklarımdaki sıcaklık daha da artıyor.

"Yani, hayır, teşekkür ederim."

Yüzümü peçetemle örtmek, masanın altına kaymak ve saklanmak istiyorum ama ona bu zevki tattırmayacağım. Sandalyemde kaskatı ve mahcup bir şekilde oturuyor, inandırıcı olduğunu umduğum bir güvenle ona bakıyorum.

Bakışlarımı tutarak yumuşak bir sesle, "Bana ne söyleyeceğini söyle Emery," diyor.

Vay be. Eğer bu adam her seksi ve buyurgan bir şey söylediğinde vajinamı dövmek zorunda kalacaksam, kollarım kopacak.

Sert bir nefes veriyorum ve gerçeği söylemeye karar veriyorum.

Her ne haltsa, tüm bu olanlar daha da garipleşmezdi.

"Güzellik. İşte oldu. Ben de diyecektim ki Beynin güzelliğine eşit. Şimdi adımı nereden bildiğinizi konuşalım."

"Çalışanlarınızın restoranda söylediklerine kulak misafiri oldum. Sonra işinizi araştırdım. Konuyu değiştirme."

"İşimi mi araştırdın?" Şaşırarak tekrarladım.

"Gelip sana teklifimi yapabilmem için nerede olduğunu öğrenmem gerekiyordu. Konuyu değiştirme." Onun yoğunluk

o Endişe verici. Bu Ayrıca tahrik edici. I daha önce hiç bu kadar mükemmel bir odaklanma ile bakıldığımı sanmıyorum.

benim hayatım.

Sesim titreyerek, "Konu neydi?" diye soruyorum.

"Zekamın güzelliğime eşit olduğunu söyledin."

Dürüst olmak gerekirse, bu noktada bana, üzerine bir eyer atıp gezintiye çıkmak istediğimi söylediğimi söyleyebilirdi ve ben de buna inanırdım.

"Evet. Sanırım öyle dedim."

"Demek güzel olduğumu düşünüyorsun."

Daha fazla iltifat peşinde koşmasından rahatsız olarak burnumu kıvırdım. "Sözümü geri alıyorum. Narsisizm asla güzel değildir."

Bu onu aşağıladıysa bile belli etmiyor. Sadece "Ben birçok şeyim ama narsist bunlardan biri değil" diyor.

"Tam da bir narsistin söyleyeceği şey."

Bu bana bir gülümseme kazandırdı, günün ilk gülümsemesi. Muhteşem olduğunu söylemek büyük bir eksiklik olur. Aslında, göz kamaştırıcı.

Avuçlarım terlemeye başladı.

Sophie içkilerimizle döndü. Buzlu çay bardağını önüme koyar koymaz ona dönüp, "Biliyor musun, sanırım o martiniyi alacağım," diyorum.

Onay için Callum'a baktığında hayal kırıklığı içinde iç geçiriyorum.

"Bayan Eastwood'a ne istiyorsa ver Sophie," diye mırıldanıyor Callum, kara gözleri beni düşünürken yanıyor.

"Peki efendim," diye fısıldıyor uzaklaşmadan önce.

Cidden, bu kızın nesi var böyle? Bir fare kadar uysal!

"Onaylamıyorsun."

Düşüncelerimden sıyrılıp Callum'a bakıyorum. Bana anlaşılmasa bir ifadeyle bakıyor, gülümsemesi kaybolmuş.

"Neyi?"

"Sophie'yi."

"Ne demek istiyorsun?"

"Tam olarak söylediğim şeyi. Onu onaylamıyorsun."

Bir an düşünüyorum, nereye varmak istediğini anlamıyorum ama yine de dürüst olmak istiyorum. "Sanırım bir kadının böyle olduğunu görmek beni rahatsız ediyor..."

"İtaatkâr mı?"

Gözlerindeki o kurt gibi parıltı yeniden ortaya çıktı. Bana mı gülüyor?

Eşit parçalar sinirli ve huzursuz,

I Söyle, "Evet.

Aynen öyle. Sanki senden korkuyor gibi." "Ama sen korkmuyorsun."

Kaşlarımı kaldırıyorum ve ona dik dik bakıyorum. "Bunu hiç söylemedim."

"Korkmuyorsun. Öyle olsaydın benimle asla arabaya binmezdin."

"Belki de zihinsel olarak yetersizimdir." Açıkçası, bu pek çok şeyi açıklardı.

Ama o öyle düşünmüyor çünkü başını sallıyor. "Ehliyetimin, ruhsatımın ve plakamın fotoğraflarını arkadaşına gönderdin. Ve su bardağına parmak izlerimi bırakmamı sağladın."

"Belki *de dikkatlice* zihinsel olarak yetersizimdir."

"Ya da belki teklifim ilgini çekmiştir." Duraksıyor. "Ya da benim tarafımdan."

Cevap vermediğimde, bana küçük, gizemli bir gülümseme hediye ediyor.

Bu beni çok rahatsız ediyor. Kendini beğenmişlik insanlarda en sevmediğim kişilik özelliklerinden biridir.

Martinimden uzun bir yudum alıp masaya geri koyuyorum ve Callum'un muhteşem koyu renk gözlerine bakıyorum.

"Bak. Hayatımın en kötü dönemlerinden birinin ortasındayım. İşimi kaybediyorum. Arkadaşlarımı hayal kırıklığına uğratiyorum. Babamın anısını yüzüstü bırakıyorum ve tüm hayatı boyunca inşa etmek için çalıştığı mirasa ihanet ediyorum. Gelecek ay bu zamanlar, kız arkadaşımın kanepesinde yatıyor olacağım çünkü artık evimi karşılayamayacağım. Tüm bunların üzerine bir de zengin bir yabancıнын egosunu tatmin etmeye hiç niyetim yok. O yüzden bana bu saçma teklifinden bahsettiğin ya da her şeyin bir reality şov için çekildiğini açıkladığın kısma gelemim, çünkü aksi takdirde senin paranla sarhoş olup kendime bir taksi çağıracağım ve eve gideceğim."

Bana bakıyor.

Ben de ona bakıyorum.

Kulaklarım fokurdayana kadar devam ediyor ve kendimi koltuğumda kıpırdamadan oturmaya zorluyorum.

Ama önce kafamı çevirirsem ya da Sophie gibi sinersem lanetleneyeceğim, bu yüzden göz temasını sürdürüyorum ve dayanılmaz olsa da acı çekiyorum.

Yavaş yavaş Callum'un yüz hatlarına garip bir ifade yerleşiyor.

Daha iyi bilmesem, bunun gurur olduğuna yemin edebilirdim.

Sesi yumuşak ve koyu renk gözleri inanılmaz derecede parlak.

"Ailem, dünyanın en büyük özel şirketi olan McCord Media'nın sahibi. Sadece geçen yılki gelirimiz 300 milyar dolardı. Babam yetmişli yıllarda New York'ta küçük bir gazeteyi devraldığında bu şirketi sıfırdan inşa etti. Sonra hem yerel hem de uluslararası başka gazeteler, ardından bir televizyon kanalı, sonra bir kablo ağı, sonra da bir film stüdyosu satın aldı. Oradan da büyüdü. Şimdi gezegendeki en başarılı ve etkili işletmelerden biri olarak kabul ediliyoruz. Medya imparatorluğunu işletmenin yanı sıra gayrimenkule de büyük yatırım yaptık. Aslında bu binanın sahibiyiz. Beverly Hills'in çoğuyla birlikte. Ve Manhattan. Hong Kong da portföyümüzün büyük bir parçası."

Bir viski içmek için duraklıyor. En azından viski olduğunu düşünüyorum, hiçbir fikrim yok çünkü sersemlemekle çok meşgulüm.

Zavallı Sophie'nin ondan bu kadar korkmasına şaşmamalı.

"Babam son derece eski kafalıdır. Annemle kırk yılı aşkın bir süredir evli ve evliliğin medeniyetin temeli olduğuna inanıyor. Kelimenin tam anlamıyla. Eğer kadınlar bizi evcilleştirmeseydi, erkeklerin hâlâ ormanda mızrakla avlanıyor olacağını düşünüyor."

Burada tekrar durup gözlerimin içine bakıyor. "Kadınların aslan terbiyecisi olduğunu söylüyor. Buna inanabiliyor musun?"

İnanabildiğim şey, iç çamaşırımın onun gırtlaktan gelen ses tonuyla boy ölçüşemeyeceği. Daha önce yanmamış olan iç çamaşırlarım bir duman bulutu içinde eriyip gidiyor ve beni çırılçıplak, zonklayarak, sandalyemin koltuğunu ıslatmamak için kalçalarımı birbirine kenetleyerek bırakıyor.

"Tam bir karaktere benziyor." diyebildim.

"Öyle. Aynı zamanda inatçı. Bir kere kararını verdi mi, değiştirmek mümkün değil. Sana teklifim de bu noktada devreye giriyor."

Az önce aldığım martini yudumunu neredeyse tükürecektim. "Bana evlenme teklif etmeni baban mı söyledi?"

"Hayır. Vasiyetine bir şart koyduğunu, bu yılın Aralık ayına kadar evlenmezsem mirastan mahrum bırakılacağımı, şirketten kovulacağımı, aileyle tüm ilişkimin kesileceğini ve uluslararası iş dünyasında bir daha çalışamayacağım kadar kötü bir şekilde gözden düşeceğimi söyledi."

Callum'un gülümsemesi acımasız. "Başka bir deyişle, hayatımı mahvetmeyi kendine görev edinir. Bunu da kolayca yapabilir. İş dünyasında ona karşı çıkan rakiplerinden biri şu anda Skid Row'da bir çadırda yaşıyor."

Şok olmuş bir halde ona bakakaldım. "Gerçekten mi?"

"Gerçekten mi?"

"Vay canına. Yani süper başarılı bir aile babası olmasının yanı sıra, aynı zamanda süper kindar."

"Evet. Öldüğünde, onu tüm kiniyle birlikte gömmek için koca bir mezarlığa ihtiyacımız olacak. Bu da bizi sana geri getiriyor."

Kötü kalpli, kin tutan babasıyla aynı cümlede anılmaktan hoşlanmıyorum, bu yüzden sandalyemde arkama yaslanıp martinimden biraz daha içiyorum.

Belki kalan beyin hücrelerimi de öldürür.

Zaten son zamanlarda benim için pek bir şey yapmadılar.

Callum masanın üzerine eğiliyor ve kollarını masanın kenarına dayıyor. Ses tonu aceleci bir hal alıyor.

"Bir eşe ihtiyacım var. İstemek değil, ihtiyacım var. Bunun gerçekleşmesi için hatırı sayılır bir meblağ ödemeye hazırım çünkü evlenmezsem her şeyimi kaybederim. Gelir, yaşam tarzı, aile, mülk, yatırımlar, fırsatlar... hepsi yok olur. Temelli olarak. Elimde sadece dolabımdaki kıyafetler ve nakit olarak biriktirdiklerim kalır ki bu da yılda yaptığım birçok tatilden birini bile finanse etmeye yetmez."

Alaycı bir *yuhalamay* yutuyorum ve sadece ona bakıyorum. Ve düşünüyorum.

Sophie yemek siparişı vermek isteyip istemediğimizi sormak için geri dönüyor. Callum bileğinin asil bir hareketiyle onu kovuyor.

O gittiğinde ve ben düşüncelerimi toparladığımda, "Tamam. Paylaşmak istediğim bazı gözlemlerim var. Lütfen sözümü kesmeyin. Bir köpek yavrusunun dikkat süresine sahibim ve ne söylediğimi unuturum."

Kabul ettiğine dair bir işaret bekliyorum, o da başını sallayarak geliyor. Sonra, "Ailenizin işi hakkındaki bu bilginin doğru olduğunu varsayarsak-" diyorum.

"Bu doğru," diyor zorla. "Hemen şimdi telefonundan bak."

Onaylamaz bir ifadeyle ona baktığımda sandalyesine geri yerleşiyor, bir bacağı diğerinin üzerine atıyor ve ellerini kucağında kavuşturuyor. "Özür dilerim," diyor, yüz ifadesi ifadesiz. "Lütfen devam edin."

"Teşekkür ederim. Dediğim gibi, birkaç gözlemim var. İlki şu: Tamamen yabancı birinden bu sorunuzda size yardım etmesini istemeniz çok garip. Sizin yerinizde olsaydım, bir arkadaşımdan isterdim. Sosyal çevrenizdeki başka bir zengin kişiden. Restoranda kulak misafiri olduğun rastgele bir kızıdan değil. Tek bildiğin, benim bir seri katil olabileceğim."

Bir anlık sessizlikten sonra, "Bu duraklama konuşmam için bir davet mi, yoksa bu ilginç gözlemlerinizin sonuna kadar beklemeli miyim?" dedi.

"Sonuna kadar beklemelisin. Ve alaycı olma. Bu masada sadece bir ukalaya yer var, o da benim."

Bu kez gülümsemesi eğleniyor. Başını krallara layık bir şekilde eğerek devam etmem için bana izin veriyor.

Bu kadar çekici bulduğum birinin aynı zamanda ayakkabımla kafasına vurmamak istememe neden olması şaşırtıcı.

"İki numaralı gözlem: Parayla aran iyi değil." Kaşları havaya kalktı.

Onu aşığıladım. Güzel. Bir ya da iki kademe aşığı çekilmek işine yarayabilirdi. Ama sözlerimin acısını biraz olsun hafifletmek için ona gülümsedim.

"Eğer babanız sizi kelimenin tam anlamıyla sokağı atıp hiçbir şey bırakmıyorsa, yetişkinlik konusunda berbat bir iş çıkarmışsınız demektir. Milyarlara erişimi olan zengin bir playboy olsaydım ve kendi kaderim üzerinde bu kadar titrek bir hakimiyetim olsaydı, bir paraşıte ihtiyacım olması durumunda A'dan Z'ye planlar hazırlayacağıma emin olabilirsin. Ama sen bunun yerine babanın kuyruğına takıldın. Yazıklar olsun sana."

Callum kaşlarını indiriyor ve bana ters ters bakmaya devam ediyor. "Bu yüzün beni raydan çıkarmasına izin vermeyeceğim, ama iyi denemeydi. Gözlem Üç: Aralık ayına sadece birkaç ay kaldı. Babanın evlenmezsen seni işten çıkarma planından haberdar olduğunu varsayarsak, kaybedecek çok şeyi olan bir adam için çok fazla erteleme yapmışsın. Bu da para konusunda kötü olmanın yanı sıra, kendi kendini motive etme becerilerinin de arzulanan çok şey bıraktığını gösteriyor. Dördüncü gözlem: Belki de bunun nedeni kokuşmuş bir zengin olmanın karakter oluşturmak için iyi olmamasıdır."

Bir şey söylemek istediğini anlayabiliyorum ama çenesini kapalı tutuyor ve sessizce bana bakıyor. Kavurucu sıcak, göz kırpmayan bir sessizlik.

Sanırım eğlenmeye başlıyorum.

Martini'nden bir yudum daha aldıktan sonra devam ediyorum. "Evlenmek istemediğini itiraf ettin, bu da muhtemelen berbat bir koca olacağın anlamına geliyor."

Kollarını göğsünde kavuşturuyor ve sert, sinirli bir nefes veriyor.

"İstediğin kadar iç çek, bu doğru. Bu da bizi bir numaralı gözleme getiriyor..." Düşünürken alnımı kırıştırdım. "Kaç numaradaydım?"

"Bin gibi geliyor."

Ölümçül ses tonuna aldırmadan, "Beş, sanırım. Ya da altı. Her neyse, fark etmez. Ama dükkânda on milyon dolardan bahsetmişsiniz. Hiç tanımadığın birine verecek o kadar paran varsa

Babanı dinle. Hayatının geri kalanında bu parayla rahatça yaşayabilirsin."

İnanamıyormuş gibi yavaşça göz kırpmıyor. Aptalca bir şey söylediğimi düşündüğünü anlıyorum.

"Bana on milyon dolarla rahat yaşayamayacağını mı söylüyorsun?"

"Elbette yaşayabilirim. Bir ay boyunca."

"Para konusunda kötü olduğumu biliyordum." diye mırıldanıyorum.

"Kayıtlara geçsin, ben mükemmel bir para yöneticisiyim."

"Elbette. Sadece senin kendine ait bir şeyin yok. Ve ben de henüz konuşma vaktinin gelmediğini

söyledim." Bana bakarak dudaklarını ıslatıyor.

Bu basit jest o kadar seksi ki, başlangıçta sahip olduğum azıcık soğukkanlılığın geri kalanını kaybediyorum ve "Son gözlem, tüm bunların çok uygun olduğu."

"Neymiş o?"

"Bu. Sen. Saçma sapan evlilik teklifin ve en çok ihtiyacım olduğu anda beni kurtarmak için bir yığın para."

Omuz silkiyor, umursamazlığın resmini çiziyor. "Belki de şanslısındır."

"Ha! Hayır, değilim, sana söz veriyorum. Burada başka bir şeyler dönüyor olmalı." Restoranın etrafına şüpheyle bakıyorum, gizli kameraları tespit etmeye çalışıyorum.

"Pekala, Emery. Beni yakaladın. Sana gerçeği söyleyeceğim."

Callum'a dönüp baktığımda onu aynı soğukkanlılıkla bana bakarken buluyorum; yontulmuş dudaklarında küçük, gizemli bir gülümseme oynuyor.

Ses tonu hafifçe alaycı, "Yıllardır sana takıntılıyım. Seni uzaktan izledim, planladım, entrikalar çevirdim, seni benim yapmak için tam olarak doğru anı bekledim. Şimdi tüm planlarım işe yaradı ve o an geldi."

Gizemli gülümsemesi daha da büyüyor. "Merhaba, küçük kuzu.

Aslanın inine hoş geldin."

Gözlerimi deviriyorum. "Mizah anlayışın da para yönetimi becerilerin kadar kötü."

Sophie'nin restoranın karşısındaki hostes standından bize baktığını fark ediyorum. Ellerini ovuşturuyor, panik atağın eşiğinde gibi görünüyor. Yanıma gelmesini işaret ediyorum, çünkü bir içkiye daha ihtiyacım var.

Callum'a dönüp baktığımda, viskisini elinde tutuyor ve yarı kapalı gözlerle bana bakarken bardağın içinde yavaşça çeviriyor.

Hâlâ gülümsüyor.

Beş

W Sophie geldiğinde, bir martini ve tavuk salatası daha sipariş ettim. Callum bir düzine çiğ istiridye, kaz ciğeri terrine, on ons wagyu bifteği ve siyah trüf sosu, ıstakozlu patates püresi ve yanında pastırmaya sarılmış buharda pişirilmiş kuşkonmaz.

Sophie, siparişinin büyüklüğüne gözünü kırpmadan, "Bir şişe de Peter Michael getireyim mi efendim?" diye sorar.

"Evet. 2012. İstiridyenin yanında bir bardak Sancerre ve kaz ciğerinin yanında Sauterne. Ve büyük bir Pellegrino."

"Çok iyi, efendim. Teşekkür ederim."

Şaşkın bir halde onun gidişini izliyor, öğle yemeğinde bize kaç kişinin daha katılacağını merak ediyorum. Duyduğum kadarıyla inşaat işçilerinden oluşan bir ekip her an gelebilir.

"Her zaman son yemeğinmiş gibi mi yersin?"

Boğuk bir sesle, "Çok iştahlıyım," diye cevap veriyor ve viskisinden bir yudum alıyor. Yanan koyu renk gözleri bardağın kristal kenarının üzerinden benimkilerle buluşuyor.

Gülümsemem küçük ve gergin. Onu iştahından başka bir şey hakkında konuştursam iyi olacak yoksa vajinam vücudumun geri kalanının kontrolünü ele geçirecek ve bir darbe yapacak. Masanın üzerine atlayıp kafasını tutabilir ve kasıklarımı zavallı adamın yüzüne sürtebilirim.

"Telaşlı görünüyorsun," diye gözlemliyor beni. "Her şey yolunda mı?"

"Kesinlikle!" Gümbürdüyorum. Sonra utanç içinde öksürüyorum ve sesimi alçaltıyorum. "Yeme bozukluğu olan bir milyarderin bana evlenme teklif etmesi her gün olan bir şey değil. Yani, daha önce de oldu, *tabii* ki" - gülüşüm çılgınca geliyor, sanki biri kafama silah dayamış gibi

-"Sadece bu hafta değil. Oh, bu bana bir şey hatırlattı." "Neyi?"

"Evli miyim yoksa bir ilişkim mi var bilmiyorsun."

"Bilmiyor muyum?" Kıkırdıyor ve viskisinden bir yudum daha alıyor. "Blech. İşte yine kendini beğenmişlik yapıyorsun. Ne kadar sinir bozucu."

Kaşlarını kaldırıp bana baktığında kızarıyorum. "İçimden geçenleri yüksek sesle söyleme eğilimim var. Özür dilerim."

"Üzülme. Ferahlatıcı."

Bir an için yüz ifadesini inceliyorum. "İnsanlara gün boyu patronluk taslayan milyarder kışını öptürmek sıkıcı oluyor, değil mi?"

Gülüyor.

Bu onu tatsız bir şekilde şaşırtmışa benziyor, çünkü aniden duruyor ve viskisini sarsıcı bir gümbürtüyle masaya koyuyor, sonra kimsenin onu duymadığından emin olmak istercesine etrafına bakınıyor.

Tepkisi beni gülümsetti. En azından tek rahatsız olan ben değilim.

"Merak etme. Bunu ağzından kaçırdığını kimseye söylemem. Bu bizim küçük sırrımız olacak."

Gözlerimle tekrar buluşuyor. Bakışları değerlendirici bir hal alıyor. "Sır saklamakta iyi misin?"

"Hayır. Bu sadece lafın gelişi. Tüm arkadaşlarım tekrarlanmasını istemedikleri hiçbir şeyi bana söylememeleri gerektiğini bilir çünkü tanıdığım herkes bunu yirmi dört saat içinde duyacaktır. Ya siz?"

"Evet. Hem de çok."

Dudaklarımı büzerek sessizce ona baktığımda, "Fazla düşünme" diyor.

"Bir kadına bir şeyi fazla düşünmemesini söylemek, ona sinirlendiğinde sakın olmasını söylemek kadar tehlikelidir."

Dudaklarının kenarlarında belli belirsiz bir gülümseme beliriyor. "Ben sadece işim gereği sır saklamakta iyi olmam gerektiğini kastetmişim. Kartlarımı göğsüme yakın tutmak üzere yetiştirildim. Ailemin içinde bulunduğu durumdan dolayı kime güvenebileceğimizi asla bilemeyiz. Bu yüzden kimseye güvenmiyoruz."

"Ne yani, hiç kimseye mi?"

"Aile dışından kimse yok, hayır."

Bir an için bunu düşündüm. "Kulağa sefil bir varoluş gibi geliyor."

"Öyle değil."

"Bunun için senin sözüne güvenmek zorundayım. Sanırım bu, sır tutmayı öğrenmem gerektiği anlamına geliyor. Yani, aileden biri olacağıma göre." Gülüyorum ve martinimin son yudumunu da yutuyorum.

"Hâlâ ciddi olduğumu düşünmüyorsun. Seni temin ederim, ciddiylim."

Gözlerimi tekrar devirmek istiyorum ama o kadar gergin görünüyor ki buna fırsat vermiyorum. Onun bir katil olmadığına karar verdim, ama katil ile iyi adam arasında tonlarca gri alan var. Ayrıca, bir yabancıya evlenme teklif eden birinin kafası en azından biraz karışık demektir.

Çantamın içinde cep telefonum çalmaya başladı. Görmezden geldiğimde Callum, "Buna bakman gerekiyorsa sorun değil," diyor.

"Onunla sonra konuşabilirim."

Meraklanmış görünüyor. "Kim olduğunu nereden biliyorsun?" "Psişik bir bağlantımız var."

Gözlerini kısarak bana bakıyor.

"Şaka yapıyorum." Şaka yapmıyorum ama deli gibi görünmek de istemiyorum. Zaten ortalıkta yeterince var. "Kız arkadaşım Daniela. Ona ehliyetinin ve diğer şeylerin fotoğraflarını gönderdiğimde, ölmediğimden emin olmak için tam otuz dakika içinde beni aramasını da söyledim."

"Aşırı aktif bir hayal gücün var."

Bu beni gülümsetti. "Suçluyum. Çok fazla kitap okumaktan kaynaklanıyor."

Kıkırdıyor. "Yani telefonu açmazsan sana kötü bir şey yaptığımı düşünüp 911'i mi arayacak?"

"Bu fikir hakkında pek endişeli görünmüyorsun."

Rahatça bir omzunu kaldırdı. "Polis şefini tanıyorum."

"Beni öldürsen bile umursamayacağını mı söylüyorsun? Bu biraz aşağılayıcı."

"Kimseyi öldürmeyeceğimi bildiğini söylüyorum. Bunun bir şaka olduğunu düşünecektir."

"Bekle, bu kafa karıştırıcı. Zengin olman kimseyi öldürmeyeceğin anlamına gelmez."

"Bunu kendim yapmak zorunda kalmayacağım anlamına geliyor."

Bunun bir şaka olup olmadığını anlayamıyorum ama daha sonra düşüneceğim. "Ya kendini kaybedersen?"

Bakışlarını sabit tutarak, "Ben patlayacak bir tip değilim" dedi. Bunu biliyordum. Tam bir kontrol manyağı.

Sadece bunu kanıtlamak için, "Devam et. Telefona cevap ver. İznim var."

"Senin *iznin*," diye tekrarlıyorum, ses tonum kuru. "Ne kadar rahatladım."

Göz temasını kesmeden uzanıyor ve tabağının yanındaki çatala dokunuyor. Parmağının ucuyla yavaşça sapına vuruyor. Sonra, belli ki bayılmamı istediği için dudaklarını tekrar ıslatıyor.

Telefon çalmayı kesiyor. Callum ve ben birbirimize bakıyoruz. Telefon tekrar çalmaya başlıyor.

"Cevap ver," diye yumuşakça emrediyor. Parmağını çatalın sapında gezdiriyor, bir sevgilinin teni gibi okşuyor.

Hayatımda daha önce hiç bir gümüş çatal bıçağı kıskanmamıştım. Bana ne yapıyor böyle?

Sandalyemin arkasına asılı el çantamı karıştırıyorum. Sonra çantanın içinde dolanıyorum, her yere bakıyorum ama

karşımda oturan iri yarı maçoğa bakıyorum.

Telefon elimde, "Bunu dışarıda halledeceğim" diye mırıldanarak kalkmaya başlıyorum.

"Otur," diye emrediyor, sesi alçak ve karanlık.

Sandalyeme öyle hızlı oturuyorum ki başım dönüyor. Sonra Callum'un küçük gülümsemesi daha da büyürken, sersemlemiş bir halde orada oturuyorum.

Martini yüzünden olmalı. Aklımı başımdan aldı. Ona neden bu kadar düşüncesizce itaat ettiğimin başka hiçbir mantıklı açıklaması yok.

Telefonu kulağıma götürdüm ve bir şeyler söyledim. Bunun bir merhaba olduğuna eminim ama yemin edemem.

"Callum McCord?" diye bağılıyor Dani hattan. "*Callum McCord mu?* Benimle dalga mı geçiyorsun?"

"Evet, hâlâ hayattayım, sorduğun için çok teşekkür ederim."

Bunu geçtikten sonra hızlıca bir dizi soru sormaya başlıyor.

"Onunla nasıl tanıştın? Fotoğraflarda olduğu kadar seksi mi? Görüldüğü kadar güzel kokuyor mu? Eminim şeker dükkanı gibi kokuyordur. Şu anda neredesin? Tam olarak ne yapıyorsun? Peki ya BDE? Eminim onda büyük bir enerji vardır, haksız mıyım? Tanrım, Emery, neden bir şey söylemiyorsun?"

O kadar yüksek sesle bağılıyor ki, eminim restoranın yarısı duyuyordur. Callum kesinlikle duyuyor, çünkü göz ucuyla onun sırttığını görüyorum.

"Benim iyiliğim için bu kadar endişelendiğini bilmek güzel, Dani. Hatırlat da bir dahaki sefere kaçırılmak üzere olduğumu düşündüğümde beni önemseyen birine mesaj atayım."

Alay ediyor. "Oh, lütfen. Seni kaçırınlar *Outlander*'daki Jamie Fraser'dan bahsedip durmana asla dayanamazlar. Seni beş dakika içinde geri getirirler."

Suratımı ekşiterek, "Çok naziksiniz. Seni sonra ararım."

"Tamam ama Callum McCord'un kim *olduğunu* biliyor musun? O çok önemli biri, Em. *Gerçekten* çok önemli biri. Şu anda dünyanın en gözde bekârı o!"

Callum'a bakıyorum. Göz kırıyor.

"Gitmem gerek. Öldürülmediğimden emin olmak için kontrol ettiğin için teşekkürler."

Kıs kıs gülerek, "Henüz değil, her neyse. Eğer şanslıysan, o aygır seni devasa, zonklayan aletiyle öldürecek-"

O sözünü bitiremeden telefonu kapatıyorum ve telefonu çantama geri koyuyorum.

"Ne kadar ilginç bir arkadaşın var," diyor Callum, yumuşak ses tonunun altında bir eğlence yatıyor.

"Evet, O a kaleci. I merak ediyorum Eğer senin Polis Şef dostum beni ağır suçlardan kurtarabilir mi?"

"Nedenmiş o?"

"Çünkü onu daha sonra öldüreceğim."

Bir tepsi yemek taşıyan bir garson geldi. Arkasından, elinde altın rengi sıvıyla dolu iki şarap kadehi tutan Sophie geliyor.

"İyi günler efendim," diyor garson Callum'a, masanın ortasına bir tabak koyarak. "Buzda Kumamoto istiridyesi ve incir kompostolu Hudson Valley kaz ciğeri."

Bana doğru bakmıyor ya da herhangi bir şekilde beni onaylamıyor. Bu kasıtlı gibi geliyor ama muhtemelen sadece benim hayal gücüm. Sonra Callum'a hafif bir selam veriyor ve başka bir şey söylemeden geri çekiliyor.

Sophie iki şarap bardağını da Callum'un sağındaki masaya koyar. Callum ona viski bardağını uzatır ve "Pellegrino mu?" der.

Kadın şaşırmış görünüyor. "Aman Tanrım. Çok özür dilerim, efendim!"

Hemen döneceğim."

Şaşkınlıkla, sanki kurtlar tarafından kovalanıyormuş gibi kaçışını izliyorum. "Bu zavallı kız senden neden bu kadar korkuyor? Siparişinizi berbat ederse onu döveceğinizi mi düşünüyor?"

Bu soruyu son derece komik bulduğunu söyleyebilirim, ama bunu belli belirsiz bir gülümsemeden başka bir şeyle göstermesine izin vermiyor.

"Oh, hayır," diyorum kaşlarımı çatarak. "Sakın bana o adamlardan biri olduğunu söyleme."

"Hangi adamlardan?"

"Kendini önemli hissettirdiği için insanlara bağırmayı seven o zengin pisliklerden biri."

Şarap kadehlerinden birine uzanıyor, bir yudum alıyor, sonra sessiz bir düşünceyle bana bakıyor.

"Neden bir şey söylemiyorsun?"

"En son ne zaman birinin yüzüme karşı bana pislik dediğini hatırlamaya çalışıyorum."

"Ve?"

"Bu hiç olmadı."

"Muhtemelen herkes senden korktuğu içindir... çünkü sen bir pisliksin."

Yorum yapmadan sadece beni incelediğinde, ona kazanan bir gülümseme gönderiyorum.

"Şimdiden bana evlenme teklif ettiğine pişman oldun, değil mi? Sana dükkânda baş belası olduğumu söyleyebilirdim ama bunu kendi başına çözmeni izlemek çok daha eğlenceliydi. Şundan bir yudum almamın sakıncası var mı? Sophie martinimi unuttu ve muhtemelen şu anda patates pürenizin içine hıçkıra hıçkıra ağladığı için yakın zamanda göreceğimden şüpheliyim."

Cevabını beklemeden masadaki diğer şarap bardağını alıp dudaklarıma götürüyorum. Sonra bir ağız dolusu o kadar zengin, lezzetli ve çökmekte olan bir şeyi yutuyorum ki gözlerim açılıyor.

"Vay anasını," diye nefes alıyorum şaşkınlıkla. "Nedir bu?" "Chateau d'Yquem," diye eğlenerek cevap verir.

"Bu bir

Fransız beyazı. Beğendin mi?"

Güldüm. "*Beğenmek* mi? Bebeklerini doğurmak istiyorum! Bu şey inanılmaz!" Sadece emin olmak için , Ben biraz daha içiyorum, sonra başımı sallıyorum.

"Evet, şimdiye kadar ağızıma attığım en iyi şey."

Kulağa nasıl geldiğini fark ettiğimde yanaklarımda sıcaklık yükseliyor.

Callum, "Eminim ağızına koyman için daha iyi bir şey bulabiliriz, Emery," diye mırıldandığında sıcaklık daha da artıyor.

Sandalyemde dik durabilmek için iki ayağımı da yere dayamak zorunda kalıyorum. "Tamam, sesini kısmanız gerekecek Bay McCord, çünkü daha tavuk salatamı bile yemeden tüm bunlarla başa çıkacak duygusal donanıma sahip değilim."

Kaşlarını kaldırarak masumca, "Bunların hepsi mi?" diyor.

İçimi çektim. "İşte yine başladın, övgü avına. Neden bahsettiğimi çok iyi biliyorsun. Bütün *bunlardan*." Elimi ona doğru sallayarak yüzünü, vücudunu ve genel olarak aşırı seksiliğini gösteriyorum.

"Bana iltifat etmeye mi çalışıyorsun? Çünkü eğer öyleyse, fena halde başarısız oluyorsun."

"Bana bir daha böyle sırtırsan, bacağına tekmeyi basarım."

Hafifçe gülerek başını arkaya yatırıyor ve şarap kadehinden içiyor. Çaresiz bir hayranlıkla onun Adem'in Yutkunurken elma sallanıyor.

Bu kadar basit bir şey nasıl bu kadar yıkıcı olabiliyor? Bu adamın bakışlarının bir parçasına bile sahip olsaydım, aynadan asla uzaklaşmazdım.

Nefis şarabın geri kalanını birkaç büyük yudumda bitiriyorum, sonra kadehi bir güzel masaya geri koyuyorum. Bu konuşmanın geri kalanında bana yardımcı olacak güzel bir vızıltı oluşuyor.

Beynimin bir süre önce kontrolden çıktığını düşünürsek, bir şeylere güvenmek zorundayım.

Sophie elinde büyük bir cam şişe pahalı suyla geldi. Titreyen elleriyle kapağını kapattı. Önce Callum'a, sonra bana dolduruyor, bakışları alçalmış ve yüzü kızarmış.

Nazikçe, "Teşekkür ederim, Sophie." diyorum.

Sarsılıyor, iri gözlerle bana bakıyor, sonra yutkunuyor. "Oh. Um. Bir şey değil." Callum'a döndü. "Sizin için getirebileceğim başka bir şey var mı efendim?"

"Sadece ana yemeğin yanında şarap."

"Evet. Elbette. Unutmam."

Gitmek için dönüyor ama adını söylediğimde geri dönüyor. "Evet?"

Gülümsemem gerçek. "Sadece harika bir iş çıkardığını söylemek istedim."

Suratının ortasına bir tokat atsam bu kadar şaşırmazdı.

Çekinerek, "Gerçekten mi?" dedi.

"Evet. Restoran işinin zor olduğunu biliyorum, bir sürü pislikle uğraşmak zorunda kalıyorsun." Callum'un ona bakmadan yüzünü buruşturduğunu hissediyorum ama görmezden geliyorum. "Ben de işim gereği insanlarla uğraşmak zorundayım, o yüzden anlıyorum. Ama unutma ki sorumlu olan sensin, onlar değil."

Callum'a bakıyor, onun yüz ifadesini görünce yüzü soluyor, sonra tekrar bana bakıyor. "Tam olarak nasıl yetkili oluyorum?" diye sormak için tüm cesaretini toplamış gibi görünüyor.

"Çünkü senin gibi insanlar onlara yemek getirmese tüm bu zengin insanlar açlıktan ölür." Callum'a elimle işaret ediyorum. "Sence bu adam yumurta haşlamayı biliyor mu? Hayır. Kendi arabasını bile kullanamıyor. O yüzden kendi değerini küçümseme. Kimsenin seni itip kakmasına da izin verme. Bu ekonomide, her yerde iş bulabilirsin. Tanıdığım her işletme sahibi iyi çalışanlar için can atıyor. Aslında, zam istemelisin. Bunu hak ediyorsun."

Dudaklarını aralayarak bana bakıyor, sanki bir rüyadaymış gibi gözlerini kırptırıyor. Sonra "Teşekkür ederim" diye mırıldanıyor ve masadan uzaklaşıyor.

Geri çekilen figürüne bakıyorum, o gün için iyi bir şey yaptığımdan memnunum.

"Bravo. Ne kadar ilham verici bir konuşma."

Callum'un onaylayan sözleri, kupkuru olan ses tonunun tam tersi.

"Gerçekten öyleydi, değil mi?" Onun onaylamamasından hoşlanıyorum. Neden bilmiyorum ama onun evreninde onu kızdıracak kadar devrimci bir şey yapmaya cesaret edebilecek tek kişi olduğumu düşünmek bana güç veriyor.

"Belki de bir dahaki sefere mutfağa girip sendikalaşma çabalarına öncülük etmelisin."

"İsterdim ama kan şekerim düşük. Salata nerede?"

"Salatan için benim teklifimden daha heyecanlı görünüyorsun."

"Heyecanlıyım. Aslında bu bana, eğer karın olacaksam bilmen gereken bir şeyi hatırlattı. Her akşam düzgün bir akşam yemeği için oturmak pazarlık konusu olamaz. Tercihen resmi kıyafetlerle. Eminim smokinin vardır, değil mi? Bütün elmaslarımı takacağım."

Sabit bakışları için için yanıyor. "Görüyorum ki beni hâlâ ciddiye almıyorsun."

İçkinin verdiği özgüvenle ona gülüyorum. "Oh, hadi ama! Bütün bunlar o kadar saçma ki, seni ciddiye almamı bekleyemezsin. Eğer gerçekten bir eşe ihtiyacın varsa, eminim dünyada benden daha uygun milyonlarca kız vardır."

Callum'ın hararetli bakışları daha da koyulaşılıyor. Ceketinin içine uzanıyor. İç cebinden küçük siyah kadife bir kutu çıkardı. Kutuyu masanın üzerine koyuyor, beyaz keten kumaşın üzerinden bana doğru itiyor, sonra tek kelime etmeden sandalyesine geri oturuyor.

Kalbim küt küt atarken kutuya bakıyorum. "Lütfen bana bunun düşündüğüm şey olmadığını söyle."

"Aç ve öğren."

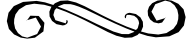
Ses tonundaki sırtışı duyuyorum ama bakışlarımı küçük siyah kutudan ayıramıyorum. Ne kadar tehlikeli görüldüğüne bakılırsa bir bomba da olabilirdi.

Callum usulca "Aç *şunu*" diye emrediyor.

Açmamaya karar veremedim elim ona itaat ediyor. Kutuyu elime alıp kapağını açıyorum ve nefesim kesiliyor.

Yuvalanmış içeride o bir muazzam
elmas nişan yüzüğü, soğuk ateşle parlıyor.

Altı

"İ t's sekiz Karat, içinde dava sen merak ediyorum." diyor Callum, bir istiridyeye uzanırken.

Tam zamanında başımı kaldırıp, kabuğu kaldırışını izledim.

Ağızına alır, istiridyeyi emer ve yutar. Dudaklarını yalıyor ve boğazının altından küçük bir zevk sesi çıkarıyor, sonra boş kabuğu tabağa geri koyuyor. Bir tane daha alıyor ve havada tutuyor.

"İstiridye mi?"

"Bir saniye bekle. Beynimin yerini bulmaya çalışıyorum."

Ritüeli ikinci istiridye ile tekrarlıyor, ardından "Kumamoto mükemmel bir çeşittir. Oldukça tatlıdır. Her sabah British Columbia'dan taze olarak getirilir."

Elimdeki küçük siyah kutu on bin pound ağırlığında. Etrafımızdaki ışık yakıcı derecede parlak. Kalbim çarpıyor, midem çalkalanıyor ve ensemdeki tüm minik tüyler diken diken oluyor.

Bu arada Callum deniz mahsulleri hakkında sıradan bir sohbet yapıyor.

"Buradaki ıstakoz da inanılmaz. Istakoz sever misin? Ben bayılırım. Karayipler'de Anegada adında bir ada var, alışılmadık bir türü var. Çok tuzlu ve lezzetli. Yerliler kesilmiş yağ varillerinin üstünde mangal yapıyorlar. Her Mayıs ayında İngiliz Virgin Adaları'nı ziyaret ederim. Yelken açmak için en sevdiğim yerlerden biri."

"Kulağa
harika
geliyor."
"Öyle."

Soğukkanlılığına kızarak, "Lütfen tatilden dönüp elimdeki taş hakkında konuşabilir miyiz?" diyorum.

"O taş senin nişan yüzüğün, sevgilim. Bir ısırık kaz ciğeri ister misin?"

Callum'un sanki yıllardır her gün öğle yemeğinde bana söylüyormuş gibi "sevgilim" ifadesini kullanması ile durumun saçmalığını bağdaştırmaya çalışarak birkaç dakika göz kırpiyorum.

Sonra sinirlerim tepeme çıkıyor.

Kutuyu kapattım ve boş bir istiridye kabuğunun üzerine koydum. Gözlerinin içine bakarak, "Tamam. İşte burada çılgınlık treninden iniyorum. Tanıştığımıza memnun oldum. İyi bir hayatın olsun."

Ayağa kalktım, çantamı aldım ve restoranın girişine doğru ilerledim, yolda Sophie'nin yanından geçtim.

"O zam konusunda söylediklerimi unutma kızım," diyorum yanından geçerken.

Vale standında durup bir Uber çağırıyorum. Uygulama sürücünün iki dakika uzaklıkta olduğunu söylüyor. Araba gelene kadar volta atıyorum, sonra arkaya atlıyorum, yarı yarıya arkamdan gri takım elbiseli büyük, güzel, deli bir adamın atlamasını bekliyorum.

Ama araba, tek yolcusu ben olduğum halde kaldırımdan çekip gitti.

İlk iş Dani'yi aradım. Cevap verdi, "Cidden, ne oluyor?" diye sordu.

"Ha! Bana mı soruyorsun? Az önce ne olduğu hakkında hiçbir fikrim yok."

"Callum McCord'la nasıl tanıştığından başla, seni şanslı sürük!"

"Dükkâna geldi."

"Dükkânına mı? Sokak kedilerinin ve eski püskü mobilyaların olduğu küçük bohem kitapçı mı? Bir milyarder neden oraya girsin ki?"

"Aman Tanrım. Destek için teşekkürler. Biz neden arkadaşız ki?"

"Dinle, bana sadece lanet hikâyeyi anlat, en başından başla ve onun koca milyarder siki gırtlığındaiken bir yerlerde dizlerinin üzerinde olduğun kısma kadar."

Şoförün bakışları dikiz aynasında benimkilerle buluşuyor. İlgi çekici bir hikâyeye için hevesli görünüyor.

İkisine de "Böyle bir şey olmadı." diyorum.

Hayal kırıklığına uğramış görünen sürücü bakışlarını kaçırıyor.

Dani soruyor: "Peki ne oldu? Bana her şeyi anlat!"

Derin bir nefes alıyorum, sonra baştan başlıyorum. Bitirdiğimde, hattın diğer ucunda bir sessizlik oluyor.

"Hâlâ orada mısın?"

"Hâlâ buradayım. Ama sanırım beynim bozuldu." "Evet, kulübe katıl."

Bir süre sonra, "Elimizde birkaç olasılık var. Birincisi, bir reality şov için filme çekiliyordunuz."

"Ben de öyle düşünmüştüm!"

"Ama yapımcılar sana imzalamam için bir ibraname verirdi. İzniniz olmadan televizyona çıkabileceğinizi sanmıyorum."

Bunu düşündüm. "Belki de daha sonra ibranameyle bana yaklaşacaklardı. O anki tepkilerimi daha gerçekçi kılmak için."

"Yani, sanırım? Ama program ne hakkında?"

"Belki de *The Bachelor* ile *Married at First Sight* gibi?"

"Hmm. Belki. Ama tamamen zıt kutupların birbirini çekmesi gibi.

Milyarder ve canavar."

Bu senaryodaki canavarın ben olduğumu söylemesi beni aşağıladı ama ne yazık ki onunla aynı fikirdeyim. Ben pek

Frankenstein'ın canavarı, ama Callum'a kıyasla, ben de olabilirdim.

"Hiç kamera gördün mü?"

"Hayır."

"Tamam, o zaman belki de başka bir şeydir." "Mesela?"

"Eğer nişan yüzüğü hazırsa ve televizyon için değilse, bir noktada bir nişanlısı olmuş olmalı, değil mi?"

"Mantıklı."

"Belki de ayrılmışlardır. Belki kötü bir ayrılıktı. Belki de kız onun kalbini kırmıştır." Heyecanlı ses tonundan bu fikre ısınmaya başladığını anlayabiliyorum. "Yani şimdi *seninle* nişanlanarak ondan intikam almak ve onu kışkırtmak istiyor!"

"Eğer biriyle nişanlansaydı, o bir süper model olurdu. Bir süper modeli nasıl kışkırtabilirim ki?"

Duraklıyor ve şöyle diyor: "Yanlış anlama ama Gisele Bündchen olsaydın ve Tom Brady seni Hermione Granger için terk etseydi, bu seni kesinlikle çıldırtmaz mıydı?"

Cadı haklı.

"Mantığın hatalı Einstein, çünkü o benim için kimseyi terk etmedi. Bu sabahtan önce o adamı hiç görmedim."

"Ne demek istediğimi biliyorsun. Sende olup da onda olmayan şeyleri bulmaya çalışarak onu delirtmeye çalışıyor."

Buna gülüyorum. "Gisele benim için gözünü bile kırpmaz. Tom'un kafasına çok fazla darbe aldığını düşünür ve göz alıcı hayatına devam ederdi."

"Hey, kendine biraz kredi ver. Gisele senin vücuduna sahip değil."

Homurdanıyorum. "İşte bu yüzden o bir süper model ve ben değilim." "Kıvrımlarını kastettim, salak."

"Bu tartışmayı hâlâ kaybediyorsun. İkimiz de biliyoruz ki ben 1.80 boyunda, yüksek kaygılı ve filtresiz biriyim. Kimse bunu kıskanmıyor. Ve bu arada, neden 'eğriler' dışında başka bir kelime bulamıyoruz? Ben bir dağ yolu değilim, Tanrı aşkına."

"Bayan topaklar mı?"

Şoför kıs kıs gülüyor. Kulak misafirine okkalı bir tokat atmak isterdim ama sadece içimde şiddet var. Ayrıca, saldırı suçundan hapse girmek istemiyorum.

Hepimizin hızlı arama listesinde polis şefi yok. Tam o sırada arkamızdan bir siren sesi duyuldu.

"Kahretsin," diye mırıldandı şoför, dikiz aynasına bakarak. Dönüp arka camdan dışarı bakıyorum ve ışıkları yanıp sönerek bizi takip eden bir çift motosikletli polisi görüyorum.

Sonra arkalarından gelen şık siyah sedanı görüyorum ve paniklemeye başlıyorum. "Olamaz."

Dani, "Sorun ne?" diyor.

"Sanırım Callum beni polise ihbar etti." "Ne?"

Saatini falan mı çaldın?"

"Beş parasız olmam hırsız olduğum anlamına gelmez!"

Şimdi düşündüm de, çok pahalı görünen bir saat takıyordu. Aslında kötü bir fikir değil.

"O zaman neden seni polise ihbar etti?"

"Belki de öğle yemeğinin ortasında bir milyarderden kaçmak yasalara aykırıdır."

"Ondan kaçtın mı? Bana o kısmı anlatmadın! Senin derdin ne be?"

İnledim. "Kelimenin tam anlamıyla her şey."

Sürücü yolun kenarına çekip motoru durduruyor. Motosikletli polisler arkamıza park ediyor ve onların arkasında da siyah sedan duruyor. Polislerden biri bacağını motosikletinin üzerinden atıp bize doğru yürüyor. Bu fırsattan yararlanıp koltuğa çöküyorum ve nefes nefese kalıyorum.

Dani diyor ki, "Neden sessizsin? Neler oluyor? Burada ölüyorum."

"Sana FaceTime atacağım, böylece her şeyi görebilirsin. Eğer tutuklanırsam, şu avukat arkadaşını ara."

"O bir göçmenlik avukatı. Sınır dışı mı edileceksin?"

Bağlantıyı kesmeden önce alaycı sorusuna cevap verme zahmetine girmiyorum, sonra onu FaceTime'dan geri arıyorum. Cevap verdiğinde, ona çenesini kapatmasını söyleyip ekranı şoförün camına doğru tutuyorum.

Polis memuru cama vuruyor. Sürücü camı indiriyor. Memur önce şoföre, sonra da arka koltukta bir kaçak gibi saklanan bana bakıyor. "Bayan?"

"Um. Evet?"

"Emery Eastwood siz misiniz?"

Boğazımdaki taşları yuttuktan sonra başımı salladım.

"Arabadan inin lütfen."

Telefondan geldiği için tiz olsa da, Dani'nin sesi hala mükemmel bir şekilde duyulabiliyor. "Ona seni neden kenara çektiğini sor! Sebepsiz yere seni kenara çekemez!"

Memur aynalı güneş gözlüklerini çıkarıyor ve bana bakıyor. Koltukta biraz daha aşağı kayıyorum.

"Bayan Eastwood, araçtan inin. Hemen."

Bu sözleri söyleme şekli tüylerimi diken diken ediyor. Geleceğimde turuncu tulumlar, kötü yemekler ve ortak duşlarla geçecek yılları hayal ediyorum ve sızlanıyorum.

Arabanın arka kapısını açıyor ve kenara çekiliyor. Şoför boynunu büküyor ve sanki beni FBI'ın En Çok Aranılan Kaçaklar listesinden tanımış gibi bariz bir korkuyla bana bakıyor.

Dani telefonda bağırıyor, "Burası Amerika Birleşik Devletleri! Onun hakları var!"

Memur eğildi ve bana vahşi bir bakış fırlattı. "Size beş saniye veriyorum, Bayan Eastwood. Sonra sizi almaya geleceğim."

Dani avazı çıktığı kadar bağıırken ve şoför dehşet içinde bana bakarken, bank koltuğunun üzerinden kayarak arabadan çıkıyorum.

Memur siyah sedana doğru eliyle işaret ediyor. "Mr. McCord sizinle konuşmak istiyor."

Santa Monica Bulvarı'nda öğlen trafiği vızır vızır geçerken, ben konuşma gücünü yeniden kazanana kadar birbirimize bakıyoruz. "Yani... gelip beni alman için seni mi aradı?"

Elimdeki telefona bakıyor, başımın yanında tutuyorum, böylece Dani yakında tutuklanacağımı en ön sıradan izleyebiliyor. Sonra da "Beni çekemezsin." dedi.

Dani bağııyor, "Oh, evet, çekebilir! Anayasa bunu garanti ediyor, dostum!"

Memur d e r i n bir iç çekiyor ve gökyüzüne bakıyor, sanki yeryüzünde bundan başka bir şey yapıyor olmayı tercih edermiş gibi. Tüm iyi niyetime rağmen onun için üzülüyorum.

"Peki, tamam. Onunla konuşacağım. Ama eğer bir çukurda ölürsem, bu senin hatan olur."

Cevap beklemeden, çantam omzumda, telefonum elimde Callum'un arabasına doğru yürüyorum.

Callum'un şoförü benim için arka kapıyı açtı. Güneş gözlükleri gözlerini sakladığı ve iyi bir poker surati olduğu için emin olamıyorum ama sanırım gülmemeye çalışıyor.

Callum'un yanına oturuyorum. Şoför kapıyı arkamdan kapatıyor, sonra polis memurlarının yanına gidip bir sigara yakıyor. Ön camdan üçünün sohbet etmeye başladığını ve sanki doğaçlama bir kardeşlik toplantısı yapıyorlarmış gibi güldüklerini izliyorum.

"Tekrar merhaba," diyor Callum.

Milyarderlerin beni taksiden kaçırmak için yerel polis gücünü kullanmasına alışkınmışım gibi davranarak ona yumuşak bir şekilde gülümsüyorum. "Merhaba. Polislerin beni neden Uber'imın arkasından kaçırdığını söyleyecek misin?"

"Salatanı almadan gittin."

Ayaklarının yanında duran kahverengi kâğıt torbayı işaret eder, sonra parmaklarını birbirine bağlar ve ellerini birleştirir

Kucağında, kesinlikle bakmadığım büyük bir çıkıntının tam üzerinde.

Sonra "Bu bağırın da ne?" dedi.

"Bu kız arkadaşım Dani olmalı. Telefonumdan FaceTime'a bağladım."

Kalçamın yanında sakladığım sağ elimdeki telefona bakıyor.

Dani bağırarak için o anı seçiyor, "Hiçbir şey göremiyorum! Emery, neler oluyor? Onun sikine mi biniyorsun yoksa?"

Eğer bir insan utançtan ölebilseydi, çoktan yerin iki metre altına girmiş olurdu.

Telefonu kaldırıp ekranı Callum'a doğru tutuyorum. O gülümsediğinde Dani keskin bir nefes alıyor.

"Merhaba, Dani."

"Uh, şey... merhaba."

"Sizinle tanışmak bir zevk."

"Um...uh-huh."

Dürüstçe, ve güç Bu adam var için render kadınların nutkunun tutulması şaşırtıcı.

Ekranı kendime doğru çeviriyorum, böylece Dani'nin gevşek çeneli yüzüne bakıyorum. "Seni bir dakika sonra arayacağım, tamam mı?"

Gözleri kocaman açılmış ve burnunu ekrana dayamış bir halde, ağzından "*Hassiktir*" çıkıyor.

"Kesinlikle." Bağlantıyı kesip Callum'a dönüyorum.

Her nasılsa, onu son gördüğümde bu yana geçen kısa sürede daha da yakışıklı olmuş. Ona cilt bakım rutinini sormak istiyorum ama ağzıma bakması dikkatimi dağıtıyor.

Neden ağzıma bakıyor ki?

Şimdi bir klişe oldum, çünkü kelebekler midemde coşkulu, çırpınan bir patlamayla patlıyor. Yanağıma sert bir tokat atmak istiyorum ama deli gibi görünmek istemiyorum.

"Yüzün yine kızarmış."

"Ve diş etlerine daha fazla ıspanak yapışmış." "Nişan yüzüğünü de unutmuşsun."

"şu anda takım elbisenin cebine elini sokarsan, kan akıtacağımı garanti edebilirim."

Yoğun bakışları ağzımdan gözlerime doğru kayıyor ve beni elektrikle çarpıyor. "Nişanlını tehdit mi ediyorsun, sevgilim?" diye mırıldanıyor.

"Evet. Ve eğer bana bir kez daha sevgilim dersen, iki ön dişinle vedalaşabilirsin."

Bu tavrımla eğlenerek öyle göz kamaştırıcı bir gülümseme takınıyor ki neredeyse kalp krizi geçirecektim. Nefes nefese ona bakıyorum, nabzım hızla atıyor, ne diyeceğimi bilemiyorum.

"Sana ne dememi istersin?"

"İlk adım yeterli, teşekkürler." şu anda hatırlayamıyorum ama umarım o hatırlıyordur.

"Peki ya..." Dudaklarını nemlendirmek için duraklar. Sesi bir oktav düşüyor. "Bebek mi?"

şaşkınlıkla ona baktığımda kıkırdıyor. "Bunu düğün gecesine bırakabiliriz."

"Seninle evlenmiyorum."

"Yani işini kurtarmak istemiyor musun?"

Ona ters ters bakıyorum. Soğukkanlılıkla bana bakıyor.

"Ve tüm çalışanlarının işsiz kalacak olması umurunda değil mi? Ya da bir işverenin ilgisini çekebilecek başka bir iş deneyiminin olmamasını? Ya da babanın kuşaklar boyu süren aile kitapçılığı hayalinin suya düşeceğini?"

"Babamın hayalleri hakkında ne biliyorsun?" diye soruyorum.

"şirketinizin web sitesinde bu konuya ayrılmış koca bir sayfa var."

Bu beni söndürdü. "Ah. Doğru."

Beni bir süre inceledikten sonra, "Öncelikli endişelerin neler?" diye sordu.

"Ne hakkında?"

"Benimle evlenmek hakkında."

Histerik bir kahkaha atma dürtüsüyle savaşarak, bunun yerine bir nefes çekiyorum ve alaycı bir şekilde, "Sana bir liste postalayacağım" diyorum.

"Hayır, hemen şimdi söyle."

İnleyerek ellerimle yüzümü kapatıyorum. "Lütfen aklı başında biri bana neler olduğunu anlatabilir mi?"

Callum ellerimi yüzümden uzaklaştırıyor ve gözlerimin içine bakarken bileklerimi sıkıca tutuyor.

Sessiz bir yoğunlukla, "Çok basit. Dikkatle dinle, çünkü kendimi tekrar etmekten hoşlanmıyorum. Benim bir eşe ihtiyacım var. Senin de paraya ihtiyacın var. Sana ikimizin de sorunlarını çözecek bir iş anlaşması teklif ediyorum. Evet dersen bir daha hiçbir şey istemezsin. İstersen ülke çapında bir kitapçı zinciri açabilirsin. İstedğin her şeye, hayal edebileceğin her şeye sahip olabilirsin. Dünya senin için en çılgın hayallerinin ötesinde açılacak."

Karanlık, güçlü gözlerinin sonsuz uçurumuna baş aşağı düşüyorum ve sonsuzluk gibi görünen bir süre boyunca orada yüzüyorum. Sonunda kendimi derinliklerden çekip çıkarmayı ve gerçekliğe geri dönmeyi başarıyorum.

"Callum?"

Daha yakına eğiliyor. Gözleri yanmaya başlıyor. "Evet, Emery?" "Bileklerimi bırak."

Uzun bir süre kıpırdamadan duruyor, kanımı donduran bir konsantrasyonla bana bakıyor.

Sonra gözlerindeki bir şey değişiyor. Sanki bir kafesin kapısı çarpılarak kapatılmış gibi tüm sıcaklığı ve yoğunluğu kayboluyor. Beni aniden bırakıyor ve arkasına yaslanıyor.

Ön camdan dışarı bakarak sert bir şekilde, "Özür dilerim. Bazen benim..."

Bitmemiş cümlesinde tehlikeli bir sır okyanusu çalkalanıyor. Uyluklarına yaslanan iri elleri yumruk şeklinde kıvrılıyor. Yavaş ve kontrollü bir nefes alıyor, gözlerini kapatıyor ve nefes verirken azı dişlerini sıkıyor.

Kendini vegan olduğuna ikna etmeye çalışan bir T-Rex'i izlemek gibi. Hayatımda hiç bu kadar sinir bozucu bir şey görmemiştim.

Kaçma zamanı.

"şimdi arabadan iniyorum ve Uber'ime geri dönüyorum. Bunu sana söylüyorum ki yolda polislere beni yakalamalarını emretmeyesin. Tamam mı?"

Bana bakıyor. Dudaklarını birbirine bastırarak sessizliğini koruyor.

"Bunu evet olarak kabul ediyorum. şimdilik hoşça kalın Bay McCord. Karınızı bulmada iyi şanslar."

Bacaklarının arasından eğilip tavuk salatamın bulunduğu kahverengi poşeti alıyorum, sedandan iniyorum ve Uber'e geri dönüyorum.

Callum'un bakışları her adımda sırtımı yakıyor.

Yedi

B Uber beni mağazaya geri bıraktığında, Callum'un ellerinin beni kavradığı bileklerimin etrafındaki kırmızı izler solmuştu.

Ancak ben şok olmadım.

Yaptığım ilk şey içeri girip kapıyı kilitlemek oldu. Sonra aceleyle arka tarafa geçip masamdaki sandalyeye çöküyorum ve Dani'yi arıyorum.

"Bana her şeyi anlat," diyor. "Ve bu sefer hiçbir şeyi atlama!"

"Önce şu tavuk salatasına bir bakayım. Kahvaltı etmedim ve açlıktan bayılmak üzereyim."

"Tavuk salatası mı?"

"Callum sipariş ettiğim ama kaçtığım için yiyemediğim öğle yemeğini kutulamış. Güzel, plastik bir çatal var."

Ben kutuyu ve kapları paketten çıkarırken Dani sessizce sözlerimi düşünüyor.

Sonra dedi ki, "Bakalım doğru anlamış mıyım? Muhteşem, bekâr bir milyarder batmakta olan işinize geliyor, evlenme teklif ediyor ve işinizi kurtarmak için tek seferlik on milyon dolar veriyor, sizi yemeğe çıkarıyor, sizin olabilecek dev nişan yüzüğünü gösteriyor, onu restoranda ettikten sonra sizi alması için polis eskortu çağırıyor... *ve ayrıca* kaçarken geride bıraktığınız yemeği size getiriyor."

Bir lokma salata eşliğinde konuşuyorum. "Neden en çok son kısımdan etkilenmiş gibisin?"

"Çünkü başka hiçbir şey seni onunla evlenmeye ikna etmediyse, bu tek başına ikna etmeliydi."

"Bu bir tavuk salatası, ölümsüz aşk ilanı değil." "Öyle de olabilir! Seni *besledi*, Em. Senden sonra bile onu reddetti. Ve ikimiz de biliyoruz ki yemek senin İhtiyaçlar hiyerarşisi. 'Acıktım' dersen, ay dolunayken bir bodrumda zincirlenmesi gereken bir şeye dönüşmeden önce yaklaşık yirmi dakikan vardır."

"Son zamanlarda senden nefret ettiğimi söylemiş miydim?"

"Kapa çeneni. Sen beni seviyorsun. Şimdi bana neden hayır dediğini söyle."

Çiğnemeyi bırakıp elimdeki telefona inançsız bir bakış attım. "Evet demem gerektiğini mi düşünüyorsun?"

"Elbette. Neden olmasın?"

"Pfft. Neden hayır dediğimi saymaya kalksam haftaya kadar burada kalırız."

"Gerçekten mi? Yapacak daha önemli bir işin mi var?"

"Tamamen yabancı biriyle evlenmekten mi? Evet!"

Alay ediyor. "Ne gibi?"

"Her şey gibi! Ağzından çıkanı kulağın duysun Dani. Sen de en az onun kadar delirmiş gibisin. Ayrıca, ciddi değildi. Bir tür eşek şakasıydı."

"Emin misin?"

"Aman Tanrım. Karanlık tarafa geçmişsin. Neden rastgele bir milyarder *benimle* evlenmek istesin ki?"

"Bir dakikalığına kendini hırpalamayı bırak ve Belki de düşündüğünden daha evlenilebilir birisin."

Başımı sallıyorum ve salatamdan bir ısırık daha alarak az önce ne dediğini anlaması için ona zaman tanıyorum.

Sonunda iç geçiriyor. "Peki, tamam. Bu bir şakaydı." "Teşekkür ederim."

"Bunu sadece kavga etmeyelim diye söylüyorum bu arada. Bence ciddi olma ihtimali çok yüksek."

"Şimdi telefonu suratına kapatıyorum."

Ben daha kapatamadan, "Ben'in sana ne kadar takıntılı olduğunu hatırlıyor musun?" dedi.

"Beni hiçbir açıklama yapmadan terk etmeden ve bir daha haber a l a m a d a n önce mi?"

"Şey...evet. Bunu yaptı. Ama ondan *önce* o kadar korkaktı ki tüm arkadaşları onunla dalga geçiyordu."

"Bu konuşma migrenimi azdırıyor." diye mırıldandım.

Beni görmezden gelerek devam ediyor. "Chris ve Brandon da sana bayılıyordu."

"Beni terk etmeden önce demek istiyorsun. Buradaki düzeni görüyor musun?"

"Yani son birkaç yılda birkaç kötü ayrılık yaşadın. Bu senin harika olmadığını anlamına gelmez."

"Tam olarak bu anlama geldiğine eminim, dostum."

Kızgın bir sesle, "Seninle evlenirdim. Lezbiyen olsaydım yani."

"Ne kadar da rahatlatıcı. Teşekkür ederim."

"Küstahlaşma. Sana iltifat ediyorum."

Ben gözlerimi devirirken dükkanın telefonu çalıyor.

"Gitmem gerek."

Seninle sonra konuşuruz."

"Cuma akşamı yemeğe gel." "Ne yapıyorsun?"

"Lazanya. Altıda görüşürüz."

Evet dememi beklemeden bağlantıyı kesiyor, çünkü makarnaya asla hayır demeyeceğimi biliyor. Cep telefonunu masaüstüne koyup dükkan telefonunu açıyorum. "Lit Happens, size nasıl yardımcı olabilirim?"

"Ben Kaliforniya Vergi ve Harç İdaresi Departmanı'ndan David Montgomery. Dükkan sahibiyle görüşebilir miyim lütfen?"

Oh kahretsin. CDTFA. Bundan daha kötü bir şey olsa olsa IRS'den duymak olurdu. Kalbim mideme iniyor.

Çekingen bir şekilde, "Ben sahibiyim." diyorum. "Bayan Eastwood?"

"Evet."

"Ah, Mükemmel. Ben arıyorum için tartışmak
senin satış vergi hesabı."

İçimden bir ses bunun olağanüstü kötü olacağını
söylüyor. "Ne olmuş ona?"

"Biz bitti bir iç denetim ve
keşfedildi bazı anormallikler var."

Yutkunarak tekrarlıyorum, "Anormallikler mi?"

"Evet. Kazançlarınız birkaç yıldır eksik bildiriliyor. Tam
olarak on yıl."

Kalbim o kadar hızlı atıyor ki nefesim kesiliyor. Sesim
yüksek ve gergin çıkıyor. "Hayır, bu imkânsız. Her satışın
kaydını tutuyoruz, nakit olanların bile. Ve her zaman
zamanında dosyalıyoruz. Muhasebecim mükemmel-"

"Bir milyon dokuz yüz altmış dört bin dolar yetmiş iki
sentlik bir anapara borcu var" diyerek sözümü kesti.

Dehşet içinde nefesim kesiliyor ve soğuk terler
döküyorum. Bay Montgomery sakince ekliyor:

"Artı cezalar." "*Cezalar mı?*"

"Anaparayı öderseniz cezalardan feragat edebiliriz.
miktarını otuz gün içinde ödeyecektir."

Gerçeklik kavramım çözülüyor ve histerik bir şekilde
gülüyorum. "Oh, ne kadar harika! Ne kadar cömertsiniz! Çok
rahatladım!"

Benim baş belası olduğuma karar verdi ve
profesyonel tonunu soğuk bir onaylamama tonuna çevirdi.

"Bayan Eastwood, bu gülünecek bir konu değil. Vergi
dolandırıcılığı ağır para cezalarıyla cezalandırılan bir suçtur."
Sesi tehditkâr bir hal alıyor. "Ya da hapis cezası."

Panik içinde sandalyemden sıçrayarak yürümeye başladım.
"Dinleyin, bir hata olmalı. Şimdiye kadar topladığımız satış
vergisinin her kuruşunu ödedik. Beyannameleri tekrar gözden
geçirmeniz gerekiyor."

"Sizi temin ederim ki bir hata yok."

"Olmalı!"

"Orada değil. Will sen olmak ödeme
tarafından kontrol etveya banka havalesi?"

"Benim iki milyon dolarım yok!"

Gıdıklıyor. "Ne talihsizlik. Bu durumda, tahsilat
çalışmalarına devam edeceğiz. Eviniz size mi ait?"

"Neden?"

"Mülke haciz koyduracağız."

"Ben bir daire kiralıyorum! Arabam dışında hiçbir şeyim
yok!"

"O zaman ona da haciz koyarız. Ve şahsınıza karşı bir karar
aldırırız, böylece ödenmesi gereken toplam tutar ödenene
kadar gelecekteki tüm kazançlarınız haczedilir."

Tüm finansal geleceğimi mahvetmekten soğukkanlılıkla
bahsetmesi saçlarımı yolmak istememe neden oluyor.
Titreyerek ve terleyerek masanın yanında duruyorum, bir elim
ahizeyi tutarken diğerini alnıma götürüyorum.

"Bununla ilgili bir fatura ya da herhangi bir bildirim
görmedim.

Nasıl olur da şimdiden tahsilat çalışmalarına başlarsınız?"

"İş adresinize birkaç fatura postaladık.

Cevap vermediniz."

"Çünkü onları hiç almadım!"

Koca bir yalancı olduğumu düşünüyormuş gibi burnunu
çekiyor. "Yine de, hesabın vadesi geçmiş durumda."

"İki milyon doları nereden bulacağım ben?"

küçümseyerek şöyle diyor: "Ben finansal
tavsiyelerde bulunamam, Bayan.
Eastwood. Ben muhasebeci değilim."

Bu adam. Yemin ederim, bu adam etrafta dolanıp bunu
öğrenmek üzere.

"Beni dinle David. Birisi bir hata yaptı. Büyük bir hata. Bir
kez daha bakıp düzeltmen gerek."

Bir robota dönüşüyor ve sanki doğrudan şirketin web
sitesinden alınmış gibi ezberlenmiş bir metni okuyor. "Eğer
bir vergi mükellefi, vergileriyle ilgili bir karara katılmıyorsa

vergi veya harç yükümlülüğü bulunanlar, yasada öngörülen süre içinde itiraz başvurusunda bulunarak bu karara itiraz edebilirler."

Nihayet, umut! "Yani temyiz başvurusunda bulunabilir miyim?"

Evrakları karıştırdığını duyduğum bir duraksamadan sonra, sesinde bir gülümsemeyle hatta geri dönüyor. "Aslında hayır. Zaman sınırı geçti."

Benim sinirli homurdanmalarım üzerine, "Size numaramı vereyim, böylece sorularınız olursa bana geri dönebilirsiniz" diyor. Bunu yazacak kadar bile aklım yok ama Kalemi tiksintiyle yere atmadan önce telefonun yanındaki deftere 800'lü numarayı karalayarak bunu başarıyorum.

"Güle güle, Bayan Eastwood. Size de iyi şanslar."

Neşeli bir sesle, bağlantıyı kesiyor.

İğne.

Şakaklarımdan süzülen soğuk terle orada dikilirken Callum'dan aldığım kahverengi paketin dibinde küçük beyaz bir kart görüyorum. İçine uzandım ve aldım.

Bu onun kartviziti. Adı, şirket adı ve iletişim bilgileri zarif siyah yazılarla kabartılmış.

Kartı ters çevirdiğimde arkasına o kadar hassas bir baskıyla bir not yazdığını görüyorum ki, mühendislik ürünü gibi görünüyor.

Şirketinizi tercih ettiğiniz için teşekkür ederim. Tekrar düşünürseniz lütfen beni arayın.

Karta bakarak fısıldıyorum, "Sakın aklımdan bile geçirme. Emery."

Çöp kutusuna atıyorum ve ağlamamaya çalışıyorum.

Ertesi sabah, kapıdan biri girdiğinde, dükkânın vitrinine asmak için dev bir *İşten Çıkıyoruz Satış* tabelası siparişi veriyordum. Dükkana gittiğimde

Ön tarafta, kasanın yanında duran mavi kapüşonlu, kaygılı bakışlı genç bir adam buluyorum.

"Merhaba. Size nasıl yardımcı olabilirim?" "Emery Eastwood siz misiniz?"

Enerjisindeki bir şey beni geriyor. Ona iyice bir bakıyorum, böylece gerekirse onu bir polis sırasından seçebileceğimi biliyor. "Evet. Neden?"

Kapüşonunun cebinden katlanmış kahverengi bir zarf çıkarıp tezgâhın üzerine fırlatıyor. "Size tebliğ edildi."

"*Tebliğ mi?* Ne demek istiyorsun?"

Arkasını dönüyor ve hızla kapıdan çıkıp gidiyor.

Midemde bir batma hissiyle zarfa bakıyorum, sonra yanına gidip açıyorum ve kalın bir kâğıt destesi çıkarıyorum.

Kalbim boğazımda, en üst sayfayı tarıyorum. Sonra nefesim kesildi.

Bu bir celp.

Hasarlı bir yer karosuna takılıp düştüğünde yaralandığını iddia eden, adını hiç duymadığım biri tarafından bana karşı bir hukuk davası açılmış.

Yüzümü ve göğsümü sıcaklık kaplıyor. Ellerim titremeye başladı.

"Siktir!" diye bağıyorum.

Kalçamı tezgâha yaslayıp titreyerek orada duruyorum. Bu nasıl olabilirdi? Her zaman dükkânın müşteriler için güvenli olduğundan emin oldum. Yer karolarının kırık olmadığını *da biliyorum*. Bu dükkanın her santimini avucumun içi gibi bilirim.

Derin bir nefes alıyorum ve kendimi odaklanmaya zorluyorum. Bir avukat bulmalı ve sonraki adımlarımı belirlemeliyim.

Avukatların paralı olması dışında.

Ki bu da bende kesinlikle olmayan bir şey.

Belki de ayaklarımın fotoğraflarını internette satmalıyım. Bunun için bir pazar olduğunu duymuştum. Ayaklarıma bakıyorum

Ayakkabılar, kendimi yakalayıp inlemeden önce bir an düşündüm.

Dükkanın telefonu çalıyor. Ne yapacağımı şaşırmış ve üzgün bir halde tezgâhın üzerine eğilip ahizeyi kaldırıyorum. "Lit Happens, size nasıl yardımcı olabilirim?"

"Emery, tatlım, sen misin?"

Yaşlı komşumun sesini tanıyorum, tek bir şey dışında: içindeki panik.

"Maude? Ne oldu?"

"Oh, tatlım, bu korkunç. Çok korkunç! Nereye gitmem gerekiyor? Beni yanına alacak kimsem yok. Ne *yapacağım* ben?"

"Maude, sakin ol. O kadar hızlı konuşuyorsun ki Seni anlıyorum. Ne oldu?"

Kesik kesik nefes alıyor. "Apartmanımız... istimlak edilmiş. Polis eşyalarımızı toplamamız için sadece otuz dakikamız olduğunu söyledi!"

Görünmez biri geri çekildi ve boğazıma yumruk attı. Yüzümdeki tüm kan çekilirken hafif bir inanmazlık sesi çıkardım.

"Oh! İşte şimdi iyi memurlardan biri. Onunla konuş tatlım, bakalım sana bir şey söyleyebilecek mi?"

Maude arka planda telefonunu alması için birini sıkıştırmaya başlıyor. O kişi reddetmiş olmalı, çünkü inleyerek geri geliyor.

"Maude, lütfen, bana ne olduğunu anlatabilir misin? Bina neden yıkılsın ki? Hiçbir sorunu yok ki!"

"Bilmiyorum tatlım. Tekrarlanan kural ihlalleriyle ilgili bir şey." Sessizce hıçkırdı. "Elli yıldır o dairede yaşıyorum. Şimdi nereye gideceğim? Ne yapmalıyım?"

Arka planda bir yerde bir polis sireni aniden kesilmeden önce uyarıda bulunuyor. Bir adam avazı çıktığı kadar küfürler savuruyor. Sesi başka bir komşuya benziyor, Jim'e.

Bir yıldır işsiz olan üç çocuk babası. Karısı hastanede gece vardiyasında çalışıyor.

Binadaki diğer kiracı Anthony, geçen yıl kocasını Covid'den, bir bacağına da diyabetten kaybetmiş tatlı bir ihtiyar. Sosyal güvenlik ve tekerlekli yemeklerle geçiniyor.

Şimdi hepimiz sokakta kalacağız.

"Kımıldama. On dakika içinde orada olacağım." Telefonu kapattım ve tezgahın altından çantamı aldım. Sonra arabama koşuyorum, çok acelem olduğu için ön kapıyı kilitlemeyi zar zor hatırlıyorum.

Apartmana vardığımda komşularım dışarıda, ağlayan Maude'u teselli etmeye çalışıyorlardı. İki polis arabası kaldırımın kenarına park etmişti. Dört silahlı polis memuru binanın önünde durmuş, kalabalığa doğru bakıyor.

Parlak sarı bir olay yeri şeridi ön girişi boydan boya kesiyor.

Memurlara doğru yürüyorum ve "Burada neler oluyor?" diye soruyorum.

"Bina istimlak edildi, bayan. İlerleyin lütfen." "Ben o binada oturuyorum!"

"İsminiz nedir?"

"Emery Eastwood. 101 numaralı dairede oturuyorum ve neler olduğunu bilmek istiyorum."

Memurlardan ikisi sanki başımın belada olduğunu biliyorlarmış gibi bakıştılar. Uzun boylu olanı, "Toparlanıp çıkmak için otuz dakikanız var." dedi.

"Bu çok *saçma*! İnsanları öylece evlerinden atamazsınız! Ben gitmiyorum! Böyle bir şey için mahkeme kararı gerekir! Uygun bir şekilde haber vermelisiniz!"

Kısa boylu memur, "Bayan?" diye tersledi.

Ona ve aptal sivri bıyığına bakmak için döndüm. "Evet?"

"Bir polis memurunun emrine itaat etmemenin suç olduğunu biliyor musunuz?"

Gerçeği arpıttığına ikna olarak gözlerimi ona dikiyorum. "Bu ceza kanununun hangi bölümüne giriyor?"

Ellerini boğazıma dolayıp uzun ve sert bir şekilde sıkmasına iki saniye kalmış gibi görünüyor.

Dişlerini sıkarak, "Sizi kelepelemeden, karakola götürmeden ve sizi engellemekle suçlamadan önce kişisel eşyalarınızı konutunuzdan çıkarmanız ve binayı terk etmeniz için otuz dakikanız olduğunu söylediğim bölümün altında" diyor.

Dehşete düşmüş bir halde ona bakıyorum.

Bu gerçek olamaz. Rüya görüyorum. Ya da düşüp başımı çarptım ve bir yerlerde yol kenarında baygın yatıyorum.

Hayatıma ne oldu böyle?

O anda cep telefonum çaldı. Bir grup polisin bana yönelttiği sert bakışları fırsat bilip birkaç adım uzaklaşıyorum ve çantamdan telefonumu çıkartıyorum.

"Alo?"

"Bayan Eastwood, ben Callum McCord. Rahatsız ettiğim için özür dilerim. Dünkü davranışım için özür dilemek istedim. Sanırım sizi üzmüş olabilirim, niyetim bu değildi."

Sesi mesafeli ve profesyonel, daha önce sahip olduğu parçalara ayıran etobur enerjiden eser yok.

Polislere omzumun üzerinden gergin bir bakış atarak birkaç adım uzaklaşıyorum. "Bana bir özür borçlu değilsiniz ama teşekkür ederim. Aslında yüzünü kırmakla tehdit ettiğim için senden özür dilemeliyim."

"Sen iyi misin? Sesin endişeli geliyor."

"Aslında konuşmak için iyi bir zaman değil. Polis beni evimden atıyor."

Görünürde olmamasına rağmen dikkatinin keskinleştiğini hissediyorum. Sesini alçaltarak, "Bana tam olarak neler olduğunu anlat." diyor.

Sanırım duygusal olduğum için ya da çok endişeli görüldüğü ve yaslanacak bir omuza ihtiyacım olduğu için olabilir, ama tüm hikayeyi ağızımdan kaçırıyorum, ona her korkunç ayrıntıyı anlatıyorum.

Bitirdiğimde, "Telefonunu hangi memur sorumluysa ona ver" diye emretti.

"Bunu neden yapayım ki? Bu adamlar zaten beni tutuklamak istiyor!"

"Emery. Sana söylediklerimi aynen yap. Ve yap. *Şimdi.*"

Sesi çok emredici. Çok yumuşak ama tamamen kontrollü. Tüm sinir uçlarımda üzerinde dökülmüş ipek gibi kayıyor, pürüzlü kenarlarını yumuşatıyor ve bana biraz güven veriyor.

En azından buralarda ne yaptığını bilen birileri var.

Bir nefes alıyorum ve polislere doğru dönüyorum. "Hanginiz yetkili?"

Kimse bir şey söylemiyor ama kısa boylu polis memuru uzun boylu olana doğru bir bakış fırlatıyor.

Bingo.

Ona doğru yürüdüm ve cep telefonumu uzattım. "Callum McCord sizinle konuşmak istiyor."

Bu ismi söylemem bir grup adam üzerinde anında bir etki yarattı. Herkes gerildi. Hava elektriklendi. Polislerden biri tek bir adım geri atıyor, sanki dönüp kaçacakmış gibi bakıyor.

Uzun boylu memur isteksizce telefonu elimden aldı. Kulağına götürüyor ve boğazını temizliyor. "Memur Anderson konuşuyor."

Sonra Callum'un anlattıklarını kendi cenazesine katılıyormuş gibi bir ifadeyle dinliyor.

Birkaç uzun dakikadan sonra telefonu bana geri verdi. Sert bir şekilde, "Rahatsızlık için özür dilerim hanımefendi. Siz

devam edebilir ve içeri girebilir." Adamlarına döner. "Bandı indirin. Burada işimiz bitti."

Şaşkınlık içinde, memurlardan ikisinin binanın ön kapısına gidip bandı yırtmasını izliyorum. Sonra dördü de devriye arabalarına yöneliyor.

Telefonuma, "Milyarder olmak gerçekten harika bir şey olmalı," diyorum.

"Gidiyorlar mı?"

"Evet ve çok etkilendim. Gerçekten polis teşkilatının sahibi misin?"

Callum kıkırdar. O kadar zengin ve seksi bir ses ki, tüylerim diken diken oluyor.

Diyor ki, "Bu işi düzeltmek için belediye müfettişiyle temasa geçeceğim. Belediye, küçük ihlallere aşırı tepki göstermesi ve bina sahiplerinin ödeyemeyeceği kadar korkunç cezalar kesmesiyle ünlüdür. Mücadele genellikle mahkemede sonuçlanır, ancak bu arada bina sahibine baskı yapmak için böyle bir güç gösterisi yaparlar. Bunun kaç kez başımıza geldiğini anlatamam."

"Bizim mi?"

"Ailemin. Orada birçok kiralık mülkümüz var."

"Binanın istimlak edilmemesi gerektiğini biliyordum!"

Yine kıkırdadı. "Haklıydın. Bunun olabilmesi için binaların neredeyse yıkılıyor olması gerekir."

Rahat bir nefes alarak ekip arabalarının kaldırımdan çekilip caddeden aşağıya doğru ilerleyişini izliyorum. Kaldırımda toplanan komşularım açık bir şaşkınlıkla bana bakıyorlar. Şok olmuş hallerine bakılırsa havada duruyor bile olabilirim.

"Ne diyeceğimi bilemiyorum Callum, teşekkür etmekten başka. Eğer aramamış olsaydın, komşularım ve ben bu gece dükkânımda yerde yatıyor olacaktık."

"Bir şey değil. Ne zaman istersen. Şimdi seni gününe geri dönmen için yalnız bırakayım. Seninle konuşmak güzeldi."

"Sizinle de. Tekrar teşekkürler."

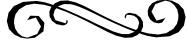
Hoşça kal dedi ve bağlantıyı kesti, beni sokakta durduğumdan daha da şaşkın bir halde bıraktı.

Teklifi hakkında hiçbir şey söylemedi. Mükemmel bir beyefendi gibi davrandı.

Sadece on saniyelik bir çabayla beni ve komşularımı felaketten kurtardı.

En kafa karıştırıcı olanı ise ona cep telefonu numaramı hiç vermemiş olmam.

Sekiz

A Dani'nin Cuma gecesinde, fırında pişmekte olan lazanyaya eşlik edecek salatayı hazırlarken, ona son felaketler hakkında bilgi veriyorum. Kocas1, Ryan, İki yaşındaki çığlık atan kızları Mia'yı oturma odasının zeminindeki oyuncaklarla oyalamaya çalışırken, hiperaktivite sorunları olan kurtarılmış bir terrier olan köpekleri görünmez sincaplara havlayarak evin etrafında dolanıyor ve Ryan'ın kısmen sağır babası sesi sonuna kadar açarak *Jeopardy* izliyor. Düzenli aralıklarla yanlış bilgi yarışması cevaplarını haykırıyor, sonra da yanıldığı kanıtlandığında "Saçmalık!" diye bağıyor.

Bu aileyi seviyorum ama burada bir hafta yaşadıktan sonra stresten saçlarım dökülecek.

Bu da şu anki durumumu daha da korkutucu hale getiriyor. Artık kirayı ödeyemezsem ve Casa Chaos'ta kanepede sörf yapmaya başlarsam, aklımı asla geri kazanamayabilirim.

Ya da duyma yetimi.

"Birinin sana dava açtığına inanamıyorum. Alabilecekleri bir paran yok ki," diyor Dani, sanki evi bir sirk değil de huzur dolu bir vahaymış gibi sakince bir kase salata yeşilliğine sos atarken.

"Bunu bilmediklerinden eminim, yoksa zahmet etmezlerdi. Herkes iş sahiplerinin para içinde yüzdüğünü sanıyor."

"Bir avukat tuttunuz mu?"

"Ve ona ne ile ödeme yaptınız? Gözyaşlarıyla mı?"

"Bilmiyorum ama yakında birini bulsanız iyi olur. Eğer celbe cevap vermezsen, diğer adam otomatik olarak hüküm alır ve sen de mahvolursun."

Moralim bozuk bir şekilde, "Şu anda olduğumdan daha fazla mahvolduğumu hayal bile edemiyorum," diye mırıldandım.

Dani lazanyayı fırından çıkarırken ben de masayı hazırladım. Yemeğe oturduğumuzda Mia çatalını masaya vurmaya başlıyor ve köpek zıplayarak bir bardak suyu deviriyor. Ryan'ın *Çarkıfelek*'e geçmiş olan babası bir tahminde bulunuyor, sonra da doğru çıkınca kıkırdıyor.

"Baba, yemek vakti!" Ryan masadan bağılıyor. "**Baba!**"

Başımın ağrımaya başladığını şimdiden hissedebiliyorum. tapınaklar.

"Müstakbel kocanı internette takip ederek biraz zaman geçirdim. Ne bulduğumu duymak ister misin?"

Dani'ye sert bir bakış attım. "Hayır. Ve o benim müstakbel kocam değil."

Ryan kıkırdıyor. "Eğer ilgilenmiyorsan onunla evlenirim."

Dani gülümseyerek, "Affedersin dostum ama senin zaten bir eşin var," diyor.

"Evet, ama bir düşünsene. On milyonu alır, çabucak boşanma davası açar, sonra da seni, beni ve terörist yavrularımızı Zillow'da gördüğümüz, babam için misafir kulübesi ve at ahırları olan Montana'daki o küçük çiftliğe taşırdım."

Mia yüksek sandalyesinde zıplıyor ve çığlık atıyor, "Horsie!
Horsie!"

"Buradan taşınmanıza izin yok," diyorum masanın ortasındaki güveç kabından büyük bir parça lazanya alarak. "Hep birlikte yaşlanacağız ve huzurevinde alem yapacağız, unuttunuz mu?"

Ryan ve Dani hızlıca birbirlerine bakınca geriliyorum. "Aman Tanrım. Ne oldu? Bir sorun mu var? Biri mi hasta? Kim ölüyor? Acele et ve ben bayılmadan önce söyle."

Dani bana salata kasesini uzattı. "Kimse hasta değil ya da ölmüyor, manyak. Her zaman dünyanın sonu gelmez. Kan şekerin düşmeden ve bir cine dönüşmeden önce acele et ve bir şeyler ye."

"Benim geçirdiğim ayı geçirmiş olsaydın, inan bana, her küçük şeyi dünyanın sonu sanırdın" diyorum sertçe.

Ryan'a bir parça lazanya servis eden Dani, "Aslında taşınmamız gerekebilir. Eyalet dışında bir yer bakmaya başladık."

Şok olmuş bir halde salata kâsesini takırdayarak yere bırakıyorum ve onunla Ryan arasında gidip geliyorum. "Neden?"

"İşten çıkarıldım," diye itiraf ediyor Ryan sessizce, kızına bakarak.

"Hayır! Oh, çocuklar, çok üzgünüm. İşin iyi gittiğini sanıyordum?"

Dani iç çeker. "Evet. Bu oldu a tamamlandı Sürpriz. Görünüşe göre şirket orta düzey yöneticiler olmadan da idare edebiliyor." Ryan, gayrimenkule yatırım yapan büyük şirketler için ticari mülkler üzerinde ekspertiz yapıyor. Ekonomi kötüye gidene kadar işler iyi gidiyordu.

İşlerin bu kadar kötüye gittiğinden haberim yoktu.

Diyor ki, "Evde öz sermayemiz var. Burada ev fiyatları ülkenin diğer bölgelerine göre çok daha yüksek olduğu için, satarsak bir ev için nakit ödeme yapabilecek durumdayız. Bu da gerekli, çünkü işsiz kalırsam başka bir konut kredisi almaya hak kazanamam."

"Ama burada iş arayamaz mısın? Eminim başka bir iş çıkacaktır. Senin yeteneklerine sahip biri hemen başka bir iş bulacaktır!"

Ryan başını sallar. "Bu yıl kırk yaşında olacağım, Em. Şu anda iş için yeni üniversite mezunlarıyla yarışıyorum ve onlar neredeyse hiçbir şey için çalışmayacaklar. Kimse benim maaşımı ödemek istemiyor."

Dani suçlulukla Mia'ya bakınca konuyu değiştirmenin zamanı geldiğine karar verdim. "Henüz pes etme. Sana güveniyorum. şimdi neşeli bir şeyler konuşalım. Kimin iyi haberleri var?"

Üçümüz birbirimize bakarken köpek masanın etrafında koşturuyor, hiçbir şeye havlamıyor ve Ryan'ın babası uzaktan kumandayı odanın öbür ucundaki televizyona fırlatıyor.

Derin bir iç çekiyorum. "Peki, tamam. Bana Callum McCord hakkında ne öğrendiğini anlat."

Dani anında canlanıyor. "*Çok şey.* Otuz beş yaşında, hiç evlenmemiş ve Bel Air'de eskiden Jennifer Lopez'e ait olan devasa bir malikanede yaşıyor. Hepsi de şirkette çalışan üç kardeşin en büyüğü. Bu aile fotoğrafına bakmalısın."

Ayağa fırlıyor, mutfak tezgahından dizüstü bilgisayarını alıyor ve yanındaki masaya koymak için geri dönüyor. Tarayıcıyı açıp kayıtlı bir linke tıklıyor. Ekranda bir fotoğraf beliriyor.

Etkilendim, "Vay canına. İyi genetikten bahsediyoruz. Bu insanların hepsi yapay zeka tarafından yaratılmış gibi görünüyor."

Bu resmi bir fotoğraf, herkesin en güzel gülümsemelerini takınarak bir ocağın önünde sert bir şekilde bir araya toplandığı türden bir poz. Callum'un yanında duran siyah saçlı adam hariç. Sanki biri ona köpeğinin vurulduğunu söylemiş gibi kaşlarını çatıyor.

"Suratı asık olan kim?"

Dani tekrar yerine oturur ve "Ortanca kardeş, Cole. Her fotoğrafta öyle görünüyor. Yakışıklı ve canı."

"Peki gamzeli olan?" "Carter, en küçükleri."

"Ve bu da hepsinin önünde Kral Charles gibi oturan kin dolu babası olmalı."

"Annesi çok güzel değil mi? Tahmin et kaç yaşında?"

"Bilmem. Elli mi?"

"Altmış dört."

Callum'un annesi oturan kocasının hemen arkasında duruyor. İnce, kızıl saçlı, dekolteli mavi bir elbise giymiş olan anne, her gece para yığınlarının üzerinde uyumanın verdiği huzurlu bir güvenle fotoğrafa bakıyor.

"Hepsi çok güzel. Bu doğal değil. Eminim şeytanla anlaşma yapmışlardır. Parmesanı uzatsana."

Ryan yemeğini mideye indirirken Dani kavanozu masaya uzatıyor, ben de tabağıma biraz daha peynir serpiyorum.

"Tamam, ama asıl ilginç olan Çeyi bilmek ister misin?"

Onun sinsî gülümsemesine bakınca yeniden geriliyorum.
"Ne?"

"Callum sadece hiç evlenmemiş değil, hiç nişanlanmamış da. Yani yüzüne salladığı o taş daha önce hiç kimseye ait olmamış."

"Onu sallamadı. Masanın üzerine koydu. Hiç nişanlanmadığını nereden biliyorsun?"

"Onunla ilgili makalelerin hiçbirinde bir kız arkadaşından bahsedilmiyor. Yardım etkinliklerinde kollarında mankenlerle çekilmiş fotoğrafları yok. Wikipedia sayfasında ya da magazin gazetelerinde bağlantısı olan herhangi birinden hiç bahsedilmiyor ve bu tür şeylerde *her zaman* pislik vardır. Bu kadar zengin ve yakışıklı bir adama göre pek kimseyle çıkmıyor."

"Ailesinin konumu nedeniyle sır saklamak zorunda olduğunu söyledi. Kimseye güvenemezmiş. Bu yüzden muhtemelen özel bir nişandı. Bazı insanlar işlerini magazin basınından uzak tutmak ister."

"Ya da belki o yüzüğü *senin* için almıştır."

Eğlenerek başımı sallıyorum. "Tabii ya. Bir gece yemekte üzücü hikayemi duydu ve ertesi sabah doğruca en yakın Harry Winston mağazasına gidip bulabildiği en büyük taşı satın aldı."

"Hey, daha garip şeyler de oldu."

Destek için Ryan'a bakıyorum. "Lütfen karına halüsinasyon gördüğünü söyle."

Mia'ya bir lokma makarna yedirirken, "Söyledim ama sallanma mesafesinde." diyor.

Dani ısrar ediyor, "Sadece olasılığı düşün, Em."

"O adam istediği kızla evlenebilir. Muhteşemliğin ışıltılı bir patlaması olduğumu biliyorum ama onun tipi değilim."

Mia ellerini havada sallayarak, "Sikik!" diye bağırıyor.

Oturma odasında Ryan'ın babası Vanna White'a "Saçmalık!" diye bağırıyor.

Dani, "Tamam, o zaman, şuna ne dersin? Ya Callum'un babası ona gerçekten o ultimatomu verdiyse? Ve Callum tüm bu olanlara o kadar sinirlendi ki biriyle evlenerek babasından intikam almaya karar verdi..."

Beni bir aşağı bir yukarı süzüyor, sonra da burnunu kıvrıyor. "Uygunsuz."

"İyi lazanya yaptığınız için şanslısınız hanımefendi, yoksa bu çatal çoktan gözbebeklerinizden birine saplanmış olurdu."

"Hadi ama. Ne demek istediğimi biliyorsun. Sevgili babacık muhtemelen oğlunun Cordelia adında, polo midillileri olan ve Mikimoto incileriyle kaşmir kazak takımları giyen en yakın sosyeteye koşmasını bekliyordu, değil mi? Ama Callum *bunun yerine*, babasının aptal ultimatoma isyan ederek Wednesday Addams'la nişanlanıp öcünü almaya karar verdi."

Tekrar Ryan'a bakıyorum. "Bana karını neden sevdiğimi hatırlatır mısın?" Ona gülümsüyor. "Çünkü o güzel ve komik." "Hayır, onu bu yüzden seviyorsun. Bence en az onun kadar komik şüpheli bir kızarıklık gibi."

Dani, "Ciddi o l u p olmadığını anlamanın tek bir yolu var, Em." diyor.

"Sakın söyleme, guguk kuşu." diye uyarıyorum.

Çatalını sallayarak "Evet de." dedi. İç çekiyorum ve tavana bakıyorum.

Ryan kabul ediyor, hain. "Denemeye değer. Eğer biri bana tüm hayatımı kurtarmam için bir gemi dolusu para teklif etseydi, kesinlikle düşünürdüm."

Bu beni güldürüyor. "Gerçekten mi? On milyon dolar için hiç tanımadığın biriyle yatar mısın?"

Ryan önce Dani'ye, sonra da bana bakıyor. "Evlenmeden önce, hiç tanımadığım biriyle hiçbir şey için yatardım."

Dani onun koluna şefkatle vuruyor. "Sürtük."

"Eski sürtük, şimdi mutlu bir evliliği var. Ayrıca, duyduğuma göre bu adam seks hakkında hiçbir şey söylememiş, değil mi?"

Kaşlarımı çatarak düşünüyorum. "Hayır... ama seksin beklendiğini söylemeye gerek yok mu?"

"Eğer bu bir iş anlaşmasıysa değil. Belki de adamın zaten gizli tuttuğu yan kızları vardır ve sadece Warbucks Baba'yı tatmin edecek formaliteler için bir eşe ihtiyacı vardır. Belki de senden tek beklediği aile etkinliklerinde boy gösterip beceriksiz sosyal becerilerin ve Ivy League eğitimi almamış olmanla herkesin canını sıkmandır."

Ryan "a öfkeyle bakıyorum. "Garip sosyal beceriler mi?"

Bana sırtıyor. "Düğün resepsiyonumuzda babamın suratına geçirmiştin."

"Bütün öğleden sonra şampanya içtim. Gaz yapıyor!"

Dani, "Büyükannenin cenazesinde g ü l d ü ğ ü n zamanı da unutmayalım" diyor.

"*Sekiz* yaşındaydım. Ve cesetler komiktir!"

Ryan şöyle diyor: "Ya da alışveriş merkezindeki güvenlik görevlisinin size Mutlu Noeller dilediği ve sizin de kibarca 'Hayır, teşekkürler' diye cevap verdiğiniz zaman. Ve komşumuz Jenny bebeğini ellerine verdiğinde de aynı şeyi söyleyip bebeği yere bırakmıştın."

Öfkeyle, "Nasıl bir anne yeni doğmuş bebeğini yabancılara itip kakar? Ne yapsaydım, göğsüme koyup emzirmeye mi başlasaydım?"

Ryan buna gülüyor. "Cadılar Bayramı partisindeyken kurt maskeli adamın yanına gelip kim olduğunu sorduğunu ve senin de elini kalçana koyup 'Annenin seni uyardığı kişi benim, işte o benim' dediğini unutma."

"Havamdaydım, tamam mı?"

Devam ediyorlar, kalpsiz pislikler, gülmekten ağlayana kadar birbirlerine benim en iyi şarkılarımı anlatıyorlar. Hiç kızmadan "Berbatsınız" diyorum.

Dani sulanan gözlerini silerek, "Kabul edelim kızım, sen kendi davulunun ritmine göre yürüyorsun," diyor.

"Böyle bir eğlence kaynağı olduğuma sevindim. Şimdi ben yemeğimi bitirene kadar sessiz olun, yoksa yanlışlıkla birinizi bıçaklayabilirim."

Mia'ya bir lokma daha makarna yediren Ryan, "Tavsiyemi dinleyeceğinden değil ama yine de vereceğim. Bu zengin adama teklifinin koşullarının ne olduğunu sor. Gerçek olduğuna inanmasan bile blöfünü gör. Bakalım ne diyecek. Ve eğer ciddi olduğu ortaya çıkarsa..."

Mia'nın ağzını bir peçeteyle siliyor, sonra bana dönüyor. "Pazarlık yap."

"Kusura bakmayın ama ben çiftlik hayvanı değilim. Satın alma fiyatım üzerinde pazarlık edecek değilim."

"Pazarlık etmene gerek yok. O zaten fiyatı söyledi. Pazarlık yapacağın şey şartlar."

Dani heyecanla eğilerek, "Ooo, evet, bu fikre bayıldım. Ona sana yılda en az on karat elmas alması gerektiğini söyle."

Ryan, "Hayır, tüm parayı alabilmeniz için ne kadar süre evli kalmanız gerektiğini kastetmiştim, bunun gibi şeyler" diyor. Düşünmek için duraklar. "Aslında yapman gereken ona paranın önce senin adına bir tröste yatırılacağını ya da koridorda hiç yürümeyeceğini söylemek."

"Seni dinliyorum. Ne paragözsün."

"Hey, bu iş, aşk değil. Kurallar farklıdır. İstedğin her şeyi önceden ve yazılı olarak aldığından emin olmalısın yoksa anlaşma olmaz."

Ne istediğimi. İşte bu bir kavram. Birinin bana en son ne istediğimi sorduğunu hatırlamıyorum. Aslında şimdi düşünüyorum da, kimsenin sorduğunu da sanmıyorum.

Ailem bana her zaman sahip olduklarım için minnettar olmamı, daha fazlasını istemememi öğretti. Ama ya Callum teklifinde ciddiyse? Ya Dani'nin dediği gibi, sırf babasına inat olsun diye ailesine uymayacak birini seçmek istediye?

Peki ya bir kez olsun hayal ettiğim her şeyi elde edebilecek bir konumda olsaydım?

Orada otururken ilk kez ciddi bir şekilde olasılıkları düşündüm. On milyon dolar bir servet. Böyle bir parayla yapabileceğim şeyler...

Sadece dükkânı açık tutmakla kalmazdım, herkes işine devam ederdi.

O saçma davayla savaşmak için bir avukat tutabilirim.

CDTFA'dan gelen aptal vergi faturasını ödeyebilirdim.

Okula geri dönebilir ve hiç zamanım ya da param olmayan o diplomayı alabilirdim.

Hayatımda gerçekten ne yapmak istediğime karar verebilirdim. Her zaman olmam beklenen kişinin dışında, aslında kim olmak istediğimi. İyi kız. İtaatkâr kız. Ailesinin onun için istediği kimliği üstlenen kişi. Çalışkan, fedakâr, her şeyden önce ailesine sadık çocuk.

Babasının hayallerinin varisi.

Callum ve benim bu ortak noktamız beni şok etti. İkimiz de babalarımızın, işlerin nasıl olması gerektiğine dair esnek olmayan fikirlerinin ürünleriyiz. Callum babasının evlilik ya da mirastan mahrum kalma ısrarının, ben ise

Babamın edebi bir hayatın yaşamaya değer tek hayat olduğu konusundaki ısrarıyla.

"Ve ikimizin de aile şirketi için çalışıyor olması ne kadar tuhaf," diye mırıldanıyorum yüksek sesle, zihnim çılgınca çalışırken gözlerim kamaşıyor.

"Dünya'dan Emery'ye. Mars'tan geri dön kızım, lazanyan soğuyor."

Ryan "a baktığımda yüzünü buruğturuyor. "Yaptığın bu surat korkunç."

Bağımı yavağça sallıyorum, sanki oda dönmeye bağılamığ gibi titrek ve Gağkın hissediyorum. "Bu benim korkutucu yüzüm değil. Bu benim pazarlık yapan yüzüm."

Dani dimdik oturuyor, alkışlıyor. "Yapacak mısın? Gerçek olup olmadığını göreceğ misin?"

Başımı sallamadan önce tereddüt ettim. "Evet. Haklısın. Haklısın. Kaybedecek neyim var ki?"

Ryan'a bakıyorum. Bahsettiğı geri dönülemez tröstten sonra Callum'dan isteyeceğim ilk şeyi biliyorum.

Ailesi onunki kadar çok mülke sahip olan bir milyarder büyük olasılıkla iyi bir gayrimenkul değerlendirme uzmanına ihtiyaç duyacaktır.

Yemek biter bitmez kanepeden çantamı alıyorum. Ryan'ın babası arka planda televizyona küfürler yağıdırırken Callum'a beni aradığı numaradan bir mesaj gönderiyorum.

Merhaba. Ben Emery.

Bunu gönderiyorum, sonra bir an durup düşünüyorum, kendi satın alma şartlarını konuşmak için buluşmak istediğ bir adama bunu söylemenin en az fahişece yolunun ne olacağını merak ediyorum. Ama başka bir şey göndermeden, karşılığında bir mesaj alıyorum.

Bana nerede olduğunu söyle. Hemen orada olacağım.

Hem cevabının hızına hem de kaba tonuna şaşırarak cevap yazıyorum.

Seni hiçbir yere davet etmedim. Bir merhabaya ne dersin?

Cevabı o kadar hızlı geliyor ki, dikte etmek için mikrofon kullanıyor olmalı.

Merhaba. Şimdi bana nerede olduğunu söyle.

Elimdeki telefona kaşlarımı çatarak bakıp cevap vermediğimde bir mesaj daha geliyor.

Emery.

Bu kadar. Tek gönderdiği benim adım. Ama o tek kelimedeki sabırsızlığının her zerresini hissediyorum. Bir emre itaatsizlik ettiğim için duyduğu büyük hayal kırıklığıyla birlikte bunu bir şekilde açıkça iletmeyi başarıyor.

"Bütün zenginler böyle otoriter midir?" diye mırıldandım.

Bir arkadaşımda yemekteyim ama yarın konuşabileceğimizi umuyordum.

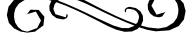
Bekliyorum ama cevap vermiyor.

Bu konuşmadan rahatsız olup mutfığa dönüyorum ve bulaşıklara yardım ediyorum. Dani ve Ryan pazarlık yapmam gereken şeyleri tartışmaya devam ederken, Callum'un mesajlarında beni tam olarak neyin rahatsız ettiğini düşünüyorum.

Daha sonra apartmanımın garaj yoluna girene kadar bu konuda endişelenmeyi bırakıyorum. Şimdi odaklanmam gereken daha önemli bir şey var.

Callum siyah bir takım elbise giymiş ve ona uygun bir bakışla ön kapımın önünde duruyor.

Dokuz

I park ediyorum ve kendime sessiz bir moral konuşması yapmak ve nabzımın düşmesine izin vermek için bir dakika ayırıyorum. Sonra derin bir nefes alıp kapıyı açıyorum.

Arkamı döndüğümde Callum bir metre ötemde duruyordu. sandığa.

"Oh. İşte buradasın." İrkilerek dairemin kapısına baktım. *Buraya nasıl bu kadar çabuk gelebildi?*

"İşte ben buradayım," o kabul ediyor, onun sesi alçak ve onun gözleri delici. "Beni içeri davet et."

Cırcır böceklerinin şarkılarını dinlerken birbirimize bakıyoruz ve bu otoriter milyarderin gerçekten de ölümsüz olabileceğinden endişeleniyorum. İnsanüstü bir hıza sahip olmasının yanı sıra, Drakula birinin evine girmeden önce her zaman bir davete ihtiyaç duymaz mıydı?

"Yine fazla düşünüyorsun."

"Evet. Ve bunu fark etmen ne kadar sinir bozucu. Burada ne işin var?"

"Konuşmak istedim. Konuşmaya geldim." "Yarın konuşmak istedim."

"Bu civardaydım."

"Bu mahallede mi?" Şüpheyile söylüyorum.

"Evet."

"Neden?"

"Neden olmayayım ki?"

"Oh, bilmiyorum. Belki de Bel Air'deki diğer milyonerlerle birlikte bir saat uzaklıkta yaşadığın ve küçük sahil kasabaları sana göre olmadığı içindir."

Gözleri keskinleşiyor. "Görüyorum ki hakkımda biraz araştırma yapmışsın."

"Hayır, yapmadım."

"Yalan söylemezsen memnun olurum."

"Ben değilim. Araştırmayı Dani yaptı. Şaka yaptığına inanmıştım ve seninle bir daha asla konuşmamaya kararlıydım. Beni vazgeçirdi."

Onun kokusu ılık akşam havasında bana doğru sürükleniyor. Pahalı bir kolonya, biraz misk ve keskin ama tanımlanamayan bir koku. Muhtemelen yeni yüz dolarlık banknotların kokusu.

Birden "Beni içeri davet et." diye emrediyor.

İç çektim. "Normal bir konuşmanın nasıl yapılacağını biliyor musun ki?"

"Hayır. Beni içeri davet et."

Bıkkınlıkla, "Lanet olsun, çok acımasızsın." diyorum.

Dudaklarının kenarları yukarı doğru kıvrılıyor. "Hiçbir fikrin yok."

"Peki, tamam. Ama önce bana telefon numaramı nasıl aldığını ve nerede yaşadığımı bildiğini söyle."

Küçük gülümsemesi biraz daha genişliyor. "Gerçekten hakkında hiçbir şey bilmediğim bir kadına evlenme teklif edeceğimi mi düşündün?"

Gözlerimi şüpheyle kısarak ona baktım. "Böyle söyleyince sanki beni gözetlemesi için özel bir dedektif tutmuşsun gibi oldu."

"Dedektif tutmama gerek yoktu. Bir dedektif tuttum."

"Doğru. Akşam yemeğinde kulak misafiri olduğun rastgele bir kadın hakkında her şeyi bilmek istersin diye."

"Aynen öyle. Şimdi beni içeri davet et. ikinci kattaki penceresinden aşağı bakan yaşlı bir kadın var kim beş

beni polise ihbar etmesine saniyeler kaldı."

Maude'un pencereden bize baktığını görmek için başımı kaldırıyorum. Haklıydı da. Gerçekten de polisi arayacakmış gibi görünüyor.

Callum'un muhtemelen Güney Kaliforniya'daki tüm polis memurlarını da tuttuğunu düşünürsek, bunun bir yararı olmazdı.

Anahtarlarımı almak için çantamı karıştırıyorum ve kapıya yöneliyorum, Callum'un beni takip edeceğini ve ona sırtımı dönüp gitmemin onu rahatsız edeceğini biliyorum.

Buralarda nasıl sinir bozucu olunacağını bilen tek kişi o değil.

İçeri girdiğimizde kapıyı arkasından kapatıyorum ve kafesteki bir aslan gibi etrafta dolaşıp bir şeyleri koklamasını izliyorum. Yine o yırtıcı enerjiye sahip. Küçük, kız gibi, dağınık evimde olduğumuz için şimdi daha da belirgin.

Her şeye onun gözünden bakıyorum ve keşke dışarı çıkabilsek diyorum.

Mutfağımdan çıkıyor ve oturma odamın ortasında durup tüm havayı kaplıyor. Sonra "Bir içki istiyorum." dedi.

"Yaşasın. Şef garsona haber vereyim."

El çantamı kanepeye atıp yanından geçerek mutfağa gidiyorum ve buzdolabını açıp açık bir şişe beyaz şarap çıkarıyorum. Kendime bir bardak doldurup oturma odasına dönüyorum ve oturuyorum.

Callum orada durmuş, göz korkutucu olduğunu düşündüğünü bildiğim o esrarengiz zengin insan ifadesiyle bana bakıyor.

"Sophie gibi kışını öpecek ya da sana hizmet edecek değilim. Buzdolabında bir Sauvignon Blanc ya da lavabonun yanındaki dolapta bir şişe viski var. Bardaklar da aynı dolapta. Keyfinize bakın." Duraksıyorum, sonra arsızca ekliyorum, "Sevgilim."

Kısıtlamasının işaretleri küçük ama oradalar. Şimdi onun kendini kontrol ettiğini gördüğüm için çenesinin nasıl gerildiğini fark ediyorum. Yavaş ve kontrollü nefes alışını. Yanlarında asılı duran ellerinin hafifçe esnemesini.

Önceleri tüm bunları biraz korkutucu bulurdum. Garip bir nedenden dolayı, şimdi bunu oldukça tahrik edici buluyorum. Restoranda bana söylediği şey neydi? Oh evet.

"Merhaba, küçük kuzu. Aslanın inine hoş geldin."

Belki de tek aslan o değildir.

"Neden öyle gülümsüyorsun?" diye soruyor.

Masumca, "Ne gibi?" diyorum.

Göz kapaklarını indirmiş bana bakarken dudaklarını nemlendiriyor. Nabzım çarpıyor ve midem sıkışıyor.

Tamam, aslan biraz abartılı olabilir. O n u n l a kuzu arasında ne var? Tilki mi? Rakun?

Kimi kandırıyorum ki? Bu adam beni titrettiği için denizanası bile olabilirim. Ne kadar utanç verici.

Benimle göz temasını sürdüren Callum ceketinin düğmelerini açıyor ve omuzlarından kaydırıyor. Altında o kadar mükemmel dikilmiş beyaz bir gömlek var ki, karın kaslarının dış hatları görünüyor. Ceketini bir sandalyenin arkasına asıyor, sonra kol düğmelerini açıyor ve gözlerimin içine bakarken yavaşça kollarını birbiri ardına sarıyor.

Ağzım kurudu. Koltuk altlarım nemli. Rahat ve ilgisiz görünmek için çok çabalıyorum ama tek duyabildiğim rahmimin avazı çıktığı kadar OH MY GOD diye bağırması.

Callum'un kaslı ön kollarından biri bileğine kadar dövme.

Sırıttırıyor, sonra dönüp mutfığa doğru yürüyor ve bana sert, mükemmel kışının güzel bir görüntüsünü veriyor.

Gerçi ben doymak bilmez küçük bir denizanasıyım ve o özel yapım pantolonu parçalamaktan başka bir şey istemem.

Her gün onun ayaklarına kapandığını hayal ettiğim birçok kadından biri olmayı reddediyorum.

Bırakalım haremdeki putperestler onun olsun. Klitorisinden tutup sürükleyemeyeceği tek kişi ben olacağım. Üzerimde hiçbir etkisi yokmuş gibi davranmak beni ne kadar öldürürse öldürsün, bunu kabul etmeyeceğim.

Fazla bir şeyim olmayabilir ama en azından gururum var.

Kendisine hizmet etmek zorunda kalmaktan duyduğu hoşnutsuzluğu göstermek için bir süre mutfağa vuruyor, sonra elinde bir bardak viskiyle geri dönüyor.

"Nereye oturmamı istersin?" diye soruyor alaycı bir tavırla. "Bu ses tonuna hiç gerek yok."

"Ses tonum yoktu."

"Kesinlikle bir tonun vardı ve bunu biliyorsun. Şuraya otur." Sehpanın diğer tarafındaki, onun için çok küçük olan ve ayrıca koltuğunda kırık bir yay bulunan sandalyeyi gösteriyorum.

Bir an sandalyeye bakıyor. "Eğer o şeye otursam, onu mahvedebilirim."

"Bana risk almaktan hoşlanan bir adam gibi görünüyorsun."

Bakışlarını bana çevirdiğinde o kadar yakıcı ki tüm odayı ateşe verebilir. Ama ben sadece orada oturup şarabımı yudumluyorum, sanki her şey tamamen normalmiş ve o beni aklımdan çıkarıyormuş gibi.

Yemek odasına giriyor -bir metre ötede- ahşap yemek sandalyelerinden birini kapıyor ve oturduğum yere doğru sürüklüyor. Ayağıyla sehpayı yolumdan itiyor. Sonra sandalyesini önüme bırakıyor ve oturuyor.

Öne doğru eğilip kollarını dizlerine dayıyor.

Elindeki viskiyi kucaklayarak yüzüme bakıyor.

Neden bu kadar yakışıklı olmak zorunda? Ve bu kadar güzel kokmak? Tanrım, berbat biri.

Rahatsız edici, I Söyle, "Bu o çok Kapat için a konuşma."

"Mesafe konusunda kurallar olduğunu bilmiyordum."

"Kişisel alan diye bir şey duymadın mı hiç?"

"Hayranı değilim." Ağzıma bakıyor ve dudaklarını yalıyor.

Kendine hakim ol, kızım. Poker suratını koru. Sert görün.

Sıkılmış görün. Kontrol sende!

"Keyfin bilir," diyorum ve şarabımdan bir yudum daha alıyorum.

Cinayet planlayan bir adamın dikkatiyle beni izliyor. Sonra viskisinden bir yudum alıyor ve şöyle diyor: "On milyon bir emanet hesabına yatırılacak ve evlilik cüzdanı imzalandıktan sonra sizin adınıza gayri kabili rücu bir tröste dönüştürülecek."

Şok içinde şarabımı yüzüne tükürmeme *ramak* kalıyor ama kendimi kontrol etmeyi başarıyorum. Yutkunuyorum ve elimin arkasından kibarca öksürüyorum. "Lafı dolandıran biri değilsin, değil mi?"

"Bana bu yüzden mesaj attığını biliyorum."

"Kendimizi aşmayalım. Sorularım var. *Yani* birçok soru." "Ne gibi?"

"Başlangıç olarak, peki ya seks?"

O kadar yakın ki, göz bebeklerinin ne kadar hızlı büyüdüğünü görebiliyorum. Sonra sesi boğuklaşarak, "Ne olmuş ona?" diyor.

Kahretsin. İlk önce en utanç verici şeyi ağzımdan kaçırmayı bana bırakın.

Sandalyemde rahatsız bir şekilde kayıyorum ama kendimi zorluyorum.

Göz temasını sürdürmek. Beni ne kadar sinirlendirdiğini ona belli etmemek önemli gibi geliyor. "Ben sadece... merak ediyordum."

Bana sessizce bakıyor, özgüvenime saldırmaya devam etmek için ağzımı tekrar açmamı bekliyor. Sonunda, "Beklenen bir şey mi?" diye sorabiliyorum.

Uzun bir süre beni inceliyor, gözleri öfkeli. Sonra mırıldanıyor: "Sözleşmede seksten bahsedilmeyecek."

Bunu anlamlandırmaya çalışıyorum ama başarısız oluyorum. "Yani seks yapmayacağımızı mı söylüyorsun?"

"Sözleşmede olmayacağını söylüyorum." "Evet, o kısmı duydum ama demek istediğim-"

"Benimle seks yapmak istiyor musun?" diye araya giriyor.

Kalbim birkaç atış atlıyor. Bir sıcaklık dalgası yanaklarımı yakıyor. Sonra zihnim bana yararsız bir şekilde çıplak, kıvranan ve beni gelecek haftaya kadar becerirken altında ağlayan yakıcı bir görüntü sunuyor.

Sakın onunla göz temasını kesme, seni korkak!

"Dürüst olmak gerekirse, bunu hiç düşünmedim." diyorum.

Düşünceli bir şekilde yüz ifademi inceliyor. Sonra bakışları eğlenmeye başlıyor.

"Ben ciddiym," diye ısrar ediyorum, telaşla. "Özel hayatımda söndürmeye çalıştığım onca yangının arasında son zamanlarda aklımda olan bir şey değil bu."

Gözleri parlıyor, başını geriye eğiyor ve burnunun altından bana bakıyor. "Hmm."

Tanrım, bu seferki kendini beğenmişlik çok güçlü.

"Dinle, eminim kendini bir şey sanıyorsundur ama benim tipim değilsin."

"Öyle mi? Senin tipin tam olarak ne?"

Benimle alay ediyor. Ses tonunda, sırtışında, vücut dilinde. Rahatsızlıktan asil bir öfkeye geçiyorum ve ona ters ters bakıyorum.

"Başlangıç olarak, dinlendirici zengin yüzü olmayan erkekler." "Dinlenen zengin yüzü mü?"

"Bazı varlıklı insanların takındığı kibirli, kendini beğenmiş, aşağılayıcı bakış. Her yerde milyarder gibi dolaşırken ve benim gibi sıradan insanlarla alay ederken sahip olduğunuz abartılı öz önem ifadesi."

Gözleri kararıyor ve enerjisi de artıyor. Bir süre sessizce bana baktıktan sonra şöyle diyor: "Sen sıradan biri değilsin.

Ve ben seni asla küçümsemezdim, Emery. Asla." Şarabımı yüzüne fırlatmaya hazırdım ama şimdi beni silahsızlandırdı.

Ona bakıyorum, hayal kırıklığına uğramış ve çaresiz hissediyorum,

ve kafası karışık.

"Sana bir şey sorarsam bana karşı dürüst olur musun?"

"Evet."

Cevabı hızlı ve kesin. Bu bana devam etmek için ihtiyacım olan küçük güven desteğini veriyor. "Ciddi misin? Teklif ettiğin bu anlaşma yasal mı?"

"Evet."

Cevabı yine kesin. Konuşurken göz temasını koruyor. Göz kırpmıyor, irkilmiyor ya da bir *Ah-ha* ile üzerine atlayabileceğim garip bir seğirme yapmıyor! Sadece doğruyu söyleyen bir adam gibi görünüyor.

Şarabımın geri kalanını yudumluyorum, sonra boş bardağı kucığımda tutuyorum ve ellerimin ne kadar titrediğini fark etmemesini umuyorum.

"Başka ne soracaksın? Bana her şeyi sor," diyor usulca, hâlâ gözlerimin içine bakarak.

Sesi hipnotize edici. Gözleri büyüleyici. Teninin kokusu beni sarhoş ediyor. Belki de şaraptandır, ama bu adamla ilgili her şey bir kadını kendine çekmek için tasarlanmış gibi. Yüzü ve vücudu tuzağı kuruyor ama asıl tuzak gözleri.

Bakışlarının sıcaklığı, her şeyi ve her şeyi vaat eden ve aynı anda hem tahrik edici hem de korkutucu olan kadife gibi karanlık bir baştan çıkarıcı.

O bir güç alanı, güçlü bir karanlık yıldız beni yavaşça yörüngesine çekiyor ve çekim gücünden başka hiçbir şeyle beni orada tutmuyor.

Adımı o kadar sessiz söylüyor ki, neredeyse fısıltı gibi. Şefkatli, samimi bir fısıltı, bir sevgilinin içime doğru iterken kulağıma yakın söyleyeceği şekilde.

Bu da tabii ki tamamen dağılmama neden oluyor.

"Küçük bir erime yaşarken gezegenler ve yerçekimi hakkında düşünüyordum, lütfen bana izin verir misin, biraz daha şarap almalıyım."

Sarsılarak ayağa kalkıyorum. Callum uzanıp bileğimi tutuyor. Beni sandalyeye geri çekiyor ve orada tutuyor, gözlerimin içine yakıcı bir yoğunlukla bakıyor.

"Bunun için ayık olmana ihtiyacım var." diyor.

"O zaman belki de istediğim gibi yarın konuşmalıyız. Çünkü şu anda sarhoş olmak istiyorum."

"Stresle sarhoş olarak başa çıkmamalıydın." "Şimdiye kadar benim için iyi oldu."

"Hayır, yaramadı."

Gözlerimi kapatıyorum, derin bir nefes alıp veriyorum. Sonra gözlerimi açıp ona bakıyorum. "Haklısın. Olmadı. Ama bu gerçekten seni ilgilendirmez."

"Seninle ilgili her şey beni ilgilendirir."

"Ne zamandan beri?"

"Karım olacağından beri."

Bu sözler kulaklarımda çınlarken, kalbim boğazımda oturuyorum.

Callum sanki zihinsel çöküşün eşiğinde olduğumu hissetmiş gibi bileğimi bırakıyor, sandalyesinde arkasına yaslanıyor ve viskisinden bir yudum alıyor. Bir süre düşünüyor, sonra alçak ve yatıştırıcı bir sesle konuşmaya başlıyor.

"Bunun garip olduğunu anlıyorum. Sizin yerinizde olsaydım ben de şüpheli olurum. Ama teklifim gerçek. Sizi Jameson'da çalışanlarınızla birlikte duyduğum gece, hoşlanmadığım bir kadınla yemek yiyordum. O bir model, çok güzel ve o kadar benmerkezci ve sığ ki, konuşmasını dinlemek beni fiziksel olarak incitiyordu. Normalde böyle biriyle asla çıkmazdım. Ancak mirasım ile ilgili durumu bilen avukatım, eşinin bir arkadaşı olan Alexandra ile tanışmamı önerdi. Bana randevu ayarlaması için neden avukatıma ihtiyaç duyduğumu merak ediyorsanız, bunun nedeni çoğu insanla bağlantı kurmakta zorlanmam... **çok** zorlanıyorum, çünkü çene çalmaktan nefret ediyorum."

"Sen de sabırsız ve zorbasın."

Bana bakıyor. "Özür dilerim," diye mırıldanıyorum ve dudaklığımın iç kısmını çiğniyorum.

Bir süre sonra başını sallıyor. "Haklısın. Ben ikisiyim de."

Benimle aynı fikirde olmasına şaşırarak, onun hatalarına işaret ettiğim için kendimi bir pislik gibi hissetmeye başlıyorum. "Yani, kimse mükemmel değildir."

"Neredeyse hiç kimse." diye mırıldandı. "Bunun ne anlama geldiğini bilmiyorum."

Şimdi düşünceli görünüyor, viski bardağına bakıyor ve buzu yavaşça etrafında döndürüyor. "Sen..." diye dikkatle başlıyor. Bir an duruyor, sonra boğuk bir sesle ekliyor: "Sıra dışı birisin."

Dışarıdan bakıldığında tamamen hareketsizim. Ama içimde, daha önce hiç yaşamadığım için adını koyamadığım bir duyguyla titreşiyorum. Kalbim -ve başka şeyler- çarparken devam etmesini bekliyorum.

"Duygusalsınız ama bu özelliğinizden nefret ediyorsunuz, bu yüzden bunu saklamaya çalışıyorsunuz. Her şeyi kontrol etmek ve herkesle ilgilenmek istiyorsunuz ama bu çaba sizi yoruyor. Ancak asla yardım istemezsiniz, çünkü gururunuz buna izin vermez. Güçlüsünüz, bu yüzden herkes size güveniyor, ama aynı zamanda yalnızsınız ve çok fazla endişeleniyorsunuz. Ve hiç kimse size hayatınızda ne yapmak istediğinizi sormadı, çünkü siz doğmadan önce sizin için çoktan karar verilmişti. Bu da seni hem kızdırıyor hem de bu kızgınlık yüzünden suçluluk duymana neden oluyor, çünkü her şey düşünüldüğünde hayatının çoğu kişiden çok daha iyi olduğunu biliyorsun."

Yukarı bakıyor. Gözlerimiz kilitlendi. Ani ve istenmeyen ağlama isteğiyle savaşıyorum.

"Ne kadar yaklaştım?"

Dudaklarımı yalıyorum ve boğazımdaki yumruyu yutuyorum. "Hakkımdaki tüm bunları nereden biliyorsun?"

"Çünkü birbirimize çok benziyoruz, kendimden bahsediyor olabilirdim."

Devam etmeden önce bir süre bu bombayla oturmama izin verdi.

"Ve bunu anlamam için gereken tek şey, çalışanlarınıza mağazanızı kapatmak zorunda kalacağınızı söylediğinizi dinlemektir. Yıkılmıştın. Yapabileceğin tek şey

Onları nasıl etkileyeceğini düşündüm. Bir kulağım sizin konuşmanızda, diğer kulağım Alexandra'nın ağzından çıkan önemsiz laf salatasında otururken sizi tanımak istediğimi fark ettim. Sana yardım etmek istiyordum. Ve eğer bir eş bulmak zorunda kalacaksam, itici bulmadığım biri olmasının iyi olacağını düşündüm."

Gözlerimi kırptırdım. "Vay canına. Sonuna kadar beni kandırdın." "Seni itici bulmadığımı söyledim." "Bunun senin için büyük bir şok olacağını biliyorum Romeo,

Ama kadınlar en iyi özelliklerinin itici olmamak olduğunun söylenmesini dayanılmaz bulmazlar."

"Bunun senin en iyi özelliğin olduğunu hiç söylemedim."

Birbirimizin gözlerinin içine bakıyoruz. Yine sinirlenmeye başladığımdan eminim.

Sırıttıyor. "Oh, anlıyorum. Sana güzel olduğunu düşündüğümü söylememi istiyorsun."

Yüzüm haşlanmaya başlıyor. "Götlük yapma" diye çıkışıyorum ve sandalyeden kalkıyorum. Sonra ellerimi kalçalarımaya dayayarak ve öfkem alevlenerek oturma odasının zemininde bir ileri bir geri yürümeye başlıyorum.

Beni izleyen Callum kıkırdıyor. "Ortak noktamız olmayan tek şey bu."

"Dürtü kontrolü hakkında tek kelime edersen seni ateşe veririm."

"Otur, Emery."

Ona tehlikeli bir bakış attım. Sandalyemin koltuğuna vuruyor.

"Hayır."

"Evet. Yap şunu. Şimdi."

Volta atmayı bırakıp kollarımı göğsümde kavuşturarak ve bacaklarımı açarak tam bir savaşçı kadın, benimle uğraşma modunda ona bakıyorum.

Ayağa kalkıp yüzüme baktığında, korkutucu boyuna ulaştığında, düşünmeden geriye doğru bir adım atıyorum. Sonra sinirli bir şekilde, "Bekle, burası *benim* evim! Sen

bana Tarzan gibi davranma. Şimdi yerine otur, bu konuşma henüz bitmedi."

Gözleri parlıyor. Çenesi gerilir. Elindeki kadehi agresif bir şekilde çeviriyor. Sonra yaklaşıyor, yanan bakışlarını benimkilere dikeyor.

Bir adım ötemde duruyor ve bana bakıyor.

Geri adım atmayı ya da bir santim bile kımıldamayı reddediyorum. Çenemi kaldırarak ona bakıyorum, itip kakabileceği hizmetkârlarından biri olmadığını anlamasını sağlıyorum.

Tıpkı öğle yemeğinde ona meydan okuduğum zamanki gibi, kızgın gözlerinin içine gurur olduğuna yemin edebileceğim bir bakış geliyor.

Ağız kulağımın yanına gelene kadar eğildi. Sonra sıcak, sert bir sesle, "Sen güzelden çok daha iyi bir şeysin. Ve evlendiğimizde sana bunun ne olduğunu söyleyeceğim."

Çekildi, takım elbise ceketini aldı ve viski bardağını masaya koydu, sonra ön kapımdan çıktı ve kapıyı geceye açık bıraktı.

On

A Birkaç gün sonra mağazada, ön tezgahın arkasında durmuş kibirli, zengin yabancı biriyle evlenmenin artılarını ve eksilerini listeliyordum. sadece değil Beni sevmeyen ama Viv kapıdan girdiğinde itici olmadığımı söyleyerek iltifat etmek isteyen biri. Onu Harper ve Taylor takip ediyor, hepsi de geceyi bir hapishane kanalizasyonunda çılgınca sürünerek geçirmiş, kurşunlardan kaçarken ve bir kurt sürüsü tarafından kovalanırken çıkışı arıyormuş gibi görünüyor.

"Vay anasını. Size ne oldu böyle?"

Taylor tezgâha tırmanıyor, sırt üstü uzanıyor ve gözlerini kapatıyor. Gözlerinin altında koyu halkalar ve simsiyah kıyafetinin hiçbir şekilde iyileştiremediği ölümcül bir solgunluk var.

"Kızlar gecesi. Biraz sert vurduk."

Elimdeki kâğıdı başının üzerinde sallayarak dumanları uzaklaştırıyorum. "Evet, belli oluyor. Tekila fabrikasında uyumuş gibi kokuyorsun."

Harper diyor ki, "Hiç uyumadık. Kulüpten mesai sonrası bir mekâna, oradan kahvaltı için Mickey Ds'ye, oradan da buraya geldik."

İnleyerek ön pencerenin yanındaki dolgulu sandalyeye çöküyor ve çıplak bacaklarını açıp başını arkaya sarkıtarak uzanıyor. Mini eteği ve

Parmak arası terlikleri, dağınık siyah saçları ve çatlamış dudaklarıyla kıyıya vurmuş bir gemi kazazedesi olabilirdi.

Vivienne, bu kadar buruşuk olmasa ve önündeki büyük kırmızı şarap lekesi olmasa çok güzel olacak çiçekli yazlık elbisesi içinde her zamanki hanımefendi haliyle, elinin arkasından kibarca geçiriyor, sonra yüzünü buruşturuyor. Dirseklerini Taylor'ın kalçalarına dayar ve çenesini ellerinin arasına alır.

"Hatırlat da kırmızı şarapla ateş topu shot'larını asla karıştırmayayım."

Homurdanıyorum. "Ve bana asla üç amatörle içmeye gitmemem gerektiğini hatırlat."

Harper sandalyesinden zayıf bir sesle, "Herkesin karaciğeri sağlam değildir." diyor.

"Ya da ölüm arzusu. Siz kızlar neden alkolü böyle karıştırıyorsunuz? Siz daha iyi bilirsiniz."

Ağır gelen bir duraklama oluyor, sonra Taylor kan çanağına dönmüş gözlerini aralayıp bana bakıyor. "Sana anlatacağım ama korkmayacağına söz vermelisin."

"Harika. Şimdi ben korkmak ~~zor~~ değilim"

İç geçiriyor ve oturuyor, ayak bileklerini birleştirip dizlerini kavırıyor. "Annem ve üvey babam boşanıyor."

Yüzündeki mutsuz ifadeye bakarak, "Bunun iyi bir haber olduğunu düşünmüştüm" diyorum.

"Öyle. Evi satmaları dışında." "Tamam. Sonra?"

"Ve annem Florida'ya taşınıyor." "*Florida mı?* Neden?"

Bir elini dalgalı siyah saçlarında gezdiriyor ve tekrar iç çeker. "Büyükannem ve büyükbabam. Kendi ayakları üzerinde durabilmek için onların yanına taşınıyor. Tampa'daki Sunnyside Huzurevi'ne taşınmaktansa ölmeyi tercih ederim, yani şu andan itibaren yaşayacak bir yerim yok."

Harper söze giriyor, "Bu o kadar da önemli değil, ama şimdi o da işsiz kaldı-"

"Harper!" diye bağırır Viv. "Sessiz ol!"

Elini kayıtsızca havada sallıyor. "Üzgünüm, Em. Seni suçlu hissettirmeye çalışmıyorum."

Deniyorum ya da denemiyorum, hissediyorum. Taylor benim yüzümden bu durumda olduğu için kendimi çok kötü hissediyorum. Kağıdı bir kenara bırakarak, "İş ararken yanında kalabileceğin bir arkadaşın yok mu?" diye soruyorum.

Üçü de sanki bir paket THC sakızı yemişim gibi bana bakıyor.

Taylor tam olarak Bayan Popüler değil. Aslında, muhtemelen tanıdığım en antisosyal insan. Lit Happens'taki işinde bu kadar iyi olmasının tek nedeni kitapları çok sevmesi ve yabancılarla onlar hakkında konuşabilmesi. Diğer konuların hemen hemen hepsi başlangıç değil.

Harper, "Benim yanıma taşınmasını isterdim ama fazladan bir yatak odamız yok. Olsaydı bile, Cody o kadar çok hasta ki..."

"Ve benim çocuklara alerjim var," diye sözlerini bitiriyor Taylor.

Dehşete düştüğümü gören Viv, "İsterse benimle kalabileceğini söyledim ama hayır dedi," diyor.

"Neden seninle kalmak isteyeyim ki? Sokaklarda yaşamak daha güvenli olur!"

Viv, Taylor'a kızgın bir bakış attığında Taylor utangaç bir ifadeye bürünüyor. "Siktir. Özür dilerim."

"Bu ne demek oluyor Viv? Evinde sorunlar mı yaşıyorsun?"

Ellerini yüzünde ovuşturuyor, sonra yanlarına bırakıyor ve başını sallıyor. "Vandalizm falan." Bakışlarını başka yöne çevirip sesini alçaltıyor. "Birileri sürekli pencerelerime taş atıyor ve garaja giriyor. Bir sürü polis raporu doldurdum ama hiçbir şey yapmıyorlar."

Taylor acı bir şekilde şöyle diyor: "Polislerin bir şey yapması için ölmüş olman gerekiyor. Üvey babam onu dövdüğünde annem onları aramayı bıraktı, çünkü gelmeleri çok uzun sürüyordu. Geldiklerinde de her zaman

belki de hak etmiştir gibi davranan aynı cinsiyetçi dangalaklar."

"Bu korkunç!" diyorum.

Taylor omuz silkiyor, sanki adaletsizlik dünyanın olağan bir şeyiymiş gibi.

Bazen bu zavallı kızın sadece yirmi bir yaşında olduğuna inanamıyorum. Yüzyıllardır ağır işlerle uğraşan biri gibi bir havası var.

Viv diyor ki, "Yeni bir yer bulmam lazım. Sadece şu anda oturduğum yer kira kontrolü altında, yani çok ucuz..."

Dudağını ısırduğunda, bunu açıklamak istemediğini anladım. Kendimi daha da kötü hissetmeme neden olmak istemedi.

Ama tabii ki daha kötü hissediyorum, çünkü Los Angeles'ta kira kontrolü olmayan herhangi bir yerde yeni bir daire için ilk ve son ayın kirası artı depozitonun ona en az on bin dolara mal olacağını biliyorum.

Ki bu paraya sahip olmadığını biliyorum.

İşsiz olduğu için de para biriktiremiyor. Çünkü patronu tam bir ezik.

Gözlerim nemlendiğinde Viv tezgâhın benim tarafıma doğru koşuyor ve ellerimi tutuyor. Dehşete kapılmış bir sesle, "Hayır! Üzülme! Bunların hiçbiri senin suçun değil, Em!"

"Aferin Viv," diyor Taylor tiksintiyle. "Onu ağlattın."

"Bunu başlatan sensin!"

Harper ölülerin arasından kalkıp tezgâhta bize doğru geliyor. "Bensiz kimse ağlamıyor. Burada ağlamak için iyi bir nedeni olan biri varsa, o da bu kızdır. Cimri orospu çocuğu eski kocam, zaten çok az olan çocuk bakımı ödemelerini azaltmak için beni tekrar mahkemeye veriyor! Oğluma neyimle bakacağımı sanıyor, yakışıklılığım mı?"

Viv ve Taylor ona öfkeyle bakınca olduğu yerde durur, yüzünü buruşturur ve omuzlarını kulaklarına doğru çeker. "Oops."

Bu yüzden hepsi içki alemine gitmek zorunda kaldı.

Hayatlarını mahvettim.

Sabine ve Murph muhtemelen Jameson'daki o iç karartıcı akşam yemeğinden sonra yaptıklarını tahmin ettiğim intihar anlaşmasını çoktan gerçekleştirmişlerdir.

Yüzümü ellerimle kapatıp gözyaşlarına boğulmak üzereydim ki tam o anda Callum McCord ön kapıdan içeri girdi.

Girişte durdu, kendisine bakan bir duygusal ve üç bitkin kadına baktı ve göz kamaştıracak kadar muhteşem bir gülümseme üretti, hepimiz toplu bir nefes aldık.

"Günaydın hanımlar. Lütfen böldüğüm için kusura bakmayın."

Vivienne gözlerini kocaman açmış ve dudaklarını aralamış bir şekilde ona yukarıdan aşağıya bakar. Harper ona sanki yeni bir Birkin çantasıymış gibi şehvetle bakıyor. Taylor'ın bile gözleri kamaşmış, gün ışığındaki bir vampir gibi gözlerini kırıştırıyor.

Kadınları sersemletip susturmaya alışkın olan Callum daha geniş gülümsüyor. "Emery için bırakmam gereken bazı evrak işleri var."

Hiç acelesi yokmuş gibi bize doğru geliyor.

Bugün üzerinde muhtemelen İtalya'da bir grup bakire keşiş tarafından el yapımı olarak üretilmiş ve Atlantik'i bir tek boynuzlu atın sırtında geçmiş koyu mavi bir takım elbise var. Saçları mükemmel taranmış. Sakalları mükemmel kesilmiş. Cinsel manyetizma aurası mükemmel derecede yıkıcı.

Tezgâhın diğer tarafında durur ve orada oturan Taylor'a bakar. Taylor'ın açıkta kalan omzundaki dövmeyi fark ederek yüksek sesle okur. "Ruhlarımız neyden yapılmış olursa olsun, onunki ve benimki aynı."

Taylor'ın gözlerinin içine bakar ve sonra usulca şöyle der: "Bronte benim de favorimdir. Gerçek hayatta kimse Heathcliff gibi bir canavarı sevemez ama iyi bir kitap tam da bu şeyden kaçış değilse nedir ki?"

Taylor'ın dövmesinde bu alıntıyı yazan yazarın adı yer almıyor.

Bu da Callum'un klasik edebiyatın en büyük eserlerinden birini bilmekle kalmayıp, daha böyle bir şey yokken bir feminist tarafından yazılan ve birçokları tarafından tüm *zamanların* en büyük aşk hikayesi olarak kabul edilen *bu* romanı *ezbere bildiği* anlamına geliyor.

Eğer yumurtalıkların çılgık sesi duyulabilseydi, hepimiz sağır olurduk.

Taylor'ın solgun yanaklarında iki pembe nokta belirir. Sesi kısık, "Evet." diyor.

Ön korteksini bir daha asla homurtudan başka bir şey çıkaramayacak şekilde dağladığından memnun olan Callum dikkatini bana çeviriyor.

"Merhaba, sevgilim." Elindeki manila zarfı havaya kaldırdı. "Sözleşme. Görüşlerinizi bekliyorum."

Zarfı tezgâhın üzerine bırakıyor, topuklarının üzerinde dönüyor ve dışarı çıkıyor.

Kapı arkasından kapandığında ve testosteron bulutu dağıldığında üç arkadaşım dönüp bana bakıyor.

"Ah, bana öyle bakmayı kesin," diyorum, Callum McCord'un bir başka kadın avlama performansına tanıklık etmek beni ağlamaklı olmaktan sinirli olmaya itiyor.

Viv nefes alıyor, "Kim. Kimdi? *Kimdi o?*"

Harper, "Süper seksi bir süper yakışıklı," diyor. Bir elini yanağına götürüyor. "Yüzüm karıncalanıyor."

"Benim de kukum karıncalanıyor," diyor Taylor, şaşkınlıkla ona bakarak. "Bu adam *Wuthering Heights*'ı biliyor mu?" İnançsızlıkla başını sallıyor. "Belki de insanlık için bir umut vardır."

Zarfı kaptığım gibi yırtıp açıyorum. "Herkes sakın olsun. O kadar da harika biri değil."

Bana aklımı kaçırmışım gibi bakıyorlar.

"Çocuklar, ciddi. Zengin, çekici, iyi giyimli olması ve *Uğultulu Tepeler*'i okumuş olması onun öyle biri olduğu anlamına gelmez."

Taylor sertçe, "Tam olarak bu anlama geldiğine eminim, salak." diyor.

"Hayır, değil, çünkü o aynı zamanda kibirli."

Yanıt alamıyorum. Herkes bana yabancı bir dil konuşuyormuşum gibi bakmaya devam ediyor. Belli ki daha fazla kanıt ihtiyaçları var.

"Ve sabırsız." Hiçbir şey yok. Hiç. Cırcır böcekleri.

Daha yüksek sesle söylüyorum, "Ve esnek değil. Ayrıca, her zaman haklı olduğunu düşünür!"

Taylor gülererek, "Saçmalama," dedi. "O bir erkek. Yine de iyi bir kış parçası."

"Bekle, Yapma. söyleBen sen Onun *gibi* mi? Sen Yapma. herkesten hoşlanırım!"

"Onu mutfakta yere çivileyecek kadar seviyorum."

"Pimlemek" ne demek? Seks yapmak mı?"

Gülümsemesi küçümseyici. "Unut gitsin. Bilmek istemiyorum."

"Bahsettiği sözleşme neydi?" diye soruyor Viv, yaklaşıp elimdeki evraklara bakarak.

"Evet," diyor Harper. "Madem ondan bu kadar nefret ediyorsun, neden sana 'sevgilim' dedi?"

"Ondan nefret ettiğimi söylemedim. Ben sadece onun bir deli olduğunu düşünüyorum, hepsi bu. Sözleşmeye gelince..."

Kâğıt destesini zarftan çıkarıp en üstteki sayfaya bakıyorum. "Evliliğimiz için."

Sessizlik.

Bir süre sonra Viv tereddütle, "Evleniyor musunuz?" diye soruyor.

Taylor inanmayarak, "Evleniyor musunuz?" der.

Ve Harper yüksek sesle, "*Evleniyor musun?* "Evleniyor musun?"

onu?"

"Henüz karar vermedim. Ama bana 10 milyon dolar teklif ediyor. Bir de yüzüğü görmelisin! İlk arabamdan daha büyük."

Üç çift göz bana bakarken şişkinleşiyor.

İçimi çekip sayfaları çeviriyorum. "Bu uzun bir hikâye."

"Sikeyim evet!" diyor Taylor, bacaklarını öyle bir sallıyor ki

tezgahın kenarından sarkıyorlar. "Hikaye zamanı, kızlar."

Hepsinin ağzının sulanmasından, onlara bir şey verene kadar paçayı kurtaramayacağımı anlayabiliyorum, bu yüzden istemeye istemeye razı oluyorum. "Peki. Size CliffsNotes versiyonunu vereceğim." Callum'la şu ana kadar karşılaşmalarımı ve konuşmalarımı kısaca özetliyorum, sonra yüzlerindeki ifadeye bakarak gözlerimi deviriyorum.

"Biliyorum. Çok tuhaf, değil mi?"

"Tuhaf mı?" diye tekrarlıyor Harper kuru bir kahkaha atarak. "Hayır, Em. Garip değil. *İnanılmaz* bir şey."

"Yani evet diyorsun?"

"Şaka mı yapıyorsun? Evet derdim, sonra o adama bir ağaçmış gibi tırmanır ve onu aptalca becerirdim!"

"Aynen," diyor Taylor, başını sallayarak.

Vivienne'e bakıyorum. Rahatsız olmuş gibi görünüyor, bir an düşünüyor. "Cazip olduğunu kabul ediyorum. Ama ya aşk?"

"Ne olmuş ona?" diye soruyor Harper, şimdi Taylor'ın diğer tarafındaki tezgâhın üzerine sarkmış olan. "Bence aşk abartılıyor ve evlilik gibi ciddi bir şey için güvenilmez bir temel. Chad'e deliler gibi aşkıttım ve bakın beni nereye getirdi."

Taylor başını sallıyor. "Annem de üvey babama deliler gibi aşıktı. Ona kazandırdığı tek şey kırık bir kalp ve beraberinde birkaç kırık kemik oldu. İş e yarayan tek aşk kitaplarda."

Vivienne, "Yanılıyorsunuz. Bütün ilişkilerin sonu böyle bitmez. Aşk gerçekten önemli olan tek şeydir."

Harper iç geçirir. "Bunu daha önce hiç aşık olmamış bir kız söylüyor. Birkaç yıl sonra kalbinin sesini dinledikten sonra beni ara."

birkaç kez kırılır ve ne kadar saf olduğunuza güleriz."

Vivienne kollarını kavuşturur ve tezgâha yaslanır. "Ben hâlâ aşka inanıyorum. Ve parası için biriyle evlenmem."

"Yani iki lehte, bir aleyhte oy." diyorum.

"Dani tüm bunlar hakkında ne düşünüyor?" Harper soruyor. "O Para İçin Evlen takımında."

Vivienne ısrar ediyor: "Bu kötü bir fikir. Bu adamla evlenirsen ve bir yıl sonra hayatının aşkıyla karşılaşırsan ne olacak?"

Elimdeki evraklara bakıyorum. "Bilmiyorum ama eminim burada bununla ilgili bir şeyler vardır. Callum'un titiz olmadığı söylenemez."

Harper, "En olası senaryo evlenmeleri, sonra da kızın *ona* aşık olması" diyor. Bana anlamlı bir bakış gönderiyor. "Ve sanırım hepimiz bu kadar zengin ve yakışıklı bir adamın asla sadık olamayacağı konusunda hemfikiriz. Çok fazla seçeneği var."

Callum'a duygusal olarak bağlanma düşüncesi beni rahatsız ediyor. Bu, sürekli kafesinden kaçıp beni yemeye çalışan egzotik bir hayvanat bahçesi hayvanına aşık olmak gibi bir şey olurdu.

"Kimseye aşık olmayacağım. Ve son birkaç ilişkimde yaşadıklarımın sonras, umarım asla aşık olmam."

Harper'ın ifadesi kararıyor. "Bu bana şunu hatırlattı. Dün gece Ben'i gördük."

Şaşırmış bir halde ona bakıyorum. Kalbim çarpmaya başladı. "*Benim* Ben'*im* mi? Bay Kaybolma Eylemi?"

"Evet."

"Nerede?"

"Gittiğimiz kulüpte, Valley'deki şu yeni yerde. Birkaç arkadaşıyla birlikte oradaydı."

Bu haber karşısında o kadar sarsıldım ki, tutarlı bir tepki veremedim.

Bir yıl süren ciddi bir ilişkiden sonra Ben tek kelime açıklama yapmadan benden ayrıldı, telefon numaramı engelledi, nereye gittiğini söylemeden taşındı ve beni acı ve şaşkınlık içinde bıraktı, belki de tanık koruma programına girdiğini düşündüm çünkü davranışlarının tek mantıklı açıklaması buydu. Ve bunca zamandır San Fernando Vadisi'nde yaşıyordu, bir saat bile uzakta değil miydi?

"Seni gördü mü?"

"Evet, ama görmemiş olmayı diler gibiydi. Benimle konuşmak istemediğini söyleyebilirim."

"Onunla konuştun mu?"

"Seni bırakıp gittiği için ona nasıl bir pislik olduğunu söyleme fırsatını kaçırmak istemedim! Evet, onunla konuştum."

Kalbim o kadar hızlı çarpıyor ki nefesimi tutabilmek için elimi göğsüme bastırmak zorunda kalıyorum. "Ne söyledi?"

Harper doğruldu ve ellerini dağınık saçlarında gezdirdi. "Ona içimi döktükten sonra bir dakika boyunca garip ve sinirli bir şekilde öylece durdu. Sonra üzgün olduğunu ama gitmesi gerektiğini söyledi."

Taylor'la kısa süreli bakışmalarından daha fazlası olduğunu anlıyorum. "Neyi atlıyorsun?"

Tereddüt ediyor ama sonra şöyle diyor: "Arkasını döndü ve uzaklaştı ama birkaç adım sonra geri döndü. Ve 'Ona dikkat etmesini söyle' dedi. Sonra tekrar uzaklaştı. Ondan sonra onu görmedim. Sanırım kulüpten ayrıldı."

Şaşkına döndüm. "Beni *tehdit* mi *etti*?"

Taylor, "Bunun bir anlamı yok. O yalancı bir pislik. Oyun oynuyordu, hepsi bu."

Vivienne başını sallayarak onaylıyor. "Ayrıca, muhtemelen sarhoştun."

Ama Ben asla sarhoş olacak kadar içmez. En azından biz birlikteyken içmezdi. Hem neden böyle bir şey söylemeyi tercih etsin ki?

Callum'a özel dedektifini ödünç alıp alamayacağımı sorabilirim. Ben'in nerede yaşadığını öğrenip kapısını çalmak istiyorum.

Hayır, istemiyorum. Ne düşünüyorum ki? Beni terk etti! Kalbimi kırdı!

"Uh-oh," diyor Viv, beni izlerken. "Dişliler dönüyor."

"Sana bu konuda bir şey söylemememiz gerektiğini söylemiştim," diye homurdanıyor Harper, o da beni endişeyle izliyor.

Tartışmaya başlıyorlar ama ben onları duymazdan geliyorum, zihnim Ben'i düşünmekle meşgul. Bunca zaman sonra, sadece kısa bir sürüş mesafesinde olduğuna inanamıyorum. Ve şimdi beni dikkat etmem için uyarıyor? Bu da ne demek oluyor?

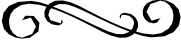
Kızgın olmaya çalışıyorum, kendime onun beni hiçbir açıklama yapmadan terk ettiği için bir pislik olduğunu hatırlatıyorum. Hiçbir şey olmasa bile, en azından bana bir kapanış yapma nezaketini göstermeliydi. Ayrılma şekli çok acımasızcaydı.

Tüm bunlara rağmen, mideme bir huzursuzluk hissi yerleşiyor. Tüm kusurlarına rağmen Ben bir yalancı değildi. Taylor onun hakkında ne düşünürse düşünsün, o da oyun oynayan biri değildi.

Ne yapacağımdan emin değilim ama bir şeyler yapmam gerektiğini biliyorum. İç çekerek, elimdeki evraklara bakıyorum.

Önce Callum McCord'la evlenip evlenmeyeceğime karar vermeliyim.

On bir

A Kızlar gittikten sonra Callum hakkında internette üç saat adli araştırma yapıyorum ama hâlâ kim olduğuna ya da onu neyin harekete geçirdiğine dair sağlam bir fikrim yok.

Bir kişinin karakteri hakkında ancak hayırseverlik bağışları ve şirket birleşmeleri, ürün hatları ve genişleme planları hakkındaki makalelerden çok fazla bilgi edinebilirsiniz.

Tuhaf bulduğum bir şey, ailesi ve işleri hakkında yazılan tüm makalelerde hiçbirinin birinci ağızdan bir açıklama içermemesi.

Tek bir McCord bile herhangi bir konuda kayıtlara geçmedi.

Basınla konuşmazlar. Röportaj vermezler. Çeşitli parti ve etkinliklere girip çıkarken kameralara gülümsüyorlar ama isimlerini söyleyen fotoğrafçı ya da muhabirlerle sohbet etmek için asla durmuyorlar.

Restoranda bana sır saklamakta iyi olduğu konusunda söylediklerini düşünüyorum.

"Ailemin içinde bulunduğu durumdan dolayı kime güvenebileceğimizi asla bilemiyoruz. Bu yüzden kimseye güvenmiyoruz."

Halka açık bir şirketin CEO'sunun gibi şirketin durumu hakkında yorum yapmaktan kaçınmak için

Ancak özel sektöre ait McCord Media, raporlar için hissedarlara borçlu değil.

Milyarlarca dolarlık uluslararası imparatorluklarını tam bir sessizlik içinde yönetiyorlar.

Bir yanım buna hayranlık duyuyor.

Diğer yarım ise saklayacak neleri olduğunu merak ediyor.

İnternet veri madenciliğini bitirdiğimde Callum'un sözleşmesini gözden geçiriyorum.

Evlilik malları ve finansal düzenlemelerle ilgili uzun pasajların yanı sıra Google'da aramam gereken bir sürü kafa karıştırıcı teknik hukuk dili ve Latince terim var. Ama asıl dikkatimi çeken bölüm, uğursuz bir şekilde Gayri Kabili Rücu başlıklı bölüm.

Özetle, sözleşmenin şartlarının evlendikten sonra geçersiz kılınamayacağını, herhangi bir nedenle taraflardan biri tarafından itiraz edilemeyeceğini veya değiştirilemeyeceğini söylüyor.

Sanırım bunu bir avantaj olarak görebilirim. Callum bana verdiği finansal sözlerden cayamaz, bu çılgın anlaşma fikrini düşünmemin tek nedeni de bu.

Öte yandan, bu kelimede korkutucu bir şey var.

Geri alınamaz.

Rahatsız edici derecede kalıcı.

Diğer bir tuhaflık ise boşanma durumunda ne olacağından hiç bahsedilmemesi. Evlilik sözleşmeleri konusunda uzman değilim ama bana öyle geliyor ki asıl amaçları bu.

Masamda oturmuş bunları düşünürken cep telefonum çaldı. Dikkatim dağılmıştı, cevap verdim.

"Merhaba sevgilim," diyor Callum, sesi gırtlaktan geliyor.

"Evrak işleri hakkında ne düşünüyorsun?"

Bıkkınlık içinde inliyorum. "Bana sevgilim demeyi kes. İncelemem için bana beş dakikadan fazla zaman verir misin lütfen?"

"Neden?"

"Çünkü tüm bu hukuki terminolojiye aşina değilim. Tüm bunları anlamama yardımcı olması için kitap ayraçları için çalışacak bir avukat bulmam gerekiyor."

"Hayır, demek istediğim neden sana sevgilim demeyi bırakmamı istiyorsun?"

Masa sandalyemde arkama yaslanıyorum, gözlerimi kapatıyorum ve şakağımı ovuyorum. "Lütfen beni şimdiden kızdırmamaya çalış. Sadece on saniye oldu. Bu arada, boşanmamız durumunda ne olacağıyla ilgili tüm o şeyler nerede? Sanırım birkaç sayfayı unuttun."

"Hiçbir şey unutulmadı."

Kaşlarımı çattım. "O zaman neden burada değil?" "Çünkü boşanma olmayacak."

Gülmesini ve bana şaka yaptığını söylemesini bekliyorum, ama daha iyi bilmeliydim. Callum McCord şaka yapan bir adam değildir. Muhtemelen hiçbir şeyin komik olduğunu düşünmediği içindir.

Benim dışımda, onunla seks yapmayı düşünmediğimi söylediğim zamanlar hariç.

"Kendinden oldukça emin görünüyorsun milyarder." "Öyleyim."

"Böyle söylediğim için kusura bakma ama bu çok aptalca."

"Taciz ya da zina ile ilgili herhangi bir madde de yok. Nedenini tahmin edebiliyor musun?"

"Nereye varmaya çalıştığınızı anlıyorum ama mantığınız tamamen yanlış. Bir şeyi sözleşmenin *dışında* bırakmanız onun olmayacağı anlamına gelmez. Sözleşmelerin tüm olasılıkları öngörmesi gerekir, yokmuş gibi davranması değil."

Eğlenen bir ses tonuyla, "Anlıyorum. Bu kadar uzman olduğunu fark etmemiştim."

"K ü s t a h l a ş m a . Ben ikimiz için de bunu hallettim. İstismar ve zina ile ilgili kısma geri dönelim." "Ne olmuş onlara?"

Onun yoğunluğunu ve sinir bozucu bir şekilde öfkelenildiğinde kendini kontrol etmek için her zaman durmak zorunda kalışını düşünüyorum. "Öncelikle, şiddet yanlısı mısınız?"

Sesi bir oktav düşüyor. "Şiddet insan doğasının bir parçasıdır."

Alay ediyorum. "Güzel kaçamak, milyarder. Az önce bana karısını döven biri olduğunu düşündürdün. Tekrar dene."

"Ben karısını döven biri değilim."

Bana duymak istediğim şeyi söylüyor ama nedense yine de tatmin edici değil. "Ama senin hiç karın olmadı."

"Henüz değil, yapmadım."

"Dur bakalım, şimdi kafam daha da karıştı! Bana doğruyu söyle. Kadınları tokatlıyor musun, tokatlamıyor musun?"

"Hayır. Tabii ki yapmıyorum. Yapsaydım, dünyadaki her haber kuruluşu bunu haber yapardı."

İyi bir noktaya değindi. Ayrıca, cevap vermeden hemen önce yaptığı o küçük inançsızlık oflaması gerçektir. Saçmaladığımı düşündüğünü nefes alış verişindeki tondan anlayabiliyorum.

Sanki çoktan evlenmişiz gibi.

"Taciz ve zina ile ilgili bölümler istiyorum."

"Neden? Beni dövmeyi ve bahçıvanla aldatmayı mı planlıyorsun, sevgilim?"

Dişlerimi sıkarak, "Bahçıvanla aldatmayacağımı rahatlıkla söyleyebilirim *sevgilim*, ama seni dövme konusunda jüri hâlâ kararını vermedi," diyorum.

Boğuk bir kahkaha olabilecek bir ses duyuyorum. Sonra sesi soğukkanlı ve sakın bir şekilde geri geliyor. "Pekâlâ. Taciz ve zina ile ilgili bölümleri de ekleteceğim. Başka bir şey var mı?"

"Evet. En iyi arkadaşımın kocasını şirketinizde çalışması için işe almanızı istiyorum."

"Tamamdır. Sıradaki?"

Şaşkınlıkla göz kırpmıyorum. "Ne iş yaptığını bilmek bile istemiyor musun?"

"Ne iş yaptığı umurumda değil. Ona bir pozisyon bulacağız. Ve ona eski maaşının iki katını ödeyeceğiz."

Bu çok önemli tartışmasız gitmek için . "Oh, öyle mi?"

Ya yılda bir milyon kazanıyor olsaydı?"

Callum iç geçirir.

"Tamam, iyi, yılda bir milyon kazanmıyordu. Sadece hakkında hiçbir şey bilmediğin birini işe almak için nasıl söz verebildiğini anlamıyorum."

Sıcak, karanlık bir sesle, "Çünkü karım istedi. Ve ona istediği her şeyi vereceğim."

"Hâlâ orada mısın?" diye sorana kadar orada oturup düzensiz bir şekilde nefes alıyorum ve kalbimin göğsümün içinde yaptığı jimnastiğe hayret ediyorum.

"Çoğum. Beynim tatile çıktı."

"Sana ne istersen vereceğime inanmak senin için neden bu kadar zor?"

Gülüyorum. "Tanrım, bilmiyorum. Bana istiridye yerken evlenme teklif eden tüm yakışıklı zengin adamlar aynı şeyi söylüyor."

Sesi keskinleşiyor. "Yakışıklı mı?"

"Aman Tanrım. İşte yine başlıyoruz." "Bu kadar iğrenmiş görünme."

"Neden her zaman benden iltifat bekliyorsun? Dünyadaki diğer tüm kadınların sana sürekli salya akıtması yeterli değil mi?"

Bunu izleyen sessizlik elektrikli. Sonra, hem yumuşak hem de tehlikeli bir sesle, "Hayır. Diğer kadınların hakkımda ne düşündüğü umurumda değil. Çünkü onlar sen değilsin."

Kahretsin, bu konuda çok iyi. Sinirle yutkunuyorum ve sandalyemde kıpırdanıyorum. "Söylemem gereken bir şey var."

"Sadece söyleyebilirsin. Önce bir duyuru yapmana gerek yok."

Cevabı buyurgan. Keşke telefonun içinden uzanıp onu boğabilseydim.

"Seksi duman gösterisiyle gözümü kamaştırmaya çalışmanıza gerek yok. Bu anlaşmanın, benim için

iş anlaşması dışında bir şey, bu yüzden flört etmene gerek yok."

Başka birelektrik Durun. Biz gerçekten
başlangıç için Bu konuşmada onları
rafa kaldır.

"Emery."

"Evet, Callum?"

"Benimle seks yapmak istiyor musun?"

I İnlemek ve çöküş üzerinde üzerinde ve
Masa, basarak Alnımı tahtaya dayadım.

"Bu bir cevap değil."

"Hayır, o oldu ve toplam . benim
duygular hakkında soru."

"Öyle mi?"

"Bunu bana sorduğuna inanamıyorum."

"Neden Değil mi? Bu a
mükemmel makul şey için bir
koca karısına sormalı."

"Evet, ama henüz karı koca değiliz!"

Bunun üzerine bir kaplan gibi atılıyor ve sinsice "*Henüz
mi?*" diyor.

Dik oturuyorum ve masamın karşısındaki duvarda asılı
duran *Outlander*'ın televizyon versiyonunda Jamie Fraser'ı
canlandıran aktör Sam Heughan'ın posterine bakıyorum.

"Bu sözleşmeye ne koymamız gerektiğini biliyor musunuz?"

A
akıl sağlığı bakımı ile ilgili bölüm. Çünkü seninle evlenecek
olsaydım, böyle bir baş belasıyla evli olmanın getirdiği
gerginlikle başa çıkmak için sürekli olarak büyük bir
terapiye ihtiyacım olurdu."

Kıkırıyor. "Bu da bir başka ortak noktamız."

"Evliliğimi bitirmek için cinayetin kabul edilebilir bir yol
olduğuna dair bir madde koy" dedim.

"Sevgilim," diye mırıldandı, "sinirlendiğinde çok sevimli
oluyorsun."

"Cilveli olmayı bırak. Ve bana sevgilim demeyi kes! Bu
beni deli ediyor!"

"Öyle olduğunu biliyorum. Neden yaptığımı sanıyorsun?"

"Biliyor musun? Kan basıncım bu konuşmayı daha fazla kaldıramaz. Cesedini saklamak için plan yapmayı bıraktığımda seni tekrar ararım."

Bağlantıyı kesiyorum, telefonumu masaya fırlatıyorum ve ukala bir milyarder parçalama dürtüsü geçene kadar orada oturuyorum.

Tam da Callum tekrar aradığında. Zamanlaması inanılmaz.

Kısa bir "Ne?" ile cevap veriyorum.

Kıs kıs gülüyor. "Kapatmadan önce beni sevdiğini söylemeyi unuttun."

Gözlerimi kapatıyorum ve telefonu öyle sıkı kavriyorum ki, kasanın kırılmaması bir mucize.

"Pekâlâ, ciddi olacağım. Beni dinliyor musun?" "Maalesef, evet." diye mırıldandım.

"Sözleşmede boşanmayla ilgili bir şey yok çünkü benimle evlenmeyi kabul edersen beni asla terk etmemeyi de kabul etmiş olursun."

"Seninle her on dakikadan fazla zaman geçirdiğimde ayrılmak istiyorum. Sonsuza kadar seninle kalacağıma nasıl söz verebilirim?"

"Çok basit."

Devam etmeyince, "Burada tırnak yedirten bir gerilim içinde bekliyorum, Hitchcock." diyorum.

"Çünkü bir yemin edeceksin," diyor usulca. "Ölüm bizi ayırana kadar" sözlerini içeren çok ciddi bir yemin. Ve beni terk etmeyi her düşündüğünde, bu sözleri ve bu yemini hatırlayacaksın ve bu seni durduracak."

"Sana bu haberi vermekten nefret ediyorum ama dünyanın her yerinde her gün binlerce çift aynı yemini ediyor ve sonunda boşanıyorlar."

"Biz diğer insanlar gibi değiliz. Evliliğimiz de onlarınki gibi olmayacak."

Bunu sanki taşa yazılmış gibi söylüyor, sanki cüppeli sakallı bir adam dağın tepesinden inmiş ve önünde bu sözlerin kazılı olduğu granit bir tablet taşıyor.

"Bizim diğerklerinden bu kadar farklı olduğumuzu düşündüren nedir? Sizi tanımıyorum bile! Hayır, sessiz ol, bu bir konuşma daveti değildi. Şimdi dinle Callum, seni ciddiye almak için elimden geleni yapıyorum ve en yakın tımarhaneyi arayıp seni hastaneye yatırmaya çalışmıyorum ama burada benimle çalışmak zorundasın. Benimle oyun oynamayı bırak ve dürüst ol."

"Madem ısrar ediyorsun."

"İsrar ediyorum!"

"O zaman şöyle yapalım. Sana istediğin gibi kullanman için on milyon dolar vereceğim. *On milyon dolar.* Karşılığında benimle evleneceksin *ve* beni asla terk etmeyeceğine söz vereceksin. Mirasımı almak için bir eşe ihtiyacım var. Eğer boşanırsam, miras elimden gider. Bu kadar. İşin özü bu. Geri kalan her şey sadece detay."

"Yani baban bu miras meselesini sonsuza kadar kafanda asılı tutacak, öyle mi?"

"Evet."

"Bunu bana daha önce söylememiştin." "Şimdi söylüyorum."

"Başka neleri atlıyorsun?" Ağır ağır iç geçiriyor.

"Şimdi her şeyi masaya yatırabiliriz. Tüm iskeletlerin nerede gömülü olduğunu bilmezsem, benden bilinçli bir karar vermemi bekleyemezsin."

"Neyi ilginç buluyorum biliyor musun?" "Duymak için sabırsızlanıyorum." diye mırıldandım.

"Nefesinizin altındaki iğneleyici yorumlarınız bir yana, tabii ki herhangi bir tereddütünüz olması."

Buna uzun uzun ve yüksek sesle gülüyorum. "Vay be, kendini çok mu seviyorsun?" Sesi sertleşiyor. "Yanlış anladın.

Bu benimle ilgili değil. İçinde bulunduğun durumla ilgili.

Hayatının durumuyla ilgili. Ya da *üzücü* bir durum mu demeliyim? Ben Senden daha iyi beklentileri olan bilinen suçlular."

Jamie Fraser'ın posterine bakıp yüzümü buruştırıyorum. O da bana İskoç ve kahraman edasıyla bakıyor. Hiç bu kadar hıyar olmamıştı.

"Vay canına, bu çok acımasızcaydı milyarder. Bakıyorum da bıçaklarını bilemişsin."

Callum bunu es geçti. "Ayrıca beni bu kadar narsist, kibirli ve sinir bozucu buluyorsanız, neden ayrı yatak odaları istemediğinizi ve böylece varlığımdan hiç rahatsız olmayacağınızı merak ediyorum."

Bu fikir karşısında garip bir şekilde sönmüş bir halde sandalyeme yavaşça geri oturuyorum. "Ayrı yatak odaları mı?" Kararsızca tekrarlıyorum.

"Sana ne istersen vereceğimi söylemiştim. Tek yapman gereken istemek."

Bana seks konusunda bir çıkış yolu gösteriyor. İstedığimin bu olup olmadığına karar veremiyorum.

Bekle, bu hayatımın geri kalanında faturalarımı ödemek için bekar kalmam gerektiği anlamına mı geliyor?

Öfkelendim, ta ki onun tek olmadığını hatırlayana kadar. benden bekar olmamı istiyor. İstedğim her şeye sahip olabileceğimi söylüyor, sevişmek için çok sinir bozucu olduğuna karar verirsem ayrı yatak odaları da dahil.

Onu test etmeliyim.

"Ya yanımda bir erkek arkadaşım olmasını istersem?"

"Dediğim gibi, istediğin her şeye sahip olabilirsin. Tabii son derece tedbirli olduğun sürece."

Sesinde tanımlayamadığım yabancı bir tını var ama sesi samimi geliyor. Emin olmak için daha fazla test yapmak gerekiyor.

Ses tonumu küstahlaştırıyorum. "Sanırım zina maddesine ihtiyacımız yok."

"O zaman avukata bunu ekletmeyeceğim."

Cevabı net ve iş gibi ve ben bundan hiç memnun değilim. Ne tür bir adam karısının kendine bir erkek arkadaş bulmasını umursamaz ki?

Karısını sevmeyen bir adam, işte o.

Tüm senaryonun en büyük açmazına geldik. Eğer onunla evlenirsem, geleceğim maddi kaygılardan uzak olacak ama aynı zamanda sevgiden de yoksun olacak. El ele tutuşmak ya da romantik akşam yemekleri, randevu geceleri, şakalar ya da özel şarkılar olmayacak. Tüm sorunlarımı çözecek bir iş anlaşması yapacağım, giriş ücreti de şu olacak yalnızlıktır.

Dürüst olalım, zaten öyleyim.

Ama külstür Volkswagen'im yerine Lamborghini'mde ağlayabilirim ki bu kulağa çok daha hoş geliyor.

Callum'un sabrı sona erene kadar bir süre oturup düşünüyorum. "Emery!" diye homurdandı.

"Şapkanı sıkı tut Cal. Düşünüyorum."

Göğsünden tehlikeli bir ses yükselir. "Bana öyle seslenmen konusunda sana ne d e m i ş t i m ?"

"Belli ki görmezden geldiğim bir şey. Peki senin de kız arkadaşların var mı?"

Tereddüt ediyor. "Sanırım bu konuda bir "sorma-söyleme" politikası benimsememiz en iyisi olur. Sadece işleri iş gibi tutmak için."

"O zaman sanırım düğünden sonra bana sevgilim demeyeceksin. Bunu kız arkadaşlarına saklayacaksın."

"Kıskançlık mı seziyorum?" "Hayır, tabii ki değil."

Tercüme edersek, bu evet, kesinlikle anlamına geliyor. Burada kendime zarar veriyorum. Bir konuşmadaki yalan sayısı konusunda kişisel bir rekor kırmak üzereyim.

"Sağduyulu olacağıma güvenebilirsiniz. Sizi herkesin önünde utandırmak ya da mirasımı tehlikeye atacak herhangi bir soruna neden olmak gibi bir niyetim yok. Birbirimize saygılı davrandığımız sürece hiçbir sorun yaşamayacağız. Açıkçası, bu anlaşmanın ikimiz için de ideal olduğunu düşünüyorum."

Sesi çok emin geliyor. O kadar açık fikirli ve mantıklı ki, sanki her şey çok mantıklı ve ben

saçma sorularım ve endişelerimle mantıksız davranıyorum.

Bu beni deli ediyor ama kendime karşı dürüst olursam, itiraf etmeliyim ki...

Belki de mantıksız davranıyorum.

Bana isteyebileceğim her şeyi teklif ediyor. Para, güç, koruma, hayatımda bozulan her şeyi düzeltmenin ve yeniden başlamanın bir yolu. Sadece kendim için değil, sevdiğim herkes için.

İş mi? Kurtuldum.

Dava mı? Halledildi.

Büyük vergi faturası?

Ödendi.

Dani ve Ryan taşınıyor mu? İptal edildi.

Çalışanlarımın işsiz kalmaktan kaynaklanan sorunları?

Çözüldü.

Bana tüm sorunlarımı tek bir dalgayla ortadan kaldıracak sihirli bir değnek öneriyor.

İşin özü, önerdiği şey aslında kurtuluş.

Ve bir daha asla Ben'le yaşadığım gibi kalp kırıklığının ıstırapıyla uğraşmak zorunda kalmayacaktım. Bir daha asla ondan önceki iki erkek arkadaşımla yaptığım gibi umutlanmayacak, tüm zamanımı ve enerjimi ona harcamayacak ve onlar beni terk ettiğinde kalbimi ayaklar altına almayacaktım.

Bir daha asla bu kadar korkunç bir şekilde incinmeyecektim.

Masamın üzerine yayılmış kağıtlara bakıyorum, gerçekten ne istediğimi düşünüyorum ve sözleşmede olmayan, konuşmadığımız önemli bir şey olduğunu fark ediyorum.

"Peki ya çocuklar? Bir aile istemiyor musun?"

"Sen istiyor musun?"

"Hayır, *sana* soruyorum. Ve bana karşı dürüst olmanı istiyorum. Bu çok önemli."

Ardından gelen sessizlik uzun ve gürültülü. Bu beni geriyor. Sonunda, sesi garip bir şekilde boş, "Hayır." diyor.

"Oh."

"Senin sıran."

İçimden vahşî bir duygu karmaşası geçiyor. Düşünüyorum, yavaş bir nefes alıyorum ve sözleşmenin bir sayfasının kenarıyla oynarken sandalyede arkama yaslanıyorum.

Düşüncelerimi topladığımda, "Gerçek şu ki, her zaman anne olacağımı varsaydım. Bunu daha sonra düşünecek zamanım olacağını varsaydım. Ama şu anda otuz yaşımdayım, yani teknik olarak daha geç. Ve eğer kendi ilişki geçmişim bir gösterge ise, çocuklarını büyütmek için yanında kalacak bir baba bulmak bir mucize olurdu. Sperm bankasına gitsem daha iyi olur. Ama bekâr bir anne olmanın ne kadar zor olduğunu biliyorum, özellikle de maddi imkânlar kısıtlıyken."

Durakladığımda sığ nefes aldığımı duyuyorum. Sanırım gerginliğini de hissedebiliyorum, her kelimeye nasıl asıldığını, ama bunun sadece benim hayal gücüm olduğunu biliyorum.

"Annem de babam da öldü. Ben tek çocuğum. Sahip olduğum tek gerçek aile Dani ve burada, Lit Happens'ta benimle birlikte çalışan insanlar. Benim için en önemli olan onlar, gelecekte var olması muhtemel ama var olmayan bir bebek değil."

Bu sözleri söylerken içimde bir şeyler kristalleşiyor.

Sevdiğim bu insanlar, yarattığım ve her şeyden çok değer verdiğim bu aile... Onlara yardım edebilirim. *Hepsine* yardım edebilirim.

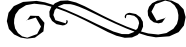
Ama sadece Callum'la evlenirsem.

Ve gerçekçi olalım. Onunla evli kalmam için beni zorlayamaz. Eğer bir kabusla dönüşürse, şu ünlü boşanma avukatlarından birini ararım. Bu kasaba onlarla o kadar dolu ki, palmiyelerden sarkıyorlar.

Derin bir nefes alıyorum, sonra son tereddütümle birlikte bırakıyorum.

"Tamam, milyarder. Kendine bir eş bulmuşsun."

On iki

O hattın diğerk ucunda tam bir sessizlik var.
Ben değil Tabii ki ne nazik .
yanıt I bekliyordum, ama kesinlikle ölü
hava değildi.

Kararsızca "Alo? Callum, dinliyor musun?"

Hiçbir şey yok. Telefonu kulağımdan çekip ekrana bakıyorum, arama sona erdi sembolünü görüyorum ve şaşkına dönüyorum. Duvardaki *Outlander* posterine bakıyorum. "Ne oluyor Jamie? O kendini beğenmiş pislik telefonu yüzüme mi kapattı?"

İskoç Highlander'ım yardımcı olmaksızın gülümsüyor.

Sonra buz gibi bir korku dalgası bedenimi sarıyor. Keskin bir nefes alıyorum. "Bir dakika. Aman Tanrım. Tüm bunlar bir çeşit... *test miydi?*"

Elimde telefonla oturuyorum ve zihnim
Callum'un tam da onunla evlenmeyi kabul ettiğim anda aramayı neden sonlandırmış olabileceğine dair tüm korkunç olasılıklar saatte bir milyon mil hızla ilerliyordu.

Bunca zamandır sadece evet dememi sağlamaya çalışıyordu ama bunu gerçekten yapmaya hiç niyeti yok muydu? Başka bir zenginle kötü niyetli bir iddiaya mı girmişti, beş parasız kitap kurdunu Süpermen gibi gelip beni alıp götürüleceğine ikna edebilecek miydi? Tüm bunlar sadece bir oyun, bir eğlence, sıkılmış bir milyarderin saatlerini geçirmesi için bir yol muydu?

Böyle bir şey yapabilir miydi?

Böyle bir zalimlik yapabilir mi?

Bana sırtıttığı zamanları, her zaman ne kadar kendini beğenmiş ve kendinden memnun görüldüğünü hatırlıyorum ve telefonun elimde ısındığını hissediyorum.

Masamın üzerine bırakıyorum, sonra oturup kocaman gözlerle ona bakıyorum, çalmasını istiyorum.

Reddediyor.

Yirmi dakika boyunca geri dönüş olmayınca, ellerim titreyerek ve kalbim çarparak masamda donmuş bir şekilde otururken, hayatımın geri kalanını hapishanede geçirme düşüncesinden ne kadar nefret etsem de, bu fikre alışsam iyi olacağını kendime itiraf etmek zorunda kalıyorum.

Çünkü Callum McCord'u öldüreceğim.

O kibirli, acımasız, oyunbaz orospu çocuğunu aylarca haberlere manşet olacak tüyler ürpertici, acı verici bir şekilde öldüreceğim.

"Alo?" diye sesleniyor bir adam dükkanın önünden. "Neredesin hayatım?"

O derin sesi nerede olsa tanırım. O sesi ve bana ısrarla taktığı o alaycı lakabı. Kanım bir anda kaynamaya başlıyor.

Yüzüm kızarmış bir halde ayağa fırladım ve cinayet silahı bulmak için ofiste çılgınca etrafıma bakındım. Sonra masamdaki zimbayı alıp ana odaya doğru yürüyorum...

Callum'u ön tezgâhın yanında, yanında iki adamla dikilirken buluyorum.

"İşte benim gelinim," diyor köpekbalığı gibi gülümseyerek. "Yüzün neden bu kadar kırmızı?"

Elimdeki zimbayı ona doğru sallayıp "Kim bunlar?" diye soruyorum.

Gözlerini benden kaçırmadan solundaki adamı işaret ediyor. Orta yaşlı, uzun boylu ve kel, lacivert ince çizgili kruvaze takım elbise giyiyor ve deri bir evrak çantası taşıyor. "Bu benim avukatım, William."

Bej pantolon ve kısa kollu siyah bir ceket giymiş, genç, tiki görünümlü diğer adama eliyle işaret ediyor

polo tişört. "Ve bu da Andrew."

Andrew bana gülümsüyor. "Seninle tanıştığıma çok sevindim Emery."

Callum bana senden çok bahsetti."

Bana gülümseme şekli rahatsız edici. Bana İsa ile kişisel bir ilişkim olup olmadığını sormak üzere olduğundan şüpheleniyorum.

"Kimsin sen?" diye çıkışıyorum. "McCord ailesinin papazı."

Papaz mı? İrkilerek Callum'a bakıyorum. Keskin sırtışı daha da büyüdü.

"Zımbayı indirebilir misin hayatım? Biraz dengesiz görünüyorsun."

Kolumu yanıma indiriyorum, sonra üç adam arasında bir ileri bir geri bakıyorum.

İki ölümlünün arasında duran Callum'un fiziksel güzelliği daha da belirginleşiyor. İkisinden de uzun, omuzları daha geniş, daha belirgin bir çenesi, o aptal yontulmuş burnu, o çarpıcı gözleri ve bir kalp atışı gibi ondan yayılan o hayvani karizması var.

Her yönüyle, gülünç derecede muhteşem.

Tanrım, bu çok sinir bozucu.

Herkes bir şey söylememi bekliyor gibi görünüyor, ben de kibirli bir şekilde "Kafam karıştı. Neler oluyor?"

Sesi kısık ve gözleri yanan Callum, "Evleniyoruz. Yoksa evet dediğini çoktan unuttun mu?"

Evlenmek mi? Şimdi mi? Bu adam tamamen çıldırmış mı? Sarsılmış ve terlemiş bir halde, nabzım şaşmış bir halde, "Evlenmiyoruz," diyorum.

Patlamam Callum'un tüylerini diken diken etmedi. Hatta bundan hoşlanmış gibi görünüyor. Sakince, "Hayır mı? Neden olmasın?" dedi.

Mantıklı bir açıklama arıyorum ama başım dönüyor ve bir türlü durduramıyorum. Sonunda "Telefonu yüzüme kapattın!" diye bağıriyorum.

Kıkırdayarak, Callum avukatına bakıyor. "Sorun yok."

Her şey yolunda. Biraz sinirli, hepsi bu."

William bana şüpheyle bakıyor.

"Beyler lütfen bize bir dakika izin verir misiniz?

Hemen döneceğiz."

Callum bana doğru geliyor, koluna giriyor ve beni ofisime götürüyor. Kapıyı arkamızdan kapatıyor ve elimden zımbayı alıyor. Sonra masama doğru yürüyor, kenarına oturuyor, zımbayı telefonun yanına koyuyor ve gülümsüyor.

Ona ters ters bakarak, "Sakin bana öyle sırtayım deme. Ne yaptığını sanıyorsun sen?"

"Ah, haklısın. Beni affet." Takım elbisesinin cebine uzandı ve küçük siyah kadife bir kutu çıkardı.

Küçük siyah kadife kutu.

Açıp Paskalya yumurtası büyüklüğündeki elması gösteriyor. "Yeminimizi etmeden önce bunu takmalısın."

Ellerimi havaya kaldırdım. "Neyin var senin? Telefonu yüzüme kapattın ve her şeyin berbat bir şaka olduğunu düşünerek beni burada oturur halde bıraktın!"

"Sinirlendiğinde hep böyle dramatik mi olursun? Sadece kendimi ömür boyu evin içinde parmak uçlarında dolaşmaya hazırlamam gerekebilir diye soruyorum."

"Bana gülüyorsun."

Kıkırdıyor. "Buna cüret edemem."

"Edersin! Az önce yaptın! Karın olacağımı söylediğimde yüzüme kapattın, sonra bir nanosaniye sonra bir avukat ve bir rahiple ortaya çıktın!"

"Papaz," diye düzeltti kesin bir ifadeyle.

"Lanet olası papa bile olsa umurumda değil. Papa olduğuna inanamıyorum.

Senin yüzsüzlüğün."

Callum başını eğiyor ve kısık gözlerle beni inceliyor. Sonra kutuyu kapatıp takım elbisesinin cebine geri koydu ve ayağa kalktı.

"Sana düzgün bir düğün yapmadığım için kızgınsın. Beyaz bir elbise ve pahalı çiçekler istiyorsun."

Kızgınlıkla nefes veriyorum, çünkü sadece çirkin ve zorba değil, aynı zamanda bilgisiz.

"Hayır. Seninle evlenmeyi kabul ettikten sonra normal bir insan gibi davranıp benimle iletişim kurmadığın için üzgünüm. Bunun yerine telefonu yüzüme kapattın ve yarım saat bile geçmeden rüya takımınla birlikte bana tek bir uyarı bile yapmadan ortaya çıktın."

Nefesimi tutmak için duraksıyorum ve ona şüpheyile bakıyorum. "Buraya nasıl bu kadar çabuk geldin?"

"Buralardaydım."

Alay ettim. "Bu kadar zengin bir adam için kötü mahallelerde çok fazla zaman geçiriyorsun. Avukatın ve rahibin de mi o civardaydı?"

"Papaz. Hayır, seninle konuştuktan hemen sonra onları aradım."

"Ve ikisi de her şeyi bırakıp gün ortasında benim küçük, berbat kitapçıma mı koştular?"

"Tabii ki. Ben Callum McCord'um. Onları Noel arifesinde gece yarısı da arayabilirdim ve aynı sonucu alabilirdim. Parmağına yüzüğümü takar takmaz ve benim yatağında uyurken de aynı güce sahip olacaksın."

Kan yanaklarımda zonkluyor. Ama bu sefer öfkeden değil. "Yatağında uyumak" dediğini duyduğum için.

Yardım edemem ama hayal ediyorum. İkimiz, çarşıların altında çırılçıplak, elleri vücudumun her yerinde geziniyor, dudakları tenimde. Bir sevgili olarak nasıl olurdu? Sert mi? Şefkatli mi? Kirli mi? Tatlı mı?

Muhtemelen yukarıdakilerin hepsi, eğer yükselen östrojen seviyelerim herhangi bir gösterge ise.

Bakışları keskinleşiyor. Boğuk bir sesle, "Şu anda ne düşünüyorsun?" diye soruyor.

Boğazımı temizliyorum ve ilgisiz bir ifade takınmaya çalışıyorum. "Hiçbir şey."

Başı eğik ve gözleri öfkeli Callum yavaşça bana doğru ilerliyor. "Sözleşmeye bir bölüm koymam gerekiyor mu?"

Yalan söylemekten mi bahsediyorsun, Emery? Çünkü bana yalan söylemenden hoşlanmıyorum."

"Saçmalama," diyorum sinirli bir şekilde. "Ve git şurada dur. Beni sıkıştırıyorsun."

"Ne tuhaf. Daha önce benden hiç korkmuş gibi görünmemiştin. Seni bu kadar telaşlandıran şey ne olabilir?"

"Telaşlanmadım. Ya da gözüm korkmadı. Peki neden bu kadar yakın konuşuyorsun milyarder? Bu kadar mesafe yeter."

Benden sadece bir metre kadar uzakta ve hiç durma belirtisi göstermiyor. Kapalı ofis kapısına temas etmeden önce birkaç adım geri gidiyorum. Kendimi kapıya yaslayarak panik içinde Callum'un Roma ordusu gibi üzerime doğru ilerleyişini izliyorum.

Birkaç santim uzaktayken, vücudunun sıcaklığı bedenimi ısıtırken gözlerimin içine bakıyor ve mırıldanıyor: "Yatağında uyumak' dedim ve sen eridin."

"Ben tereyağı değilim. Erimem."

Dudakları kulağımın kenarına değene kadar yaklaşıyor. "Benimle yatmak mı istiyorsun? Seni bu kadar yaralayan şey bu mu?"

Bir an sessizce titreyerek duruyorum, *Evet! diye* bağırmanın eşiğindeyim ama sonra yüzüme zihinsel bir tokat atıyorum.

Eğer beni bu adama sonsuza kadar bağlayacak bir evlilik sözleşmesi imzalayacaksam, aklımın başımda olması gerekir. Tek bildiğim, bunun evraklardaki önemli bir maddeyi gözden kaçırmamı sağlamak için bir oyun olduğu.

Ellerimi onun geniş göğsüne dayayıp itiyorum. Kıpırdamayınca ona baktım ve çenemi tuttum.

"Ne yapıyorsun?" dedi. "Seni itiyorum."

Cılız ellerime bakıyor. "İşe yarıyor gibi görünmüyor."

"Korkunç olmayı bırak ve geri çekil."

"Neden olur I istiyorum için yap O mu? İzlemek sen Kendinizi köpürtmek için yakından çalışmak oldukça eğlenceli."

"Köpürmüyorum!"

"Bu kadar öfkeli biri için alışılmadık derecede zayıfsın."

"Zayıf değilim ve kızgın da değilim. Şimdi *çekil*."

Bana gülümseyerek, "Lütfen de." diye mırıldandı.

O anda neredeyse ellerimi bırakıp saçlarımı yolmak için kullanacaktım. Bunun yerine, bir dürtüyle ellerimi göğsünden yukarı kaydırıp boynuna doluyorum.

Onun büyük, sıcak, güçlü, aptal boynu.

Dişlerimi sıkıp gözlerinin içine bakarak, "Noel arifesinde gece yarısı emrini yerine getirmesi için kaç kişiyi çağırabileceğin umurumda değil, iblis dölü, ben onlardan biri değilim. Ve eğer hemen şimdi uzaklaşmazsan, ne kadar zayıf olduğumu göreceğiz çünkü sıkmaya başlayacağım. Sen yerde bayılana kadar durmayacağım."

Gözlerinde öylesine ateşli bir heyecan ve saf hayvani bir vahşet ifadesi belirliyor ki dehşetten neredeyse altıma işeyeceğim.

Kalçalarımı kavırıyor, beni kendine doğru çekiyor ve homurdanıyor: "Sıkıca sıkığından emin olsan iyi olur liseli, çünkü beş saniye içinde kendimden geçmezsem seni şu masanın üzerine atar, külotunu yırtar ve ikimizin de ihtiyacı olduğunu bildiğimiz şeyi sana veririm."

Sersemlemiş bir halde ağzım açık, kalbim hızlı hızlı atarken ve meme uçlarım sertleşirken ona bakıyorum.

Leğen kemiğimin karşısında ereksiyonu zonkluyor.

Kızgın bakışlarını ağzıma indiriyor. Düzensiz nefes alarak dudaklarını yalıyor. Parmakları kalçalarımın etine daha derinden giriyor. Ya alevler içinde kalmak ya da yutulmak üzereyim.

Nefes nefese, "Burada sana istediğim her şeyi bana vereceğini söylediğini hatırlatıyorum. Hatırladın mı?"

Hâlâ aç gözlerle ağzıma bakarak, "Hatırlıyorum," diye homurdanıyor.

"Güzel. Çünkü şu anda istediğim şey geri adım atman."

Sıcak bakışları benimkilere yöneliyor. "Benden korkuyor musun, küçük kuzu?"

"Bana bir kez daha çiftlik hayvanı derssen, bedelini testislerin öder. Geri çekil."

Bunu yapmak yerine, dişlerini geçirmek için can attığı olgun bir elmaymış gibi ağzıma bakmaya devam ediyor. Vücudunun sıcaklığı kıyafetlerimi yakıyor. Kocaman, sıcak ve kıpırdıyamaz durumda ve saniyeler içinde ondan uzaklaşmazsam, ağzımı onunkine çarpıp çatlayabilirim.

Böyle bir şey olamaz.

Kalçalarımın arasında titreşen ısıya rağmen Callum'u öpemem. Öpersem ve şüphelendiğim kadar iyi olursa, sonunda hoşuma gider. Ve eğer hoşuma giderse, tekrar olmasını isteyeceğim. Birden çok kez. Ve öpüşmekle başlayan şey, duyguları yakalamama dönüşür, bu da kaçınılmaz olarak kalbimin kırılmasıyla sonuçlanır.

Aşık olduğum son birkaç sefer felaketle sonuçlanmıştı.

Bu sefer başımı dik tutacağım, külotumu çıkarmayacağım ve parası için bir adamla evlenerek aşkın güvenli tarafında kalacağım.

Gözlerinin içine bakıyorum ve her kelimeyi heceliyorum.

"Adım.

Geri. Yoksa anlaşma. iptal olur."

"Hareket etmemi istemiyorsun." dedi.

"Gerçekten istiyorum."

"Bana yalan söyleme!"

Neden bu kadar güzel kokmak zorunda? Neden bu kadar iyi hissetmek zorunda? Ve neden, ah neden, ikimiz de yalan söylersem her şeyin çok daha kolay olacağını bildiğimiz halde ona gerçeği söylemem için beni rahatsız etmek zorunda?

Oh, evet. Çünkü kana susamış egosu, bağırma mesafesindeki her kadının ayaklarına kapanmasını ve onun güzel, zengin, hak sahibi bebeklerine sahip olmak için yalvarmasını istiyor.

Ona tatlı tatlı gülümsüyorum. "O noktada durduğun her saniye için sözleşmeye bir milyon dolar ekleyeceğim."

Başının üzerinde fırtına bulutları dolaşıyor. Çene kasları dışarı fırlamış ve kaşları birbirine yaklaşmış bir halde bana bakıyor.

Onu kızdırmak bana heyecan veriyor. Sapıkça ama onun için iyi. Adamın hayatında onun karşısında sinmeyen ya da bayılmayan birine ihtiyacı var.

Aslında, muhtemelen bir kamu hizmeti yapıyorum. Bunun için vergi indirimini almalıyım.

"Bunu bütün gün yapabilirim milyarder. Sen taşınmaya karar verene kadar paramı saymaya devam edeceğim."

Göğsünden alçak, tehlikeli bir ses yükseliyor. Fısıldadığımda daha da gürlüyor, "Bir onluk daha var. Sevgilim."

Kendini benden uzaklaştırıyor, etrafında dönüyor, ellerini saçlarının arasına sokuyor ve sırtı bana dönük, elleri başının üzerinde duruyor. Sertçe nefes veriyor.

Vücut ısısının kaybolması beni ürpertiyor. Kıpırdayamadan kollarımı kendime doluyorum ve görüşümü bulandıran cinsel arzu sisini üzerimden atmaya çalışıyorum.

Bugün iyi ki sütyen giymişim, yoksa bluzumun önü meme uçlarım tarafından parçalanacaktı. O kadar sertler ki, camı bile aşındırabilirler.

Callum yüzüme döndüğünde kendini kontrol altına almıştı. Yüz ifadesi sakinleşmişti. Gözlerindeki ateş sönmüştü. Beklenmedik heyecanından geriye kalan tek şey, çekiştirdiği yere yapışan dağınık saçları.

Sakince, "Yirmi milyon olsun. Şimdi birimiz pişman olacağımız bir şey yapmadan önce gidip evrakları imzalayalım."

Bileğimi tutuyor ve ben dükkanın önündeki tezgahın arkasında, önümde sözleşme ve elimde bir kalemle durana kadar bırakmıyor.

On üç

W Callum, William ve Andrew tezgâhın diğer tarafında durmuş gülümserken sözleşmeye bakıp tereddüt ediyorum.

Kapıdan bir adam girer. Adam bir şey söyleyemeden Callum ona doğru ilerler, onu dışarı iter, kapıyı suratına kapatır ve kilitler.

"Hey! O bir müşteriymiş!"

"Artık değil. İmzala şu lanet evrakları."

Bıkkın bir halde William'a bakıyorum. "Buna birkaç şey eklemem gerekiyor."

William cevap vermek için ağzını açıyor ama Callum tersliyor: "Paramı alacaksın. Sadece imzala."

Yılmadan, "Seninle yaşamamın çok eğlenceli olacağını görebiliyorum. Arkadaşımın kocasının işi ne olacak?"

Callum dükkanın öbür ucundan bana ters ters bakıyor. Çenesini sıkarak, "Tamamdır." dedi.

"Gerçekten mi?"

"Evet. Son sayfaya bak."

Son sayfayı çeviriyorum. Kontratı Ryan için bir iş içerecek şekilde güncellenmiş bile, maaşı da son pozisyonunun iki katı olacak.

Bu ne zaman oldu? Yolda mı? Ben daha sormadan Callum, "Tatmin oldun mu?" diye soruyor.

Bakışlarına bakarak, "O büyük mirası güvence altına almak için çaresiz olduğunu biliyorum, ama neden birdenbire bu kadar sinirlendin? Bu arada, bu işin yasal olması için evlilik cüzdanına ihtiyacımız yok mu?"

"Ben zaten ruhsatı aldım! Her şey halledildi! Tek yapman gereken *imzalamak*!"

İç çekiyorum ve tekrar William'a bakıyorum. Çünkü Callum'un öfke nöbeti geçiriyorsa, bir yetişkinle muhatap olmam gerekir. "Emanet hesabı ne olacak? Biraz para almak istiyorum.

uğruna hayatımı feda ettiğim bu paranın gerçekten var olduğunun kanıtı."

William onaylarcasına başını sallar. "Elbette. İzin verin getireyim."

Tezgâhın üzerinde duran ve yeni sözleşmeyi hazırladığı çantadan bir dizüstü bilgisayar çıkardı. Bir süre tıkladıktan sonra bana bakacak şekilde çeviriyor.

Ekranda on milyon dolar bakiyesi olan bir aracı kurum hesabı görünüyor.

Dudaklarımı büzerek ona baktığımda Callum sertçe, "William, hesaba bir onluk daha aktar." diyor.

Avukatın hakkını vermeliyim. Onun yerinde olsaydım, müvekkilimin paraya olan kaprisli yaklaşımına ya gülerdim ya da ağlardım. Şuraya on milyon at, şuraya bir on milyon daha at, önemli değil. Ama William sadece başını salladı ve söyleneni yaptı, bilgisayarı tekrar ona doğru çevirdi ve verimli bir şekilde tıkladı.

"Tamamlandı efendim."

"Göster ona."

William ekranı bana doğru çeviriyor. Bir an ona bakıyorum, sonra "Ama bunun benim için olduğunu nereden bileceğim?" diyorum. Callum gözlerini kapatıyor ve yüzü tavana dönük, gözleri kapalı, derin derin nefes alarak duruyor. ellerini yumruk yapmış.

William nazikçe, "Ekranın sağ üst tarafında, hesapta FBO Emery Eastwood yazdığını fark edeceksiniz," diyor.

"Demek öyle. FBO ne demek?"

"Yararına. Hesap, siz sözleşmeyi imzalayana kadar sadece emanetçi sıfatıyla yönetiliyor. Daha sonra fonlar, tek lehtarının siz olduğunuz gayri kabili rücu bir vakfa devrediliyor."

Doğru anladığımdan emin olmak için üzerine gidiyorum. "Yani parayı aldıktan sonra asla geri alamayacak mı?"

Callum gürlüyor, "Tanrı aşkına, kadın! *Sözleşmeyi imzalayın!*"

William ve ben yüzümü buruşturarak birbirimize bakıyoruz. Andrew ise solgun görünmeye başlamıştı.

William'a yaklaşarak fısıldıyorum: "Bu satırdaki dolar miktarının üzerini çizip yenisini yazabilir misin? Böylece hepimiz her konuda aynı fikirde oluruz."

"Çok iyi," diye fısıldıyor. Kalem benden alıyor ve karaladığı on rakamının üzerine yirmi rakamını yazıyor.

"Peki güven belgeleri nerede? Onları imzalamam gerekmiyor mu?"

Arka planda Callum inliyor. William yine yüzünü buruşturuyor. Andrew göğsünün üzerinde haç işareti yapacak ve kutsal suyu etrafa savurmaya başlayacakmış gibi görünüyor.

Görünüşe göre bu ikisi patronlarının daha önce hiç sinirlendiğini görmemiş.

Ya da belki de görmüşlerdir ve asıl korktukları da budur.

Alnından ter damlayan William fısıldıyor, "Hayır, ama burada sizin için bir kopyası var."

Çantasından mavi bir kapakla ciltlenmiş kalın bir kâğıt destesi çıkarıyor ve bana uzatıyor. Kapağı açıp ilk birkaç sayfayı gözden geçirdikten sonra kapının yanında acı içinde durduğu belli olan Callum'a bakıyorum.

Hiçbir şey söylemeden, parmağımı sayfanın tröstün varlıklarını tanımlayan kısmına dokunduruyorum. William görüyor

işaret ettiğim yeri görüp başını sallıyor. Onluğu çiziyor, yirmiliği yazıyor ve paranın üstünü paraflıyor.

Bunun yasal olarak bağlayıcı olup olmadığı konusunda hiçbir fikrim yok ama Callum sabırsızlıktan patlamak üzere olduğu için böyle yapmak zorunda. Eğer onu çok zorlarsam, fikrini değiştirip her şeyi iptal edebilir.

Ayrıca, eğer mahkemeye çıkarsak, Andrew şahidim olacak. Tanrı'nın kişisel yardımcısı olan bir papazın yemin altında yalan söyleyebileceğinden şüpheliyim.

Güven dosyasını kapatıyorum, derin bir nefes alıyorum ve sessiz bir dua ediyorum. "Pekâlâ. Ben hazırım."

Callum bana doğru yaklaşıyor, cebinden kadife kutuyu çıkarıyor, içinden elması alıyor ve kutuyu omzunun üzerinden atıyor. Sol elimi tutarak yüzüğü yüzük parmağıma sıkıştırıyor.

"Ah!"

"Sonra istediğin kadar şikâyet edebilirsin," diyor karanlık bir sesle, çekmeye çalıştığımda elimi ölümcül bir şekilde kavlıyor. Andrew'a dönüyor ve parmaklarını şıklatıyor. "Hadi yapalım şu işi."

Ondan sonra her şey o kadar hızlı oluyor ki, bulanıklaşıyor. Andrew bazı kelimeler söylüyor. Callum ve ben gerektiğinde "evet" diye tekrarlıyoruz. Başka bir belge önüme itiliyor - sanırım evlilik cüzdanı- ve Callum parmağını imzalamam gereken satıra sokuyor.

Sonra her şey bitti ve evlendik.

"Tebrikler Bayan McCord!" diyor Andrew. "Nasıl hissediyorsunuz?"

Sersemlemiş bir halde, "Sanki üzerimden kamyon geçmiş gibi" diyorum. Callum homurdanıyor, "Birkaç dakika bekle, daha da kötüleşecek."

ve beni yakaladı. Bu sefer elime güzel mücevherler takmak yerine beni kollarının arasına alıyor.

Şaşkınlık içinde kıvranarak kaçmaya çalışıyorum ama kapıya doğru ilerlerken beni vücuduna sımsıkı sarıyor.

"Ne yapıyorsun sen?" Panikleyerek ağlıyorum. "Karımı eve götürüyorum."

Sanki yakın geleceğimde bir zindan ve bir çift pranga varmış gibi konuşuyor.

"William! Andrew! Yardım edin!"

Callum kucağında kıvranan bir kadın taşırken bir şekilde ön kapının kilidini açmayı başarırken, aynı endişe ifadesiyle bana bakıyorlar. Sonra yaz gününün sıcaklığında dışarıda, kaldırıma yanaşan şık siyah sedanına doğru ilerliyoruz.

Yanına vardığımızda şoför arabadan atlayıp kapıyı bizim için açıyor. Callum beni arabanın içine sokuyor ve arkamızdan kapıyı çarparak kapatıyor.

Bana dönüyor, o ölümcül gülümsemesiyle, her santimetrekaresi yırtıcı bir şekilde gülümsüyor.

Bir elimi kaldırarak, "Dur!" diyorum.

Profesyonel bir köpek eğitmeninin Doberman'a bağırdığı sert komutlardan biri gibi işe yarıyor. Callum olduğu yerde donup kalıyor, kılları diken diken oluyor.

Kalbim o kadar hızlı çarpıyor ki nefes alamıyorum. Kafam karışık ve titriyorum ve muhtemelen az önce yaşadığım düğün karmaşasından sonra TSSB teşhisi konulacak. Ve şimdi de bana eş olan ve Kırmızı Başlıklı Kız'ın büyükannesini yiyen kurt gibi beni yutacakmış gibi görünen çılgın milyarderle birlikte bir arabanın arkasında kapana kısılmış durumdayım.

En iyi günlerimde beynim yüzde on kapasiteyle çalışır. Bugün, o pısırik temelli bıraktı ve kontrolü endişeye bıraktı.

Yeni kocam ve ben arka koltukta oturmuş, çatırdayan bir sessizlik içinde birbirimize bakarken araba kaldırımdan uzaklaşıyor.

"Ne oluyor?" diyebildim. "Eve gidiyoruz."

"Evinize mi?"

"Bizim
evimiz."

"Ama... Ben çalışıyorum."

"Artık çalışmıyorsun."

Nefes alış veriş düzeni düzensiz. Gözleri yanıyor. Enerjisinin her zerresi bana odaklanmış durumda.

Sinirle yutkunuyorum. "Neden bu kadar garip davranıyorsun?"

Gülümsemesi güzel ve ürkütücü. "Çünkü İngilizce'de en sevdiğin kelime hayır. Ama ben sana evet dedirttim."

"Oh, anladım. Kazandığını sanıyorsun, ha?" "Parmağındaki yüzük kimin?"

"Kendini beğenmişlik yapma. Kendini beğenmiş olmandan *nefret* ettiğimi biliyorsun."

"Ben de beni istemiyormuş gibi davranmandan nefret ediyorum, böylece ödeşmiş oluyoruz."

"Seni istemiyorum. Sen en kötüsüsün!"

Alçak sesle ve son derece memnun bir şekilde kıkırdaması tüylerimi diken diken ediyor. "Sevgili karıcığım, hiçbir fikrin yok."

Sonra koltuğuna geri oturuyor, ellerini saçlarında gezdiriyor ve sanki lezzetli bir sırrın tadını çıkarıyormuş gibi tekrar kıkırdıyor.

Bu beni çok korkutuyor.

"Callum?"

Bana doğru bakmadan, "Evet?" diyor. "Buna pişman olacak mıyım?"

"Pişman olursan, eminim banka hesabınla kendini avutabilirsin."

"Bu hiç komik değil."

Yine kıkırdıyor. "Ben de öyle sanmıştım."

Şoföre doğru gergin bir bakış fırlatıyorum. Lanet olası siyah güneş gözlüklerini yine takmış, bu yüzden gözlerini göremiyorum. Callum'un arka bahçesindeki timsah çukuruna atılmak üzere olduğumu biliyor mu yoksa Callum'un eğlence anlayışının züğürt kitapçıları korkutmak olduğunu mu biliyor bilemiyorum.

Ama bekle. Artık züğürt değilim. Zenginim.

Bir milyarderle *evlendim*, bu da *beni* milyarder yapıyor.

Callum "Evi görene kadar bekle, o zaman daha iyi hissedeceksin" diyene kadar hayal gücüm bu tuhaf yeni gerçekliğin içinde yüzüyor. O zaman daha da iyi hissedeceksin."

Nefesimi tutuyorum, koltuğa yaslanıyorum, kollarımı göğsümde kavuşturuyorum ve "Aklımı okumayı bırakırsan harika olur" diye mırıldanıyorum.

"Ama o zaman ne düşündüğünü nasıl bilebilirim ki? Ağzından çıkanların yarısının yalan olduğunu düşünürsek, gerçeği öğrenmenin bir yolunu bulmalıyım."

"Yalan söylemiyorum."

Bir kıkırdama daha, bu seferki diğerlerinden daha korkunç. Başını çeviriyor ve bana ateşli bir bakış fırlatıyor. "Bir dahaki sefere bana yalan söylersen, bunun sonuçları olacak."

Ona gözlerimi kısıyorum ve gergin olmaktan çok kızgınmışım gibi davranıyorum. "Öyle mi? Ne gibi?"

Sesi gırtlaktan geliyor, "Dene ve öğren." diyor.

Yanaklarım ateşle kızarıyor. "Bu bir tehdit mi?"

Bakışlarımı tutuyor ve sadece gülümsüyor.

Kızartma tavaından ateşin içine atlamış olabileceğimi düşünmeye başlıyorum. *Az önce bir psikopata yasal olarak söz mü verdim? Tanrım, ben ne yaptım?*

"O kadar da kötü değil," diyor Callum, arkasını dönerek. Bir süre sonra tekrar kıkırdıyor. "Aslında öyle."

Kalbim deli gibi çarpıyor. Ellerim titriyor, tenim nemleniyor ve midem düğüm düğüm oluyor. Daha iyi bilmesem, içkime komik bir şey kattığını düşünürdüm.

Ama içki içmiyordum. Bir fare tuzağa düştüğünü fark ettiğinde böyle olur. O peynir *çok* lezzetli görünüyordu, değil mi? Evet. Ve şimdi bakın: metal bir çubuk sırtımı ezmek için aşağı iniyor.

Belli belirsiz "Bu bir hata olabilir." diyorum.

Bunun üzerine Callum kahkahayı patlattı. Tepkisine o kadar şaşıyorum ki ağzım açık oturup onu izliyorum.

Kendini toparlıyor ve bana dönüyor, kara gözleri neşeyle parlıyor.

"Bu benim için bir hata değil. Senin için..." Omuz silkiyor. "Muhtemelen."

"*Ciddi misin?* Cevabın bu mu?"

Ses tonu masum, "Özür dilerim, yalan söylememi mi istiyorsun?" diyor.

Tekrar panikleyerek, "Bana bunun bir hata olmadığını söylemeni istiyorum! Ve ciddiylim!"

"Ben de senin beni istediğini söylemeni ve bunu kastetmeni istiyorum, sanırım ikimiz de hayal kırıklığına uğrayacağız."

Şu doymak bilmez egosu. Benimle sırf zengin kalabilmek için evlendi ama hâlâ onu pohpohlamama ihtiyacı var. İnanılır gibi değil.

Ona ters ters baktım. "Yemin ederim Callum McCord, eğer bir tür kadın istismarcısı ya da zaten bildiğimden daha sinir bozucu bir şey olursan, seni öyle hızlı terk ederim ki başın döner."

Tehlikeli gülümsemesi yeniden ortaya çıkıyor. "Göreceğiz bakalım. Bu arada, evliliği yasal hale getirmek için yapmamız gereken son bir şey var."

Ses tonundan ve bu yeni falsolu atışından şüphelenerek, "Ne?" diyorum.

"Evliliği tamamlamak."

Uzanıp beni tutuyor ve kucağına çekiyor.

On dört

T Adam öpüşebiliyor, hakkını vereyim. Yeryüzünde gelmiş geçmiş en sinir bozucu insan olabilir ve açıkça kontrol sorunları ve

Bir sürü sırrı var ama öpüşmeyi biliyor.

Ne talihsiz bir gelişme.

Bir elini çeneme dolayarak dilini ağzımın içine sokuyor ve lezzetli bir sürtünmeyle benimkine doğru kaydırıyor. Dudakları yumuşak. Vücudu sert. Sırtıma doladığı kolu beni sıkıca sarıyor. Beni açılmış bacaklarının arasında esir tutuyor ve sanki ulaşmak için kilometrelerce yanan kumun üzerinde süründüğü bir su kuyusundan içiyormuş gibi ağzımdan içiyor.

Yaptığım onca iğnelemeye ve bana verdiği onca rahatsızlığa rağmen, hiç bu kadar tatlı bir rahatlama hissetmemiştim.

İtiraf etmek bana acı verse de, onunla ilk tanıştığımdan beri bunu istiyordum.

Bunun bir daha olmasına asla izin vermeyeceğimi düşünürsek, yapabiliyorken tadını çıkarabilirim.

Ona doğru eğildim ve bir elimi güçlü boynunun arkasına doğru kaydırarak parmaklarımı saçlarına doladım. Boğazının altından bir zevk sesi çıkarıyor ve beni daha derin öpüyor. Hafifçe inlediğimde, elini çenemden aşağı indirip boynumu sarıyor.

"Tatlı küçük kuzum," diye mırıldanıyor dudaklarıma karşı.
"Açsın, değil mi?"

"Neden konuşarak her şeyi mahvetmek zorundasın?"

Kıkırdıyor. Gözlerimi açtığımda onu bana bakarken buluyorum, gözleri karanlık ve puslu. Ağzında küçük bir gülümseme belirliyor.

Kaşlarımı çatıyorum. "Kendinden bu kadar memnun görünme." "Elimde değil."

"Bundan ne kadar hoşlandığımı düşündüğün hakkında tek bir kelime edersen, tarifsiz bir şiddet eylemi gerçekleştiririm."

"Ama hoşuna gitti." Kulak mememin altındaki hassas noktaya burnunu sokmak için başını eğiyor. Sonra kulağıma fısıldıyor: "Seni becerdiğimde daha da hoşuna gidecek."

Bunu söylediğini duymak tüm vücut sistemlerimin kırmızı alarma geçmesine neden oluyor. Tenimin üzerinde ısı parlıyor. Kalp atışlarım bir roket gibi hızlanıyor. Kalçalarım kasılıyor ve sinirlerim ayağa kalkıp çılgılık atmaya başlıyor.

Aramızda evrak işlerinden başka bir şey olmayacağına çoktan karar verdiğimi düşünürsek, tüm bunlar çok uygunsuz. Bu bir iş anlaşması, başka bir şey değil. Hormonlarımı ne kadar çabuk yola getirirsem o kadar iyi.

Ayrıca, kim bilir kaç kadınla daha yatıyordur? Sıra muhtemelen o kadar uzun ki, şehrin etrafını dolaşıyor.

Kaçmak için hamle yaptığımda, elini boğazıma doluyor ve beni yerimde tutuyor. Sesi hırçın, "İşte burada bana nasıl istediğini söyleyeceksin." diyor.

"Hayır, burada sana sinirlerimin sıfırdan müebbet hapse göz açıp kapayıncaya kadar geçtiğini söyleyeceğim. Bırak gideyim."

"Öfken hakkında her şeyi biliyorum. Bu kadar kitapsever biri için şaşırtıcı derecede asabi birisin."

"Bana kitapsever demek hakaret değil, ama iyi denemeydi.
Bırak beni."

Bunu görmezden gelerek, "Beni becermek istemiyormuş gibi davrandığın sürece daha fazla ceza alacaksın, bu yüzden kabul etsen iyi olur" dedi.

"S'li kelimeyi söylemeyi kes! Ve sen de ceza olayını bırakabilirsin. Eğer bana elini sürersen, seni uykunda öldürürüm."

"Beni öldürmek istemiyorsun. O kadar sert boşalana kadar büyük sert sikime binmek istiyorsun, bayılacaksın."

Kullandığı dil beni şaşkınlıkla soluk soluğa bırakıyor. "İtiraf et."

"Hayır. Çünkü istemiyorum!"

İnkârım onun güvenini sarsmaya yetmiyor. Gülümsemesi o kadar kendinden memnun ki, yüzünü parçalamak istiyorum.

"Bırak beni. Ben ciddiylim."

"Seni asla bırakmayacağım, karıcığım. Alış buna."

"Karım" deyişi o kadar sahiplenici ki, yüzüm yanıyor. Diğer yerlerim de sıcak. Aslında, tüm vücudum ateş içinde. Kaçmak için çaresizce kollarında kıvranıyorum.

"Emery, kıvranmayı bırak ve bana bak. Hayır, lanet çatıya değil. *Bana*."

Bunu o emredici ses tonuyla söyledi. beni korkutmaya çalıştığında. Şimdiye kadar bunun işe yaramadığını öğrenmiş olmalı.

Kaçmak için savaşımaya devam ettiğimde, ateşli bir şekilde, "Benimle savaşımaya devam edersen, amına şaplak atarım" diyor.

Şok olmuş bir halde hareketsiz kalıyorum ve kalbim küt küt atarak kocaman gözlerle ona bakıyorum.

"Aferin kızıma," diye mırıldanıyor, memnun bir şekilde. Alnımdan öpüyor. Sonra usulca inliyor. "Tanrım, bunu yapmak için sabırsızlanıyorum. Elime fişkırana kadar amına şaplak atmak istiyorum."

Yüzüm yanıyor, alt bölgelerim de öyle. "Callum!"

Homurdanıyor, "Evet bebeğim. Senin tatlı, ıslak amını güzelce ve sertçe sikerken adımı aynen böyle söyleyeceksin."

Beni aniden bırakıyor ve koltuğun üzerine bırakıyor. Sonra cep telefonu çalıyor ve sanki az önce tüm gerçeklik algımı yerle bir etmemiş gibi diğerk ucundaki biriyle sıradan bir sohbeta başlıyor.

Kapıya doğru yığılıyorum, bir elimi çarpan kalbimin üzerine bastırıyorum ve yıldızları görene kadar hiperventilasyon yapıyorum. Sonra gözlerimi kapatıyorum ve her şeyi hayal ettiğime kendimi ikna etmeye çalışıyorum.

Ama işe yaramıyor. Vücudumdaki her hücre bunu tekrar ediyor.

Sözleri benimde, kafamın içinde, damarlarımda yankılanıyor. Ve özellikle de bacaklarımın arasında, nabız gibi atan, tekrarlayan bir *lütfen lütfen lütfen* ritminin başladığı yerde. Kalçalarımı birbirine bastırıyorum, bu da ağrıyı daha da kötüleştiriyor.

Yolculuğun geri kalanı da aynı şekilde, Callum telefonda, ben de kendimi toparlamaya çalışarak geçiyor.

Ama ondan ne kadar etkilenirsem etkileneyim, onun fetihlerinden biri olmama izin veremem. Kalbimi riske atamam.

Onun için bir amaçtan başka bir şey olmadığını zaten biliyorum.

Sunset Bulvarı'ndan dönüyoruz ve Bel Air'e girişı belirleyen devasa kapılardan geçiyoruz. Yüksek palmiye ağaçları, oyulmuş kireçtaşı blokları ve özenli demir işiliğı ile bir film setine benziyor. Yolu birkaç mil takip ettikten sonra, sonunda kapalı ahşap bir kapının bulunduğu uzun, kıvrımlı bir araba yoluna sapıyoruz. Sürücü camını indiriyor ve kapının yanında duran direğin üzerindeki siyah kutunun üzerindeki birkaç düğmeye basıyor. Bir gıcırtyla kapı yavaşça açılıyor. İçeri giriyoruz.

"Evim güzel evim," diyor Callum, t e l e f o n bağlantısını keserek. "Ne düşünüyorsun?"

"Sanırım altıma sımak üzereyim. Bu sizin eviniz mi?"

"Hayır, bizim evimiz."

Ön camdan görünen devasa şatoya bakıyorum ve Callum'un yakışıklı profiline endişeyle bakıyorum.

Dosdoğru ileriye bakarak, "Korkma" diyor. "Bu kulağa kötü bir tavsiye gibi geliyor."

Başını çeviriyor ve bana bakıyor. Düşünceli bir duraksamadan sonra, "Bir daha asla hiçbir şeyden korkmana gerek yok. Eğer bir sorunun varsa, onu çözeceğim. Bir şeye ihtiyacın olursa, sana veririm. Biri seni rahatsız ederse, keşke etmeseydim dedirteceğim. Ne istersen ya da neye ihtiyacın olursa, bana söyle ve ona sahip ol. Artık benimsin."

Elini uzatıp yanağımı okşuyor. Sesi düşüyor ve gözleri yanmaya başlıyor. "Sen bana aitsin."

Onun yoğunluğu beni korkutuyor. "*Sen bana aitsin*" de öyle.
şeyler.

"Konuşmanın bu noktasında senin malın olmadığını belirtmenin önemli olduğunu düşünüyorum. Sadece bazı evrakları imzaladık diye-"

"Sen benimsin," diye sertçe araya giriyor. "Ve eğer bundan şüphe etmeye başlarsan, parmağındaki yüzüğe bak."

Yüzüne bakıyorum. Göğüs kemiğimin altında mide bulandırıcı bir korku hissi kök salıyor. "Sana karşı bir konuda dürüst olmam gerekiyor."

"Neymiş o?"

"Beni korkutuyorsun."

"Az önce sana bu konuda ne söyledim?" "Tekrarlamak önemli gibi geliyor."

Bir an bana bakıyor, sonra daha yumuşak bir sesle, "Bir daha hiçbir şeyden korkmana gerek yok dediğimde, buna ben de dahilim. Sana asla zarar vermeyeceğim, Emery. Ve içten içe bunu biliyorsun, yoksa asla karım olmayı kabul etmezdin."

Kuru dudaklarımı yalayıp yutkunuyorum ve sesimi alçaltmadan önce şoföre bir bakış atıyorum.

"Beni bu kadar endişelendiren tüm bu seks konuşmaları olabilir. Özellikle de şu evliliği tamamlama meselesi. Daha önce bundan hiç bahsetmemiştin. Hatta istersem kendi yatak odama sahip olabileceğime söz vermiştin. Bu sözünü yerine getirmeye karar verdim."

Callum'un gülümsemesi yavaşça ortaya çıkıyor. Bir düşünce onu eğlendirmiş gibi görünüyor ama bunu yüksek sesle söylemiyor.

"Yüzündeki o ifade de ne?" "Neden?"

Seni geriyor mu?" "Evet."

Gülümsemesi daha da genişliyor. "Etmeli."

Omzuna vurmak istiyorum ama yapmıyorum. Nasıl karşılık vereceğini kim bilebilir? Beş saniye içinde dizinin dibinde çıplak kıkırma şaplağın yiyor olabilirdim.

Bu fikirden nefret mi ediyorum yoksa hoşuma mı gidiyor emin değilim. Karar veremememin benim hakkımda ne söylediğinden de emin değilim.

"Bir anlığına gerçekliğe dönmek için bunu görmezden geleceğim. Lütfen William'ı arayıp dükkânı kilitlemesini söyleyebilir misin? Yedek anahtarlar dükkânın altında-"

"Halledildi," diye araya giriyor. Kafam

karışıyor, kaşlarımı çatıyorum.

"Nasıl?"

"Biz gelmeden önce ona talimatları verdim."

Beynimdeki tüm dışlılar bu yeni bilgiyi anlamlandırmak için çabalıyor. Şansları pek yaver gitmiyor. "Bugün evinize gideceğimizi bile bilmeden önce avukatınıza dükkânımı kilitlemesini mi söylediniz?"

"*Bizim evimiz.* Ve yaptığım her şey önceden dikkatlice planlanır, bu yüzden evet, oraya gitmeden önce ona ayrıldığımızda dükkânı kilitlemesini söyledim."

Hâlâ kafam karışık ama artık sinirli ve kızgınım da. "Yani seninle hemen evlenmeyi kabul edeceğimi mi varsaydın?"

"Varsaymadım. Biliyordum."

"Nasıl?" Daha da sinirlenerek soruyorum.

Sesinde bir parça karanlıkla, "ünkü senin hakkında her Şeyi biliyorum, karıcığım. Yedek anahtarlarını nereye sakladığın da dahil."

Bir an ona bakıyorum, hem zihnim hem de nabzım hızla atıyor. "Beni gözetlemesi için gerçekten bir özel dedektif tuttun, değil mi?"

Küçük gülümsemesi ihtiyacım olan tek cevap.

Eğimli bir araba yolundan aşağı iniyoruz ve devasa bir yeraltı garajına giriyoruz. Her iki tarafta çeşitli model ve renklerde birkaç düzine lüks araç sıralanıyor. Şoför park ederken, etrafıma bakıyorum, mekanın büyüklüğünü kavıyorum. Yumuşak tepe aydınlatması arabaları ve yerleri pırıl pırıl yapıyor. Tertemiz, bir showroom gibi.

Callum arabadan iniyor, sonra yanıma geliyor ve benim için kapımı açıyor. Giderek artan bir telaşla ona bakarken, "antamı dükkânda unuttum" diyerek oyalanıyorum.

"Onu istiyor musun?"

"Evet."

"Buraya getirmesi için birini göndereceğim. Bana elini ver."

Uzattığı eline bakıyorum, kendime korkak olmamamı, her Şeyin yoluna gireceğini, girmezse de bununla başa çıkacağımı söylüyorum.

Hayatta buraya kadar gelebildim. Görünüşe göre hassas vücut bölgelerine Şaplak atmayı seven otoriter bir milyarderle başa ıkabileceğimden eminim.

"Bana elini ver."

Emri nazik bir tonda söylenmiŐti ama altında elik vardı.

Titreyerek yüzüne bakıyorum. Sonra dudağımı iğniyorum, kararsızım.

Callum uzanıp elimi tutuyor, beni arabadan dışarı çekiyor, sonra kaldırıp omzunun üzerinden fırlatıyor. Panik içinde ciyakladım ve arabadan uzaklaşmaya başlarken denge için takım elbisesinin ceketini tuttum.

"Hey!"

"Evet, karıcığım?"

"Beni yere bırak!"

"Yakında."

Hayal kırıklığı içinde ayaklarımı tekmelediğimde, beni sakinleştirmek için arkama sert bir şaplak atıyor. Tam tersini yapıyor.

"Bunu bir daha yaparsan pişman olursun!"

Tehdidim bana onun sinir bozucu, kendinden memnun kıkırdamalarından birini kazandırmaktan başka bir işe yaramıyor.

Beni garajın bir ucundaki kapıdan, yetişkinleri iş yerlerinden kaçırmaya, beklenmedik, pis bir seks konuşmasıyla beyinlerini karıştırmaya ve sonra onlarla birlikte tepelerdeki bekar evine doğru hızla uzaklaşmaya alışkın bir adamın kolaylığıyla taşıyor.

Arka bahçesinin gömülü cesetlerle dolu olup olmadığını merak etmeye ancak vakit buluyorum ki bir tarafında merdiven bulunan gösterişli mermer fuayeden geçiyoruz. Tavandan sarkan ışıltılı avizeler mekâna sıcak bir parıltı yayıyor.

Başım dönmeye başlıyor.

"Lütfen artık baş aşağı durmayabilir miyim? Bundan hoşlanmıyorum."

Adımlarımın ortasında durup beni ayağa kaldırıyor, sonra bir tarafa doğru sallandığımda ellerini omuzlarıma koyarak beni sabitliyor.

Ona nefes nefese teşekkür ediyorum. Gülümsüyor, sonra eğilip beni kollarının arasına alıyor ve tekrar yürümeye başlıyor. Yakışıklı yüzüne bakıyorum ve bu delinin bununla neyi başarmayı düşündüğünü anlamaya çalışıyorum.

Yüz ifademi fark edince, "Fazla düşünme" dedi. "Şu anda kayıtlara geçmesi için söylüyorum ki Bir daha bunu söylersen, kafana ağır bir şeyle vururum. İndir beni."

Sırıttıyor. "Bir de otoriter olduğumu söylüyorsun." Sonra merdivenleri ikişer ikişer çıkıyor.

Etkilenmemiş ya da korkmamış ya da şokta değilmişim gibi davranarak sakince, "Eviniz çok güzel. Bir kişi için biraz devasa.

Ama sanırım egonuz için fazladan alana ihtiyacınız var. Seni Fransız kır evi dekoruna sahip bir tip olarak düşünmezdim."

Bana sıcak ve sırlarla dolu bir bakış fırlattı. "Değilim."

"Daha fazla sinir bozucu olabilir misin diye sorardım ama zaten

Cevabı biliyorum. Beni neden taşıyorsun?"

"Damadın gelini eşikten geçirmesi gelenekseldir."

Tam bu ifadenin saçmalığı hakkında onunla tartışmak üzereydim ki merdivenin tepesine vardığımızda bir koridordan keskin bir sola dönüş yaptı. Koridor, diyetlerinde daha fazla lif olması gerekiyormuş gibi görünen insanların yaldızlı çerçeveli portreleriyle kaplı.

"Sormaya korkuyorum ama soracağım. Nereye gidiyoruz?" "Yatmaya."

Profiline bakıyorum. Gülümsemiyor, o yüzden şaka yapmadığını varsaymak zorundayım.

"Seninle yatmayacağım."

"Uyumaktan bahseden kim?" "Bence artık beni bırakmalısın."

"Bence sen de benimle seks yapmak istediğini itiraf etmelisin ki bu saçmalıktan sonsuza kadar kurtulabilelim."

Oymalı ahşap kapılardan geçerek ilerliyor. Ana süite benzeyen bir odadayız. Krem ve altın tonlarında zarif bir şekilde dekore edilmiş odanın bir tarafında tavandan tabana pencereler, diğer tarafında ise rahat bir oturma alanı var. Tüllü beyaz kumaş paneller ve sayılamayacak kadar çok pelüş fildişi kırlentle tamamlanan kral boy antika bir gölgelik yatak diğer bir duvara hakim.

Callum doğruca oraya yöneliyor.

"Oha, kovboy!" Panikleyerek söylüyorum.

Yandan bakışı o kadar sıcak ki içimi yakıyor. Sırıttırıyor ve karanlık bir şekilde kıkırdıyor. "Oh, ben tam bir kovboyum. Sana tabancamı gösterene kadar bekle."

Yatağın kenarında durup beni yatağın üzerine bırakıyor, sonra vücudunu benimkinin üzerine koyuyor. Altından yuvarlanmaya çalışıyorum ama adam binlerce kilo ağırlığında. Kollarını omuzlarımın iki yanına dayamış, kocaman gözlerimin içine bakarken başımı iki kocaman eliyle tutuyor.

Gülümsüyor.

Sinirle yutkunuyorum ve kapıya doğru bir bakış fırlatıyorum. Başını eğiyor ve boynuma doğru derin derin nefes alıyor. Sakalı yanağımı gıdıklıyor. Sabun ve temiz ten gibi kokuyor. Nefesini verdiğiğinde, içimi titreten alçak bir inilti duyuyorum.

Bu bir iş anlaşmasından çok daha farklı bir şeymiş gibi hissettiriyor.

Özellikle kalçamda zonklayan kaya gibi sert ereksiyon pek de iş gibi hissettirmiyor.

Nabzım damarlarımda çığlık atarken onun altında kaskatı yataarken fısıldıyorum, "Lütfen beni kaldırırsınız?"

"Evet."

"Teşekkür ederim."

Kulak mememi emiyor, sonra ağzını boynumun kenarında zonklayan nabzın üzerine açıyor ve usulca ısırıyor.

Meme uçlarım sertleşiyor. Isı vücudumun alt kısmına, göbeğimden kalçalarım kadar yayılıyor. İstemsizce titriyorum, bu da beni esir alan kişiyi kalçalarını benimkilere doğru esnetmesi için cesaretlendiriyor. Sonra nefesimi ve aklımın büyük bir kısmını kaybederken boğazımı köprücük kemiğime kadar öpüyor.

"Ne zaman diye sormalı mıydım?"

Cevap olarak yanağını göğsüme sürüyor ve sert meme uçlarımın üzerinde gezdiriyor. Sonra iki eliyle göğüslerimi kavırıyor ve meme uçlarımdan birini bluzumun ve sütyenimin içinden ısırıyor.

Haykırıp ellerine doğru eğildiğimde, dişleriyle biraz daha sert bastırıyor ve diğer meme ucumu sıkıca çimdikliyor.

Zevk, sıcak ve lezzetli dalgalar halinde içimde dalgalanıyor. Ter tenimi buğulandırıyor. Ceketinin arkasını tutuyorum ve

çaresizce pelvisimi onunkine karşı sallama ihtiyacına teslim olmamak için.

Külotumun ıslak olduğunu zaten biliyorum, çünkü klitorisim zonkluyor.

Nefes alıyor, "Beni istediğini söyle."

Başımdan aşağı bir kova buzlu su da atabilirdi, çünkü bu benim uyarılmışlık halime etki ediyor. Kollarımı yatağa doğru savurarak inliyorum. "Yine mi bu? Bu neden bu kadar önemli?"

"Söyle bana."

"Gerçekten yörüngedeki her kadının seninle seks yapmak istemesini isteyecek kadar narsist misin?"

"Hayır. Sadece sen. *Söyle bana.*"

Artık o kadar sinirliyim ki yumruklarımınla sırtını yumrukluyorum. Bir tuğla duvara da vurabilirdim. Yerinden kıpırdamıyor ama yüzümü ellerinin arasına alıyor ve dudakları incelmış, burun delikleri açılmış bir halde, alev alev yanan bir ateşle bana bakıyor.

"On milyon dolarını alıyorsun. Şimdi senden-"

"Yirmi."

Gözlerini kapatıyor, bir an nefes alıyor, sonra tekrar gözlerini açıyor ve bakışlarıyla beni yakıp kül ediyor.

"Evet. Yirmi. Karşılığında bana doğruyu söylemeni istemek benim için çok küçük bir şey gibi görünüyor."

"Belki de bunu sözleşmeye koymalıydın." Dişlerini sıkarak, "Lanet olsun, Emery." dedi.

"Ve bu arada, karşılığında alacağın şey tüm mirasın, değil mi? Tüm milyarların ve lüks yaşam tarzın? Bay Zengin Adam olmaya ve Karayipler'de tuzlu ıstakoz yemeye ve dünyanın her yerinde sahip olduğun tüm binalardaki restoranlarda zavallı hostesleri korkutmaya devam edebilirsin. Seni istediğimi söylemem ya da söylememem neyi değiştirebilir ki?"

"Beni becermek istediğini itiraf et, ben de sana bir on milyon dolar daha vereyim."

Bu beni sersemletip susturdu. Şaşkınlıkla ona bakıyorum, yüzünü inceliyorum. "Ciddisin, değil mi?"

"Evet."

Ağzıma bakma şekli heyecan verici. Kalbi göğsümde düzensiz atıyor. Nefes alış veriş düzensiz. Başımın iki yanındaki elleri, vücudunun geri kalanı gibi sıcak ve titriyor.

Yüzüme inen tokat gibi bir şokla anlıyorum ki bu onun egosuyla ilgili değil.

Bu, istediği kadının da aynı şekilde hissettiğini ona söylemesine ihtiyaç duymasıyla ilgili.

O beni istiyor.

Beni, itici olmadığımından daha iyi bir iltifat bulamadığı kız. Ben, ona gözlerini deviren, ona gülen ve her fırsatta ona meydan okuyan kız.

Ben. Kolaylık olsun diye evlendiği karısı.

Kalçalarını tekrar esnetiyor, ereksiyonunu kalçama saplıyor. Kalbim inanılmaz bir şekilde çarpıyor. Nefesimi tutamıyorum. İnanılmaz derecede aptalca bir şey yapmanın eşiğinde olduğumuzu biliyorum ama denesem bile kendimi durdurabileceğimden emin değilim.

Beni öpmek için başını eğiyor, ama sonra takım elbise ceketinin içinden cep telefonu çıkarıyor.

Arabada duyduğum basit zil sesinden çok farklı, "London Bridge Is Falling Down" tekerlemesinin ürpertici bir elektronik versiyonu.

Callum gözlerini kapadı ve "Siktir" diye mırıldandı.

Üzerimden yuvarlandı, yatağın kenarına oturdu ve telefona baktı.

Telefonu açtı.

"McCord." Uzun gibi görünen bir süre sessizce dinledi. Sonra derin bir nefes verdi ve "Orada olacağım." dedi.

Bağlantıyı kesiyor ve ben yatakta atılmış bir mendil gibi buruşuk ve ıslak yatarken duvara bakıyor.

Ayağa kalkarak telefonunu cebine geri koyar. Parmaklarını cıtlatıyor ve ellerini yakalarından aşığıya, saçlarının üzerinden geçiriyor. Sonra dönüp uzak gözlerle bana bakıyor, yüzü ifadesiz.

"Gitmem gerekiyor. Birkaç gün içinde döneceğim. Ben yokken eve alışmaya çalış. Bir şeye ihtiyacın olursa, Arlo sana yardımcı olacaktır."

Başka bir açıklama yapmadan, yeni kocam topuklarının üzerinde döndü ve dışarı çıktı.

On beş

"W Evlilik hayatına hoş geldiniz," diyorum boş odaya inanmayarak. Koridorun aşağısında bir yerden bir kapı cevap olarak çarparak kapanır.

İç çekerek doğruldum ve etrafıma bakındım.

Süitin dekoru hiç de Callum gibi bir adamın seçeceğini hayal ettiğim gibi değil. Geniş ve havadar olan oda, oturma alanındaki pelüş kanepeler ve sandalyelerdeki yumuşak pembe ve yeşil çiçek desenlerine kadar zarif ama belirgin bir şekilde kadınsı.

Antika bir yazı masası ve üzerinde duvara asılı süslü yaldızlı çerçeveli bir ayna bulunmaktadır. Komodinler yıpranmış ahşaptan yapılmış ve üzerlerinde pirinç okuma lambaları bulunuyor. Yumuşak, kabarık perdeler güneş ışığını filtreleyerek rüya gibi bir atmosfer sağlarken, zeminler sessiz renklerde vintage bir alan halısı ile kaplanmış rustik geniş tahta parkedir. Yukarıdan sarkan çarpıcı bir kristal avize, genel tasarıma bir zenginlik dokunuşu katıyor.

Odanın odak noktası güzel antika gardıroptur.

Oyma detayları ve cilalı ahşap kaplamasıyla, eğimli cam kapılar arasından kıskırtıcı bir kitap koleksiyonu sergiliyor.

Ona doğru çekiliyorum, yataktan kayıyorum ve odayı geçiyorum.

Yakından bakınca gardırop o kadar güzel ki neredeyse dokunmaya korkuyorum ama kitapların altın kabartmalı sırtları incelenmek için yalvarıyor. Kapılar kilitli değil, ben de açıp içeriye bakıyorum. Başlıklardan birkaçını okuduğumda göğsümde bir coşku yayılıyor.

Gurur ve Önyargı. Ulysses. Muhteşem Gatsby. Madam Bovary. Wuthering Heights. Anna Karenina. Gazap Üzümleri.

Daha düzinelerce klasik iç raflarda sıralanıyor. Dürtüyle raftan *Gurur ve Önyargı*'nın bir kopyasını alıp açıyorum, sonra burnuma götürüp sararmış sayfaları çeviriyorum, başka hiçbir şeye benzemeyen o nefis eski kitap kokusunu içime çekiyorum.

Gülümseyerek Callum'un kitabının ne kadar eski olduğunu görmek için iç kapağa geri dönüyorum.

Telif hakkı tarihinin 1813 olduğunu ve yanında Birinci Baskı yazdığını görünce yüzümdeki gülümseme kayboluyor.

"Lanet olsun," diye nefes alıyorum, dehşet içinde.

Elimde edebi bir hazine tutuyorum.

Çok dikkatli bir şekilde kapağını kapatıyorum ve kitabı yavaşça *Gulliver'in Seyahatleri* ile *Güneş de Doğar* arasındaki yuvasına geri kaydırıyorum. Sonra bakışlarım gardıroptaki diğer kitapların üzerinde gezinirken titreyerek duruyorum.

Sırtlarına şöyle bir ~~bak~~ hepsi de *Gurur ve Önyargı* kadar eski görünüyor.

Sanırım mantıklı. İnanılmaz miktarda nadir bulunan şeyleri toplamayı severler. Başkalarının onları kıskanacağı, imrenilen, paha biçilmez şeyler.

Ancak bu tür bir koleksiyon kamusal bir alanda sergilenmelidir. Örneğin bir kütüphane ya da misafir odası, malikanenin lordunun akşam yemeğinden sonra puro içip şeri yudumlarken misafirlerini etkileyebileceği bir yer. İkinci kattaki ebeveyn yatak odası bu mücevherler için pek uygun bir yer değil.

Kaşlarımı çatarak kitaplara baktım. Belki bu tek seferlik bir şeydi. Belki de bunların geri kalanı garaj satışından bulunmuş ya da içinde baskı olmayan, teşhir amaçlı sahte kopyalardır.

David Copperfield'ı yavaşça raftan indirip kapağını açıyorum.

1850. İlk baskı. Bayılacağım.

Titreyen ellerimle kitabı devasa edebiyat dehalarına ait diğer iki kitabın arasındaki yuvasına geri koyuyorum, sonra ellerim başımın üzerinde, gözlerim faltaşı gibi açılmış, tüm görkemli rafları gözden geçiriyorum.

Outlander'ın kopyasını gördüğümde, coşkulu bir çılgılığı bastırmak için ellerimi ağzıma kapatıyorum.

Kendime geldiğimde kitabı çıkarıp ters çeviriyorum. Toz kapağı parlak bir mükemmellikte. Altındaki ciltli kitap da kusursuz. Callum'un koleksiyonundaki diğer romanlar kadar değerli olmadığını biliyorum ama bu kitabın varlığı, onun eksikliklerinin yaklaşık yüzde doksanını affetmemi sağlıyor.

Sonra kapağı açıyorum ve nefesim kesiliyor.

Başlık sayfasına siyah kalemle biri "Emery'ye" yazmış.

Altında bir imza var. *Yazarın*

imzası.

Bir çok ünlü kadın tarafından ve isim .
Diana

Gabaldon.

"Bekle," diyorum. Sonra daha yüksek sesle tekrar söylüyorum, çünkü bu *ne lan?*

Kalbim çarparak ve ter içinde orada duruyorum. Callum'un onunla tanıştığımdan bu yana geçen kısa süre içinde en sevdiğim kitabı nasıl olup da yazarına özel olarak yazdırdığını anlamaya çalışıyorum.

Sahte olmalı. Tek mantıklı açıklama bu.

Ama içgüdülerim gerçek olduğunu söylüyor. Yüzük parmağımda parlayan ağır elmas kadar gerçek.

Kitabı göğsüme bastırarak dönüyorum ve giderek artan bir gerçek dışılık hissiyle odaya bakıyorum.

Kim bu adam, gerçekten?

Odanın diğer tarafındaki, dolaba açıldığından şüphelendiğim kapıya bakarak, etrafı kolaçan etmeye ve öğrenmeye karar veriyorum.

Kendimi toparlayarak odayı geçtim ve kapıyı açtım. Haklıydım: Callum'un dolabı. Neredeyse yatak odası büyüklüğünde, lüks kıyafetler, ayakkabılar ve aksesuarlarla dolu. Dolabın ortasında büyük bir şifonyerin üstünde dikdörtgen şeklinde deri ve camdan bir saat vitrini var. İçindeki sıra sıra pahalı saatleri görmezden gelerek *Outlander*'ın imzalı kopyasını şifonyerin üstüne koyuyorum, çekmecelerden birini kaydırarak açıyorum ve içine bakıyorum.

Düzgünce katlanmış siyah külotlar.

Başka bir çekmecedeki çorapları.

Bir diğerinde her renkten ipek cep mendilleri var.

Alt çekmecenin içinde, çeşitli boyutlarda birkaç sert kabuklu siyah plastik kutu yapboz parçaları gibi birbirine takılmış. Her birinin bir kulpu ve iki sürgülü mandalı var. Hiçbiri işaretsiz değil.

Merakla yere diz çöküp çekmecedeki kutulardan birini çıkarıyorum. Dizlerimin üzerinde dengeleyerek mandalları açıyorum ve içine bakıyorum.

Çantanın içi küçük örgülü ip demetleriyle dolu. Mor, yeşil ve siyah ip demetleri yumuşak, sentetik bir parlaklığa sahip. Açık kahverengi olanlardan birkaçı bir tür doğal elyaf gibi görünüyor. En lüks görünen altın rengi, daha kalın ve dokunulduğunda kadife gibi.

Çekmecedeki diğer tüm kutulara bakıyorum ve hepsinin de iple dolu olup olmadığını merak ediyorum.

Ve eğer öyleyse, neden? Bir milyarder ne kadar ev tadilatı yapar? Çılgınca bir tahminde bulunmam gerekirse, sıfır olurdu.

Peki ne için ihtiyacı var?

Yemekte yelkencilikten bahsetti. Belki teknesi içindir? Başka bir çantayı denedim ama kilitliydi. Diğerleri de öyle.

Şaşkınlıkla çantayı yerine koydum ve çekmeceyi kapattım. Sonra ayağa kalkıyorum, merak elektrik gibi içimde dolaşüyor. Etrafta bir anahtar seti aramalıyım.

Kapı aralığından boğazını temizleyen birinin sesi geliyor. Nefes nefese, sıçrayıp etrafımda dönüyorum.

"İyi günler," diyor Callum'un şoförü, bana küçük bir selam vererek.

"Aman Tanrım. Beni korkuttun." Titreyen elimi göğsümün üzerine bastırıyorum. Sonra Callum'un çekmecelerini karıştırırken yakalandığımı fark ediyorum ve yüzüm kızarıyor. "Ben sadece etrafa bakıyordum."

Neye baktığımı biliyorsa da belli etmiyor. Sadece gülümsüyor ve elini kaldırıyor. İçinde küçük siyah bir kart vardı.

"Bay McCord bunu size vermemi istedi."

"Nedir bu?"

"Onun American Express kartı. Hesapta limit yok, yani istediğin her şeyi satın almak için kullanabilirsin."

Gülüşüm küçük ve gergin. "Oh, güzel, hep istediğim jeti alabilirim."

Hala gülümseyerek başını sallıyor. "Evet."

Birkaç adım daha yaklaşıp kartı uzatıyor. İsteksizce ondan alıyorum. Üzerinde Callum'un adı ve bir hesap numarası olan ağır bir siyah metal parçası. Elimde evirip çevirerek, "Bununla gerçekten bir jet alamam, değil mi?" diyorum.

"Elbette."

Bunu sorduğum için bile aptalmışım gibi söylüyor.

Sonra dedi ki, "Bu arada ben Arlo. Bay McCord'un şoförü ve kişisel asistanıyım. İsteyebileceğiniz ya da ihtiyaç duyabileceğiniz her konuda size yardımcı olmaktan mutluluk duyarım."

"Herhangi bir şeye" vurgu yaptı. Bu adamdan bir cesedi gömmeme yardım etmesini isteyebileceğimi ve onun da sorun değil, gidip kürekleri getireyim, başlayalım diyeceğini sanıyorum.

Onu ilk kez koyu renk güneş gözlükleri olmadan görüyorum, bu yüzden sonunda yüzüne iyice bakabiliyorum. Hoş görünümlü, belki otuzlu yaşlarının ortasında, zeytin rengi teni ve alışılmadık gümüşü gri gözlerinin üzerinde kalın kara kaşları var.

İşverenininki gibi, bu gözler de derinliklerinde milyonlarca sır barındırıyor gibi görünüyor.

"El çantanız birazdan gelecek, ardından da diğer eşyalarınız gelecek. Eşyalarınızı yerleştirmenize yardım etmemi ister misiniz?"

Hemen şüphelenerek, "Ne demek diğer eşyalarım?" diyorum.

"Giysileriniz ve dairenizdeki kişisel eşyalarınız."

Bir an için afalladım. "Bütün eşyalarım buraya mı getiriliyor? Neden?"

Arlo kaşlarını kaldırdı, sonra nazikçe, "Çünkü artık burada yaşıyorsunuz, Bayan McCord" dedi.

"Ah. Doğru." *Yardım edin.*

"Belki bana ölçülerinizi ve favori giyim mağazalarınızı vermek istersiniz, böylece onları Bay McCord'un kişisel alışveriş uzmanına gönderebilirim."

Şaşkınlıkla ona baktığımda, "Yeni gardırobunuz için." diye ekledi.

"Ne yeni gardırobu?"

"Bay McCord'un sahip olmanı istediği."

"Eski gardırobumun nesi varmış?" diyorum hararetle.

Arlo bu mayını atlayarak şöyle diyor: "Temizlik personeli Salı ve Perşembe günleri geliyor. Şef her gün sabah sekizde gelir ve akşam altıda ayrılır. Günün menüsü için herhangi bir tercihiniz varsa, yazı masanızın üzerine bir liste bırakın" - odanın karşısındaki antika masayı işaret ediyor - "ve ben ona ulaştıracağım. Masöz günün yirmi dört saati hizmetinizdedir ve eğer bir hanım hizmetçinin

Giyinmenize ve kişisel eşyalarınızı düzenli tutmanıza yardımcı olur, ajansın görüşmeniz için adaylar göndermesini sağlarım."

Tüm bunları özümsememi sabırla bekliyor, ancak bilgiler uyuşmuş kafatasımdan sekiyor.

Sesi daha yumuşak, "Çok bunaltıcı olduğunu biliyorum. Eğer bir şeye ihtiyacınız olursa, lütfen yardımımı istemekten çekinmeyin."

Takım elbise ceketinden ince, gümüş rengi bir cep telefonu çıkarıyor. "Ayrıca günde yirmi dört saat telefonla aranıyorum. Numaram zaten programlanmış durumda, tıpkı tüm kişisel bağlantılarınızın numaraları gibi."

Telefonu ondan alıyorum ve küçük ama zehirli bir yılan gibi iki parmağımın arasında tutuyorum. "Nasıl oluyor da tüm bağlantılarım bu şeye programlanmış oluyor?"

Arlo ellerini birbirine kenetliyor ve gülümsüyor.

Kolumu yanıma bırakıp iç geçiriyorum. "Bak, Arlo. Yardımcı olmaya çalıştığını biliyorum ama bu gizemli gülümseme beni korkutuyor. Şimdi soruma cevap ver lütfen. -Numaralarım nasıl programlandı?"

Bir an düşünür. "Bay McCord'la uzun süredir tanışmadığınızın farkındayım ama yakında onun her zaman iyi hazırlanmış olduğunu keşfedeceksiniz."

"Yani beni gözetliyordu." diyorum. "Yani son derece detaycı biri." "Yani o bir kontrol manyağı."

"Yani artık onun gözetimi altında olduğuna göre, bir daha hiçbir şey için endişelenmene gerek kalmayacak."

"Anlambilim beni endişelendiriyor. Ve 'onun gözetimi altında' ifadesi kendimi bir hasta gibi hissetmeme neden oluyor. Bu adamla evlenmeyi kabul ettim, tıbbi sorunlarımı tedavi etmesine izin vermedim."

Arlo bir süre düşündükten sonra, "Yanlış konuştuysam özür dilerim. Sadece bundan sonra korunacağını kastetmiştim."

"Neyden korunacağım? Ben bir kitapçı işletiyorum, yasadışı bir kumar çetesi değil."

Cevap vermedi. Sadece gülümsüyor ve çıkıp gidiyor.

Tıpkı patronu gibi, Arlo da sinir bozucudur.

İç çekerek bana verdiği telefonu inceledim. Neredeyse siyah Amex kartı kadar ince, yanlarında hiçbir düğme yok. Başparmağımla ekrana dokunduğumda hiçbir şey olmuyor.

Arlo'nun bana pili bitmiş bir telefon vereceğinden şüpheliyim, bu yüzden kredi kartını şifonyerin üzerine bırakıyorum ve telefonu elimde ters çevirip inceliyorum. Hiçbir tuşu olmamasının yanı sıra, şarj aletinin gireceği bir deliği ya da herhangi bir işareti de yok.

Şık, boş ve biraz da tehditkâr.

Dürtüyle ağızma yaklaştırıyorum ve "Dani'yi ara" diyorum.

Ekran aydınlanıyor. Düz mavi bir arka plan üzerinde beyaz yazılarla *Dani'yi arıyorum* yazıyor. Sonra bir zil sesi havayı dolduruyor.

"Alo?"

Vay anasını. İşe yaradı.

"Dani, benim."

"Emery?"

"Evet."

"Telefonum neden arayan bilinmiyor gösteriyor?"

"Callum'un bana verdiği şu acayip yarasa telefonu kullanıyorum. Nasıl çalıştığını bile bilmiyorum. Sesli komut gibi görünüyor. Muhtemelen Elon Musk tarafından özel olarak yaptırılmıştır."

Sesi heyecanlı bir hal alıyor. "Callum sana bir telefon mu verdi?"

Görkemli dolaba bakıyorum ve iç çekiyorum. "Evet. Bana başka bir şey de verdi."

"Aman Tanrım. Eğer uçuk derssen, onu öldürürüm." "Hayır, salak! Neden böyle düşündün ki?"

"Çünkü sesin cenazeye gitmişsin gibi geliyor." "Yakın. Bir düğün."

Bir duraksama oldu, sonra açıkça "Gitmedin." dedi.

"Gittim."

Hattan gelen çığlık o kadar yüksek ki, gözümü kırpmıyorum. Sonra çığlık atıyor, "*Callum McCord'la evlenmedin! Aman Tanrım, sürtük, bana şaka yaptığını söyle!*"

"Ben şaka yapmıyorum. ben ortasında onun duruyorum.

Biz konuşurken onun kale gibi evindeki devasa yatak odasında devasa bir dolap var."

Hiperventilasyon geçirerek, "*Nasıl?* Yemekten sonra ayrılırken ona mesaj attığını söylemiştin. O zamandan bu zamana ne oldu da evlendiniz?"

Nefes almak için duraklıyor, sonra "Peki beni neden düğüne davet etmedin, pislik?" diye soruyor.

Alnımı ovuşturarak, "Daha çok bir av tüfeği düğünü gibiydi, sadece hamilelik yoktu." diyorum.

O fırtınalı günü düşünmek beni yoruyor. Ve dürüst olmak gerekirse, biraz da depresif.

Hiçbir zaman hayatı boyunca istediği büyük beyaz düğünün hayalini kuran kızlardan biri olmadım ama kontrolcü bir yabancı tarafından parmağıma bir yüzük sıkıştırılması, ardından omzunun üzerinden arabasına atılması da tam olarak beklediğim şey değildi.

"Her şey çok hızlı oldu. Evime habersiz geldi, hiçbir şeyi çözmeyen garip bir konuşma yaptık, sonra bu sabah elinde bir sözleşmeyle dükkana geldi ve Harper, Viv ve Taylor'a onu gördüklerinde spontane orgazm yaşattı. Bir süre sonra evrak işlerinin üzerinden geçmek için aradı ve onunla evlenmeyi kabul etmem dışında hiçbir şeyi çözmeyen garip bir konuşma daha yaptık. Sonra telefonu yüzüme kapattı ve yarım saat bile geçmeden yanında avukatı ve bir de papazla çıkageldi. Ve sonra, temel olarak... yeminlerimizi ettik."

Duyduğum boğuk gümbürtü muhtemelen Dani'nin en yakın sandalyeye yığılmasıydı.

"Eğer bunun ilginç olduğunu düşünüyorsan, törenden sonra arabada bana söylediklerini anlatana kadar bekle" dedim.

"Ne söyledi?"

"Elinin üzerine fişkırana kadar amıma şaplak atmak istediğini."

Bir anlık sessizlikten sonra Dani nefes aldı, "Tanrı *var*."

İnledim. "Tek bildiğim, *Outlander*'ın imzalı bir kopyası, garip bir cep telefonu ve siyah bir American Express kartından başka hiçbir şeyim olmadan bir yabancının dolabında durduğum ve sinir krizi geçirdiğimden oldukça eminim. Lütfen buraya gelip elimi tutar mısınız?"

"Geri çekil. Siyah American Express kartı mı dedin?"

"Evet."

Sesi heyecanlanmıştı, Dani dedi ki, "Oh, tatlım. Sinir krizini tedavi etmenin mükemmel bir yolunu biliyorum."

"Ne?"

"Terapi."

Nefesimi üflediğimde gülüyor. "*Perakende* terapisi. Daha yeni bir milyarderle evlendin, Em. Hadi alışverişe gidelim."

Bir an düşündüm, sonra gülümsedim. "İşte seni bu yüzden seviyorum."

"Gelip seni alayım mı?"

"Hayır, daha iyi bir fikrim var." Gülümsemem daha da büyüyor. "Bir Ferrari için en sevdiğin renk nedir?"

On altı

I Bu sorunun cevabının kırmızı olduğu ortaya çıktı. Arlo'nun bana anahtarlarını verdiği Ferrari Daytona SP3 ile Dani'nin garajına girip kornaya bastığımda Korna çalınca, sanki ev yanıyormuş gibi çığlık atarak ve kollarını sallayarak dışarı koşar.

"Bu saçmalığa inanamıyorum! Aman Tanrım, bu olamaz! *Senin bir Ferrari'n var!*" Bağırmayı kesiyor ve direksiyonun üzerinde duran sol elime bakıyor. "Ve dev bir buz parçası. O şey gerçek mi?"

"Bu noktada, hiçbir şeyin gerçek olduğunu sanmıyorum. Arabaya bin."

Kapıya kaşlarını çatıyor. "Nasıl? Kolu yok ki." "Eğil. Kapıdaki kıvrımın altında. Ama basarken dikkat et, çünkü kapı dışarı değil, yukarı açılıyor."

Dani eğilip tutamağa basıyor, sonra kapı tam da söylediğim şeyi yapınca şaşkınlıkla geri sığıyor.

Geniş gözlerle içeriği incelemek için eğildi. "Bu şey bir uzay gemisi gibi! Ne kadar hızlı gidiyor?"

"Bilmiyorum, ama Arlo 800 beygir gücünde bir V12 motoru olduğunu söyledi, yani oldukça hızlı olduğunu düşünüyorum."

Tereddüt ettiğinde, yarış arabalarındaki gibi omuz kemeri kayışları olan konturlu koltuğa şüpheyle baktığında, diyorum ki,

"Hız sınırını aşmayacağım. Söz veriyorum."

"PCH'de kenara çekildiğimiz ve yüzün üzerinde hız yaptığımız için neredeyse hapse atılacağımız zaman da aynen böyle demiştin."

"Evet, ama on dokuz yaşındaydım."

Dudaklarını büzüyor. "Bunu sanki son on bir yılda olgunlaşmışsın gibi söylüyorsun."

"Arabaya bin, Dani."

Arabaya tırmanıyor, kapıyı nasıl kapatacağını çözüyor, sonra emniyet kemerini ve omuz kayışlarını bağlıyor. Sonra Ryan evden çıkıyor, ağzı açık, gözleri faltaşı gibi açılmış, kucağında kıvranan bir Mia tutuyor.

"Vay anasını," diye nefes alıyor, sanki boyada Meryem Ana'nın resmini görüyormuş gibi Ferrari'ye saygıyla bakıyor. "Bu arabanın fiyatı hakkında bir fikrin var mı?"

"Hayır, bilmek de istemiyorum." "İki milyon dolardan fazla."

Dani der ki, "Aman Tanrım, Ry! Az önce ne dedi o? Hem ne kadar olduğunu nereden biliyorsun?"

"Geçen ay *Car and Driver* dergisinde yer aldı. Bundan sadece beş yüz tane yapıldığını söylediler."

Bir araba için iki milyon dolar. Ne para israfı.

"Sanırım bu alışverişten sonra kokteyl içmememiz gerektiği anlamına geliyor. Bir çamurluk kazası muhtemelen yüz bin dolara mal olur. Onu birkaç saat içinde geri getireceğim Ryan."

Garaj yolundan çıkıyoruz, sonra Dani'nin mahallesinden 405'e doğru gidiyoruz, burada Amerika'nın en sıkışık otoyollarına sahip bir şehirde yaşarken muhtemelen ışık hızından daha hızlı hareket edebilen bir arabaya sahip olmanın ne kadar aptalca olduğunu anlıyorum.

Santa Monica Bulvarı'ndan çıkıp Beverly Hills'e varana kadar bize aval aval bakan diğer tüm sürücülere el sallayarak trafikte ilerliyoruz.

Sonra *Pretty Woman*'daki Julia Roberts anımı yaşıyorum, bir pahalı butikten diğerine geçerken her

Satış görevlisi bana sanki taze boktan yapılmış bir elbise giyiyormuşum gibi dehşetle bakıyor.

Her durumda, o siyah Amex'i tezgâha vurduğumda inanılmaz derecede tatmin edici oluyor.

Tüm paketlerin gönderileceği evin adresi için yarasa telefonundan Arlo'yu aramam gerekiyor çünkü lanet Ferrari'nin bir bagajı yok.

İşimiz bittiğinde hava kararmıştı. Callum'un beni öğle yemeğine götürdüğü restorana gittik ve bir de baktık ki Sophie hostes standında çalışıyor. Beni görünce yüzü aydınlandı.

"Bayan Eastwood! Hoş geldiniz!"

"Tekrar merhaba, Sophie. Nasılsın?"

"Harikayım, teşekkürler!"

"Harika görünüyorsun."

Yüzü kızarıyor, bir çift menüyü göğsüne bastırıyor.
"Sayende zam aldım."

"*Benim sayemde* mi? Nasıl?"

"Çünkü Bay McCord'a bunu hak ettiğimi söylediniz. O gün siz gittikten hemen sonra patronumu görmek istedi. Sonrasında bildiğim tek şey, patronumun bana zam yapacağını söylemesiydi."

"Vay be." Başka ne diyeceğimi bilemiyorum. Onun adına sevindim ama aynı zamanda şaşırdım. Callum'un ne kadar cömert olduğunu bildiğim için şaşırmamam gerekirdi sanırım.

Ama bu cömertlikten de öte. Düşünceli. Nazik.

Polisi apartmanımdan uzaklaştırdığında yaptığı gibi, bir kez daha zengin insan süper güçlerini iyilik için kullandı.

Keşke geri kalan zamanlarda bu kadar sinir bozucu olmasaydı.

Sophie bizi oturttu ve harika bir yemek yedik. Callum'un Ryan için bir işle ilgili sözleşmeye koyduğu şey de dahil olmak üzere olan biten her şeyi konuşuyoruz.

Dani buna inanamıyor. Callum'un istersem bir erkek arkadaşım olabileceğini söylediğine de inanamıyor.

"Yani, bu bir rüyanın gerçekleşmesi. Bir piyango bileti almalısın. Şansın inanılmaz."

"Alırdım ama ihtiyacım yok. Adıma açılmış bir vakıfta yirmi milyonum var."

Bir an masanın karşısında birbirimize bakıyoruz. "İtiraf etmeliyim ki, seksenlerin rock yıldızları gibi kendini içkiyle tedavi eden birine göre, tüm bu olanları son derece iyi idare ediyorsun." diyor.

"Sadece dışarıdan. İçerideyse Panik Olimpiyatları'nda altın madalya kazanıyorum."

"Peki ne kadarlığına gitti?" "Hiçbir fikrim yok."

"İş için miydi?"

"Bana söylemedi. Sadece gitti ve Arlo'ya kredi kartını verdi."

İnanmayarak başını sallıyor. "Bu mükemmel bir ilişki. Sana yirmi milyon dolar veriyor, ne istersen yapabileceğini söylüyor, sonra şehir dışına çıkıyor ve sana limiti olmayan bir kredi kartı ve lüks arabalarla dolu bir garaj bırakıyor."

Kıkırdıyorum, bir yudum su alıyorum. "Ve bir sürü ip."

Dani çatık kaşlarıyla makarna tabağından başını kaldırıp bakıyor. "İp mi?"

"Evet, şifonyerinin çekmecelerini karıştırıyordum ve siyah bir kutunun içinde bir sürü güzel renkli ip buldum."

Masanın üzerinden öne doğru eğilerek, "Şifonyerinin çekmecesinde *renkli ip* demetleri mi buldun?" dedi.

"Tebrikler. Kulakların çalışıyor. Neden bu kadar Garip mi?"

Bir an sessizce bana bakıyor, sonra gülmeye başlıyor.

"Bu kadar komik olan ne?" "Sensin."

"Neden?"

"Çünkü o kadar da cahil değilsin."

Kaşlarımı çatma sırası bende. "Sen neden bahsediyorsun?"

İç geçiriyor, peçetesiyle ağzını siliyor, sonra tiksintiyle masaya fırlatıyor. "Tatlım, düşün. Bir *erkeğin yatak odasında iple* ne işi olabilir ki?"

Bir süre düşündükten sonra yüzüm kızarıyor. "Kahretsin."

"Kahretsin doğru," diyor kıkırdayarak.

Kalbim çarparak, Callum'la arabada yaptığımız konuşmayı gözden geçiriyorum, şaşırtıcı derecede açık saçık konuşmasını ve beni nasıl cezalandıracağını söylediğini düşünüyorum. Onun da bir esaret saplantısı olduğu fikri beni sandalyemde kıvrandırıyor.

Ama birlikte yatmayacağımız için bu konuda endişelenmeme gerek yok.

Bu evlilik sadece kolaylık olsun diye. İkimiz için de.

Seks söz konusu değil.

İkimizin de istediğinden emin olmam dışında, ki bu bir sorun olacak.

Dani yüzümdeki ifadeye daha sert gülüyor.

Tam o anda yarasa telefon çaldı. Masada su bardağımın yanında duran bu garip küçük şey, *Pembe Panter*'in ana temasının sinsî bir saksafon yorumuna başlıyor. Sonra ekran aydınlanıyor. Soluk mavi zemin üzerinde tek bir kelime beliriyor.

Babacığım.

Kim olduğunu hemen anlıyorum.

"Hayır," diyorum zorla, dik dik bakarak. "Sana asla baba demeyeceğim."

Dani eğilip ekrana bakıyor. Sonra kıs kıs gülüyor. "Belki de mezarın ötesinden arayan babandır."

Sinirlenerek telefona doğru eğildim. "Aramayı reddet."

Ekran kararıyor. *Pembe Panter* teması sessizliğe gömülüyor. Dani ve ben bir an için ona bakıyoruz, ta ki

tekrar çalıyor.

Birbirimize bakıyoruz. Omuz silkiyor. Derin bir i çekiyorum ve telefona uzanıyorum.

Kulağımın yanında tutarak, "Alo, Callum" diyorum. Sesi her zamanki kendini beğenmiş gibi çıkarken, şöyle diyor, "Merhaba, hayatım.

Yemeği beğendin mi?"

Restoranın etrafına göz gezdiriyorum ama bir köşeden telefoto lensle bakan kimseyi göremiyorum. "Beni neden gözetlediğini sorardım ama böyle bir ucube olduğunu zaten biliyorum. Kredi kartı için teşekkür ederim. İyi kullanıyorum."

Kıkırđıyor. "Öyle olduğunu biliyorum." "Tabii ki biliyorsun."

"Ve feminizm ya da benzeri bir gerekçeyle bundan rahatsız olacak ya da kullanmayı reddedecek aptal kızlardan biri olmadığın için memnunum."

"Benim feminizm anlayışım bedava şeyleri geri evirmeyecek kadar akıllıca. Bu arada, arabalarınızdan birini ödünç aldım."

"Evet, ben bir telefon aldım polis şefi bu konuda .

Görünüşe göre Rodeo Drive'da hız yapıyormuşsunuz."

"Polis şefinin beni de gözetlemesine neden şaşırmadım? Rodeo Drive'da kimse hız yapamaz. Milyonlarca ışıklı kısa bir cadde."

"Yine de bir şekilde bunu başardın."

"Sıfırdan altmışa hızını keşfetmeye çalışıyor olabilirim."

"Bana sorabilirdin."

"Bu o kadar da eğlenceli olmazdı. Beni neden arıyorsun?"

"Belki de seni özledim."

Gözlerimi devirerek sandalyeme geri oturuyorum ve başımı sallıyorum.

Sesi daha da koyulaşan Callum, "Sakın kocana gözlerini devireyim deme, hayatım. Bu sana bir şaplak kazandırır."

Dimdik oturuyorum ve beni nasıl gördüğüne dair bir ipucu bulmak için etrafıma çılgınca bakıyorum ama hiçbir şey bulamıyorum. Çiğneme

Dani ilgiyle beni izliyor.

Callum diyor ki, "Yukarıya ve sağa bak. Tavandaki güvenlik kamerasını görüyor musun? Hayır, o bir hoparlör. Daha sağda, saksı palmiyelerin üzerinde."

Gözlerimi kısarak köşedeki bitkilerin üzerinde tavandan çıkıntı yapan küçük siyah cam küreye bakıyorum. İçindeki kırmızı ışık sanki merhaba der gibi yanıp sönüyor.

Sessiz kaldığımda, "Neden bir şey söylemiyorsun?" diye soruyor.

"Bir psikopatla evli olmaya ne kadar iyi uyum sağladığım için kendimi tebrik etmekle meşgulüm. Ağlamıyorum bile."

Yine kıkırdıyor, memnun. "Sahip olduğum binalardaki tüm güvenlik kameralarına mobil erişimim var."

"Birini tavandaki kameradan uzaktan izlemenin ne kadar yanlış olduğunu düşünmeni bir kenara bırakırsak, burada olduğumu nereden biliyordun?"

"Ferrari'deki GPS." "Ah."

"Ne düşündüğünü biliyorum ama yanılıyorsun. Bunu her zaman yapmayacağım."

"Nedense buna inanmak bana çok zor geliyor."

"Söz veriyorum yapmayacağım. Ama şehir dışında olduğumda..." Bir an duraksıyor, sonra sesi çok daha yoğun bir şekilde geri geliyor. "Güvende olduğunu bilmem gerek."

Bu kısa cümlede katman katman gizli anlamlar seziyorum, hakkında hiçbir şey bilmediğim sırlarla dolu bir dünya. Kollarımdaki tüyler diken diken oluyor.

Tekrar konuştuğunda sesi normale dönmüştü. "Seni tutmayacağım. Sadece aracı kurum hesabından yapılan transferin gerçekleştiğini bilmeni istedim. Vakıf bir saat önce tamamen finanse edildi. Eve döndüğünüzde belgeler, paraya erişim talimatlarıyla birlikte mutfak masasının üzerinde bekliyor olacak."

Konuşmanın etkisiyle biraz sersemlemiş bir halde ona tekrar teşekkür etmeyi düşünabiliyorum.

"Rica ederim. Oh, ve Emery?" "Evet?"

"Uslu bir kız ol ve çekmecelerimi karıştırma."

Hat kesildi. Telefonu yavaşça yere bırakıyorum ve Dani'nin hevesli gözleriyle karşılaşıyorum.

"Ee?" dedi.

"Nereden başlayacağımı bile bilmiyorum. O adamla ne zaman konuşsam beynimi patates püresine çeviriyor."

"Vajinanı kıymaya çevirdiğinde bunu duymak için sabırsızlanıyorum."

"Böyle bir şey olmayacak, kızım."

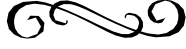
"Ama olmasını istiyorsun, değil mi?"

Odanın uzak köşesindeki tavan kamerasına bir bakış atarak yüksek sesle "Hayır" diyorum.

Kameranın kırmızı ışığı yanıp sönmeye başladığında, Callum'un yalan söylediğim için cezalandırılacağımı homurdanarak söylediğini duyar gibi oluyorum.

Gecenin geri kalanında tek düşünebildiğim bunun ne tür bir ceza olabileceği.

On yedi

T Callum'un mutfak masasında beni beklediğini söylediği belgeler şatoya geri döndüğümde oradaydı.

Buraya ev demek, her kim olursa olsun mimara hakaret olur. Ve hala buranın benim evim olduğuna inanmıyorum, bu yüzden öyle de demeyeceğim. O yüzden şimdilik "kale" diyeceğim.

Marie Antoinette'in Versailles'dan nasıl bahsettiğini öğrenmek için internete bakmalı ve bunu kullanmalıyım.

Bir süre evin içinde dolaşıp görkemli odalara bakıyorum. Arlo ortalıkta görünmüyor, bu yüzden ikinci kata çıkan büyük kıvrımlı merdiveni tırmanıyorum ve Kral Louis XIV'ün uyuyacağı bir yere benzemeyen mütevazı bir misafir yatak odası bulana kadar kafamı daha fazla odaya sokuyorum.

Yorgunluktan bitap düşmüş bir halde ayakkabılarımı tekmeleyerek çıkardım, giyinik bir halde orta boy yatağın yorganının altına girdim ve derin bir uykuya daldım.

Sabah gözlerimi açtığımda Arlo başucumda duruyor ve bana gülümsüyor.

"Günaydın, madam."

"Günaydın, Arlo. Lütfen bana madam deme, benim genelevim yok. Emery iyi. Ayrıca, sen ne halt ediyorsun?"

"Acaba kahvaltıyı yatakta yapmak ister misin?"

Doğrudum ve gözlerimi ovuşturdum. Tanrı'ya şükür çıplak uyumamıştım, yoksa Arlo'nun gözleri kamaşacaktı. "Hayır, teşekkürler. Sadece kahve içeceğim."

"Bay McCord sabahları bir şeyler yemeni tercih ediyor."

Ona kaşlarımı çatıyorum. "Ben de Bay McCord'un kendi işine bakmasını tercih ederim."

Arlo bunu görmezden gelerek, "Hafif bir şeyler isterseniz, taze mevsim meyveleri, organik yoğurt ve çelik kesilmiş yulaf seçeneklerimiz var. Ayrıca şefe istediğiniz şekilde yumurta hazırlatabilirim-"

Alaycı bir şekilde araya girdim, "Ne yani, malikanenin lordu zaten bilmiyor mu?"

Arlo ellerini belinde kavuşturdu. "Haşlanmış olarak sevdiğini söyledi ama tahmin etmek istemedim."

Gözlerimi kapatıyorum ve iç çekiyorum.

Arlo, "Haşlanmış olsun. Kahveni nasıl alırsın?"

Gözlerimi açıp ona ölümcül bir bakış gönderiyorum. "Gizemli bir şeymiş gibi davranma."

Katil suratımdan etkilenmeden gülümsüyor. "İki haşlanmış yumurta ve tam yağlı sütlü ve esmer şekerli kahve hemen geliyor." Arkasını dönüp dışarı çıkıyor ve beni sıkıntı içinde bırakıyor.

Yeni kocam geri döndüğünde kişisel sınırlar hakkında ciddi bir tartışma yapacağız.

Kalktım, tuvaleti kullandım ve yüzümü yıkadım. Sonra burada hiç kozmetik ya da tuvalet malzemem olmadığını fark ediyorum. *Sonra* Arlo'nun eşyalarımın dairemden getirildiğini söylediğini hatırlıyorum, bu yüzden araştırmak için dışarı çıkıyorum.

Elbette, tüm kıyafetlerim yatak odasındaki dolaba asılmıştı. Kozmetik ürünlerim banyo lavabosunun altındaki çekmecedeydi. Şampuanım ve saç kremim, tıraş bıçağım ve yüzümü keselemek için kullandığım lifle birlikte, beyaz mermerden yapılmış kavernöz duşun rafında duruyor.

Sanırım diğer kadınlar bu baskın bakım gösterisini sevimli bulabilir. Ama ben o kadınlardan hiçbirini tanımıyorum. Bana gelince, bir grup yabancınn Callum'un emriyle evimi ve kişisel eşyalarımı toplaması düşüncesi romantik bir jest gibi gelmiyor, sadece mahremiyetin ihlali gibi geliyor.

Onun iki tarafını uzlaştırmak imkansız.

Bir yandan inanılmaz derecede cömert ve düşünceli. Diğer yandan, inanılmaz derecede kontrolcü. Alışkanlıklarım, tercihlerim ve nerede olduğum hakkındaki fanatik bilgisi ise düpedüz rahatsız edici.

Sinirle üzerimi değiştirip dolaptan çıkıyorum, tam o sırada Arlo elinde bir tepsikle yatak odasına giriyor. "Ah, işte buradasın. Her şeyi tepsinin üzerine koyayım mı? Yazı masası mı?"

"Tabii. Sahibi olmadığım evde dekore etmediğim yatak odasında satın almadığım masanın üzerinde istemediğim kahvaltayı da yiyebilirim. Kulağa harika geliyor."

Tepsiyi masanın üzerine koyan Arlo bana döndü. Ses tonu nazik, "Alışmakta zorlanıyorsun." diyor.

Homurdanıyorum. "Kim, ben mi?"

"Bence Bay McCord'u daha yakından tanıdığınızda, onun mükemmel bir arkadaş olduğunu göreceksiniz."

"Teşekkürler, ama bunu söylemek zorundasın. Onun maaş bordrosundasın."

Sandalyeyi çekip oturuyorum. Arlo bana beyaz keten bir peçete uzattı.

"Ona bir şans ver. Zor biri olabileceğini biliyorum. Ama o olağanüstü bir adam. Ve onu benim kadar uzun zamandır tanıdığım için, seni mutlu etmek için her şeyi yapacağını gönül rahatlığıyla söyleyebilirim. Tek istediği bu."

Bu sözler karşısında irkilerek ona baktım. Yüz ifadesi pasif ama gümüşü gri gözleri sıcak.

"Tek istediğinin mirası olduğuna eminim."

Kaşlarını çatıyor ve bir şey söyleyecekmiş gibi ağzını açıyor, ama daha iyi düşünmüş olmalı ki ağzını tekrar kapatıyor ve cevap vermiyor.

"Mobilyalarım ve kitaplarım ne oldu?" diye soruyorum.

"Mobilyalar depoya kaldırıldı. Kitaplarınız Birinci kattaki kütüphanede. Garajda birkaç kutu kişisel eşya var; fotoğraf albümleri falan. Bana onları nerede istediğinizi söylerseniz, paketlerini açtırırım."

"Yapabilirim."

"Bay McCord tercih eder-"

"O *senin* patronun Arlo, benim değil," diye araya giriyorum, her saniye daha da sinirlenerek. "Kalan eşyalarımı yerleştireyim. Arabam nerede?"

"Garajda."

"Güzel. Teşekkür ederim. Şimdi sakıncası yoksa, Callum'la başın derde girmesin diye şu yumurtaları yiyeceğim, sonra da işe gideceğim. Bunu sana sadece nerede olduğumu sorduğunda başın belaya girmesin diye söylüyorum, ki gireceğini biliyorum."

"Ferrari'yi beğenmedin mi?"

"GPS'ini beğenmedim."

"Ah."

"Evet."

Tereddüt etti, sonra "Sizi kahvaltınızla baş başa bırakayım," dedi ve çıktı.

O gider gitmez yumurtaları banyoya götürüp sifonu çekiyorum. Sonra çok büyük elmas yüzüğümü çıkarıp lavabodaki musluğun yanına bırakıyorum.

Şatodan çıktığım için garip bir şekilde rahatlamış hissederek VW'mi mağazaya sürüyorum. Çok güzel ama iki kişi ve birkaç ev işçisi için fazla büyük. Callum'un burayı neden aldığını bilmiyorum. Belki de milyarderler Disneyland büyüklüğündeki evlerde yalnız yaşamaya alışkındır.

Ben öyle değilim.

Dükkânın kilidini açıp içeri girdiğimde bir duygu seline kapılıyorum. Girişte durup eski moda kasaya, kitapların sergilendiği vitrinlere, pencerenin yanındaki solmuş, aşırı doldurulmuş sandalyeye ve koltuğuna kıvrılmış patiska kediye bakıyorum ve gözyaşlarıma engel olmak zorunda kalıyorum.

Lit Happens hâlâ ayakta.

Artık kapılarımızı kapatmak zorunda değiliz. Ailemin uğruna feda ettiği hiçbir şey boşa gitmeyecek.

Kasanın arkasındaki duvarda asılı olan resimlerine bakıyorum. Evlendikten hemen sonrasına ait. Santa Monica rıhtımındaki dönme dolabın önünde çekilmiş olan bu fotoğraf onları genç ve mutlu, gülümseyen ve kaygısız gösteriyor.

Onları beni nefessiz bırakan ani bir acıyla özlüyorum.

Annem gideli yirmi yıl oldu ama hâlâ kafamın içinde beni cesaretlendiren sesini duyabiliyorum. Ve babamın bir odayı dolduracak kadar büyük, kendinden emin kahkahasını da duyuyorum.

Verdiğim bu kararlar gurur duyup duymayacaklarını bilmiyorum. Babamın en sevdiği sözlerden biri "Eğer gerçek olamayacak kadar iyi görünüyorsa, muhtemelen öyledir." idi.

Bunu hatırlayınca tüylerim diken diken oluyor.

Omuzlarımı dikleştirerek kendime şu anda önemli olanın elimizdeki önemli işe devam etmek olduğunu söylüyorum. Mutfak tezgahından aldığım evraklarla ofisime geçip bilgisayar çalıştırıyorum ve emanet hesabına bakıyorum.

Hepsi orada. Benim adıma yirmi milyon.

Rakamlara bakıp, içime sindirmeye çalışıyorum.

Sonra kendime bir espresso yapıp masama dönüyorum ve yapılması gereken her şeyin bir listesini çıkarıyorum.

Bu listedeki ilk şey çalışanlarımı arayıp onlara yeniden işe alındıklarını söylemek.

Ve hepsinin güzel bir zam alacağını söylemek.

Günler geçiyor. Kirayı ödüyorum. Gecikmiş faturaları ödüyorum. CDTFA'daki adama vergi borcunu ödemesi için bir ayarlama yapması için mesaj bırakıyorum ama beni geri aramıyor, ben de internete girip hesabımı kontrol ediyorum.

Hiçbir yerde ödenmesi gereken bir bakiye bulamıyorum.

Tipik devlet bürokrasisi saçmalığı. Web sitesi muhtemelen yıllardır güncellenmemiştir.

I beklemek bazı koleksiyonlar haydut
olacak gel ve dene Arabama el koymak
için, ben de mağazadan uzakta park etmeye başladım. Bu
borcu temizleyene kadar saklanmam gereken şeyler var. Sonra
yerel bir savunma avukatı buluyorum ve ona hakkında tüm
bilgileri davayı ile birlikte bir büyük avans
gönderiyorum

Çek.

Bana dava sürecinin nasıl işlediğini anlatıyor ve sıkı durmamı, çünkü davaların sonuçlanmasının yıllar alabileceğini söylüyor. Mahkemeye gidip gitmeyeceğimizi sorduğumda gülüyor. Görünüşe göre, davaların sadece küçük bir yüzdesi mahkemeye gidiyor.

Bu arada, ona aylık olarak nakit para göndermeye devam etmem gerekecek.

Ne raket ama. Mafyanın bile bu kadar iyi bir para kazanma planı yoktur herhalde.

Eşyalarımı şatodaki mütevazı misafir odasına taşıyorum, kıyafetlerimi ana dolaptan uzun koridora kendim taşıyorum. Dani ile yaptığım alışverişten gelen paketler geldiğinde onları da misafir odasına koyuyorum.

Kinci olduğum ve yumurta ve kahvemi nasıl sevdiğimi garip bir şekilde bildiği için Callum'dan intikam almak istediğimden, şeften kahvaltı sipariş etme oyunu oynuyorum, ama sadece bir kutuda gelen sağlıklı şekerli şeyler.

Bir gün Froot Loops. Başka bir gün PopTarts. Başka bir gün Pillsbury tar nrlı ekmek kızartma makinesi strudeli. şefin Callum'a bir çocukla evlendiğini söylediğini hayal ediyorum.

Her gece yatağıma uzanıp malikanenin lordu döndüğünde ne olacağını merak ediyorum.

 ekmecesindeki ipi ve diğer kilitli kutuları merak ediyorum.

Çoğu zaman bu şekilde yalnız kalıp kalmayacağımı ve bunun iyi bir şey olup olmadığını merak ediyorum.

Dışarıda seksi bir mankenle yatıp yatmadığını merak ediyorum ve bunu düşündüğüm için bile kendimden nefret ediyorum.

İşten sonra birkaç kez dairemin önünden geçiyorum, artık orada yaşamadığıma hâlâ inanamıyorum.  n bahçede zaten bir Kiralık tabelası var, yani her kim gelip tüm eşyalarımı topladıysa, yönetim şirketine taşındığımı da söylemiş olmalı.

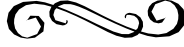
Sırf meraktan arayıp kira kontratımdaki bakiyenin ne kadar olduğunu ve kontratı bozmanın herhangi bir cezası olup olmadığını sordum. Bana cezalar da dahil olmak üzere her şeyin tamamen ödendiğini söylediler.

Kim tarafından ödendiğini sormama gerek yok.

Tüm bunlar olurken Callum McCord'un kendisi beynimin arka köşesinde kaynıyordu.

Sonra, boğucu bir yaz gecesinde geri döner.

On sekiz

I Onu görmeden önce hissediyorum, tıpkı atmosferde kopan bir fırtınanın ilk yağmur damlası yüzünüze çarpmadan çok önce hissedilebilmesi gibi. Bunun ne olduğundan emin değilim.

beni uyandırıyor, ama gözlerimi misafir odasının karanlığına açtığımda her şey durgun ve sessiz.

O kadar sessiz ki, kalbimin atışları bile gürültülü geliyor.

Hava elektrikle çatırdıyor. Beynimin derinliklerindeki bazı hayvani farkındalıklar beni tehlikenin yakınlarda olduğu konusunda uyarıyor. Başımı çevirdiğimde odanın kapısında Callum'u görüyorum.

Koridordan gelen ışıktaki silueti beliren adam hareketsiz duruyor, elleri iki yanında, bacaklarını iki yana açmış. Yalınayak ve çıplak göğüslü, üzerinde sadece bir kot pantolon var. Yüzü gölgeler tarafından gizlenmiş ama bana baktığını biliyorum.

İnce pamuklu bir kaşkorse ve külotla çarşafların üstünde yatıyorum, kollarım ve bacaklarım açıkta.

Bir an için hiçbir şey olmuyor. İkimiz de hareket etmiyoruz. Hâlâ uyku ile uyanıklık arasındaki o puslu rüya halindeyim ve onun hayal gücümün bir ürünü olmadığından tam olarak emin değilim.

Sonra odaya adım atıyor ve içimde bir elektrik akımı cızırıyor, tüm sinirlerimi yakıyor.

Bir panter kadar sessiz, yaklaşıyor.

Yatağın yanında duruyor ve sessizce bana bakıyor.

Gölgelerde bile fermuarının altındaki şişkinlik açıkça görülüyor.

"Geri döndün," diye fısıldıyorum endişeyle. "Öyle görünüyor."

Eğiliyor, bir elini başımın yanındaki yatağa koyuyor ve diğer elini sahiplenici bir şekilde boynuma yerleştiriyor. Bana bakarken, koyu renk gözleri bir kedinin gözleri gibi gölgeler içinde gümüş gibi parlıyor.

Şimdi titreyerek iki elimi kalın koluna doluyorum ve artan bir endişeyle ona bakıyorum. Bir şey söylemek istiyorum ama ne söyleyeceğimi bilmiyorum. Kelimeler boğazımda düğümleniyor.

Ama eğilip beni öptüğünde kelimeler gereksiz hale geliyor.

Alt dudağımı dişlerinin arasına alıp ısırıyor. Sonra acıyı yalayıp uzaklaştırıyor ve beni tekrar öpüyor, bu sefer nefesim kesilene, kıvranana ve terlemeye başlayana kadar. Nabzım çılgınca atıyor, göğüs kafesime doğru sertçe çarpıyor. Nefesim hızlı ve sık. Tenim sıcaktan karıncalanıyor.

Elini boynumdan göğsüme doğru kaydırarak göğüslerimden birini avuçluyor. Öpüşmeyi kesip kaşkorsem için sert meme ucumu emdiğinde nefesim kesiliyor.

Sonra ısırdı.

Zevk çok yoğun. Çıkardığım inilti yüksek ve istemsiz.

Yatağın yanında diz çökerek kaşkorsemi yukarı çekiyor ve yanağını göğsümün üzerinde gezdiriyor, önce sakalıyla sonra da ağzıyla çıplak tenimi okşuyor. Ben nefes nefese omuzlarına yapışırken, o her bir meme ucumu ağrıyana kadar emiyor.

Sonra elini karnımdan aşağıya ve kalçalarımın arasına kaydırıyor. İç çamaşırlarımın içinden amımı sıkarak dudaklarımdan bir nefes daha aldırıyor.

"Benim tatlı karım. Şimdiden benim için sırılsıklam olmuşsun."

Sesi çok yumuşak, ama aynı zamanda sıcak ve karanlık, heyecan verici bir kenarı var.

Hayatımda hiç bu kadar cinsel olarak tahrik olmamıştım. Fısıldıyorum, "Bunu yapmamalıyız."

"Oh, ama gerçekten yapmalıyız." "Ben istemiyorum."

Sesi sertleşiyor. "Bana yalan söylemen konusunda sana ne demiştim?"

Kalçalarımı birbirinden ayırarak bacaklarımın arasına keskin, yakıcı bir tokat atıyor.

Sarsılıyorum ve şaşkınlıkla haykırıyorum, sonra zonklayan sıcak zevk dalgaları vücuduma yayılırken nefes nefese ve şaşkın bir şekilde orada yatıyorum. Burun buruna, birbirimize bakıyoruz. Alev alev yanan gözleri hoşuma gitmediğini söylemem için bana meydan okuyor ama söylemiyorum.

Çünkü hoşuma gitti.

Ama bu benim para için evlendiğim adam, ben de onun mirası için evlendiği kızım. Suları bu şekilde bulandırmamalıyız.

Ama ben gerçekten istiyorum.

Çok yumuşak bir şekilde, "Benim iyi kızım olmayı öğrenmelisin. Ve ilk dersin görgü kuralları olacak."

"Biliyorsun, görgü kuralları pek bana göre değildir."

"Bana güveniyor musun?"

"Azıcık bile değil."

Kıkırdıyor. "Başka bir yalan daha. Tehlikede olduğunu düşünseydin çoktan yardım için çığlık atar ve gözlerimi oyardın."

Her yanım titreyerek dudaklarımı yalıyorum ve gözlerinin içine bakıyorum. "Ben... Ben korkuyorum."

"Hayır, korkmuyorsun. Heyecanlandın."

İnkâr etmemi bekliyor ama etmiyorum. Kanıtlar çok açık. Parmaklarını içime sokması için çaresizce kalçalarımı eline doğru sallamaya başladım bile.

Bu adamda bir şeyler var. O kadar çekici ki. Böylesine inanılmaz bir çekiciliği olan biriyle daha önce hiç tanışmamıştım.

Diğer elini ensemin altına kaydırıyor ve sıkıyor. "Söyle Emery. Kelimeleri duymak istiyorum."

Nefes nefese, gözlerimi kapatıp fısıldıyorum, "Evet. Heyecanlıyım."

"Aferin kızıma."

Ödül olarak başparmağını ağrıyan klitorisimin üzerinde hafifçe ileri geri hareket ettiriyor ve ıslak külotumun üzerinden beni okşuyor. Bacaklarımı çarşafın içinde huzursuzca hareket ettirmeye başlayana, ağzını kalçalarımın arasında hissetmek için çaresiz kalana kadar bana bunu veriyor ve başka bir şey yapmıyor.

Mırıldanıyor, "Biliyorum bebeğim. Ne istediğini biliyorum. Ve sen bana doğru düzgün sorar sormaz, bu güzel ıslak amcığınla ziyafet çekeceğim, sonra da onu sikeceğim. Eğer iyi bir kız olursan ve kibarca sorarsan, tatlı kıcına şaplak atıp onu da sikeceğim."

Nabzım hızla atıyor. Tüm vücudum titriyor. Nefesimi tutamıyorum. Daha önce hiçbir erkek benimle bu kadar açık konuşmamıştı, bu yüzden bunun ne kadar tahrik edici olacağı hakkında hiçbir fikrim yoktu.

Ona duygusal olarak bağlanma riskini göze alamam! Ona kaybolmasını söylemeliydim! Burada çarşafların içinde kıvranarak yatmaktan ve vücudumu manipüle etmesine izin vermekten başka bir şey yapmalıyım!

Mantık yürütmeye çalışarak, "Ya bunu sadece bir kez yaparsak? Sistemlerimizden atmak için."

"Herkes bunun işe yaramayacağını bilir. Şimdi benden ne istediğini sor. Ve lütfen de. Beş saniye var."

Elleri tenimde sıcak. Nefesi kulağımda sıcak. Boğuk sesi beni öldürebilir. Saf erkeklik gibi kokuyor - ten ve seks, sıcaklık ve güç

-O kadar tahrik oldum ki doğru düzgün düşünemiyorum. "Beş."

Sinirli bir şekilde fısıldıyorum, "Bunu konuşmalıyız."

"Dört."

"Bazı sınırlar koymak gibi bir şey mi?"

"Üç."

"Ben sadece... Ben sadece işlerin karışmasını istemiyorum, ne demek istediğimi anlıyor musun?"

Aç gözlerle ağzıma bakarak homurdandı, "İki."

"Tamam, iyi! Beni becermeni istiyorum, tamam mı? Lütfen sık beni."

Sırıttışı şeytani. "Emin misin? Kıçında el izlerim ve her yerinde döllerimle uyandığında beni sana baskı yapmakla suçlamayı istemiyorum."

Bu pislik. Kendi eğlencesi için evet dediğimi yüzüme vuruyor.

"Son zamanlarda sana katlanamadığımı söylemiş miydim?" "Evet, bebeğim. Ama ikimiz de senin bir yalancı olduğuna biliyoruz."

Beni hayatım boyunca hiç öpülmediğim gibi öpüyor. Yutucu ve her şeyi tüketen, inkâr edilemez bir iddia. On saniye sonra, sanırım ruhumun bedenimi terk ettiğini hissediyorum.

Sonra külotumu yırtıyor, bacaklarımı ayırıyor ve sanki açlıktan ölüyormuş gibi amımın üzerine atlıyor.

Sıcak ağzını hissettiğimde şoka uğradım, haykırdım ve tırnaklarımı omzuna geçirdim. Klitorisimi öfkeyle yalıyor, ben inleyene kadar kalın dilini ileri geri hareket ettiriyor. Sonra iki parmağını içime sokuyor ve parmaklarıyla beni sikiyor, klitorisimi sertçe emerken parmaklarını derinlere daldırıyor.

Çılgın bir kadın gibi ağzına doğru eğildim. "Tanrım, evet, *bu çok iyi hissettiriyor.*"

Uzanıp sert meme ucumu çekiyor, sonra göğsüme acı bir tokat attı.

Artık konuşamıyorum, bu yüzden onayımı inliyorum.

Klitorisim zonklayana, rahmim kasılana ve sırtım yataktan kalkana kadar devam ediyor. Ağzında orgazm oluyorum, omzunu pençeliyorum ve inliyorum.

Ben sertçe boşalırken bir elini karnımın üzerinde düzleştirerek beni tutuyor, sarsılıyor ve amımı yüzüne sürüyor. Sonra doğruldu ve zonklayan klitorisime bir dizi hızlı tokat yağdırdı.

"Benim için gel, bebeğim. Kime ait olduğunu tüm şehir duysun."

Onun adını haykırıyorum.

Hırslıyor, "İşte benim iyi kızım. Şimdi benden kıcına şaplak atmamı iste."

Bunu yaptığım da, beni ters çeviriyor ve ben leğen kemiğimi yatağa sürttükçe her iki yanağıma da ileri geri vuruyor.

Hıçkırarak çarşafı yumruklarım ile sıkıyorum. Parmaklarını tekrar içime sokmak için aniden bana şaplak atmayı bırakıyor, ne kadar ıslak olduğumu hissettiğinde onaylayarak tıslıyor.

"Sikimi o damlayan amcığında istiyorsun, değil mi tatlım?" diye soruyor.

"Evet!"

"Lütfen de."

"Lütfen! Lütfen! Acele et! Beni becermeni istiyorum!"

Böyle yalvardığımı duymak onu çılgına çeviriyor. Hızla arkamda pozisyon alıyor, beni dizlerimin üzerine sürüklüyor ve fermuarını açıyor. Bir eliyle kalçamı kavrarken, diğer eliyle sert sikinin başını ıslaklığında ileri geri sürükleyerek kayganlaşmasını sağlıyor. Sonra diğer kalçamı kavırıyor ve içime sokarak beni dolduruyor.

Onun adını haykırıyorum.

"Evet, karıcığım. Artık sana sahibim. Sen benimsin. Şimdi iyi bir kız gibi aletimi al ve belki boşalmaya hazır olduğumda bana sakso çekmene izin veririm."

Çılgına dönmüş bir halde gözlerimi sıkarak kapatıyorum, çünkü o bana acımasızca sertçe vurmaya başlıyor.

Islaklık iç bacaklarımdan aşağı kayıyor. Boğuk zevk homurtuları kulaklarımı dolduruyor. Kendimi yüksek ve dengesiz hissediyorum, kasırgaya yakalanmış bir uçurtma gibi.

Yüksek sesle inleyene kadar beni beceriyor, başka bir orgazmın eşiğindeyim. Sonra topuklarının üzerine oturuyor ve bir kolunu vücuduma dolayarak beni de yanına alıyor.

Başımı omzuna yaslamak için geriye atıyorum. Sırtımı göğsüne yaslayıp kalçalarımı onunkilerin üzerine açarak ağzını kulağımın yanına koyuyor.

Sesi şehvetle çakıllı, "Bu bana ait, değil mi?" diyor.

Bacaklarımın arasına uzanıyor ve parmaklarını içime gömdüğü yerin etrafında gezdiriyor.

İnliyorum.

Kalçalarını esneterek sert aletin tamamen içime oturmasını sağlıyor ve fısıldıyor: "Benim olduğunu söyle, tekrar boşalmana izin vereyim."

Başparmağı klitorisimin üzerinde kayıyor. Göbeğim onun etrafında kasılıyor. Sarsılıyorum, inliyorum. Meme uçlarım sertleşiyor ve ağrıyor, nefesimi tutamıyorum. Kalçalarımı geriye yatırıyorum, tekrar itmeye başlaması için çaresizce.

"O kadar mükemmel ki. Bu mükemmel amcık bana ait, değil mi bebeğim? Söyle."

Fısıldıyorum,

"Evet." "Evet,
ne?"

"Evet, sana ait. Her şeyim sana ait."

Ne dediğimi pek bilmiyorum ama bu onu o kadar memnun ediyor ki titriyor.

İki parmağının ucuyla klitorisimi okşayarak tekrar içime giriyor. Parmaklarımı saçlarına geçirerek başının arkasına uzanıyorum. Yüzümü ona doğru çevirdiğimde, derin ve baskın bir öpücükle ağzımı alıyor.

O şimdiye kadar tattığım en lezzetli şey.

Bu çok iyi, ama aynı zamanda çok, çok kötü. Böyle hissedeceğini bilmeliydim. Birbirimize bu şekilde uyacağımızı bilmeliydim. Dükkânıma ilk girdiği ve göz göze geldiğimiz andan itibaren aramızdaki kimyayı hissettim.

Daha adını bile bilmeden onu istiyordum.

Tekrar tekrar içime giriyor, şişmiş klitorisimi okşuyordu. Kot pantolonunun açık fermuarı, kalçalarının her hareketinde hassas, zonklayan kıcımları ısıyor. Diğer elini kaburgalarımın altına götürüp göğsümü sıkıyor, sonra meme ucumu çimdikliyor.

"Ah!" Zevkle titriyorum ve tekrar yapması için yalvarıyorum.

Pantolonu, "Siktir, bebeğim. Hayal ettiğimden bile daha iyisin. Hayal ettiğim her şeysin."

Sözleri sert. Nefes alış veriş daha sert. Kontrolünü kaybetmeye yaklaşıyor. Birkaç kez daha sertçe itiyor, sonra küfrediyor.

"Ellerinin ve dizlerinin üzerine çok. O güzel ağzını benim için açmaya hazır ol."

Beni bırakıyor, geri çekiliyor ve yatağın kenarında duruyor. Nefes nefese, onunla yüzleşmek için hareket ediyorum. Saçlarımdan bir tutam alıyor ve diğer eliyle ereksiyonunu kavrayarak beni ona doğru çekiyor.

Homurdanıyor, "Şimdi em ve yut. Sakın dölümden bir damla bile dökme, anladın mı beni?"

Kalçalarını esneterek kalın sikini dudaklarımdan arasından geçiriyor.

Bir elimi yatakta dengede durmak için kullanarak hevesle ağzıma alıyorum. Diğer elimle shaftının etrafını sarıyorum. Gırtlaktan gelen iniltileri odayı doldurana kadar onu emiyor, yalıyor ve okşuyorum.

Şimdi başımı iki eliyle kavrayarak, düzensiz bir şekilde fısıldıyor, "İşte geliyorum bebeğim. Ah, lanet olsun, *işte geliyorum.*"

Sarsılarak ve küfrederek, kendini sıcak darbeler halinde Dilimi. Yutkunuyorum, burnumdan nefes almaya çalışırken gözlerim sulanıyor ve öğürmeden onun çevresine uyum sağlıyorum.

Seğirmesi ve küfretmesi sona erdiğinde ve göz kapaklarını indirmiş, göğsü kabarmış bir halde bana bakarken, bir elini boynuma doğru kaydırıyor ve sıkıyor.

Bakışları benimkilere kilitlendi, derin bir nefes verdi ve sonra fısıldadı, "Mükemmel."

Onun bu basit övgüsünün vücudumda istemsiz bir zevk ürpertisi yaratmasına şaşırıyorum. Bu yüzden bu kadar direnç gösterdim. İlişkimizin tamamen iş olmasını, ikimizin de zarar görmeden çıkacağı duygusuz bir alışveriş olmasını istememin nedeni buydu.

Ama artık çok geç. Ateşe dokunduk. Buradan geri dönüş yok.

Tüm bunların trajedisi şu ki, bu adamın beni mahvedeceğini zaten biliyorum, ama bu bile kendimi kurtarmak istemem için yeterli değil.

şimdi, sadece alevlerin içine atlayıp yanmak istiyorum.

Ondokuz

I Tanımadığım bir odada, bacaklarımın arasında tanımadığım bir ağrı ve üzerimde gök gürültüsü bulutları gibi asılı duran bir korku hissiyle uyanıyorum. Şaşkınlıkla etrafıma bakındım. Bu

Beynimin harekete geçmesi biraz zaman alıyor. Başladığında, inleyip gözlerimi kapatıyorum.

Kocamla seks yapmıştım.

Varlığımın her zerresiyle sevdiğim sert, tutkulu, pis ateşli bir seks.

Bunun her yerinde kalp kırıklığı yazıyor. "Günaydın."

Başımı sağ kulağımın yanındaki boğuk sese doğru eğiyorum ve Callum'un yüzüne bakıyorum. Çıplak bedenine yaslanmış, kolunun altına girmiş, bir bacağım onunkinin üzerinde, bir kolum da geniş göğsüne atılmış durumda yatıyorum.

Sarılıyor muyuz? Ne felaket.

Duygu utanç verici ve a küçük Utangaç, I
Söyle, "Günaydın. Neredeyim ben?"

"Yatak odamızda."

"Doğru ya. Sanırım çiçek desenlerini ve zarif antika mobilyaları fark etmeliydim. Burada ne işim var benim?"

"Neden burada olmayasın ki?"

"Kendi yatak odamda olmalıydım."

"Kendi yatak odandasın zaten."

Odamın yeşil misafir odası olduğunu söyleyip itiraz etmek için ağzımı açtığımda, "Tartışma bitmiştir," diye ekliyor.

"Çok tatlısın. Buna gerçekten inanıyorsun, değil mi?"

Beni sırtüstü yatırıp üstüme yerleşiyor ve yüzüme bakıyor.

"Bu bakış beni korkutmuyor Callum."

"Korkmalısın."

"Kızgınlık bana her zaman cesaret verir. Sen böyle üzerimdeyken nefes alamıyorum. Küçük bir Avrupa arabası kadar ağırsın."

"Bu şimdiye kadar duyduğum en garip iltifattı." "Bu bir iltifat değildi."

Burnumun ucunu öpüyor. "Bana böyle ters ters bakmana bayılıyorum. Küçük şeytani şeyler benim favorim."

"Bir Chihuahua al. Boğulup öldüğümde polis şefi arkadaşına ne diyeceksin?"

Gülümsüyor. "Mutlu öldüğünü."

Gözlerimi kapatıyorum ve iç çekiyorum.

Başını eğerek kulağıma fısıldıyor: "Ağzın cennet gibi."

Yanaklarımın ısındığını hissediyorum ama gözlerimi açmıyorum. Göz kapaklarımın altında dün geceki eğlencenin renkli bir makarası oynamaya başlıyor.

"Söylemem gereken bir şey var."

Kıkırdıyor. "İşte yine anonslara başladın."

"Sessiz ol. Tamam, işte burada."

Tereddüt ettiğimde, "Bunun için gözlerini açacak mısın?" dedi.

"Hayır."

"Gözlerimin içine bakamayacak kadar kötü mü?"

"Evet. Yani, hayır. Bilmiyorum. Sessiz ol!"

Yüzünü boynuma dayadı ve bir kahkahayı bastırdı.

Mutlu Callum ilginç biri. Ve kafa karıştırıcı. Bu adamın kaç tane kişiliği var?

"Olay şu. Dñn gece şok eğlendim. Hem de şok. Muhtemelen şığlıklardan bunu anlamışsınızdır. Her neyse..." Boğazımı temizliyorum. "Bu şimdiye kadar yaşadığım en garip ilişki. Bu da bir şey ifade ediyor, řñnkñ benim erkek zevkim gñzel saçlı, yñrñyen kırmızı bayraklara yñnelme eğilimindedir. Ama belirsizlikle aram iyi değildir ve gizemler ilgimi şekmez. Sadece endişemi daha da kñtñleřtiriyorlar. Bu yñzden bir soru soracağım ve cevabınızdaki acımasızca dñrñst olursanız şok memnun olurum."

Titrek bir nefes alarak kendimi destekliyorum. "Sorma-anlatma dediğimizi biliyorum ama başka kaç kişiyle yatırırsun?"

Bana baktığını anlayabildiğim bir anlık sessizlik oluyor. Sonra sırt ùstñ dñnñyor, beni de yanına alıyor ve kollarını bana doluyor. Saklanmak işin başımı çenesinin altına sokuyorum. Saçlarımı okşuyor, gñęsñ yanağımın altında sıcacık.

"Hiç. Ya sen?"

"Bilmiyormuř gibi davranma. Ve geri dñn. Yok mu?"

"Yok."

"Emin misin?"

"Sanırım hatırlardım." diyor sertçe.

"Demek istediğim, son cevabının bu olduğuna emin misin? řñnkñ her iki durumda da şıldıracağım. Bana doğruyu sñylersen sorun olmaz."

çenemi tutarak beni ona bakmaya zorladı. Gñzlerimin işine bakarak, "Senden başka kimseyle yatmıyorum." diyor.

Samimi olduğunu sñyleyebilirim. Ayak parmaklarım zevkle kıvrılıyor. Hissettiğim rahatlama o kadar tatlı ki, iş çekiyorum.

Kendimden nefret ediyorum.

"Tamam, sıradaki soru."

"Daha var mı? Harika."

"Bu kadar depresif olma. Sıradaki soru: Bilmem gereken herhangi bir hastalığınız var mı? Cinsel anlamda yani."

Onunmide kaslar Sıkıştır. O presler onun dudaklarını birleştiriyor. Gülmemeye çalışıyor ve bu konuda berbat bir iş çıkarıyor.

"Cinsel yolla bulaşan hastalıklar komik değil Callum." "Hayır, ama zamanlaman öyle."

"I yapamadım tam olarak sor sen içinde ve orta . hepsi şaplak ve müstehcen konuşmalar, şimdi, yapabilir miyim?"

"Ağzını bantladığımı hatırlamıyorum."

"Sadece şu lanet soruya cevap ver!"

"Ayrıca hayır. Kahretsin, böyle olduğunda çok tatlı oluyorsun." "**Ne** gibi? Ve kelimelerini dikkatli seç, çünkü dizim taşaklarına çok yakın."

O da cevap olarak bizi tekrar döndürerek üstüme çıkıyor ve tüm görkemli erkek ağırlığıyla beni eziyor. Ona bundan hoşlandığımı söylemeyeceğim, çünkü zaten yeterince canavar. Sonra beni derinden öpüyor, başımı ellerinin arasında tutuyor.

Hava almak için ayağa kalktığımızda huysuzca, "Seni tekrar becermem gerek" diyor.

"Bu planı sevdim ama önce bazı şeyler hakkında konuşmamız gerek. Hayır, kalçalarını esnetme. Bu dikkat dağıtıyor. Ve boynumu öpmeyi bırak. Başka sorularım da var."

"Öyleyse devam et ve sor."

Boynumu ısıyor, sonra elini göğsüme doğru kaydırıyor ve göğüslerimi okşamaya başlıyor.

"Bunu yapmaya devam edersen ne söylediğimi unutacağım." Meme ucumu çimdikleyerek kıkırdıyor.

"Umarım."

Zevkten titriyorum, sert yanağını boynumda ve sert elini vücudumda hissetmek hoşuma gidiyor. Buna çok çabuk bağımlı olabilirim.

Kollarımı omuzlarına dolayarak, "*Outlander*'ın imzalı kopyasını nasıl aldın?" diye soruyorum.

"Ben benim."

"Bunu mantıklı bir cevapmış gibi söylüyorsun." "Öyle."

Başını göğsüme doğru eğiyor ve sert meme ucumu ağzına alıyor. Bir iniltiyi bastırıyorum ve konsantre olmaya çalışarak gözlerimi kapatıyorum.

"Um. Nerede

kalmıştım?"

"Bacaklarını

açıyordun."

Aşağı uzanıyor ve bacağımı kalçasının yanına çekiyor, böylece ereksiyonu uyluklarımın arasına yerleştiriyor. Kocaman, sıcak ve sert.

Bütün iyi kelimeler H harfiyle başlar.

"Oh, hatırladım. Evlendikten sonra birdenbire nereye gittin?"

"İşe."

Diğer bacağımı yukarı çekiyor, böylece kalçalarım onun kalçalarının etrafında açılıyor. Aramıza uzanıyor, sertleşmiş sikini eline alıyor ve başını bacaklarımın arasında ileri geri sürtmeye başlıyor.

"İş mi?" Nefes nefese tekrarlıyorum. "Neredeyse bir haftadır yoktun."

"Prag'a gitmem gerekiyordu."

Prag'da ne olduğunu sormak istiyorum ama meme ucumu ısırması dikkatimi dağıtıyor. Sikinin başını içime kaydırduğunda nefesim kesiliyor.

Göğsüme karşı mırıldanıyor, "İyi bir kız ol ve sikimi iste."

"Ya da iyi bir çocuk olur ve onu bana verirsin."

Dişlerini meme ucuma daha sert bastırıyor ama bunun bir ceza olduğunu düşünüyorsa çıldırmış demektir. Bu hissi o kadar çok seviyorum ki inliyorum. Sonra kalçalarımı oynatarak onu içimde daha derine sokmaya çalışıyorum.

"Sana söyleneni yap" diye

homurdanıyor. "Benden sorumlu

değilsin." "Tabii ki değilim."

Kalçalarını esnetiyor, bana bir inç daha veriyor, beni daha da genişletiyor. Daha fazlası için çaresiz, saçlarını çekerek tekrar inliyorum.

"Gördün mü?"

"Oh, bak, yine kendini beğenmişlik yapıyorsun. Bu ne sürpriz."

Bileklerimden birini tutup başımın üstündeki yastığa bastırıyor. Sonra diğerini tutup ilkiyle birleştiriyor ve her ikisini de büyük ellerinden biriyle kavırıyor. Bir dirseğinin üzerine eğilerek diğer elini başımın altından geçiriyor ve saçlarımı yumruk yapıyor.

Ağzı kulağıma yakın, fısıldıyor, "Sana söyleneni yap, karıcığım, yoksa seni beceririm, ama boşalmana izin vermem."

Bana "karıcığım" dediğini duymak bana garip şeyler yapıyor. Rahatsız edici, duygusal şeyler. Altında kıvraniyorum, saçma talebine boyun eğmek zorunda kalmadan onu içime alacak kadar uzun süre dikkatini dağıtmaya çalışıyorum.

Bunun işe yaramayacağını bilmeliydim. Adamın konsantrasyon gücü şeytani.

Ani, şok edici bir hızla beni ters çevirdi ve kışıma şaplak atmaya başladı.

Bağırdığımda, "Bundan hoşlandığını biliyorum, bu yüzden alacağın şeyin bu olmasını ummuyormuşsun gibi davranma" dedi.

"Ummuyorum!"

"Evet, istiyorsun. Sana bunu kanıtlamama izin ver."

Elini yanan yanaklarımda gezdiriyor, sonra bacaklarımda arasına kaydırıyor ve parmaklarını sırlıslamak olmuş amıma daldırıyor.

"Sevgili karıcığım," diye fısıldıyor, sesinde kahkahalar. "Çok boktan bir yalancısın."

Yüzümü yastığa gömüyorum ve dişlerimi gıcırdatıyorum. Parmaklarını klitorisimin etrafında dolaştırıp tembelce okşadığında ürperiyorum, verdiği hisse bayılıyorum.

"Ağzımı bunun üzerinde istiyor musun?" "Belli değil mi?"

"Söyle."

"Seks sırasında konuşmakla ilgili bu takıntı da ne?" "Buna iletişim kurmak deniyor."

"Hayır, buna dikkat dağıtmak deniyor."

"Soru soran sensin. Şimdi duymak istediklerimi söyle."

Dönüp ona bakmak için başımı kaldırmaya çalışıyorum ama kürek kemiklerimin arasına sıkıca yerleştirdiği eliyle beni tekrar yere yatırıyor ve "Söyle" diye emrediyor.

Sihirli parmaklarını bacaklarımın arasında gezdirirken ikimiz de bir an sessiz kalıyoruz. Amım zonkluyor, doldurulmak için can atıyor. Parmaklarının hareketiyle kalçalarımı oynatmaya başladığımda, "Emery" diye uyarıyor.

Gözlerimi sıkarak, "Lütfen" diyorum.

"Yeterince iyi değil. Sen daha iyi bilirsin. Hepsini söyle."

Parmaklarını yukarı, aşağı ve her tarafa kaydırıyor, nefes nefese kalana kadar başparmağıyla klitorisimi ovma için sık sık duraklıyor.

Fısıldıyor, "Benim uslu kızım ol. Hadi bebeğim. Benim için söyle."

Tenim yanıyor. Meme uçlarım karıncalanıyor. Kalçalarımı sallıyorum, parmaklarını kovalıyorum, ta ki göğsünün derinliklerinde alçak, uyarıcı bir homurtu çıkarana kadar ve ben teslim oluyorum.

Nefes nefese, "Beni yemeni istiyorum. Beni becermeni istiyorum. Beni boşaltmanı istiyorum. Ve bunu hemen şimdi yapmanı istiyorum çünkü beni öldürüyorsun."

Ödülüm olarak beni sırtüstü yatırıyor ve üzerimi örtüyor. Ağzıyla kedi. Kıvrılıp inlediğimde, iki parmağını içime sokup çıkarmaya başlıyor.

Parmaklarımı saçlarına geçiriyorum ve kalçalarımı yüzüne doğru sallıyorum.

Yüksek sesle inlediğimde başını kaldırıyor ve "Boşalmak mı istiyorsun?" diyor.

"Evet."

"Güzel. Önce sikimde boğulacaksın, sonra da amının içindeyken tekrar yapacaksın."

Sırt üstü düşüyor, beni üstüne çekiyor, kalçalarım yüzüne yayılacak ve çıkık ereksiyonu benimkinden birkaç santim uzakta olacak şekilde beni düzenliyor.

Sonra kıcıma bir şaplak attı ve "Ben sana dur diyene kadar em" diye emretti.

Nefes nefese, sert sikinin tabanını kavıyorum ve tepesindeki yarığı yalıyorum. Callum onaylayarak homurdanıyor ve dilini içime sokuyor. İnleyerek sürüyorum, sonra onu boğazıma kadar alıyorum.

İçimde homurdanıyor, amımı yalarken parmaklarını kıcıma sokuyor. Sonra bir elini kık yanaklarımın arasına kaydırıyor ve beni orada okşuyor, miyavladığımda ve titrediğimde hırılıyor.

Kalın bir parmağını kıcıma soktuğunda boşalıyorum.

"O siki emmeye devam et, karıcığım," diye tıslıyor, parmağını içeri ve dışarı itiyor. Sonra klitorisimi sertçe emerek tüm vücudumu sarsıyor.

Ağzımı olabildiğince açıyorum ve aletini çekiyorum, başımı sallarken elimi shaftın üzerinde yukarı aşağı hareket ettiriyorum, vücudumdan zevk akarken akılsızca ona itaat ediyorum.

"Aferin kızıma," diye pantolonunu indiriyor. "İşte benim iyi kızım.

Yüzüme gel."

Ne kadar ıslak olduğumu hissedebiliyorum ve muhtemelen her yerinde olduğunu biliyorum, ama kendimi çılgınca kalçalarımı sallamaktan, ağzına karşı sürtünmekten alıkoyamıyorum. Benimle bu kadar açık konuşması kendimi sınır tanımaz hissetmeme neden oluyor.

Çenem ağrıyana ve amımdaki kasılmalar durana kadar onu emmeye devam ediyorum. Sonra başka bir pozisyona getiriliyorum, ayak bileklerim omuzlarına asılmış bir şekilde sırtüstü yatıyorum.

Vahşi bir hırıltıyla içime giriyor, sonra göğüslerimi elleriyle kavrayıp üzerime eğilerek beni beceriyor. O kadar ateşli ki, uçup yatak başlığına çarpmamak için omuzlarına tutunmak zorunda kalıyorum.

Tüm bu süre boyunca gözlerimin içine ateşli bir yoğunlukla bakıyor, bakışları benimkilerden hiç ayrılmıyor.

Başka bir kasılma beni onun etrafında kenetliyor. İnliyorum, kalçalarımı sallıyorum ve onun her hamlesine karşılık veriyorum.

benimkilerden biri.

"Yine boşalacaksın," diye fısıldıyor, kendinden geçmiş bir halde. "Bu açgözlü küçük amcık efendisinin siki tarafından sikilmeye bayılıyor, değil mi?"

"Sen benim efendim değilsin," diye zayıfça itiraz ediyorum, gözlerim kafamın içinde geri dönüyor.

Ben orgazm olurken, onun karanlık kahkahası kulaklarımda çınlıyor.

Yirmi

C allum içimden çıkıyor, karnımın üzerinde işini bitiriyor, sonra parmaklarıyla göbeğimin her tarafına dölleri sürüyor.

Sonra topuklarının üzerine geri oturur ve şeytan gibi sırtıyor.

Doymuş ve terlemiş bir halde ona bakıyorum ve kendimi ne kadar derine sürüklediğimi merak ediyorum.

Muhtemelen bir milyon mil.

Yüzümdeki ifadeyi fark edince kıkırdıyor. "Merak etme. Düşündüğünden daha güçlüsün."

Sonra beni kucağına aldı ve banyoya taşıdı.

Beni devasa camlı duşun yanına ayaklarımın üzerine yatırıyor, spreyi açıyor, sıcaklıktan memnun olana kadar bekliyor, sonra beni kendisiyle birlikte içeri çekiyor. Beni suyun içine sırtlıyor ve saçlarımı şampuanlamaya başlıyor.

Gözlerimi kapatıyorum ve o kafa derimi sabunlayıp parmaklarıyla nazikçe masaj yaparken hareketsiz duruyorum. Beni çevirip boynuma ve omuzlarıma da masaj yapıyor, sonra duş duvarındaki bir nişin içindeki sebilden sabun fişkirtiyor ve vücudumu yıkıyor.

Elleri sanki bunu daha önce binlerce kez yapmış gibi tenimin üzerinde güvenle kayıyor. Sanki her santimetremi, her kıvrımımı, kırıışıklığımı ve beni ürperten hassas noktalarımı biliyor.

"Callum?"

"Hmm?"

"Tüm bunlar hakkında bir şeyler hissediyorum." "Aradığın kelime iyi."

"Ben daha çok "karmakarışık" kelimesini düşünüyordum."

"Bu kelimeye bayılıyorum. Saçını durulayalım."

Beni tekrar ılık spreyin altına sokuyor ve şampuanın şakaklarımdan aşağı akması için başımı arkaya yatırıyor. Ellerime bir kalıp sabun koyduğunda gözlerimi açıp ona bakıyorum.

Önümde duruyor, ıslak ve görkemli, sıcak ve için için yanıyor, sessizce onu yıkamamı bekliyor.

Bakışlarımın vücudunda gezinmesine izin veriyorum, tüm düzlemleri ve açıları, tüm kasları ve erkekliği ve kolundaki dövmelemleri inceliyorum ve alt dudakımı dişlerimin arasına sıkıştırıyorum.

Gözleri parlayarak fısıldıyor: "Bu bakış seni yine becerecek."

Kalın aleti çoktan sertleşmeye başlamıştı.

Ona bakarak, "Dayanıklılığın etkileyici," diyorum.

Bileğimden tutup beni kendine çekiyor ve başını eğiyor. "Yıka beni karıcığım," diye fısıldıyor kulak mememi yalayarak. Elimi sikinin etrafında kıvırıyor. "İyi bir iş çıkar, ben de seni ödüllendireyim."

"Ben bir sirk hayvanı değilim," diye karşılık veriyorum, sıcak ve rahatsızdan soğuk ve bıçaklanmışa dönüyorum. "Emir üzerine numaralar yapmam."

Ağzımı yakalıyor, beni duş duvarına yaslarlarken derinden öpüyor. Mermer ve onun büyük, sıcak vücudu arasında sıkışıp kaldığımda, bir elini boğazıma doluyor. Diğer elini bacaklarımdan arasına kaydırıyor.

Bir parmağını içime sokarak sertçe, "Saygısızlık etme." diyor.

Bir inilti yutarak meydan okurcasına, "Bana emir verme" diyorum.

Başını eğiyor ve boynumun yan tarafını sertçe emiyor, dişlerini tenime bastırıyor. Titriyorum ve sallanıyorum

Onu itmek ve tokatlamak istiyorum ama aynı zamanda bana vereceği diğer şeyleri de istiyorum.

Çıplak ellerimle öldürmek isteyeceğim kadar seksi biriyle daha önce hiç tanışmamıştım.

Parmağını daha hızlı sokup çıkarırken eğiliyor ve gergin meme ucumu emiyor. Çok lezzetliydi. Ağzına doğru eğildim. Sabun kalıbı ellerimden kayıyor. Dişlerini kullandığında ırkiliyorum ve sırtına vuruyorum.

Etime karşı kıkırdıyor. "Benim meydan okuyan küçük sevgilim. Bakalım yalvarmaya başlamadan önce bana ne kadar meydan okuyabileceksin?"

Beni çeviriyor, ellerimi duvar boyunca uzanan bankın üzerine koyacak şekilde eğiyor ve ensemden tutarak beni tokatlamaya başlıyor.

Ona küfrettiğimde, elini bacaklarımın arasına kaydırıyor ve amımı okşuyor, klitorisimi çimdikliyor ve beni ağlatıyor.

"Bir ses daha çıkarırsan seni susturacak bir şey veririm," diye homurdanıyor ve kıcımlı tekrar tokatlıyor.

Buhar yüzümün etrafında dönüyor. Kıcımlarım üzerinde ısı çiçek açıyor. Meme uçlarım sertleşiyor. Nefesim kesiliyor ve dizlerim titremeye başlıyor. Benimle konuşma şekli beni öfkeliyor, ama aynı zamanda o kadar tahrik ediyor ki, hangi yolun yukarı olduğunu bilmiyorum.

Amımı tekrar okşuyor, parmaklarını klitorisimin üzerinde ileri geri sürüyor, ta ki klitorisim şişene ve ben nefes nefese kalana kadar. Parmağını içimde kaydırıyor, kalçalarımı eline doğru bükteğimde onaylayarak tıslıyor.

"Oh, evet, karıcığım. Neye ihtiyacın olduğunu biliyorum."

Parmağını dışarı kaydırıyor ve kıcımlı okşamaya başlıyor, hassas kas düğümünü yığılacağımı düşünene kadar nazikçe ovuyor.

Yavaşça, "Bunun için yalvar, bebeğim." diyor. Dişlerimi sıkıyorum ve "Hayır" diyorum.

Elini aşağı kaydırıyor ve tekrar amımı ovmaya başlıyor, güçlü parmakları içimde derinlere iniyor, sonra ağrıyan klitorisime özel bir dikkat göstererek her yerde dönüyor. Sonra kııma geri dönüyor, ağzımdan kayan küçük inlemeleri durdurmak için çaresiz kalana kadar kaygan vuruşlarla okşuyor.

Sanırım sırf bu yüzden bile orgazm olabilirim.

Sesi alçak ve karanlık olan Callum, "Efendine hangi deliğini sikmesini istediğini söyle. Ve kibarca söyle yoksa seni dizlerinin üzerine çöktürür ve ikisini de istediğinden daha sert sikerim."

Sözlerinden, vücudumdaki etkisinden ve etrafımda sis gibi dönen buhardan başım dönüyor, adını inliyorum. O da kıkırdayarak karşılık veriyor.

"Sabrımı sınıyorsun, karıcığım. Bunu başka bir şekilde deneyelim. Amcık?"

İki parmağını amıma sokuyor. Sarsılıyorum ve inliyorum.

"Bu bir evet değildi. şimdi nasıl?" O onun parmakları dışarı. Kıımda baskı hissediyorum, sonra bir parmağını boğumuna kadar içeri kaydırıyor.

İniltim uzun ve yüksek, duvarlarda yankılanıyor. Kollarım o kadar sert titriyor ki dengemi korumak için banktaki kollarımın üzerine düşüyorum.

Callum'un kahkahası naziktir. "Tatlı küçük kı. şimdi kelimelerini ve terbiyeni kullan. Kibarca isteyene kadar sana istediğini vermeyeceğim."

Bunu bana nasıl yapıyor?

Edepsiz konuşmalar ve güçlü parmaklardan başka bir şey yapmadan beni nasıl kendi iradesine boyun eğdirebiliyor?

Bir an kendimle savaşıyorum, sonra karar veriyorum. Fısıldıyorum, "Lütfen Callum, beni gtmden sikmeni istiyorum."

Eğiliyor, eliyle çenemi kavırıyor ve yüzümü kendine çeviriyor. Gözlerimin derinliklerine bakarak boğuk bir sesle, "Aferin kıızıma. Sen benim mükemmel evcil hayvanımsın ve sana tapıyorum."

Beni şefkatle öpüyor, sonra yüzümü bırakıp doğruluyor. Bir eli belimde duruyor,

Duvardaki nişin içindeki küçük metal bir kaptan diğer eline bir şey pompalıyor.

"Organik hindistan cevizi yağı," diye açıklıyor, kıcıma sürerek. Sonra işaret parmağını yavaşça içimde kaydırıyor. İnleyip titrediğimde, "Lanet olsun, kadın" diye fısıldıyor.

Bir parmak daha ekliyor, nefesim kesilip sırtımı kamburlaştırdığımda onaylayarak mırıldanıyor.

Yüzüm sıcak, kalbim çarpıyor ve vücudumun her yeri titriyor. Gözlerim kapanıyor.

Callum parmaklarını birkaç dakika boyunca dikkatlice kıcıma sokup çıkarıyor, ta ki klitorisim titreşene ve meme uçlarım ağrıyana kadar. Artık dayanamıyorum ve başımı eğip alnımı kollarıma dayıyorum, sıcak su sırtımdan ve bacaklarımdan aşağı akarken içimdeki her şey titriyor.

"Lütfen," diye yalvarıyorum kırık bir fısıltıyla. "Sana ihtiyacım var."

Bir iniltiyle nefes vererek, "Ah, Tanrım, bebeğim, bunu söylediğini duymak için çok uzun süre bekledim" diyor.

Parmaklarını horozunun şişmiş başıyla değiştiriyor ve yavaşça içimde kaydırıyor.

Haykırıyorum.

Bir elini bacaklarımdan arasına kaydırıyor ve klitorisimi okşuyor, amımı parmaklarken kıcıma hafifçe girip çıkmaya başlıyor. Etrafında iyice açıldım, acıyla jiletin kenarında yürüyen türden bir zevkle nefes nefese kaldım.

Ve daha derinden itmeye başladığında, övgü sözcükleri ve pis küfürler homurdanırken, kalan tereddüt, utangaçlık veya korkularımı bırakıp kendimi tamamen ona teslim ediyorum.

Adını haykırıyorum.

İnliyor, kalçalarımı kavırıyor ve daha sert itiyor. "Almaya hazır ol, bebeğim. Hepsini almaya hazır ol."

Kulaklarımda yankılanan bu sözler ve düşün duvarlarında yankılanan birbirine karışmış zevk çığlıklarımızla orgazm oluyorum.

Sonrasında öyle sersemlemiştim ki, Callum üzerimi kurulayıp beni yatağıma geri yatırdı.

Yorganı üzerime çekiyor ve beni alnımdan öpüyor. "Biraz yiyecek gönderteceğim. Bu arada sen de dinlen."

Duraklıyor, bir eliyle nemli saçlarımı düzeltiyor. Sesi bir oktav alçalarak, "Ve eğer seni bir daha yüzüğün olmadan yakalarsam, sevgilim, bunun bedelini cehennemde öderim," diyor.

Ciddi olduğunu anlamam için bir an gözlerimin içine bakıyor. Sonra dönüp *Pembe Panter*'in tema şarkısını ıslık çalarak banyoya doğru çıplak bir şekilde yürüyor.

Ona daha sonra kızacağım. Şu anda çok bitkinim.

Ne kadar uyuduğumu bilmiyorum ama uyandığımda bir tepsi yemek ve bir fincan kahve, porselen bir tabak içinde büyük elmas yüzükle birlikte yazı masasının üzerinde beni bekliyor.

Callum'dan el yazısıyla yazılmış bir not da var.

Bacaklarını yatağa bağlamak, ellerini başının üstünde bağlamak, boynunu ısırarak ve sikimi muhteşem vücuduna gömmek istiyorum.

Boş yatak odasına bakarken yüksek sesle, "Bu adam ne tür vitaminler alıyor?" diye merak ediyorum.

Masa sandalyesinin üzerine siyah ipek bir bornoz bırakmıştı. Onu giydim, kuşağını belime bağladım ve esnedim. Kahveden bir yudum aldığımda, sıcak olduğunu fark edince şaşırdım.

Yeni gelmiş olmalı.

Yatağın üzerindeki tavanı inceliyorum, içinde bir kamera olup olmadığını merak ediyorum ama çıplak.

Kahvaltı edip etmemem konusunda kendimle tartışıyorum ama şu anda kavga edecek enerjim olmadığına karar veriyorum. Vücudum ağrıyor, sızlıyor ve beynim

Süzme peynir. Yemek tercihlerimi bir dahaki görüşmemizde malikânenin lorduna ileteceğim.

Haşlanmış yumurta ve tereyağlı tostı bitirdikten sonra çıplak ayaklarımla koridordan geçip misafir yatak odasına gidiyorum. Giyiniyorum, saçlarımı dağınık bir topuz yapıyorum ve şifonyerden çantamı alıyorum. Aşağıya indiğimde Arlo'yu mutfakta şefle birlikte buluyorum, güneş yanığı dostane bir yüzü olan yaşlı bir adam.

"Günaydın Bayan McCord," diyor Arlo gazetesinden başını kaldırarak. Elinde bir fincan sade kahveyle büyük adadaki bir taburede oturuyor ama ben içeri girince ayağa kalkıyor.

"Lütfen ayağa kalkmayın. Ben kraliyet ailesinden değilim." "Buralarda öylesin."

Utanarak el salladım. "Size de günaydın. Bana Emery demeni söylemiştim zaten. Bu kadar resmi olmak zorunda değiliz." Şefe dönüyorum ve gülümsüyorum "Merhaba."

"Günaydın, Bayan McCord. Ben Daniel. Sizinle tanışmak bir zevk. Kahvaltınız nasıldı?"

Çok içten ve nazik görünüyor. Kahvaltıyı pencereden atmayı düşündüğümü söyleyerek duygularını incitmek istemiyorum, bu yüzden gülümseyip harika olduğunu söylüyorum.

Rahatlamış görünerek gülümsüyor. "Bunu duyduğuma sevindim. Herhangi bir diyet kısıtlamanız ya da isteğiniz olursa bana haber verin."

"Söylerim, teşekkürler. Arlo, Callum'u gördün mü?" "Evet, az önce ofise gitti."

Neden hayal kırıklığına uğradım? "Nerede peki?"

"Şehir merkezindeki Wilshire Grand. McCord Media binanın en üst on katını işgal ediyor."

"Anladım." Kocamın nerede çalıştığına dair hiçbir fikrim olmamasının ne kadar tuhaf olduğunun farkında olarak ve başka ne söyleyeceğimi bilemeyerek bir süre öylece duruyorum. "Ben dükkâna gidiyorum. İyi günler çocuklar."

Arlo, "Seni garaja kadar takip edeceğim. Bugün hangi arabayı kullanmak istiyorsan onun anahtarlarını isteyeceksin."

El çantamı yokluyorum. "Anahtarlar burada. VW'mi alıyorum."

Arlo tereddüt edip bana yan yan baktığında kalbim yerinden çıkacak gibi oluyor. "Ne?"

"Ben korkuyor Bay McCord. McCord var vardı ve Volkswagen elden çıkarıldı."

"Ne?"

"Evet. Sanırım sizin kullanmanız için güvenli olmadığını düşündü. Bu sabah erkenden binadan çıkarttırdı."

Kalbim küt küt atıyor ve midem inanamamaktan iki büklüm olmuş bir halde öylece duruyorum. "Ama o *benim* arabamdı! Bunu yapmaya hakkı yoktu! Bunu yapamaz!"

Şef kibarca özür diliyor ve arkada kayboluyor. kiler kapısı.

Arlo sessizce, "Üzgünüm Bayan McCord, ama çoktan bitti," dedi.

Saçımı başımı yolmak istiyorum. Bir şeyleri kırmak istiyorum. Çığlık atmak istiyorum. Bunun yerine gözlerimi kapatıp burnumdan derin nefes alarak kendime bunun Arlo'nun suçu olmadığını hatırlatıyorum. Onun önünde sinir krizi geçirmek hiçbir şeyi çözmeyecek.

Gözlerimi açtığımda, "Arlo, senden hoşlanıyorum. Ama bana bir daha Bayan McCord dersen, fikrimi değiştirmek zorunda kalacağım."

Mutfaktan ateş püskürerek çıktım. Garaja vardığımda, sıra sıra dizilmiş lüks spor arabaları kısık gözlerle inceliyor, hangisine bir çentik atmanın en eğlenceli olacağını hesaplıyorum.

Arlo yanıma geldi ve bir dizi anahtar uzattı. "Şu siyah Bentley onun favorilerinden biri... Emery." dedi.

Birbirimize baktık.

Anahtarları alıyorum ve ona mizahsız bir gülümseme veriyorum. "Sanırım sen ve ben çok iyi anlaşacağız."

Garaj yolundan çıkıp agresif bir şekilde caddeye döndüğümde kaldırıma çarpıyorum.

Betonun pahalı alüminyum jantları parçalama sesinin bu kadar tatmin edici olabileceğini hiç düşünmemiştim.

Yirmi Bir

S Dükkâna vardığımda Abine çoktan dışarıda beni bekliyordu. Ben yokken Bentley'in tahrip edilmesini umarak park ediyorum.

"Merhaba güzelim," diyerek beni süzüyor. "Yeni sikilmiş gibi görünüyorsun."

Yüzüm kızarıyor. Ön kapının kilidini açıyorum. Hâlâ konuşuyor, beni içeri kadar takip ediyor.

"Bu da ilginç, çünkü bana haber vermek için aradığında, milyarderle aranızdaki bu şeyin tamamen bir kolaylık meselesi olduğunu söylemiştin."

"Öyleydi."

"Ne değişti?"

Işıkları açıyorum, el çantamı tezgahın altına koyuyorum ve iç çekerek ona dönüyorum. "Özetle? Adam bir büyücü. Aletiyle beni büyüledi. Şimdi ona neden sihirli değnek dendiğini anlıyorum. Ama bir daha bu konu hakkında konuşmayalım. Hiç olmamış gibi davranacağım."

"Anlaştık." Duraksıyor. "Yani on dakika içinde tekrar soracağım."

"Biliyorum. Bu arada, burayı nasıl güzelleştirebileceğimizin bir listesini yapalım." Ellerimi kalçalarımdayayarak memnuniyetsizlik içinde dükkânın etrafına bakıyorum. "Burası vahşi bir kedi barınağı gibi görünmeye başladı."

Sabine gülüyor. "Öyle mi olmaya başladı?"

"Oh, sessiz ol. Martha Stewart olduğumu hiç iddia etmedim. Bekle, şık olan sensin. Listeyi *sen* yap. İşte bir kalem ve bir kağıt."

Bunları ona verdiğimde gözleri parlıyor. "Sadece listeyi yapmaktan değil, tüm projeden sorumlu olabilir miyim?"

Omuz silkiyorum. "Neden olmasın? Metamfetamin kullanan bir rakun kadar dekorasyon yeteneğim var."

"Metamfetamin kullanan rakunlardan bahsetmişken, ne giyiyorsun?"

Kaşlarımı çatarak üzerimdeki kıyafete bakıyorum, sonra tekrar ona dönüyorum. "Kıyafetler."

Burnunu kırıştırıyor.

"Bu kıyafetin nesi var? Bence ilginç." "Evet, eğer kokainle kafanız iyiye, ilginç görünüyor. için dünyanın geri kalanı için bir yardım ırlığı gibi görünüyor." "Bunu Rodeo Drive'dan aldığımı bilmeni isterim."

Kaşlarını çatı. "Rodeo'da palyaço mağazası mı açmışlar?"

"Kovuldun."

Gülüyor, başını sallıyor ve arkasını dönüyor. "Ben listeyi hazırlamaya başlayayım."

Ofise gidip bir saat kadar çalıştıktan sonra tam da yakışıklı bir genç kapıdan içeri girerken ön tarafa dönüyorum. Sörf şortu, kapüşonlu tişört ve parmak arası terlik giymiş, gülümseyerek etrafına bakınıyor.

"Merhaba. Yardımcı olabilir miyim?"

"Evet. Kız arkadaşım için bir kitap almak istiyorum. Yandaki büyük şirketlerden ziyade küçük bir işletmeyi desteklemeyi tercih ederim, o yüzden önce burayı deneyeyim dedim."

Bu kişi benim yeni en iyi arkadaşım.

"Harika, teşekkür ederim! Özel bir şey mi arıyorsunuz?"

Ellerini ceplerine sokuyor ve bakışlarını başka yöne çeviriyor. Yanakları kızarıyor. Boğazını temizledikten sonra, "Evet. Baharatlı şeyler satıyor musunuz?"

Espresso makinesinin yanındaki tezgâhı silen Sabine omzunun üzerinden bana bakıyor ve kaşlarını sallıyor. Ne düşündüğünü biliyorum: Mükemmel erkek *gerçekten* var.

Sıcak bir şekilde, "Elbette var. Erotizmle ilgili koca bir bölümüm var. Beni takip edin."

Onu romantizm bölümüne götürüyorum ve raflardaki farklı alanları gösteriyorum. Her biri, üzerinde birden beşe kadar kırmızı biber sayısı olan beyaz bir plakayla etiketlenmiş.

"Bir bakışta kolay bir baharat ölçümü için kullandığımız bir acılık derecemiz var. Bir acı biber en düşük baharat derecesidir. Hemen hemen sadece öpüşme demek. İki acı biber öpüşme ve biraz ön sevişme ya da heyecanlı konuşmadır ama açık kapı seks sahneleri yoktur. Üç acı biber aralığına girdiğinizde, biraz sevişme yaşayacaksınız, ancak çok açık bir şey olmayacak. Dört çili açık seks içerecek, muhtemelen birden fazla bölüm ve beş çili"-kıkırdıyorum-"size ciddi bir ahır yakıcı seks getirecek. Beş chilis ile her şey olur, muhtemelen bu yüzden en popüler satıcımız bu."

Ona döndüğümde, sanki cennetin kapılarından içeri girmiş gibi raflara bakıyor ve buranın görüntüsünden heyecan duyuyor ama aynı zamanda yolunu nasıl bulacağını da şaşırmış durumda.

Nazikçe, "Bir tavsiyede bulunmamı ister misiniz?" diyorum.

Rahatladığı her halinden belli. "Yapabilir misin? Bu harika olur."

"Tabii. Hangi acı bibere bakıyoruz?"

Yanakları yine kızardı. Utana sıkıla "Beş" dedi.

Gülümseyerek omzunu sıvazlıyorum. "İyi adam. O şanslı bir kız. Bunu dene." Harper'ın en sevdiklerinden birini çıkarıp ona uzatıyorum.

Şüpheyle bakıyor.

"Çiçekli kapağı seni yanıltmasın. Bu şey kaşlarını yakacak."

Bunu ona kanıtlamak için kitabı geri alıyorum ve bir seks kulübünde elli kişinin önünde oral seks yaparken sevgilisinin prostatını vibratörle uyaran bir kadının etkileyici tasviriyle ünlü bir bölüme geçiyorum.

Sayfaya dokunuyorum. "Al bakalım. Oku şunu."

Omuz omuza durup sayfayı birlikte okuyoruz, ta ki o nefesini verip belli belirsiz "Vay anasını" diyene kadar.

"Biliyorum. İnanılmaz, değil mi? Bu yazar bir dahi. Boğucu bir evlilikten ayrıldıktan sonra cinselliğini keşfetmeye karar veren ve kendini ihtiyaçlarına adanmış on farklı sevgilisi olan bir kadın hakkında yıl sonunda çıkacak yeni bir serisi var."

Dehşete düşmüş bir halde bana baktı. "*On mu?*" Harika. Onu travmatize ettim.

Kız arkadaşının on sevgilisi olmasıyla ilgilenmediğini söyleyerek onu rahatlatmak üzereydim ki arkamızdan gelen bir sesle sözüm kesildi.

"Aşırı gibi görünüyor, değil mi?"

Ses tonu ölümcül derecede yumuşak ve tehdit dolu. Dönüyoruz.

Callum bir metre ötede duruyor, burun delikleri açılmış, yumrukları sıkılmış ve gözlerinde şiddet yanıklarıyla müşteriye bakıyor.

Yanımdaki genç adam sesli bir şekilde yutkunuyor.

Ona diyorum ki, "Devam et ve bunu kasaya götür. Sabine ödeme yapmana yardım edecek."

Hiç bu kadar hızlı koşan birini görmemiştim. Arazi hız rekoru kırdı.

O gittiğinde ve ben romantik koridorda T-Rex ile yalnız kaldığımda, "Burada ne yapıyorsun?" diye sordum.

"Neden cep telefonuna cevap vermiyorsun?" diye sordu.

Öfkeli sesi beni şaşırtıyor. "Neden? Acil bir durum mu var?"

"Evet," diyor, çenesini sıkarak. "Sana ulaşmaya çalışıyordum."

Kollarımı göğsümde kavuşturup kaşlarımı kaldırarak ona baktığımda ekliyor: "Sana ulaşamamaktan hoşlanmıyorum. Ve dükkan telefonun doğrudan sesli mesaja düşüyor."

İçimdeki öfke termostatu birkaç derece yükseliyor ama cevap verirken sesimi sakın tutuyorum. "Acil durum nedir?"

"Acil durum bu *işte*."

Sanki çok açık olması gerekiyormuş gibi söylüyor. Sanki sadece birkaç saat ayrı kaldıktan sonra benimle iletişim kuramamak yetişkin hayatı boyunca yaşadığı en kaba ve en uygunsuz şeymiş ve hemen kendimi ayaklarına atıp ondan af dilemem gerekiyormuş gibi.

"Callum?"

"Ne?"

"Derin bir nefes al."

Bana dik dik bakıyor, bahse girerim sadece köpeklerin duyabileceği yüksek ve tehlikeli bir frekansta titreşiyor.

"Hadi ama. Sadece nefes al. Sinirlendiğinde yaptığın o Zen şeyini yap. Patlamak üzeresin ve ben öğleden sonramın geri kalanını kitap raflarımdaki huysuz milyarder parçalarını temizleyerek geçirmek istemiyorum."

Gözlerini kapatıyor, yavaşça ve derin nefes alıyor ve ellerini açıyor. Burnundan nefes vererek omuzlarını yuvarlıyor. Sonra yumruk yumruğa bir dövüşe hazırlanıyormuş gibi parmaklarını çıtlatıyor.

Tüm bunları yaparken onu izliyorum ve çocukluğunun nasıl geçtiğini merak ediyorum. Ayrıcalıklı biri olduğunu biliyorum ama sanki kurtlar tarafından büyütülmüş gibi davranıyor.

Gözlerini açtığında daha sakın görünüyor. Ama sonra ağzını açıyor ve bu izlenimi mahvediyor.

Sesi eşit, "Bir daha başka bir adamla flört edersen, karıcığım, kafanı bir tepside sana gönderirim." diyor.

Bu tehdit konusunda samimi görünüyor ama onu ciddiye alamıyorum. Kızamıyorum da. Bu çok saçma.

"Ne kadar da İncilcisiniz," diyorum tatlı tatlı. "Kurbağa ve çekirge salgınları da gönderecek misin?"

Tam bana patronluk taslayan Callumism gibi bir şey söyleyecekti ki yüzük parmağıma bakıp devasa pırlantayı hâlâ takmadığımı fark edince dikkati dağıldı. Sonra yine boğa pençesi taklidi yapıyor ve kıllanıyor.

"Dur." Elimi kaldırıyorum. Isırıp koparmak üzere olabilir ama devam ediyorum. "O şeyi takamam. Güvenli değil."

"*Güvenli değil mi?*" diye tıslıyor sıkılmış dişlerinin arasından.

Bıkkınlık içinde iç çektim. "Seninle uğraştığım için madalya almalıyım, seni deli. Ayrıca kafein alımını yeniden değerlendirmen gerektiğini düşünüyorum. Evet, ben de öyle dedim, güvenli değil. Etrafına bak milyarder. Burası Bel Air değil. Los Angeles'ın geri kalanında pahalı, gösterişli mücevherler takan insanlar için kullanılan bir kelime var. Hedef."

Kaşlarını çattığında, "Hiç haberleri izlemiyor musun?" diye sordum. İnsanlar evlerine kadar takip edilip Rolex'leri ve elmas yüzükleri için araba yollarında soyuluyor."

Kaydedildiğini görüyorum. Ağzını açtı, sonra kapattı. Nefes verdi ve "Siktir" diye mırıldandı.

Sonra topuklarının üzerinde dönüp dışarı çıktı ve beni sabah kahvesine sakinleştirici koymaya başlamalı mıyım diye düşünürken orada bıraktı.

Böyle bir kontrol manyağı için, düzenli olarak kendini kaybediyor. Sabine rafların köşesinden kafasını uzatıyor. "Vay canına. Onunla başa çıkma şeklin beni çok etkiledi." "Kulak misafiri miydin?"

"Tabii ki dinliyordum."

"En azından bu konuda özür dileyebilirdin."

"Ama ikimiz de öyle olmadığımı biliyoruz. Peki bu yeni sabır nereden geliyor, Em? *Bridgerton*'ın en yakın kopyasıyla onu pataklamayı bekliyordum."

İç çekerek rafların diğer tarafına doğru yürüdüm. durduğu yerde. "Bütün öfkesini boşaltmış olmalı

benden."

Homurdanıyor. "Seni bu kadar sakinleştirdiğine göre iyi bir sik olmalı."

"Sana söyledim, o bir büyücü."

"Daha çok bir büyücü gibi. Adam o kadar gergin ki, içindeki bombanın sesini duyabiliyorsun."

"Onun hakkında konuşmayı bırakalım. Başım ağrıyacak. Dekor için ne gibi fikirler buldun?"

"Bir sürü. Sana göstereceğim. Önce bize bir espresso yapayım."

O kahveleri hazırlarken ben de tezgâhta bir tabure çekiyorum. Kahveler hazırlandıktan sonra yanıma oturuyor ve aramızdaki tezgâha birkaç sayfa kâğıt yayıyor.

"Tamam, vay canına. Bu büyük bir liste." "Buranın büyük bir yardıma ihtiyacı var."

Bir sayfaya üstünkörü bir göz attıktan sonra, "Olimpik boyutta bir kapalı havuz da mı kurmayı planlıyordunuz? Bu çok saçma."

"Hayır, bu mükemmel. Müşterileri ValUBooks'tan uzaklaştırmamız gerekiyor ve şu an itibariyle bir çekicilik yok. Lit Happens'ın makyajdan daha fazlasına ihtiyacı var, Em. Acil ameliyata ihtiyacı var."

"Tanrım, çok dramatiksindir. Harper gurur duyardı. Ama iyi. Bu listedeki her şeyi yaparsak, maliyeti ne olur?"

Hiç tereddüt etmeden, "Beş yüz bin dolar." dedi.

Gülmeye başladım. "Evet, böyle bir şey olmayacak." "Neden olmaz?"

"Binanın sahibi biz değiliz. Kiralık bir yerde bu tür iyileştirmeler yapamam."

"O zaman binayı satın al."

Tekrar gülmek üzereydim ama ağzımı kapatıp düşünmeye başladım.

O diyor, "Ticari gerçek mülkün her zaman a iyi bir yatırım."

"Katılıyorum. Ben sadece izin veriyor benim Beyin a an Şimdi bir sürü param olduğunu ve

aslında bir bina satın almaya gücün yeter."

"Belki de hazır başlamışken bir stiliste yatırım yapabilirsin."

"Aman Tanrım. Tam bir pislüksün. Bu kıyafetin nesi var böyle?"

"Raydan çıkmış ve ormanda insanları öldürmeye başlamış bir kamp danışmanı gibi görünüyorsun."

"Benim stilistim olmak istediğin için böyle *söylüyorsun* ama ben femme fatale görünümünü beceremiyorum."

"Em, eğer seni giydirmeme izin verirsen, seni lanet olası Marilyn Monroe gibi gösterebilirim."

"Daha güncel ve daha az trajik bir referans alabilir miyiz? Ölü bir film yıldızı gibi görünmek istemiyorum. Ayrıca, sarışın değilim."

"Ama kırmızı dudakların ve geyik gözlerin var." Beni ölçüp biçiyor ve tekrar deniyor. "Sophia Loren."

"O çok uzun. Ve boğucu. Ve sen hala geçen yüzyıldasın."

"Selena Gomez."

Ona bakıyorum. "Eğer beni Selena Gomez'e benzetebilirsen, sana bir ev alırım."

"Kendini nasıl sevimli bulmadığını hiç anlamıyorum."

"Bir yaban domuzu kadar sevimliyim."

"Ben senin kişiliğinden bahsetmiyordum."

"Bugün seni kovdum mu?"

"Evet. Listeye geri dönelim. Burayı seksi bir görünüme kavuşturalım!"

İçimi çekerek, "Bilmiyorum. Satmaya istekli olup olmadığını anlamak için ev sahibiyle konuşmam gerekecek."

Ön kapı tekrar açılana kadar fikir alışverişinde bulunarak ve olasılıkları tartışarak yarım saat daha gidip geliyoruz.

Öfkeli bir Callum doğruca bana yöneliyor. "Oh, bak," diyor Sabine. "büyücü geri döndü. Ve ifadesine bakılırsa, tüm bunları uygulamak üzeresin."

eğlenceli yeni sabrın."

Callum önümüzde duruyor ve sanki önce neyi ısıracağına karar veriyormuş gibi bana bakıyor. Sonra elini uzattı.

"Al bakalım."

Elindeki küçük kırmızı kadife kutuya bakıyorum. "Nedir bu?"

Gözlerini kapatıyor, çenesini sıkıyor ve nefes veriyor.

"Tanrı aşkına Callum, yogaya başla." Sabine eğlenerek bakarken kutuyu elinden kapıyorum.

Kutu açıldığında ortaya sade ve sevimli bir sonsuzluk pırlanta alyans çıkıyor.

"Senin için yeterince sade mi?" diye çıkıştı.

Bundan ne anlam çıkaracağımı bilemiyorum. Bir yandan düşünceli. Şikayetimi dinledi, isteklerime saygı duydu ve hemen gidip yeni bir yüzük aldı.

Diğer yandan, onun nesi var böyle?

Tartışmak istemediğime karar vererek yüzüğü parmağıma geçiriyorum ve hayranlıkla bakmak için elimi uzatıyorum.

"Evet," diyorum usulca, memnun bir şekilde. "Bu mükemmel. Teşekkür ederim."

Bu onu tekrar topuklarının üzerine oturttu. Muhtemelen bir kavga bekliyordu. Bir an için kafası karışmış gibi görünüyor, kaşlarını çatıyor ve gözlerini kırıştırıyor, sonra kaba bir şekilde "Güzel" diyor.

Üçümüz garip bir sessizlik içinde birbirimize bakarken Sabine, "Merhaba. Tanıştırmadık. Ben Sabine."

"Kim olduğunu biliyorum."

Gözlerimi devirerek, "Doğru yanıt 'Merhaba Sabine. Ben Callum. Tanıştığımıza memnun oldum'. Tekrar dene."

Bakışı duvar kağıdını bile soyabilir. Bundan etkilenmeden ona gülümsüyorum ve Sabine'i işaret ediyorum.

Ağırlığını tedirginlikle bir ayağından diğerine kaydırıyor, sonra homurdanıyor: "Merhaba Sabine. Ben Callum. Tanıştığımıza memnun oldum."

"İyi Oğlum." I söyle. "Şimdi, mayıs I Lütfen olsun geri Çalışmak için mi?"

"Evet," diye tersliyor. "Ama saat beşe kadar evde olmanı istiyorum.

Ve lanet telefonunu aç!"

Sabine onun hışımla kapıdan çıkışını izlerken, "Görünüşe göre bu ilişkideki tek yaban domuzu sen değilsin," der.

"Bana gerçekten ne zaman evde olmam gerektiğini mi söyledi?" "Söyledi. Saat tam beşte, bebeğim."

Birbirimize bakıyoruz, sonra gülümsüyor. "Saat beş buçukta Beach House'da iki kişilik rezervasyon mu?"

"Mükemmel. Birinin o adama kimin yetkili olduğunu öğretmesi lazım."

Çak bir beşlik ve listeye geri dönüyoruz.

O gece Sabine'le akşam yemeğinden sonra eve girdiğimde, Callum karanlıkta yemek için pusuya yatmış bir gece yırtıcısı gibi beni bekliyor.

Yirmi İki

A İlk olarak, kalede kimsenin olmadığını düşünüyorum. Dışarıdaki peyzaj aydınlatması yanıyor ama içerideki tüm ışıklar kapalı. Mutfağa doğru ilerliyorum, Cihazların üzerindeki dijital göstergelerden gelen hafif mavi parıltı için minnettarım çünkü baş üstü ışık düğmesinin nerede olduğunu bilmiyorum.

Pencerelerden sızan ay ışığı alt katta yönümü bulmama yardımcı oluyor. Yukarı çıkıyorum, herhangi bir ses var mı diye dinliyorum, garip sessizlikten rahatsız oluyorum.

Sanki havanın kendisi nefesini t u t u y o r m u ş gibi ağır ve garip bir şekilde gergin.

Misafir odasının kapısını açtığımda Callum'u odanın diğer ucunda karanlıkta durmuş, pencereden geceye bakarken buluyorum. Yine gömleksiz ve yalınayak, kot pantolon giymiş ve hissedilir bir tehlike havası var.

Sesi alçak, "Nerelerdeydin?" diyor.

Sinir uçlarımda elektrik çatırdıyor. Sinirsel bir çarpıntı midemde yer kaplıyor, kaçmam için beni uyarıyor.

Ama yapmadım. Bunun yerine nefes alıp ona gerçeği söyledim. "Sabine'le akşam yemeği için Beach House'a gittim."

"Beşe kadar evde olmanı söylemiştim." "Bana ne söylediğini biliyorum."

Dönüp omzunun üzerinden bana baktığında kalbim duracak gibi oluyor.

Bir aslanın dişleriyle parçalamak üzere olduğu zavallı bir yaratığa bakışı gibi.

Geri adım atmamak için kendimi zorlayarak omuzlarımı dikleştiriyorum. "Yapma bunu."

"Neyi yapmayayım?"

"Senin ruh halinden ben sorumluymuşum gibi davranma."

Benimle yüzleşmek için dönüyor ama odanın karşısında olduğu yerde kalıyor. Aramızdaki mesafeye rağmen karanlık enerjisini hissediyorum. Bu konuda ince bir şey yok. Onu bir çekiç gibi kullanıyor.

"Bana meydan okumak hoşuna mı gidiyor?" diyor usulca.

Göğüs kemiğimin altında öfke çalkalanıyor ama kendimi tutuyorum ve cevap verirken sesimi sakınleştiriyorum.

"Temsilcilik denen bu küçük eğlenceli şeyden hoşlanıyorum. Bu kavrama aşına olmadığın için seni aydınlatayım. Bir kişinin hayattaki seçimlerini kendisinin kontrol etmesidir. Seninle evlenmeyi kabul ettim, özerkliğimin anahtarlarını sana teslim etmeyi değil."

Sesi yumuşayarak, "Ah, karıcığım. Eğer senin özerkliğini elinden almak isteseydim, seni çoktan bodruma kilitler ve anahtarı da atardım." Bir süre durakladıktan sonra karanlık bir sesle ekliyor: "Ve inan bana, bunu düşündüm."

Kalbim hızla çarpıyor. Gölgelelerin arasından birbirimize bakıyoruz. Bana zarar vereceğinden korkmuyorum ama bu adamı da o kadar iyi tanımıyorum.

Aslında onu hiç tanımıyorum.

Diyorum ki, "Gerginlik olmadan konuşabilirsek çok memnun olurum. Bilirsiniz, yetişkinler gibi iletişim kurmak? Belki ışıklar açıkken?"

"Bir yetişkin gibi iletişim kurma ve kocanızı arayıp çalışanınızla yemeğe gideceğinizi söyleme fırsatınız vardı."

"Biraz kafam karıştı. 'Bu sadece bir iş anlaşması' sözüne ne oldu? 'Ayrı bir yatak odam olabilir'e ne oldu? En önemlisi, bana ne istersem vereceğini söyleyen adama ne oldu? Çünkü benim durduğum yerden, tüm bunlar yalan gibi görünmeye başladı."

"Benimle seks yapmak istemediğini söylemen gibi yalanlar mı demek istiyorsun?"

Kollarımı göğsümün üzerinde kavuşturup iç geçiriyorum.

Yavaşça yaklaşıyor. "Ya da şaplak yemek istemediğini söylemen gibi yalanlara ne dersin?"

"Hadi ama. Gurur ve tuzak arasındaki farkı biliyorsun."

"Bildiğim şey senin benim karım olduğun. Beni asla terk etmeyeceğine söz veren kadın."

Sonunda sabrım taşı ve ellerimi havaya kaldırdım. "Yemeğe gitmiş olmam seni terk ettiğim anlamına gelmez! Bunu bir şey anlatmak için yaptım!"

Daha da yaklaşıyor, için için yanan bakışları benimkileri hiç terk etmiyor. Birkaç metre uzaklaştığında durup bana bakıyor, canlı bir tel gibi çatırdıyor.

Sert bir nefes veriyorum. "Terk edilme sorunun var, öyle mi?"

"*Seninle* ilgili sorunlarım var. Seni yüzüstü yatağa fırlatıp merhamet dileyene kadar tokatlamayı ne kadar çok istediğimi biliyor musun?"

"Bir şeyler seziyorum."

Alaycı ses tonum çenesini sıkmasına neden oluyor. Ama öfkesini dizginliyor ve sakince cevap veriyor.

"Sana o şekilde eve gelmeni emretmemeliydim. Özellikle de Sabine'in önünde. Bunun için özür dilerim. Bir daha olmayacak. Ama sahiplenici olmayacağıma, nerede olduğunu bilmediğimde senin için endişelenmeyeceğime ya da nerede olduğunu bana bildirme nezaketini göstermeni istemeyeceğime söz veremem, çünkü bu farklı bir adam olmam gerektiği anlamına gelir. Mükemmel olmadığımı biliyorum ama davranışlarımı değiştirmem için oyun oynamana gerek yok. Bana söyle ve kendim düzeltmem için bana fırsat ver."

Tüm bunlar kulağa o kadar mantıklı ve onun aksine geliyordu ki, nasıl cevap vereceğimi bilemeden bir an öylece kalakaldım.

Sonunda, "Tamam. Arayacağım. Ve seni aramadığım için özür dilerim."

"Teşekkür ederim. Şimdi seni becermem lazım."

Bu o kadar beklenmedikti ki gülmeye başladım. "Aman Tanrım, Callum. Sen kesinlikle delisin."

"Evet. Alış buna."

Beni kucağına alıp omzuna atıyor, sonra da koridordan geçip yatak odasına doğru ilerliyor. O yürürken kot pantolonunun kemer halkalarına tutunuyorum, kalbim kontrolsüzce çarpıyor.

Yatak odasının kapısını tekmeleyerek açıyor, yatağa doğru ilerliyor ve beni yatağa doğru çeviriyor. Nefes nefese ve iri gözlerle ona bakıyorum. Burada da ışıklar kapalı ama perdeler açık olduğu için ay ışığı odayı dolduruyor. Gözlerim gölgelere alıştı, bu yüzden kendi gözlerinin ne kadar şiddetli yandığını görebiliyorum.

Sessizce eğilip ayakkabılarımı çıkarıyor ve birbiri ardına yere bırakıyor. Sonra beni kıyafetlerimden soyuyor, sabırsızca döndürüyor, sonra hepsini yere atıp ayakkabılarıma katılıyor. Çırılçıplak ve titrer haldeyken doğruldu ve bana baktı.

"Karıcığım."

"Evet?"

"Seni zapt etmek istiyorum."

Oh Tanrım. İp. Yutkunarak, "Acıyacak mı?" diyorum.

"Hayır. Dikkatli olacağım."

"Tamam, sana inanıyorum ama yine de gerginim. Neden beni dizginlemek zorundasın?"

Gözlerimin içine bakarak yumuşak bir sesle, "Kontrol ihtiyacım var. Bunu arzuluyorum. Kontrol bende olmadığında, hissediyorum... Bu duyguyu nasıl açıklayacağımı bilmiyorum. Sadece nefret ediyorum."

"Seni sakinleştiriyor," diye fısıldıyorum, nasıl olduğunu bilmesem de aniden anlıyorum.

Başını sallayarak dudaklarını nemlendiriyor. "Evet. Kesinlikle."

Kendini tutmasına rağmen daha da heyecanlandığını söyleyebilirim. Sanırım bu da onun için işin bir parçası. Sadece dış çevresi üzerinde kontrol sahibi olmaya değil, kendini de kontrol etmeye ihtiyacı var. Tepkilerini. Duygularını. Söyledikleri ve söylemedikleri.

Ama en çok da beni.

Beni kontrol etmesi gerekiyor, özellikle de yatakta. Başlatıcı ve uygulayıcı o olmalı, ne olacağına, ne zaman, nerede ve ne kadar süreceğine karar veren o olmalı.

Ne yazık ki benim için bu fikir cazip.

"Eğer kabul edersem, bir anlayışa sahip olmamızı istiyorum" diyorum. Ağırlığını bir ayağından diğerine kaydırıyor ama sessiz kalıyor.

Fermuarının altındaki şişkinlik hızla büyüyor.

"Eğer dur dersem, hemen durmanı bekliyorum."

"Anlaştık." Dudaklarını tekrar yalıyor.

"Ve tuhaf bir şey yapmadan önce sormanı istiyorum."

"Tuhafı tanımla," diyor.

"Mesela... Bilmiyorum. Daha önce hiç bağlanmadım. Çaresiz kalmak ve aniden kıcıma on inçlik bir dildo sokup titreşim ayarını maksimuma çevirmeni istemiyorum."

Nefes alış veriş düzensizleşti. Sanırım tam da yapmasından korktuğumu söylediğim şeyi yapmanın canlı bir zihinsel resmini oluşturdu.

"Callum." diye uyarıyorum.

"Anlaştık. Özür dilerim. Böyle konuştuğunda..." Gözlerini kapatır ve yavaşça nefes alır. Nefes verdikten sonra gözlerini açıyor ve "Her adımda senden izin isteyeceğim" diyor.

Bakışları göğüslerime düşüyor, sonra yavaşça vücudumdan aşağı iniyor. Alt dudağını ısıyor. Nefesi titreyerek dışarı çıkıyor.

İşte o zaman burada kontrolün *bende* olduğunu fark ediyorum.

Tamamen çıplaktım, yatakta sırtüstü yatıyordum ve onu sadece sözlerimle yerinde tutuyordum. Beni kolayca alt edebilirdi-

Fiziksel bir kavgada yenmek için çok güçlü ama benim açık rızam olmadan hiçbir şey yapmaz.

Yani *bence* yapmaz. Burada T-Rex'ten bahsediyoruz.

Belki de teorimi test etmeliyim.

Dirseklerimin üzerinde doğrulup dizlerimi yukarı çekiyorum ve kalçalarımı birbirine bastırıyorum. Sağ işaret parmağının seğirmesi dışında kıpırdamadan duruyor.

"Bana dokunmana izin vermiyorum." diye fısıldadım.

Sonra kalçalarımı açıyorum.

Hafif bir ses çıkarıyor ama hepsi bu. Kılını bile kıpırdatmıyor.

Gözleri sanki şimdiye kadar yapılmış en lezzetli ziyafetmiş gibi bedenimde ziyafet çekiyor.

Bu bakışı gördüğümde damarlarımda heyecan verici bir karanlık dolaşüyor. Kendimi cesur ve sınır tanımaz, seksi ve kadınsı ve dürüst olmak gerekirse çok güçlü hissettiriyor.

"Kotunu çıkar. Ama henüz bana dokunma."

Kot pantolonunu çıkarıp bir kenara fırlatıyor, sonra çıplak bir şekilde karşımda dikiliyor ve nefes nefese kalıyor.

"Aferin oğlum" dediğimde gözleri kapanıyor.

Sesi o kadar zayıf ki neredeyse duyulmuyor, "Karıcığım. Lütfen."

"Beni istiyor musun?"

"İstediğimi biliyorsun."

"Ve eğer bana sahip olmana izin verirsem, bana bakacağına söz verir misin?"

Gözlerini açıyor ve nefesimi kesecek kadar vahşi bir arzuyla bana bakıyor.

Hırılıyor: "İkimizin de hayatının geri kalanında sana her şekilde bakacağıma söz veriyorum. Şimdi ihtiyaçtan ölmeden önce sana dokunmam için bana izin ver, seni inatçı kadın."

"Bu kadar az kelimeyle hem bu kadar tatlı hem de bu kadar sinir bozucu olabilen tanıdığım tek erkeksin. İzin verildi."

Kalçalarımın tutuyor, beni yatağın kenarına sürüklüyor, dikleştiriyor, başımı ellerinin arasına alıyor ve beni sertçe öpüyor.

Sonra elini göğüs kafesimin üzerinde düzleştiriyor ve beni sırtüstü yatırıyor. Üstümde durarak, "Tam olarak bu pozisyonda kal. Bir santim kıpırdarsan cezalandırılırsın."

Doğruldu ve dolaba doğru yürüdü.

En azından *Pembe Panter* temasını ıslıkla çalmıyor.

Yatakta hareketsiz yatıyorum, panikle savaşıyorum ve kendimi kalp krizi geçiriyormuşum gibi hissedebileceğime ikna etmeye çalışıyorum ama geçirmiyorum.

Beynim bana inanmıyor. Hayatı tehdit eden acil bir kalp krizinin yanı sıra felç geçirdiğimize de ikna olmuş durumda. Sonra Callum elinde bir çift kelepçeyle dolaptan çıktığında, istemsiz bir dehşet çığlığı atıyorum ve gözlerimi sıkıca kapatıyorum.

Alçak sesle, tatmin olmuş bir kıkırdama duyuyorum. "Gergin misin?" "Son derece. Gülme bana."

"Bu emrin önüne bir lütfen koy, karıcığım, yoksa sonuçlarına katlanırsın."

Ukalaca bir lafı ısııyorum ve "Lütfen" diye fısıldıyorum.

Kalçamı öpüyor. Beklenmedik temas irkilerek nefes almamı sağlıyor.

"Sus, bebeğim," diye mırıldandı. "Şimdi gözlerini aç." Açtığımda onu gülümserken buluyorum.

"Tuvalete gitmen gerekiyor mu?"

Kaşlarımı çatarak, "Hayır. Garip bir soru ama hayır." diyorum.

"Güzel."

"Neden iyi?"

"Çünkü bir süre burada kalacaksın."

Kolumu tutuyor ve kelepçenin bir halkasını sağ bileğime geçiriyor. Sonra da beni yan tarafa doğru çekti.

ve diğerk kelepçeyi yatağın direğine geçiriyor.

Doğruldu, kollarını göğsünün üzerinde kavuşturdu ve daha geniş bir şekilde gülümseyerek bana baktı.

Şaşkınlık içinde bağlı bileğime bakıyorum. "Neler oluyor?"

"Seni yatağın ayak ucuna kelepçeledim."

"Evet. Belli ki. Neden?"

"Oh, *nedenini* bilmek istiyorsun." Kıkırdayarak çenesini ovuşturur. "Bak ne diyeceğim. Sabah geri geleceğim ve sen de bana hangi fikirlerle geldiğini söyleyebilirsin."

Eğilerek kot pantolonunu yerden aldı. Bacaklarına kadar çekti, sertleşmiş sikini içine soktu, fermuarı çekti ve dönüp dışarı çıktı.

Sersemlemiş bir halde, şaşkınlığım geçene kadar karanlıkta yatağın üzerinde oturuyorum. Yerini akkor haline gelmiş bir öfke aldı.

"Orospu çocuğu!"

Koridorun aşağısında bir yerden Callum'un kahkahasının zayıf ama belirgin sesi geliyor.

Yirmi Üç

T Bu gece hayatımın en uzun gecesi.

Birkaç saat boyunca inkar ettim. Karanlıkta yatağın kenarına oturup kendime onun geri döneceğini söylüyorum.

her an gelebileceğini ve bunun sadece bir oyun olduğunu söyledi. Bana emrettiğinde gelmediğim için küçük bir intikam. Davranışlarımı gözden geçirmem için küçük bir mola, sonra yine ortaya çıkacak, sırtarak ve sinir bozucu bir şekilde.

Ama gece yarısına doğru soğuk, katı gerçekler ortaya çıkıyor ve kaderimi kabulleniyorum.

Sırt üstü dönüyorum, şiltenin üzerinde kayıyorum ve ayaklarımla yatağın başından bir yastık kapıyorum. Dizlerimi yukarı çekerek bir elimle onu kavramayı başarıyorum, sonra başımın altına yerleştiriyorum. Yorganı yatağın altından yukarı doğru çekerek tek elimle altından geçebiliyorum, sonra karanlıkta sırtüstü uzanıp tavana bakıyorum ve Callum'u buna pişman etmenin bir yolunu bulacağıma yemin ediyorum.

Sonunda, pencerelerin ardındaki gökyüzü koyu safirden inci grisine döndüğünde, huzursuz bir uykuya dalıyorum.

Ne kadar baygın kaldığımı bilmiyorum ama uyandığımda Arlo'nun baş aşağı duran görüntüsüne bakıyorum. Bana doğru eğilmiş, gülümsüyordu.

"Günaydın. Umarım iyi uyumuşsundur. Kahve ister misin?"

Yuvarlanmaya çalışıyorum ama kolumu neredeyse yuvasından çekerken neden yapamayacağımı acı bir şekilde hatırlıyorum.

Bileğimi yatak direğine bağlayan kelepçelere bakıyorum. Sonra tekrar Arlo'ya bakıyorum.

Sakince, "Evet, kahve harika olur, teşekkür ederim. Polisi arayıp kaçırılma ihbarında bulunduktan hemen sonra."

Gıdıklıyor. "Sen kaçırılmadın. Ne de olsa burası senin kendi evin."

"Oh güzel. O zaman yakıp kül ettiğimde kimsenin umurunda olmaz."

Gömleğinin cebinden küçük gümüş bir anahtar çıkarıp havaya kaldırdı. "Alayım mı?"

Bu kibar deliliğe ayak uydurarak gülümsüyorum. "Çok naziksiniz. Çok teşekkür ederim."

Bileğinin ustaca bir hareketiyle kelepçeleri açıyor, sonra ben doğrulup kelepçeleri çıkarırken ve öfkeyle kelepçeleri yatak başlığına fırlatırken gizlice arkasını dönüyor.

Sanırım çırılçıplak olduğum için utanmalıyım, ama şu anda alçakgönüllülükten daha önemli endişelerim var.

Yataktan kalkıp çarşafı göğsüme kadar çekiyorum ve Arlo'ya dönüyorum. "Kocam evde mi acaba?"

Bana dönerek, "Bu sabah erkenden işe gitti," diyor.

"Anlıyorum. Ama şef burada, sanırım?"

"Evet, burada. Size yiyecek bir şeyler hazırlamasını ister misiniz?"

"Evet. Bir Denver omleti, dört parça domuz pastırması, bir dilim meyve, bir elma suyu ve kahve istiyorum."

İntikam her zaman tok karnına alınmalıdır. "Mükemmel.

Yakında onunla birlikte olacağım." Başını eğiyor, sonra ayrılıyor.

Duş aldım, saçlarıma fön çektim ve Dani'nin beni bir yarışma programı sunucusu gibi gösterdiğini düşünmeme rağmen almam için ısrar ettiği zarif kırmızı ipek elbiseyi seçerek giyindim. Yakında yiyeceğim tüm öğle yemekleri için böyle şeylere ihtiyacım olacağını söyledi.

ya da *Beverly Hills'in Gerçek Ev Kadınları'nın* yeni sezonu için seçmelere katıldığım da.

Ballona Sulak Alanı'nda yaşamayı tercih edeceğimi söyledim.

İkisi de değil.

Normalde Ballona Sulak Alanı'nda yaşıyormuşum gibi göründüğümü, bu yüzden şu lanet elbiseyi almamı ve çenemi kapatmamı söyledi.

Söylemeye gerek yok, haklıydı. Saygın görünüyorum. Muhafazakâr, ama biraz seksapel. Şık ama gösterişli değil.

Tek kelimeyle, zengin görünüyorum.

Memnuniyetle, görünümü tamamlamak için bir çift nude renkli yüksek topuklu sandalet giyiyorum, sonra ana dolaptan çıkıp Arlo'yu kahvaltımı yazı masasının üzerine kurarken buluyorum.

"Çok güzel. Teşekkür ederim, Arlo."

Benim için sandalyeyi çekiyor, kucağıma bir peçete yerleştiriyor ve arkasına yaslanıp omletten ilk ısırığı almamı izliyor.

"Lezzetli."

"Çok memnun oldum."

Bir ısırık daha alıyorum, onu da yutuyorum, sonra kahvemden bir yudum alıyorum. Arlo bütün bu süre boyunca, sanki sofrada artık bekleyen bir sokak köpeğiymiş gibi beni izliyor.

"Kahvaltımın üzerinde gizlenmenin bir nedeni var mı?"

"Bay McCord bu sabah ihtiyacınız olan her şeye sahip olduğunuzdan emin olmamı istedi."

Ona gülümsedim. "Aslında yok. Lütfen bana bir balta getirir misin? Sevgili kocam eve geldiğinde ona ihtiyacım olacak."

Sanırım dudaklarından kısacık bir gülümseme geçiyor ama o kadar hızlı geçiyor ki emin olamıyorum.

"Senin ruh halin hakkında çok endişeliydi." diyor.

Ben de küstahça, "Öyle miydi?" diyorum. Ne kadar düşünceli. Ve eğer bu kadar endişeliyse, ruh halimi ölçmek için burada olmaması ne kadar garip."

"Eminim olmak istemiştir."

Homurdanıyorum ve çatalımı omlete saplıyorum.

"Sadece çok meşgul. İş yerinde büyük bir baskı altında."

"Bu adam henüz büyük bir baskı görmedi." diye mırıldandım. Bir duraksamadan sonra Arlo, "Bunu sana söylememeliyim ama..." diyor.

İç çekişi melodramatik sınırlarda.

Kaşlarımı kaldırarak ona bakıyorum. "Ne?"

Parmağını yazı masasının oymalı kenarında gezdiriyor, düşünceli bir şekilde ahşaba bakıyor. Sonra sanki bir karar vermiş gibi iki kez vuruyor ve bana bakıyor.

"Sana değer veriyor, Emery. Daha önce hiç kimseye değer verdiğini görmediğim bir şekilde."

"Eğer önemsedliğini gösterme şekli buysa, Tanrı yardımcım olsun. Adamın deli gömleğine ihtiyacı var."

Kıkırdıyor. "Onun farklı olduğunu biliyorum."

"Farklı demek hafif kalır. O bir uzaylı türü." Kahvemden bir yudum daha aldıktan sonra, "Ne zamandır onun için çalışıyorsun?" diye soruyorum.

"Altı yıl. Birliğe ilk katıldığından beri-"

Aniden durup boğazını temizliyor. "McCord Media'nın CEO'luğunu babasından devraldığından beri."

Yüz ifadesini dikkatle izleyerek, "Neye dahil oldu?" diye soruyorum.

"Özür dilerim. Yanlış bir kelime seçimi oldu."

Birbirimize bakıyoruz. İkimiz de yalan söylediğini biliyoruz. Ondan daha fazlasını öğrenemeyeceğimi bildiğim için bu konuyu kapatmaya karar veriyorum ama daha sonra araştırmak üzere aklımın bir köşesinde tutuyorum.

"Beni bir yere götürmeni istesem, bu mümkün mü? Yoksa sadece Callum için mi çalışıyorsun?"

"Ben senin hizmetindeyim. Seni gitmek istediğin her yere götürürüm."

"Güzel. Yirmi dakika içinde garajda buluşalım."
Gülümsemem umursamaz. Nereye gittiğimizi sormak istediğini anlayabiliyorum ama sormuyor.
Yakında öğrenecek.

Şehir merkezindeki Wilshire Grand'ın önünde durduğumuzda, Arlo kapıyı açmadan önce iniyorum ve yetmiş katlı binanın lobisine sanki oranın sahibiymişim gibi kasıla kasıla giriyorum.

Kiminle evli olduğumu düşünürsek, sanırım öyle.
Şuna.

Arkasında oturan üniformalı güvenlik görevlisine gülümseyerek etkileyici siyah granit resepsiyon masasında, içtenlikle, "Günaydın. Callum McCord'u görmeye geldim."

Geniş omuzlu, genç ve hoş bir adam olan güvenlik görevlisi, belli ki baş düşmanı tarafından kendisine verilmiş iğrenç bir çanak saç kesimiyle, "Randevunuz var mı hanımefendi?" diye soruyor.

"Hayır, ama ihtiyacım olmamalı."

Yüz ifadesi aksini gösteriyor. Bana defolup gitmemi söylemeden önce, "Ben Emery, onun eşiyim" diyorum.

Gözlerini hızla kırıştırarak bana bakıyor. Yanında oturan diğer güvenlik görevlisi de şaşkınlıkla bana bakıyor.

Görünüşe göre sevgili kocam evliliğimizin mutlu haberini paylaşmamış.

Ona, "Eğer önümüzdeki iki dakika içinde onu görmezsem, tüm kıyafetlerini Sunset Bulvarı'nın ortasında büyük bir yığının içine atacağımı ve ateşe vereceğimi söyle. Ve bunu kelimesi kelimesine söylediğinden emin ol."

En yakın sandalyeye doğru yürüyorum ve beklemek için oturuyorum.

Çok uzun sürmedi. Sadece bir dakika sonra güvenlik görevlisi bana yaklaşıyor, gergin görünüyor.

"Hanımefendi, Bay McCord sizi doğruca yukarı göndermemizi söyledi. Size asansöre kadar eşlik edeceğim."

"Teşekkür ederim."

Yanımda getirdiğim kahverengi kâğıt torbayı tutarak ayağa kalkıyorum ve onu kalabalık lobiden geçerek asansör bankosuna kadar takip ediyorum. Güvenlik kartını kullanarak kata giriş yapıyor ve içeri girdiğimde benim için düğmeye basıyor.

Asansör durup kapılar tekrar açıldığında, bir tarafında tavandan tabana su akan, diğer tarafında resepsiyon masası bulunan, güzel dekore edilmiş bir çatı katı lobisi ortaya çıkıyor. Masanın arkasındaki kadına yaklaşıyorum. Benim yaşlarımda, dalgalı siyah saçları, güzel, kalp şeklinde bir yüzü ve kıskanılacak kadar parlak bir cildi var.

"Günaydın. Ben Emery. Sürdüğünüz rujun tonuna bayıldığımı söyleyebilir miyim? Koyu kırmızı dudaklar favorimdir."

Sanki büyülenmiş gibi bana baktı. "Aman Tanrım. Sen *de* var."

"Bunu sanki ben Koca Ayak'mışım gibi söylüyorsun. Neyi kaçırıyorum?"

Ayağa fırlayarak masanın köşesine geldi ve boştaki elimi tutarak şiddetle sıktı.

"Çok özür dilerim, lütfen tavrımı mazur görün! Ben Tracy. Bir dakika önce Bay McCord bana karısının geleceğini söylediğinde neredeyse tepem atacaktı. Yani, *karısı* mı?" Gülüyor. "Bir mucize! Kimse bunun olacağını düşünmemişti!"

"Evet, son dakikaya kadar bekledi, değil mi?" dedim.

Bir süre şaşkınlıkla bana bakıyor, sonra başını sallıyor. "Lütfen beni de asistanınız olarak kabul edin. Seyahat düzenlemelerinden rezervasyonlara kadar ihtiyacınız olabilecek her konuda size yardımcı olmak için buradayım. Sizinle tanıştığım için çok heyecanlıyım. Ve tebrikler! Bu çok beklenmedik, harika bir haber-"

"*Tracy.*"

hırıltılı sözcük havayı bir bıçak gibi kesiyor. Tracy elimi pompalamayı bırakıyor ve donup kalıyor.

Bir de baktık ki Callum açık ofis kapısında dikilmiş, gözleriyle sekreterine zehirli oklar atıyor.

Dehşete kapılan Tracy elimi sanki onu yakmış gibi bırakıyor ve bilgisayarında çılgınca tıklamalar yaparak meşgul olduğu masasına geri dönüyor.

Callum'a sert bir bakış gönderiyorum. "Günaydın, Günışığı."

Dudaklarını birbirine bastırıyor ve geçmeme izin vermek için geri çekiliyor.

Ofisine girip etrafıma bakıyorum. Etkileyici bir yer. Sanat eserleri, mobilyalar, Los Angeles silüetinin manzarası - hepsi para, güç ve prestij çılgınlıkları atıyor.

Daha azını beklemiyordum.

Arkamdan Callum, "Bu bir sürpriz." dedi. "Eminim öyledir."

Yüzümü ona döndüm. Muhtemelen yıllık çalışan maaş bordromdan daha pahalıya mal olan güzel bir kömür grisi takım elbise giyiyor. Kapıyı kapatıyor, sonra elimdeki çantaya bakıyor.

"Sana öğle yemeği getirdim." Büyük meşe masasına doğru ilerleyip, çantayı telefonun yanına koyuyorum. Sonra masanın kenarına tüneyip ona gülümsüyorum.

O da bana sırtarak karşılık veriyor. "İyi dinlenmiş görünüyorsun."

Bu kibirli piç. Umarım lanet sandviçinin tadını çıkarıyordur.

Havalı bir şekilde, "Öyleyim, teşekkür ederim. Bu yatak çok rahat."

Yavaşça yaklaşırken birbirimize bakıyoruz, sırtışı her adımda daha da artıyor.

"Arabamı konuşmaya geldim. Hatırlıyorsun, değil mi sevgilim? Hurdaya çıkardığın VW'yi?"

"O bir ölüm tuzağıydı."

"O *benim* ölüm tuzağımdı. Ondan kurtulmaya hakkın yoktu.

Tıpkı senin beni yatağına kelepçelemeye hakkın olmadığı gibi."

"Yatağıımıza" diye düzeltiyor, bakışları vücudumda geziniyor. Dudaklarını yalayarak boğuk bir ses tonuyla, "Bu elbise inanılmaz." diyor.

"Oh, bu eski şey mi? Beverly Hills'te, satış elemanlarının bana Şeytan'ın pullu, çatal dilli bebeğini doğurmuşum da kanlı göbek bağından tutup sürüklüyormuşum gibi baktıkları süslü bir butikten senin saçma sınırsız kredi kartınla aldım. Şu butikçi hanımlar çok çekiciydi. Sanki intihar tek geçerli seçeneğimmiş gibi hissetmemi sağladılar."

"Bana hangileri olduğunu söyle, hepsini kovdurayım."

"Cazip bir düşünce ama bunun neden olacağı işsizlik oranındaki artıştan sorumlu olmak istemiyorum. Ve orada durabilirsiniz. Bu kadar yeter."

Sadece birkaç adım ötede duruyor ve düşük kaşlarının altından bana bakıyor.

Aç bakışları tekrar vücudumun üzerinde gezindiğinde, kısa ve öz bir şekilde "Bana dokunmana izin vermiyorum" diyorum. Sonra popomu masasının üzerine kaydırıyorum, ellerimin üzerine yaslanıyorum ve bacak bacak üstüne atıyorum.

Bir ayağımı yavaşça ileri geri sallayarak ona gülümsüyorum.

Gözleri parlıyor. Çenesindeki bir kas esniyor. Yavaşça nefes alıyor, nefes verirken burun delikleri açılıyor.

Tehlikeli bir oyun oynuyorum ama çok eğlenceli. "Benim arabam, Callum."

Hırlıyor, "Gitti. Yerine ne istersen alırım."

"Tamam. Aynı marka ve modeli istiyorum. Aynı yıl ve aynı renk. Burun deliklerinin açılmasından bu fikrin hoşuna gitmediğini anlayabiliyorum ama zor memeler."

Ateşli bakışları göğüslerimin üzerinde geziniyor. "Dikkatli ol, karıcığım." "Hayır, dikkatli ol. Çünkü eğer bir kadınla evlendiğini düşünüyorsan bir daha düşün."

"Kiminle evlendiğimi çok iyi biliyorum," diyor usulca, gözleri delici. "Sen biliyor musun?"

"Evet. Çok fazla parası, çok az sabrı ve kendine çok fazla güveni olan bir psikopat. Beni ailenle ne zaman tanıştıracaksın?"

Çenesindeki o kas yine esniyor. "Doğru zaman geldiğinde."

Gülüyorum. "Oh, ilginç! Bir karın olduğunu *herkesin* öğrenmesine izin verdiğin zaman mı olacak bu? Çünkü görünüşe göre, sadece bu sabah buraya gelerek bazı şok dalgalarına neden oldum. Zavallı sekreterinizin oksijene ihtiyacı olacak sandım."

"Özel hayatımı ailem dışında kimseye açıklamam. Bunu size söylemiştim."

"Peki, ne o zaman? Kalede saklanıp yokmuşum gibi mi davranmalıyım?"

Gittikçe daha da tedirgin oluyor. Küstah ses tonumdan mı yoksa bacağımı baştan çıkarıcı bir şekilde ileri geri sallamamdan mı emin değilim ama her iki durumda da kan basıncının yükseldiğini söyleyebilirim.

Umarım aort damarı patlar.

"Hayır," diyor sıkılmış dişlerinin arasından. "Şimdi sana dokunmam için bana izin ver."

Bir tutam saçımı parmaklarımın arasında döndürerek tatlı bir sesle, "Sevgili kocacığım, bu gerçekleştiğinde cehennemde soğuk bir gün olacak," diyorum.

"Emery," diye uyarıyor, gözleri parlayarak.

Korkudan titriyormuş gibi yapıyorum. "Ooo.

Çok korkutucu." "Beni test etme."

Yüzündeki öfke ifadesine kıkırdıyorum. Onu sinirlendirmek en sevdiğim yeni şey olabilir.

"Yoksa ne olur? Büyük kötü kurt taklidi yapıp hırlayacak mısın? Üzgünüm ama bu numarayı daha önce de görmüştüm. Daha iyisini yapmalısın."

Yüz ifadesi sertleşiyor. Dudakları inceliyor. Ellerini yumruk yaptı.

Elektrikli ve tatlı, vücudumda bir heyecan dolaşıyor. Nabzım hızla atıyor, göğüs uçlarım sertleşiyor ve nefesim boğazımda düğümleniyor. Onu kızdırma yeteneğimin ve onu inkârdan başka bir şey yapmadan yerinde tutma konusundaki yeni keşfettiğim gücümün tadını çıkararak yüksek sesle gülüyorum.

Bana saldırdığında korkunç bir yanlış hesaplama yaptığımı anlıyorum.

Yirmi Dört

H Beni döndürdü, kabaca yüzüstü masasına yatırdı ve bileklerimi arkamdan tutturdu. Sonra eğildi ve kulağıma ateşli bir şekilde şöyle dedi: "Benim geveze küçük velet. Buraya lanet araban hakkında konuşmaya gelmedin. Dün gece sana vermediğim şeye ihtiyacın var, değil mi?"

Kalçalarını kıcıma bastırıyor, böylece ereksiyonunu hissedebiliyorum.

"İstiyorsun," diye tıslıyorum, mücadele ediyorum. "Bırak beni!"

Boştaki elini saçlarımda yumruk yapıyor, başımı geriye çekiyor ve beni kabaca öpüyor, dilini ağzıma sokuyor ve dudağımı ısırıyor. Nefes nefese, kendimi geri çekiyorum, sonra ona ters ters bakıyorum.

"Ah, karıcığım," diyor nefes nefese. "Bu tavır üzerinde gerçekten çalışmamız gerekiyor."

Elbisemin eteklerini belime kadar iterek kıcıma bir tokat attı.

İrkildim ve sertleşerek nefesimi içime çektim. Avucunun vurduğu yerdeki sıcaklık tenimde çiçek açıyor, ardından bacaklarımın arasına yerleşen ve zonklamaya başlayan bir zevk dalgası geliyor.

Dudaklarımdan belli belirsiz bir inilti kaçıyor.

Callum'un kıkırdaması alçak ve karanlık. Bileklerimi hâlâ arkamda tutuyor, külotumu kalçalarımın ortasına kadar indiriyor, ellerini bacaklarımın arasına koyuyor ve beni okşuyor.

"Tatlı kız," diye fısıldıyor, sesinde bir heyecan var. "Benim pis tatlı kızım. Sen benim için yaratılmışsın."

Kıçım yanana ve dizlerimin bağı çözülene kadar beni birkaç kez daha tokatlıyor. Parmaklarını amımın içine sokup beni parmaklamaya başladığında gözlerimi kapatıyorum ve inlememek için dudağımı ısırıyorum.

"Oh, Tanrım, çok kaygan. Sikim için şimdiden hazırsın, değil mi bebeğim? Benim için bacaklarını aç."

Buraya nasıl bu kadar çabuk geldiğimize dair hiçbir fikrim yok ama karşı koymadan bacaklarımı ayırmasına izin veriyorum, ısınmış tenimde serin havayı hissediyorum ve kanım damarlarımda orman yangını gibi akıyor. Sıcak, sert et beni arkamdan dürtüyor -Callum'un sert siki, giriş arıyor.

"İste karıcığım" diye emrediyor.

Gözlerim kapalı ve yanağımı deri masa örtüsüne bastırarak fısıldıyorum, "Ölmeyi tercih ederim."

"Oh, biliyorum. Gururun çok dikenli."

Aletinın şişmiş başını ıslaklığında aşağı yukarı kaydırıyor, benimle alay ediyor ama içine girmiyor. Sonra altıma uzanıyor ve klitorisim karıncalanana kadar üzerinde daireler çiziyor ve ben inliyorum.

"İyi bir kız ol ve bunu iste."

Dayanabildiğim kadar direniyorum, nefes nefese ve açıkta yatıyorum, elini bacaklarımın arasında gezdirirken sert meme uçlarım masaüstüne sürtünüyor, ta ki daha fazla dayanamayana kadar.

Fısıldıyorum, "Lütfen."

Bu Yeterince. olmadan talep ediyor a daha fazla
Callum çiçekli bir davetle, homurdanarak içime giriyor.

Masanın üzerinden eğilerek, devasa, sert boyu içimi doldururken nefes nefese kalıyorum.

Bileklerimi serbest bırakıyor, saçlarımı çekiyor ve bir hayvan gibi hırlayarak beni becermeye başlıyor.

Masanın kenarına tutunuyorum ve kalçalarımı geriye doğru eğerek onun hamlelerini karşılıyorum.

Dişlerini sıkarak, "Efendine onun sikini sevdiğini söyle." diyor.

"Hayır."

Umduğum gibi, bu bana bir şaplak kazandırdı.

Gözlerimi sıkıca kapatıyorum ve yarın sabah ilk iş olarak saygın bir terapistten randevu almaya karar veriyorum.

Kalçalarımı iki eliyle kavrayarak, orgazm olana kadar beni acımasızca beceriyor ve ben titreyerek haykırıyorum. "Daha sert! Daha sert yap!"

Eğiliyor, boynumun arkasını kavırıyor ve vahşi bir güçle içime giriyor, hıçkırana kadar içimde dalga dalga zevk dalgaları gönderiyor.

"Evet, bebeğim," diye bağılıyor. "Benim için parçalan. Şimdi iyi bir döl sürtüğü ol ve dizlerinin üzerine çök."

Geri çekiliyor, beni masadan sürüklüyor ve önünde halının üzerinde diz çökene kadar omuzlarımdan aşağı itiyor. Sonra çenemi kavırıyor ve ereksiyonunu dudaklarımın arasından geçiriyor.

Ağzımı sıkmeye başladığında kalçalarına tutunuyorum, şeytani kara gözleri ve hınzır bir sırıtışla bana bakıyor.

Gözlerim kapanıyor. Kafamın içinde bir yere gidiyorum, sadece ikimizin ve bu kuduz ihtiyacın bir arada var olduğu sessiz, karanlık bir yere. Başka hiçbir şeyin önemli olmadığı ve kendimi kaybedebileceğim, her şeyin ne anlama gelebileceğini unutabileceğim huzurlu bir vaha.

Doruğa ulaştığında, şiddetli bir sarsıntı ve bağırısla, parmakları kafatasıma giriyor ve siki ağzımı tıkıyor.

Yutkunuyorum, yutkunuyorum, gözyaşlarım yanaklarımdan süzülüyor. Gırtlaktan gelen bir iniltiyle başını geriye düşürüyor. Göğsü hırıltılı nefesleriyle kabarıyor. Bir an

öyle kaldık, ben diz çökerken onun titreyen elleri başımın

etrafındaydı.

a yalvaran,

benim Çene

gerilmiş

açık Geniş,

hepsi benim

Duyguları çalkalanıyor.

Sonunda derin bir nefes aldı, bir hışımla verdi ve bana baktı.

Yanağımı okşayarak fısıldıyor: "Benim tatlı karım. Sen çok mükemmelsin."

Ağzımdan çekiliyor, ellerini koltuk altlarımdan geçirerek beni ayağa kaldırıyor ve bana öyle bir sarılıyor ki nefes alamıyorum.

Dizlerim lastik gibi, bu yüzden destek için ona yaslanıyorum. Tüm vücudum titriyor. Çıplak diz kapaklarım yanıyor, çenem ağrıyor ve kığımın şaplak attığı yeri acıyor.

Ve oh, Tanrım, bunu nasıl da seviyorum.

Her şeyi o kadar çok seviyorum ki, bu beni korkutuyor.

Küçük bir sıkıntı sesi çıkarıyor olmalıyım, çünkü Callum nazik bir eliyle saçlarımı okşuyor ve beni susturuyor. Sonra beni derinden öpüyor, başımı tutuyor ve dilini ağzımın içine sokuyor.

Gözlerimi açıp ona baktığımda, bana hayranlık dolu bir bakışla bakıyor.

"Tadın benim dölüm
gibi." "Nedenini hayal
bile edemiyorum."

Kıkırdıyor. "Ve bana öğle yemeği getirdin."

"Evet."

"Buna bayıldım. Teşekkür
ederim." "Bir şey değil."

Beni kucaklıyor ve titremem durana kadar sallıyor. Sonra nemli alnımı öpüyor ve mırıldanıyor, "Rujunu mahvettim, tatlım. Tuvalet şu kapının ardında."

Nazik bir itmeye beni banyoya doğru gönderiyor. Odanın içinde sallana sallana ilerliyorum, tuvalete giriyorum ve kapıyı arkamdan kapatıyorum.

Aynadaki yansımamı gördüğümde gülsem mi ağlasam mı bilemiyorum.

Rujum ağzımın her tarafına dağınık kırmızı çizgiler halinde bulaşmış, bu da beni sanki

Boya kalemleri. Saçlarım dağınık, elbisem de öyle. Yanaklarım kızarmış ve rimelim akıyor.

Tam olarak hissettiğim gibi görünüyorum: sanki hayatımın bir santimine kadar becerilmiş gibiyim.

Titrek bir kahkaha atarak lavaboya doğru yürüyorum ve yüzüme soğuk su çarpıyorum. Dağıtıcıdan aldığım kâğıt havlularla yanaklarımı kuruluyor, rimel izlerini siliyor, ardından uçuşan saçlarımı düzeltmeye çalışıyorum.

Tracy'den rujunu ödünç istemem gerektiğini düşünüyorum çünkü her zaman sürdüğüm rujla aynı tonda ve ikimizin birbirine ne kadar benzediğini fark ediyorum.

Aynı saç, aynı boy, aynı ruj, aynı ten rengi.
Benimki gibi bir vücudu bile var.

O kadar benziyoruz ki, kardeş bile olabiliriz.

Ani bir kıskançlık acısı kalbime keskin pençeler batırıyor.

Callum sekreterini mi beceriyor?

Bu düşünceyi bir kenara itiyorum, ama fazla düşündüğüm konusunda kendimi rahatlatmaya çalışmama rağmen hemen geri geliyor.

Belki de bir tipi vardır. Kum saati figürlü ve moda zevki şüpheli kısa esmerler. Giydiği ve çok şirin olduğunu düşündüğüm o turuncu tulum kesinlikle arkadaşlarımdan herhangi birinin içinde görebileceğim bir şey değil. CEO'nun ofisinden çok bir kadın ıslah evi için daha uygun.

Belki Callum, Tracy'nin ilginç stil anlayışından daha fazlasını takdir ediyordur. Belki de Excel tablosundaki verimliliği onun tek değerli özelliği değildir.

Belki de onun kendisinden korkması ve ona saygı duyması hoşuna gidiyordur.

Belki de bana yaptığı gibi itaatsizliği için onu cezalandırmaktan hoşlanıyordur.

Belki de tatlı sürtüğünü çağırıp diz çöktürdüğü tek kişi ben değilimdir.

Midem bulanarak aynadaki yansımama bakıyorum.

Keskin bir vuruş beni sıçratıyor. Kapıdan Callum, "İçeride iyi misin?" diye soruyor.

"Evet. Hemen geliyorum."

Kalbim küt küt atarken kâğıt havluları çöp kutusuna atıyorum ve kendimi sakinleştirmek için derin bir nefes alıyorum. Sonra kırılğan bir gülümseme takınıyorum ve kapıyı açıyorum.

Bana dikkatle bakıyor. Örümcek hisleri belli ki havada bir huzursuzluk kokusu yakalamış.

Bakışlarından kaçarak, "İşe gitmeliyim" diyorum. Yanından geçmeye çalışıyorum ama üst kolumdan tutup beni göğsüne doğru çekiyor.

"Karıcığım."

Bu kelime bir uyarı.

Benden bir açıklama beklediğini biliyorum ama kendimi çok tedirgin ve savunmasız hissediyorum. Çok ham. Aramızda ne olup bittiğinden emin değilim, sadece duygularım karmakarışık.

Kıskançlık benim için bir şey değil. Hiç olmadı. Kocamla birbirimize yabancı olduğumuzu düşünürsek neden şimdi olsun ki?

Cinsel organlarımız dışında, ki onlar da hızla en iyi arkadaşlar haline geliyor.

Hâlâ gözlerini kaçırarak sessizce, "Dükkâna gitmem gerek." diyorum.

"Bu elbisenin içinde mi? Hiç sanmıyorum."

"İş için kendi kıyafetlerimi seçeceğim, teşekkürler."

"Sorun nedir?"

"Bir şey yok."

"Saçmalık. Bana baksana."

Ona temkinli, yan gözle bir bakış gönderiyorum. "Sorun ne, Emery?"

"Adımı böyle söylemenden hoşlanmıyorum." "Ne gibi?"

"Sanki bir silahmış gibi."

Tam bir şey fırlatacaktı ki, masa telefonunun dahili hoparlöründen bir çatırtı geldi ve Tracy'nin sesi araya girdi.

"Bay McCord, Cole sizi görmek istiyor." Callum "Siktir" diye mırıldandı.

Dani ve Ryan'da akşam yemeği yediğim geceyi hatırlıyorum, Dani bana Callum'un ailesinin internette bulduğu resmini göstermişti. Adının Cole olduğunu söylediği çatık kaşlı, yakışıklı ortanca kardeşi hatırlıyorum.

Sanırım aileyle Callum'un beklediğinden daha erken tanışacağım. Ya da yüzünü aniden karartan fırtına bulutlarına bakılırsa, istediğinden.

"Bu benim kardeşim. Seni tanıştırayım."

"Sonra da planladığın gibi pencereden atlayacak mısın?"

"Hayır," diye tersliyor. "Ve önümüzdeki beş dakika boyunca bana saygısızlık etmemeye çalış."

Bariz rahatsızlığına gülümsüyorum. "Tamam. Ama bu sana pahalıya patlayacak."

Bana Şeytan'ın gurur duyacağı şeytani bir bakış atıyor, sonra masaya doğru yürüyor ve parmağını telefondaki bir düğmeye basıyor. "İçeri gönderin."

Sonra telaşla masasının arkasında volta atmaya başladı.

Kapı açılır. İçeriden siyah pantolon ve manşetleri kıvrılmış soluk mavi bir gömlek giymiş Callum'un biraz daha genç bir versiyonu girer. Kardeşi kadar yakışıklı ama enerjisi daha da karanlık, tabii bu mümkünse. O durur kısa

a az ayaklar içeride ve Kapı, görünüyor
Callum'a, görünüyor at Ben, sonra
görünüyor geri at Callum ve

"Ne oluyor lan?" diye sorar.

Eğer yanan bir dinamit çubuğunun bacakları ve tavrı olsaydı, bu adam olurdu.

Callum ellerini kalçalarına koyar ve kardeşine ters ters bakar. "Sana da günaydın."

"Kes saçmalamayı, Callum. Sen *evli* misin? Ne zaman oldu *bu*? Ve ben neden duymadım?"

Callum tersler, "Sana söylemek zorunda değilim, işte bu yüzden.

Hem sen nasıl öğrendin?"

"Çünkü az önce sizi görmeye geldiğimde sekreteriniz *karınızla* birlikte olduğunuzu söyledi. Öz kardeşinin bu kadar önemli bir şeyi öğrenmesi için nasıl bir yol bu?"

Callum alay eder. "Evliliğin ne kadar önemli olduğunu düşündüğünü ikimiz de biliyoruz Colton. Bir kez daha, saçmalamayı kes."

Vay be. Sanırım McCord ailesi çok ihtiyaç duyduğu aile terapisi seanslarını atlamış.

Elimin ısırılıp koparılmasına hazırlıklı olarak öne doğru yürüyorum ve elimi Cole'a uzatıyorum.

"Merhaba. Bu biraz garip olacak ama kardeşiniz tanışma gibi basit insan geleneklerini anlamıyor, bu yüzden ben üstleneceğim. Ben Emery."

Bir an şaşırmış gibi görünüyor ama hemen toparlanıyor. "Merhaba," diyor huysuzca. Elimini kemik kırarcasına sıkıyor. Sonra elimi bırakıp Callum'u işaret ediyor ve "Bu adamın vahşi bir hayvan olduğunu biliyorsun, değil mi? Sen gerçek bir hayvanla evlendin."

Callum havlıyor, "Cole!"

Cole umursamaz bir tavırla, "Kapa çeneni. Sen kuduz bir gorilsin ve bunu herkes biliyor."

Kendime engel olamıyorum. Gülmeye başladım.

McCord kardeşler sanki aklımı kaçırmışım gibi bana bakıyorlar.

"Üzgünüm çocuklar ama sabah oldu. Gülmezsem ağlayacağım. Cole, seninle tanıştığım memnun oldum. Ve evet, kardeşinin bir primat olduğunun farkındayım, ancak onu bir gorille kıyaslamak aslında gorillere hakarettir. Ben onu daha çok bir babun olarak düşünmek istiyorum."

"Teşekkür ederim hayatım," diyor Callum sert bir şekilde. "Bu ilk hakaret doksan saniye bile sürmedi."

Kardeşinin bana sevgilim dediğini duyunca Cole'un gözleri doluyor.

Kafası tamamen karışmış bir halde başını sallıyor.

"Belli ki ikinizin konuşacak çok şeyi var, o yüzden sizi rahat bırakayım. Cole, benim için bir zevkti. Callum..." Gülümseyerek ona yukarıdan aşağıya bakıyorum. "Umarım sandviçini beğenirsin. Özellikle senin için yaptım."

Ona doğru yürüyorum, parmak uçlarımda yükseliyorum ve onu yanağından öpüyorum.

Bana açık bir şüpheyile bakıyor.

Gözlerinin içine bakarak mırıldanıyorum, "*Harika* bir gün."

Ofisinden çıkarken iki çift gözün üzerimde olduğunu hissediyorum. Tracy'ye el sallayarak veda ediyorum, benimkine çok benzeyen gülümsemesini gördüğümde boğazımdaki sıkıntıyı bastırmak için yutkunuyorum.

On dakika sonra, Arlo ile arabaya geri döndüğümde ve mağazaya doğru yola çıktığımızda, yarasa telefon çalıyor. Çantamdan çıkarıp parlak ve neşeli bir "Alo?" ile cevap veriyorum.

Callum'un öfkeli sesi arabayı dolduruyor. "Eminim çok komik olduğunu düşünüyorsunuzdur."

"Ne demek istiyorsun?" diyorum masumca.

"Bu sana pahalıya patlayacak, karıcığım."

"Dürüst olmak gerekirse, neden bahsettiğin hakkında hiçbir fikrim yok." "Hayır mı? Bu yüzden sen Yapma.

Hatırla ne ve 'özel'

Benim için yaptığın sandviçin içinde ne var?" "Bir düşüneyim. Salam mıydı?"

Onun gürleyen sessizliği içinde gülmeye başlıyorum.

"Oh, bekle! Şimdi hatırladım. Bütün geceyi senin yatağına zincirlenmiş olarak geçirdikten sonra, ofisine gelmeden önce arkadaşım Dani'ye uğradım. Çok tatlı bir kızı var. Adı Mia. İki yaşında. Aslında tuvalet eğitimine yeni başladı ama ne yazık ki hâlâ bezli."

"Bana bebek boku sandviçi yaptın!" diye çıkıştı.

"Sevgiyle, sevgilim. Hem *de* *çok* sevgiyle." Memnuniyetle iç çektim. "Ve bir daha beni mobilyaya kelepçelemeyi düşündüğünde, öfkeli bir eşin tehlikeli bir şey olduğunu unutma. Dikkatli ol."

Aramayı kesiyorum, sonra camı açıyorum ve yarasa telefonu rüzgâra doğru fırlatıyorum.

Yirmi beş

T Sabahın geri kalanı olaysız geçti.

Murph dükkanda programa göre çalışıyor. Birkaç saatimizi boş bir kartondan fidanlık yaparak geçirdik. Geceleyin ofis masamın altına altı yavru bırakan sokak kedilerinden biri için kutu, ardından anne ve bebekleri rahat yeni evlerine transfer ediyorum. CDTFA'daki vergi memuruna ödenmemiş bakiyemle ilgili bir mesaj daha bırakıyorum. Sonra avukatım dava hakkında konuşmak için arıyor ve haberleri için oturmam gerektiğini, çünkü başka bir şey olduğunu söylüyor.

Midem bulandı. "Olamaz. Ne oldu?" Kıkırdayarak,

"İmkânsız." dedi.

"Sakın bana karşı başka bir dava açtığını söyleme?" "Hayır. Düşürdü."

Onu doğru duymadığımdan eminim. "Ne demek bıraktı?"

"Hukuk ekibi davanın düşmesi için talepte bulundu. Yargıcın bu hafta onaylamasını bekliyorum."

"Kafam karıştı. Davayı neden düşürsünler ki?"

Sesini bir gurur duygusu ısıtıyor. "Muhtemelen ilk başvuruya verdiğimiz cevap o kadar iyiydi ki, karşı tarafın avukatı davanın takip edilmeye değer olmadığına karar verdi."

"Vay canına. Çok şaşırdım. Bu gerçekten iyi bir haber. Ama ya fikrini değiştirirse?"

"Davayı önyargılı olarak açtılar. Yani yargıç bunu onayladığında, aynı şey için sana karşı başka bir dava açamazlar."

İnanamayarak başımı sallıyorum. "İnanılmaz." "Bazen iyi adamlar kazanır, evlat. Sana haber veririm. karar kesinleştğinde. Çok uzun sürmez." "Çok teşekkür ederim!"

"Her zaman."

Telefonu kapattık. Tezgâhın arkasında durup elimdeki alıcıya bakıyorum, hâlâ avukatın bana söylediklerini sindirmeye çalışıyorum ama dışarıdaki kaldırıma yanaşan açık kasa kamyon dikkatimi dağıtıyor.

Uzun kasasına mavi bir Volkswagen Jetta bağlanmıştı.

Elinde bir pano taşıyan açık kasa kamyonun şoförü taksiden atlar. Kapıdan içeri giriyor, selamlamak için beyzbol şapkasının kenarına dokunuyor ve "Emery Eastwood'u mu arıyorsunuz?" diyor.

"Benim."

"Arabanız burada."

Vay, vay. Callum hızlı çalışıyor. Muhtemelen akşam yemeğinde ona ne yapacağım konusunda endişeleniyordur.

"Nereye boşaltmamı istersin?" "Tam olduğun yer harika."

Kimliğimi soruyor ve bana bir teslimat formu imzalattıyor, sonra tekrar dışarı çıkıyor. Kamyonun arkasından indirmeyi bitirdiğinde içeri giriyor ve anahtarları bana uzatıyor.

"Oh, bu da yanında geldi. Bay McCord bunu size bizzat teslim etmemi söyledi."

Sırıtarak, pencereden attığımın aynısı olan başka bir yarasa telefonu uzatıyor.

İsteksizce alıyorum, almazsam bir başkasının başka bir yerde ortaya çıkacağını, muhtemelen drone ile teslim edileceğini biliyorum.

Telefona "Callum'u ara" dediğim sırada şoför kenara çekiliyor.

Hiçbir şey olmuyor. Ekran karanlık kalıyor.

Nedenini anladığımda iç çekip başımı sallıyorum. "Babamı ara."

Olacağını bildiğim gibi, ekranda *Babamı Arıyorum* yazısı beliriyor.

Sadece bir zil çaldıktan sonra cevap veriyor, sesi alaycı.

"Sevgili karıcığım. Ne güzel bir sürpriz. Bu gece misafir odasının kapısını tekmelediğimde bağırmaya başlayana kadar senden haber alacağımı düşünmemiştim."

"Demek hangi yatak odasının benim olduğunu biliyorsun. Ama ismin konusunda pek şansın yok."

"Ne demek bu?"

"Yani bir milyar yıl geçse bile sana asla baba demeyeceğim."

"Neden?"

"Sen benim babam değilsin."

"Gerçek anlamda değil."

"Ne anlama geldiği umurumda değil. Kimseyi yargılamıyorum ama bu benim tarzım değil."

Kıkırdıyor. "Biliyorum. Sadece seni ne kadar kızdırdığını seviyorum."

"Bu yüzden nefes almaya devam ediyor olmalısın." diyorum ekşiyerek.

Buna alınmadı. Sadece "Beni aşağılamak için mi aradın yoksa başka bir şey mi vardı?" diyor.

"Aslında başka bir şey var. Araba için teşekkür etmek için aradım. İkinci el bir Volkswagen almak için hayatınızdan birkaç yıl çalmış olmalısınız."

"Henüz teşekkür etme. Fikrimi değiştirebilir ve gecenin bir yarısı çektirebilirim. Çok çirkin."

"Güvenilirdir."

"Aston Martin de öyle."

"Hayır, o gösterişli. Onlardan birine sahipseniz, tavanında 'Bana Bakın!' diye bağırان bir tabelayla dolaşabilirsiniz."

"Bunu Beverly Hills'te gezintiye çıkmak için iki milyon dolarlık kiraz kırmızısı bir Ferrari seçen kadın söylüyor."

"O Dani'nin seçimiydi."

"En azından birinizin aklı var. Saat kaçta evde olacaksın?"

Son cümlede sesinin tonundaki ince değişiklik beni duraksatıyor. "Neden? Kapıdan girer girmez beni merdiven tırabzanlarına bağlamayı mı planlıyorsun?"

"Hayır. Birlikte yemek yiyebiliriz diye düşünmüştüm." "Öğle yemeğin seni doyurmadı mı?"

"Bu akıllı ses tonuna dikkat et, karıcığım."

Gülümseyerek küstahça, "Lütfen. Zeki ses tonuma bayılıyorsun."

Kısa bir duraksamadan sonra boğuk bir sesle, "Evet." diyor.

Kalbim küt küt atıyor. Tenimi bir sıcaklık kaplıyor. Birden dilim tutuldu ve nefesim kesildi, ne diyeceğimi bilemiyorum. "Trafik kötü değilse, altıya kadar orada olurum."

"Güzel. O zaman görüşürüz."

Bağlantıyı kesiyor ve beni kızarmış ve tedirgin bir halde bırakıyor.

Öğleden sonra bir bulanıklık içinde geçiyor. Kendimi rafları düzenlemek ve ortalığı toplamakla meşgul ediyorum ama düşüncelerim beklenti ve endişenin kaotik bir karışımı. Arada bir bakışlarım dışarıda park halinde duran Jetta'ya takıldığında kalbim hızla çarpıyor.

Gün sona erdiğinde, Murph'ü dükkânı kilitlemesi için bırakıyorum ve arabaya doğru yola çıkıyorum. Sinirlerimi yatıştırmaya çalışarak motoru çalıştırmadan önce derin bir nefes alıyorum. Kendime bunun sadece bir akşam yemeği olduğunu söylüyorum ama Callum'la baş başa sakin bir akşam geçirme düşüncesi hem heyecan verici hem de korkutucu.

Ona hazırladığım öğle yemeği için beni cezalandırmayacağına güvenemeyeceğimi biliyorum.

Eğer denerse karşı koyma konusunda kendime güvenemeyeceğimi de biliyorum.

Saat altıdan birkaç dakika önce garaja giriyorum ve Callum'u mutfakta buluyorum. Ocağın başında duruyor, kot pantolon ve düğmeli bir gömlek giymiş, kollarını kaslı kollarına kadar sıvamış.

Onu görmek bir şekilde hem rahatlatıcı hem de rahatsız edici. Birlikte samimi bir akşam geçirme düşüncesi kalbimi çarptırıyor.

"Burada neler oluyor böyle?" El çantamı büyük beyaz mermer adaya bırakıp yaklaşıyorum.

Dönüyor ve omzunun üzerinden bana gülümsüyor. "Sana yemek pişiriyorum."

Bu sürprizden duyduğum memnuniyeti gizlemek için sertçe, "Ah-ah. Zehir kontrol merkezini hızlı aramaya alayım mı?"

Kıkırdayarak ocağa geri döndü. "Bu evlilikteki herkes senin kadar rafine bir intikam duygusuna sahip değil."

Ne pişirdiğine bir göz atıyorum, sonra altın rengi tavuk pirzolalarının yanında tavada kaynayan zengin krema ve mantar sosuna inanamayarak bakıyorum.

"Tavuk marsala mı yapıyorsun? Tavuk marsala'ya *bayıllırım*. Muhtemelen en sevdiğim..."

Ona baktığımda bana gülümsüyor, gözlerine kadar ulaşan içten, sıcak bir gülümseme.

"Yemek. Tabii ki biliyorsun," diyorum, sesim biraz çatallaşarak.

"Bu seni rahatsız ediyor mu?" diye soruyor usulca, bakışları yoğun. "Evet. Benim hakkımda bu kadar çok şey biliyor olman garip."

İç çekerek ekliyorum, "Ama aynı zamanda, garip bir şekilde, hayır. Ama bebekken kafamın üzerine çok düşmüş olabilirim. Babam çok koordinasyonsuz biriydi. Her zaman mobilyalara çarpar ve kendi ayaklarına takılırdı."

Mırıldanıyor, "Keşke onunla tanışabilseydim. Annenle de. Senin gibi bir kızı yetiştirmek için inanılmaz olmalılar."

Gözlerimiz kilitleniyor. Midem sinirden çalkalanıyor ve kızarıyorum. "Teşekkür ederim."

Ağzıma bakıyor, bakışları yoğun. "Rica ederim," diyor, sesi kısık ve boğuk.

Callum sobaya dönene kadar o an uzayıp gidiyor. Kendimi toparlamak için bir an duruyorum, sonra "Demek yemek yapıyorsun. Sanırım Sophie'ye senin yumurta bile haşlayamadığını söylediğimde yanılmışım."

Kıkırdıyor, belli ki eğleniyor. "İnsanların beni yanlış değerlendirmesine alışkınım. Neden sen şarabı doldurmuyorsun, ben de seninle yemek odasında buluşayım? Masa çoktan hazır."

Tezgâhın üzerinde, ocağın yanında duran açık Pinot şişesini işaret ediyor.

Yanlış değerlendirildiğime dair yorumundan dolayı kendimi suçlu hissederek sessizce başımı sallıyorum ve şarap şişesini yemek odasına götürüyorum. İki kişilik masanın ortasında yanan konik mumlar ve taze kesme çiçeklerden oluşan bir aranjman var.

Durup manzarayı takdir etmek için bir an duruyorum.

Bu kadar zahmete girmiş olması inkar edilemeyecek kadar romantik.

Düşünceli de.

Özellikle de beni yatağına zincirleyip bir gece boyunca gözünü bile kırpmadan orada bırakan bir adam için.

Ben kristal kadehlere şarap doldururken elinde iki tabakla içeri girdi. Tabakları yere bırakıyor ve karşılıklı oturuyoruz. Sonra kadeh kaldırmak için kadehini kaldırdı.

"Karıma, bebek bokunu çeşni olarak kullanan tanıdığım tek kadına."

Ben de kendi kadehimi kaldırıp gülümsüyorum. "Bunu bir düğün hediyesi olarak düşün. Şerefe."

İçerken bakışlarımız kadehlerimizin kenarlarında buluşuyor, ama bir an sonra gözlerimi kaçırmak zorunda kalıyorum çünkü göz teması çok yoğun.

Yemek çok lezzetli. Şaşırdım ama şaşırmamalıydım. Callum'un bir sihirbazdan daha fazla sürprizi var gibi görünüyor. Bir süre havadan sudan konuşuyoruz,

Tracy hakkındaki şüphelerimi hatırlayana ve ruh halim bozulana kadar günümüz hakkında sohbet ediyoruz.

"Ne?" diye soruyor aniden.

Tabağımdan başımı kaldırdım. "Pardon?"

"Yüzün düştü. Neyin var?"

Kaşlarımı çatarak, "Bunu yapman çok tuhaf" diyorum.

"Konuyu değiştirme. Sorun ne Emery?"

Çatalımı yavaşça yere bıraktım ve "Sekreteriniz Tracy'yi düşünüyordum" dedim.

"Ne olmuş ona?"

"Ne zamandır senin için çalışıyor?"

"Yaklaşık dört yıldır."

Dört yıl. Bu uzun bir süre. Onu itaatkâr bir döl sürtüğü olarak eğitmek için kesinlikle yeterince uzun bir süre.

Yüzümü inceleyen Callum, "Sevgili karıcığım. Sen Kışkandın mı?"

"Hayır."

Bir kahkaha attı. "Yalan söylediğini anlayabildiğimi unutmuş gibisin."

"Bu garip, değil mi? Beni çok az tanıdığını düşünürsek."

Sesi düşüyor ve gözleri yanmaya başlıyor. "Senin hakkında her şeyi biliyorum."

"Hmm. Dedektif arkadaşın."

Masanın üzerinden birbirimize bakıyoruz, gerginlik çatlıyor, ta ki o "Sana başka kimseyle yatmadığımı söyledim. Gerçek bu."

"Bu bir muğlaklık gibi geliyor."

"Nasıl yani?"

"*Şu anda* başka kimseyle yatmadığınızı söyledin. Peki ya geçmişte? Aletin kazara kendini onun içinde mi buldu?"

Dudaklarını yalıyor ve bana sırtlıyor. "Hayır. Ama keşke evet diyebilseydim, sadece tepkinin ne olacağını görmek için."

"Güveniniz için sırtınızı sıvazlamaya başlamayın milyarder. Sırf yanımda durduğun için neredeyse müşterilerimden birinin kafasını koparıyordun."

Hiç utanmadan itiraf etti, "Yaptım. Ve aynı şey çok yakın durduğun diğer erkeklere de olacak. Bu yüzden Los Angeles'ın erkek nüfusuna bir iyilik yapın ve gülümsemelerinizi kocanıza saklayın, yoksa kendinizi başka birinin kanıyla dolu bir havuzun içinde bulabilirsiniz."

Şaşkınlıkla ona baktığımda kıkırdıyor ve tavuğundan bir ısırik daha alıyor.

Şarabı büyük bir yudumla yutuyorum, sonra bardağı gereğinden fazla bir güçle masaya bırakıyorum. "Kısa bir an için, gecenin tadını çıkaran normal bir çiftmişiz gibi hissettim."

"Normal abartılıyor. Ve eğer bundan şüphe etmeye başlarsan, Ferrari ile bir tur daha at."

"Şu yemeği huzur içinde yememe izin verin lütfen. Kan şekerim tehlikeli bir şekilde düşüyor. Bayılabilirim ve seni öldürdüğümü unutabilirim."

Ona olan kızgınlığımı, hiç şansı olmayan zavallı tavuk marsala'dan çıkarıyorum. Bu sırada kocam beni izliyor, yüz ifadesi eğleniyor.

"Callum?"

"Evet, karıcığım?"

"Bana bakmayı kes."

"Asla."

"Dene."

"Denesem bile yapamam. Bu benim en sevdiğim şey." Ses tonundaki bir şey beni endişelendiriyor.

Eğlenceli bakışı ilkel bir açlığa dönüştü, gözlerindeki o yırtıcı parıltı rastgele anlarda ortaya çıkıyor ve beni her zaman hazırlıksız yakalıyor.

Nefesim kesiliyor. Kalbim çarpmaya başlıyor. Sinir uçlarımda bir elektrik yükü titriyor. Bir andan diğerine, ona kızgın olmaktan

Tıpkı arkasına çömelmiş, saldırmaya hazır bir kedi olduğunu fark eden bir fare gibi.

Şaşkın bakışlarımı tutarak usulca, "Tatlı küçük kuzum. Sana beş saniyelik bir avans vereceğim."

"Hayır."

"Beş saniye."

Sertçe, "Sakın şu sayma işine başlama." diyorum. "Dört."

"Şaka yapmıyorum. Kaçmayacağım. Seni çatalımla bıçaklayacağım." "Üç."

Sesim sinirden nefes nefese çıkıyordu. "Callum, kes şunu."

Gülümsemesi bütün iblisleri cehennemin derinliklerinden dehşet içinde çılgılık atmaya sevk edebilirdi.

"İki."

Ağzım kuruyor, nabzım şaşıyor ve kollarımdaki tüyler diken diken oluyor.

"*Bir.*"

Hava ateşe dönüşüyor. Bir anlığına ikimiz de hareket etmedik.

Sonra Arlo odaya g i r i y o r ve ben neredeyse kalp krizinden ölüyorum.

"Affedersiniz Bay McCord, ama burada sizi görmek isteyen biri var."

"Gönder onları," diyor Callum, hâlâ aç gözlerle bana bakarak.

"Gönderirdim ama korkarım o ısrar etti."

Callum kaşlarını çatarak ona doğru döndüğünde, Arlo, "O senin baban," diyor. Bana doğru bir bakış attı. "Yeni karınla tanışmak istiyor."

Callum gözlerini kapatarak, "Siktir." diye mırıldandı.

"Dikkat dağıtmak için yangın alarımını çalıştırayım mı?"

Callum başını sallar. "Hayır. Şu işi bitirelim." Bana ölümcül bir bakış gönderdi. "Ve bırak konuşmayı ben yapayım, anlaşıldı mı?"

Callum'un babasıyla sorununun ne olduğunu merak ederek,
"Sen nasıl istersen milyarder," diye cevap veriyorum.
Her ne ise, sanırım öğrenmek üzereyim.

Yirmi Altı

T Callum beni elimden tutarak ana salonun dışındaki sessiz bir salona götürüyor, yanmayan bir şöminenin yanındaki oturma alanını işaret ediyor ve oturmamı emrediyor. Isırırım.

Görgü kuralları hakkında akıllıca bir söz söyleyip odadan sert adımlarla çıkışını izledikten sonra dakikalar ilerledikçe artan bir endişeyle bekliyorum.

Zihnim sorularla dolup taşıyor. Cole'un beni öğrendiğinde vereceği tepkiyi düşünüyorum ve babasının da aynı tepkiyi verip vermeyeceğini merak ediyorum.

Ya da daha kötüsü.

Bu neden bu kadar önemli ki? Yapması gereken tam olarak bu değil miydi? Bir eş bulmak?

Sonunda, yüz ifadesi karanlık ve omuzları gergin Callum babasıyla birlikte geri döner.

Resimlerindekiyle aynı görünüyor. Aklıma gelen kelime önemli.

Kruvaze ince çizgili bir takım giymiş. Saati o kadar büyük ve altın rengi ki, gerdanlık olarak da kullanılabilir. Koyu renk saçları şakaklarında ağarıyor. Gözleri keskin, duruşu muhteşem ve oğluyla olan ilişkim hakkında beni solgun ve utanç dolu bırakacak, haftalarca hırpalanmış egomu besleyecek bir sorgulamaya girişmesini bekliyorum.

Callum'un bana ne kadar fanatik bir şekilde kin tuttuğunu söylediğini hatırlayarak, kanepeye büzülüp kaybolmak istiyorum.

Bu yüzden ellerini uzatmış, sıcak bir gülümsemeyle bana doğru adım attığında çok şaşırdım.

"Merhaba. Ben Konrad. Ben Konrad, Callum'un babasıyım."

Dengemi kaybetmiş gibi hissederek ayağa kalktım ve uzattığı elini tuttum. "Merhaba," diyorum utangaç bir ifadeyle, arka planda bir gardiyan gibi bize bakan Callum'a bakarak. "Ben Emery. Sizinle tanıştığıma memnun oldum."

Elimi iki elinin arasına alarak coşkuyla, "Canım, o zevk bana ait. Açıkçası bugünün geleceğini hiç düşünmemiştim. Cole bu öğleden sonra haberi vermek için beni aradığında çok sevindim. Seninle tanıştığım için çok ama çok mutluyum. Ailemize hoş geldin."

Tamam, bu garip. Bu adam hiç de Callum'un anlattığı gibi görünmüyor. Ben Cengiz Han'ı bekliyordum, Bay Rogers'ı değil.

"Teşekkür ederim. Çok nazıksınız."

"Senin hakkında hiçbir şey duymadığımı söylediğim için üzgünüm, çünkü oğlum ailesiyle özel hayatını tartışmaktansa tırnaklarını kerpetenle söktürmeyi tercih eder."

Gözle görülür şekilde tedirgin olan Callum, "Baba" diye uyarır.

Konrad onu bir sineği uzaklaştırır gibi savuşturur. "Oturalım, olur mu canım?"

Hâlâ elimi tutarak beni kanepede yanına çekiyor, sonra tepeden tırnağa süzüyor. İç geçirdi.

"Çok güzel. Yine de esmer olmana şaşırdığımı itiraf etmeliyim. Her zaman sarışınları tercih etmiştir. Ne kadar ahmaksa, o kadar iyidir. Bir keresinde akşam yemeği için eve öyle havai bir genç kadın getirmişti ki, annesi ve ben onun helyum dolu bir balon gibi tavana yükselip orada sallanmasını beklemiştik."

Buna nasıl cevap vereceğimi bilemediğimden, "Teşekkür ederim." diyorum.

Callum sanki kafası patlayacakmış gibi bakıyor. "Bu on beş yıl önceydi. Üniversitedeydim."

"Evet, en son eve bir kız getirdiğinde."

Ses tonundan asit damlayan Callum, "Nedenini hayal bile edemiyorum," diye mırıldandı.

Arlo içeri girer ve yaşlı McCord'a küçük, saygılı bir selam verir. "Bir şeyler içmek isteyen var mı?"

Callum, "Hayır, karım ve ben de tam yatmak üzereydik," diye tersler.

Konrad ona sanki aklını kaçırmış gibi bakar. "Yatmak mı? Saat yedi bile değil. Saçmalama." Onu başından savarak bana döndü ve gülümsedi. "Böyle habersiz geldiğim için özür dilerim ama Callum'a geldiğimi söylersem tüm ışıkları kapatıp evde yokmuş gibi davranacağını biliyordum."

"*Baba*," diye tekrar uyarıyor Callum, şakağındaki bir damar patlıyor.

Babası onu görmezden gelir. "Ben bir Grey Goose martini alayım, Arlo. Teşekkür ederim. Sen ne alırsın Emery?"

"Kulağa harika geliyor, teşekkürler."

"O zaman iki Goose martini." Bastırılmış öfkenin poster çocuğu gibi duran Callum'a bir bakış atıyor ve ekliyor, "Ve belki oğlum için bir lavman."

Sanırım bu adamı seviyorum.

Ondan tamamen etkilenerek, "Bu kadar misafirperver olduğunuz için gerçekten minnettarım. Ne bekleyeceğimden emin değildim."

Konrad kıkırdıyor. "Eminim oğlum sana benim hakkımda korkunç anekdotlar anlatmıştır, ama seni temin ederim canım, ben zararsızım."

"Bir çingiraklı yılan kadar."

Callum'un ses tonundaki zehir beni şok etti ama Konrad sanki duymamış gibi davranıyor. "Söyle bakalım Emery."

Siz ikiniz nasıl tanıştınız?"

Ben daha dudaklarımı ayıramadan Callum araya giriyor: "Onun kitap dükkanında."

Konrad ilgilenmiş görünüyor. "Bir kitapçada mı çalışıyorsun?" "Sahibi benim."

"Bir girişimci! Ne harika!" diye haykırıyor, sanki az önce ona kansere çare bulduğumu söylemişim gibi.

Onun bu coşkusu beni utandırıyor. "Şey, ben başlatmadım. Ailem başlattı, seksenli yıllarda. Babam öldüğünden beri ben işletiyorum."

Konrad bu haber karşısında daha da heyecanlandı. Callum'a bakar. "Aile şirketini o yönetiyor," diyor sesi dehşete düşmüş gibi çıkarak. "Tıpkı senin gibi!"

Callum'un azı dişlerinin henüz toz haline gelmemiş olması bir mucize.

Konrad bana dönüyor. "Babanın öldüğünü duyduğuma üzuldüm. Umarım annen hâlâ bizimledir?"

"Hayır. Yirmi yıl önce öldü."

"Olamaz. Kardeşin var mı?" "Ben tek çocuğum."

Sıkıntıyla Callum'a suçlayıcı bir ifadeyle bakar. "Ve onu hemen kardeşlerinle tanıştırmadın mı?"

Callum'un tek yanıtı sessizlik olunca Konrad sertçe, "Bu zavallı kızın bir ailesi yok evlat. O bir yetim. Onu kendine saklaman vicdansızlık."

Normalde birinin bana Küçük Yetim Annie'ymişim gibi davranmasına gücenirdim ama tüm bu alışveriş Callum'un tüylerini o kadar diken diken ediyor ki bunu yapamıyorum. Onun yerine gülüyorum.

"Merak etmeyin Bay McCord. Ben iyiyim. Ama bunun için teşekkür ederim. Ve ailenin geri kalanıyla tanışmak için sabırsızlanıyorum."

"Lütfen bana Konrad deyin," diyor içtenlikle.

Birbirimize gülümsediğimizde Callum, "Hayatta olduğum süre boyunca kimsenin sana ilk adınla hitap etmesini istemedin" diye tersliyor.

"Daha önce hiç gelinim olmamıştı," diye yumuşak bir şekilde cevap veriyor. Tekrar bana dönerek, "Bütün oğullarım bekâr, ne yazık ki. Bir kere söylediysem milyon kere söylemişimdir, iyi bir kadının desteği olmadan bir erkek hiçbir şeydir. Adil seks olmasaydı hala ormanda mızraklarla avlanıyor olurduk. Bizler temelde evcilleştirilmesi gereken vahşi hayvanlarız."

Erkeklik hakkında ilginç fikirleri var ama şimdi bunları tartışmanın zamanı değil.

Arlo içkilerimizi ve Callum için istemediği ama belli ki ihtiyacı olan bir viskiyi getirmişti. İçkileri dağıtıp gittikten sonra Konrad kadehini bana kaldırıyor.

"Sevgili yeni gelinime. Oğlumla evlendiğin için teşekkür ederim. Ve iyi şanslar." Kıkırdadı, sonra martinisinden büyük bir yudum aldı.

Beklediğim gibi bir düğün kadehi değil, ama yine de bu milyarderlerin şimdiye kadar gördüklerim bana hepsinin biraz kaçık olduğunu düşündürüyor.

Callum'un sabrı nihayet tükenip "Bu gecelik bu kadar yeter" demeden önce yirmi dakika kadar daha sohbet edip birbirimizi tanımaya çalışıyoruz.

Konrad bir cümlemin ortasında Callum'a bakıyor, sonra tekrar bana.

"Korkarım saat gece yarısını vurdu, canım. Benim için balkabağına dönüşme vakti. Ama Callum'u yakın bir zamanda bizimle yemeğe gelmesi için ikna edeceğine söz ver. Karım da en az benim kadar seninle tanışmaya hevesli ama ne yazık ki bu hafta Martha's Vineyard'daki kız kardeşini ziyaret ediyor."

Ona gülümsüyorum. "Onu ikna edeceğime söz veremem ama kesinlikle orada olacağım."

"Bensiz hiçbir yere gitmiyorsun!" Callum havlar.

Konrad eğlenerek başını sallar. "Gördün mü? Vahşi hayvanlar."

Ellerimi tekrar sıkıyor, gözlerimin içine bakarken bir süre tutuyor, sonra beni bırakıyor ve arkasını dönüyor.

Callum'a alçak sesle, "Gitmeden önce konuşmak istiyorum," diyor ve odadan çıkıyor.

Kalkık kaşlarla Callum'a bakıyorum. "Yukarı çık ve yatmaya hazırlan" diye homurdanıyor.

Topuklarının üzerinde dönüyor ve dışarı çıkıyor. Adam hiç akıllanmıyor.

Martinimin posasını yutuyorum, bardağı sehpanın üzerine koyuyorum, sonra parmak uçlarımla Callum ve babasının peşinden gidiyorum, kapı aralığında durup kulak kabartıyorum.

Ön girişten gelen belli belirsiz sesleri duyunca ayakkabılarımı çıkarıp koridorda yalınayak yürüyorum, yaklaştığımda köşeye saklanıyorum. Daha yakına eğilerek dinliyorum.

"O biliyor mu?"

"Hayır."

İlk ses Konrad'ındı, ikincisi Callum'un. Ne olduğunu merak ediyorum, bilmiyorum ama hâlâ konuşuyorlar.

"Ona söylemeyi düşünüyor musun?"

"Hayır."

"Söylemelisin."

"Neden?"

Konrad'ın kahkahası yumuşak ve inançsız. "Sormak zorunda mısın?"

"O tehlikede değil. Bu şekilde kalmasını sağlayacağım."

"Evlat. Her şeyi kontrol edemezsin."

"Tabii ki edemem."

"Bu pervasızlık ve sen de bunu biliyorsun. Her zaman yanında olamazsın."

"Ben olamam, ama biri olabilir."

Gergin bir duraklama oldu, sonra Konrad "Ona güvenemezsin" dedi.

"Başka seçeneğim yok."

"O adam-"

"Onun ne olduğunu biliyorum," diye araya giriyor Callum, sesi sert. "Ama başka seçeneğim yok. Bizi bu karmaşanın içine soktuğunda bundan emin oldun."

"Bu bir karmaşıya değil. Yaptığımız şey önemli. Gerekli."

"Propagandayı bırakabilirsin. Milyonlarca kez duydum ama yine de inanmıyorum."

Konrad'ın sesi sabırsızlaşıyor. "Bu aile eşsiz bir konumda. Bunu siz de biliyorsunuz. Medyayı biz kontrol ediyoruz. Bizim gücümüz bu dava için vazgeçilmezdir."

Bir cep telefonu çalar ve sözlerini keser. "London Bridge is Falling Down" melodisi çalıyor ve ani sessizlikte ürkütücü bir şekilde yankılanıyor.

"McCord," diyor Callum, ses tonu sert. Birkaç dakika daha sessizlik oluyor, sonra "Bu kadar erken ayrılamam" diyor. Bir duraksamadan sonra tekrar konuşuyor, sesi ölümcül. "Daha yeni evlendim."

Callum'un bir küfür mırıldandığını duyana kadar orada köşeye gizlenmiş, kulaklarımı kabartmış, kalbim deli gibi çarparak duruyorum.

"Tamam. Ama her zamankinden lazım." Duraksama. Sonra: "Ay'da bile olsa umurumda değil, onu buraya getir yoksa gitmiyorum."

Telefonu kapatmış olmalı, çünkü Konrad'ın "Ona söylemelisin" dediğini duyuyorum.

"Zaten benden yeterince hoşlanmıyor."

"Bu saçmalık. Senden hoşlanmasaydı seninle evlenmezdi."

Callum'un kahkahası alçak ve karanlık. "Teşviki vardı."

Konrad alay ediyor. "Herkes senin kadar çıkarıcı değil."

"Gitmek zorundayım. Bu konuşma bitmiştir."

Callum'un ayak seslerinin yaklaştığını duyduğumda, başka bir odaya dalıp ayak sesleri uzaklaşana kadar aşırı doldurulmuş bir sandalyenin arkasına saklanıyorum.

Sonra ayağa kalkıyorum, neler olup bittiğini öğrenmeye kararlıyım.

Callum McCord benden bir şey saklıyor. Ve ne olduğunu öğreneceğim.

Yirmi Yedi

I Onu üst kattaki ana dolapta, öfkeyle şifonyerinin çekmecelerini açıp çarparken buldum. Kapının pervazına yaslanıp kollarımı göğsümün üzerinde kavuşturdum ve bir an için.

"Eğer sabrını arıyorsan, sanırım onu otuz yıl önce kaybettin."

"Şimdi akıllı olmanın zamanı değil, karıcığım."

Birkaç dakika daha şifonyerin çekmecelerini karıştırıyor, katlanmış kıyafetleri bir kenara itip altlarına bakıyor ve aradığını bulamayınca bir küfür mırıldanıyor.

Ruh halinin karanlık olduğunu ve ona köşeye sıkışmış bir kurt gibi yaklaşmam gerektiğini fark ederek ses tonumu nötr tutuyorum. "Demek baban iyi biri."

Bu gözlem bana sert bir bakış kazandırdı. Daha akıllıca olsa da geri adım atmıyorum. Kafamda cevaplanması gereken çok fazla soru var.

"Yine de merak ediyorum, neden durumumuzu anlattığın ilk kişi o değildi?" Callum sessiz kalınca, "Mirasınızla ilgili ultimatomeni göz önünde bulundurarak mı?" diye soruyorum.

"Ne demek istediğini anlıyorum. Ama durum biraz karışık." "Öyle görünüyor."

Daha fazlasını beklediğimi hissederek ekliyor: "Her zaman yakın değildik. Aramızda bir gerginlik var. Geçmiş. Çözülmemiş baba-oğul meselesi."

"Evet, bunu anladım. Anlamadığım şey, onun bu kadar tehlikeli bulduğu şeyi senin ne yaptığın."

Bir an için hareketsiz kalıyor, sonra düşük kaşlarının altından bana bakıyor.

"Konuşmamızı dinledin mi?"

Gülümsemem sıcak. "Biliyorum. Kabalık ettim. Ama ustadan bir şeyler öğrendim." Her şeyi başlatan Jameson's'ta çalışanlarımla yediğim akşam yemeğinden bahsettiğimi anlayacağını bildiğim için omuz silkiyorum.

Bir süre taş suratlı bir sessizlikle bana baktıktan sonra, "Bu sadece iş. Senin dahil olman gerekmeyen şeyler."

Ona bakıyorum, üzgün olduğu o kadar belli ki ama bana nedenine dair bir ipucu bile vermek istemiyor ve havuzun derin ucuna atlamaya karar veriyorum.

Öfkeli bakışlarını tutarak usulca "Senden hoşlanmıyorum" diyorum.

Şaşırmış gibi görünüyor ama hemen toparlanıyor. "Benimle param için evlendin."

"Evet. Tahmin et ne oldu, pislik? Sen de benimle paran için evlendin."

İfadesi bozuldu. "Aynı şey değil." "Oh, gerçekten mi? Nasıl olduğunu açıkla."

Çenesini sıkıyor. "Neden her zaman beni test etmek zorundasın? Bu senin için bir gurur meselesi mi?"

"Senin oyun kitabından bir sayfa alayım ve konuyu değiştirme diyeyim."

Bakışları kin dolu bir hal alıyor. "Daha az zeki biriyle evlenmeliydim."

"Ters bir iltifattan bahsediyoruz. Aferin sana. Konuyu değiştirme."

Göz temasımız o kadar yoğun ki, neredeyse fiziksel bir şey. Birbirimizden bir metre uzakta duruyoruz, ama ne kadar sert hissettirdiği için yerde güreşiyor da olabilirdik.

Sonunda, "Benim hakkımda hoşuna giden bir şey söyle" dedi.

"Büyüleyici mizacınız dışında mı demek istiyorsunuz?" diye takıldım.

Ne zaman o değil çatlak a Gülümse, I
pişmanlık. "Tamam, suratsız, espri anlayışını
sevdim."

Tek kaşını mükemmel, alaycı bir kavisle kaldırıyor.

"Evet, bu doğru. Patronluk taslamakla ve emir yağdırmakla meşgul olmadığında, aslında oldukça komiksin. Bana öyle bakma. Ayrıca düşünceli olman da hoşuma gidiyor."

Gözlerini kırıştırıyor, belli ki buna şaşırmış.

Onu hazırlıksız yakalamak hoşuma gidiyor, bu yüzden devam ediyorum.

"Siz de inanılmaz derecede cömertsiniz. Nedense hep zengin insanların cimri olduğu yanılgısına kapılmışımdır ama siz parayı konfeti gibi etrafa saçıyorsunuz. Bakalım, başka ne var? İç dekor zevkini beğendim. Ve kitaplar. Dolaptaki ilk baskı koleksiyonu inanılmaz. Dürüst olmak gerekirse, biraz tütsü ve mum yakıp onu bir tapınak haline getirmeliyim, o kadar iyi. Yüzünü de beğendim. Bunu söylemenin garip bir şey olduğunun farkındayım ama beni daha iyi tanısaydın bunun nasıl bir iltifat olduğunu bilirdin. Bazen bir insanın yüzüne bakıyorum ve yüzündeki bir şey o kadar rahatsız edici oluyor ki, ona bir ayakkabı fırlatmak istiyorum. Kişisel tuhaflık."

"Yüzümü beğeniyorsun," diye tekrarlıyor

şüpheyle. "Çok simetrik."

Şüphe ifadesi alaycı bir ifadeye dönüşüyor.

"Kapa çeneni. Daha listemi bitirmedim. Ben konuşurken esprili cevaplar düşünebilirsin. Sanki dünyanın sahibiymişsin gibi yürümeni seviyorum. Kendi derinin içinde rahatsın. Bunu biraz kıskandığımı itiraf etmeliyim, çünkü kendimi her zaman bu gezegene düşmüş ve vurulmadan, üzerinde deney yapılmadan ya da bir hayvanat bahçesinde sıkışıp kalmadan nasıl uyum sağlayacağımı bulmak zorunda olan bir uzaylı gibi hissediyorum. Demek istediğim kendine güveniyorsun. Bu bir insanda çok çekici bir özelliktir."

Callum şaşkın şaşkın bakmaya başladı. O kadar tatmin edici ki, cesaret rezervlerimin derinliklerine uzanıyorum ve devam ediyorum.

"I gibi o sen Dinle. Sen BİLDİRİM şeyler.
Sen takip et."

"Örnek," diye soruyor.

"Sophie'ye zammı hak ettiğini söylediğimde, patronunun ona zam yapmasını sağladın."

Bunu düşünüyor, sonra hiçbir şey olmamış gibi omzunu kaldırıyor.

"Yaptığın çok cömertçe bir şeydi."

"Bunu onun için yapmadım."

Ağzından çıktığı anda, sözlerini geri almak istermiş gibi bakıyor. Ağırlığını bir ayağından diğerine kaydırıyor, bakışlarını başka yöne çeviriyor.

Göğsümün ortasında garip bir yumuşama hissediyorum, sanki yıllardır göğüs kemiğimin altında yaşayan sert bir düğüm yavaşça çözülüyor.

Yumuşak bir sesle, "O zaman bunu kimin için yaptın?" diyorum.

Bana bakıyor, çenesi sıkılmış ve gözleri yanıyor.

Düğüm gevşiyor ve ben yıllar sonra ilk kez tam nefes aldığımı hissediyorum.

"Callum, sana tonlarca bok verdiğimi biliyorum ama gerçekten harika bir insan olduğunu düşünüyorum. Benim için yaptığın her şey için teşekkür ederim."

Sanki sözlerimle karnına tekme atmışım gibi yüzünü buruşturuyor. "Yüzündeki ifadeye bakılırsa, iyi bir şey yapmamışım.

takdirlerimi iletme için. Bunun için özür dilerim."

Yüz ifadesi şokla başlayıp hayal kırıklığıyla biten farklı duyguların karışımı arasında gidip geliyor. Kabaca, "Özür dileme. Bir daha hiçbir şey için benden özür dileme. Eğer bilseydin-"

Söyleyeceği başka ne varsa, çenesini sıkıldığında geri çekildi.

"Neyi bilseydim?"

"Hiçbir şey. Gitmek zorundayım."

"Doğru. Gizemli telefon görüşmesi. Yine Prag'a mı gidiyorsun?"

Gergin bir sessizlikle bana baktı, sonra emretti, "Bunu kimseye tekrarlama. *Kimseye* diyorum, anlaşıldı mı?"

Tavırları o kadar tuhaf ve gergin ki, bu beni tedirgin ediyor. Kalbim daha hızlı atıyor, ona bir adım daha yaklaşıyorum.

"Neden? Bana neler olduğunu anlat."

"Anlatamam."

"Baban yapabileceğini düşünüyor."

"Babamın beyni bayat bir kruton."

"Gerçekten mi? Bu adam kim kuruldu a multi-milyarDolar imparatorluğu aptal mı? Nedense buna inanmakta zorlanıyorum."

"Söylediğim her şeye inanmakta zorlanıyorsun."

"Her şeyi değil. Sadece kulağa saçmalık gibi gelen şeyler."

Gözlerini kapatır ve "Lanet olsun, kadın" diye mırıldanır.

"Hey, eğer eş olarak bir fare istiyorsan Evli olan. Konuş benimle, Callum. Lütfen bana neler olduğunu anlat."

Elini yüzünde gezdiriyor, saçlarını karıştırıyor ve derin bir iç çekiyor. "Olan şu ki, işe gitmek için ayrılmak zorundayım. Ne zaman döneceğimden emin değilim. Sana söyleyebileceğim tek şey bu."

"Bana söylemek istediğin her şey demek istiyorsun."

Acım sesimde yankılanıyor olmalı, çünkü aramızdaki mesafeyi kapatıp yüzümü ellerinin arasına almadan önce bana kısa ve yoğun bir an bakıyor.

"Bana güvenmek zorundasın," diyor ısrarla, gözlerimin içine bakarak.

"Benim güvenim kazanılır, talep üzerine dağıtılmaz."

"O zaman en azından bana güvenene kadar beni biraz rahat bırak."

"Neden güveneyim ki? Baban belli ki benim tehlikede olduğumu düşünüyor ama sen bana bir santim bile vermeyi reddediyorsun. Bahsettiği adam kimdi? Ve ailenin içinde olduğunu söylediğin karmaşa? Neler oluyor Callum?"

Ellerini iki yana açıyor ve bana en sert, en erkek bakışını fırlatıyor, bir şehri yağmalamak üzere olan Godzilla gibi üzerimde yükseliyor.

Düz bir şekilde, "Evet, çok korkutucusun. Mutlu musun?" "Hayır."

"Ne şok ama."

Sonsuza dek birbirimize dik dik bakıyoruz, ta ki artık canına tak edene ve yanımdan geçip arkasına bile bakmadan dolaptan çıkana kadar.

Dönüp arkasından sesleniyorum, "Biliyor musun? Senin hakkında söylediğim tüm o güzel şeyleri geri alıyorum. Sen bir canavarsın!"

Omzunun üzerinden homurdandı, "Şimdi anlıyorsun, karıcığım."

Beni dolabında tek başıma bırakıyor ve önce hangi takım elbisesine makas atmam gerektiğini düşünmeye başlıyorum.

O gece uyuyamadım. Yatakta tek başıma yatıyor, tavanda değişen gölgelere bakıyor ve her şeyi zihnimde gözden geçiriyorum.

McCord ailesi tehlikeli bir işe bulaşmış. Callum evlendiğini kimseye söylemedi.

Öğrenirsem ondan nefret edeceğimi düşündüğü bir şey yaptı.

Ona teşekkür ettiğimde geri çekilme şekli bana ipucu verdi. Bana asla özür dilemememi emretmesi. "*Keşke bilseydin*"den sonraki o ısırlmış sözler.

Benden sır saklıyor.

Ama neden?

Ve bu gizemli telefon görüşmeleri de neyin nesi? Ani iş seyahatleri? Babasının güvenemeyeceklerini söylediği adam?

Callum'un onunla evlenmem için bir nedenim olduğunu söylemesi ve Konrad'ın buna verdiği yanıtta da bir tuhaflık vardı. "*Herkes senin gibi paralı asker değil.*"

Bu alışveriŖe bir anlam veremiyorum, özellikle de gerçek paralı asker, mirasını güvence altına almak için oğlunu evlenmeye zorlayan bir adam olduğu için.

Sanki önemli bir Ŗey ulaŖamayacaęım bir yerde duruyormuŖ gibi hissediyorum. Sanki bulmacayı tamamlayacak parçayı kaçırıyorum ama onu hiçbir yerde bulamıyorum.

Sabah yorgun ve gerginim, aklımda Callum'la ilgili dŖnceler var. İŖe gidiyorum ama gün uzadıkça endiŖem artıyor. Bir Ŗeylerin ters gittiği hissinden kurtulamıyorum, bu yüzden Dani'yi arıyorum ve iŖten çıktıktan sonra benimle bir Ŗeyler içmek için buluŖup buluŖamayacaęını soruyorum.

"Bu gece olmaz, bebeğim. Ryan arayıp iŖe geç kalacağını, o yüzden Mia'ya bakamayacağını söyledi."

"Tanrım, tam bir hıyarım. Sana yeni iŖinin nasıl gittiğini sormayı tamamen unuttum."

Gülüyor. "Sanki hayatında baŖka bir Ŗey olmamıŖ gibi."

"Bu konuda hâlâ kendimi kötü hissediyorum."

"zlme. McCord Media'daki yeni iŖini çok seviyor." "Gerçekten mi?"

"Ona manzaralı kocaman bir kŖe ofis verdiler ve maaŖını iki katına çıkardılar. Sevmeyecek ne var?"

"Onun adına çok mutluyum!"

"Hepsi senin sayende, kızım. Hepsi senin sayende."

Tam cevap verecektim ki ValUBooks'un giriŖinde duran bir adam dikkatimi dağıttı. Sırtını duvara yaslamıŖ, bir ayağını duvara dayamıŖ, kollarını geniŖ göğsünün üzerinde kavuŖturmuŖ. Siyah deri ceket, siyah kovboy çizmeleri ve kot pantolon giyen adam belli belirsiz tanıdık geliyor.

Aynalı gneŖ gözlükleri gözlerini gizlese de, dükkânıma doğru bakıyor gibi görünüyor.

"Em? Hâlâ orada mısın?"

İçimi bir korku kaplıyor ve titrememe neden oluyor. "Buradayım."

"İyi misin? Birden sesin garip gelmeye baŖladı."

"Seni sonra ararım."

O başka bir şey söyleyemeden telefonu kapatıyorum ve siyahlar içindeki yabancıya sertçe bakıyorum, kalbim güm güm atıyor ve adrenalın damarlarımı yakıyor.

biliyorum *onu* daha önce gördüm. *biliyorum.*

Ama nerede?

Ne zaman?

Beni takip mi ediyordu?

Sanki düşüncelerimi duyuyormuş gibi duvarı itiyor ve ValUBooks'un açık cam kapılarından geçerek gözden kayboluyor.

Viv paketini açtığı kitap kutusundan başını kaldırıp bana bakıyor.

"Neyin var? Bir çarşaf kadar beyazsın."

Onu zar zor duyuyorum, çünkü şimdi siyahlı adamı daha önce nerede gördüğümü hatırlıyorum. ValUBooks'un büyük açılışının yapıldığı gündü. Neredeyse aynı yerde durmuş, aynalı havacı gözlüklerinin arkasından dükkânıma doğru bakıyordu.

Viv camdan dışarı bakmak için dönerek, "Neye bakıyorsun?" dedi.

Kuru dudaklarımı yalıyorum ve nemli avuçlarımı gömleğimin önüne siliyorum. "Bir adam vardı... tanıdık gelen bir adam."

Arkasını döndü ve kaşlarını çattı. "Otoparkta mı?"

"ValUBooks'un girişinde. Sanırım onu daha önce orada görmüştüm, bu tarafa bakıyordu. Onda garip bir şeyler var."

"Neye benziyordu?"

"Uzun boylu. Yapılı. Siyah giyimli ve aynalı güneş gözlüklü.

Belaya benziyor."

Bir süre sonra, "Babanın cenazesindeki adam gibi" dedi.

Şaşkınlıkla ona baktım. "Ne?"

"Bir süre önce bundan bahsetmiştin. Bir eleştirmenin filmlerdeki en iyi cenaze sahneleri hakkında hazırladığı bir listeyi okuyorduk ve Sabine gömüldüğünde

bir şemsiyenin altında yas tutanlardan ayrı duracak, uzaktan bakacak birini kiralamak istiyor, böylece herkes onun gizemli bir şeye karıştığını düşünecek ve siz de bunun babanızın cenazesinde olduğunu söylediniz. Mor çiçekli bir ağacın altından izleyen gizemli bir yabancı vardı. Hatırlıyorum çünkü onun James Dean-Wolverine buluşması gibi bir havası olduğunu söylemiştin ve ben de onu zihnimde canlandırabilmiştim."

James Dean Wolverine ile buluşuyor.

Tüm vücudum üşüyor. Kollarımda tüylerim diken diken oldu.

O ana kadar unutmuş olmama rağmen şimdi tüm ayrıntılarıyla hatırlıyorum. O anda beni etkileyen şey, adamın mezarların ve mezar taşlarının arasında çok rahat görünmesiydi, sanki zamanının çoğunu orada geçiriyormuş gibi.

Sanki yaşamak için ölülerin arasında dolaşıyordu. Sanki kendisi de bir hayaletmiş gibi.

İmkânsız olsa da, dışarıda gördüğüm adamın babamın cenazesinde gördüğüm adam olduğuna ikna oldum.

Dört yıl önceki cenazede.

Kalbim hızla çarpıyor ve midem düğümleniyor olsa da hızla ön kapıya doğru yürüyorum. "Viv, bir dakikalığına kaleyi koru. ValUBooks'a gidiyorum."

"Neden? Ne yapıyorsun?"

"Hayalet avına çıkıyorum."

Yirmi Sekiz

T ValUBooks'un kapısından içeri girdiğim anda neden bu kadar başarılı olduklarını anlıyorum.

Vanilya ve portakalın narin kokusu değil.

Klima sisteminden çiçek kokuları geliyor. Pırıl pırıl beyaz traverten zeminler ya da zarif, modern mobilyalar değil. Büyük kahve barı ya da büyüleyici çiçek teşhirleri ya da hepsi Ralph Lauren kataloğundan alınmış gibi görünen çekici, üniformalı personel bile değil.

Her şeyin bir araya gelerek kusursuz, zarif bir bütün oluşturması o kadar güzel ki, bir sahafı sevinçten ağlatabilir.

Ve kitaplar. Tatlı ev Alabama, sergilenen kitapların sayısı insanın aklını başından alıyor. Burası Kongre Kütüphanesi'ne taş çıkartır.

Girişte durup şaşkın gözlerle etrafa bakıyorum, ta ki sinirli bir müşteri yanımdan geçip giderken nefesinin altından kapıları kapatan aptallar hakkında mırıldanana kadar.

Sonra şaşkınlığımı üzerimden atıp avlanmaya başlıyorum.

Tempolu bir şekilde yürüyerek önce mağazanın çevresini dolaşıyorum, koridorlardan aşağıya bakıyorum ve vitrinlerin etrafına göz atıyorum. Hiçbir yerde siyahlar içinde uzun boylu bir adam göremiyorum, bu yüzden bakmaya devam ediyorum, seyahat, tarih ve çocuk bölümlerini taramak için cam asansöre binerek ikinci kata çıkıyorum. Hâlâ bir şey yok.

Onu bulursam ne diyeceğim hakkında hiçbir fikrim yok ama zamanı geldiğinde bunu düşüneceğim.

Belki arka kapıdan çıkmıştır?

Heyecanlanarak, bir köşeyi dönüp yolumu kapatan hareketsiz bir nesneye çarpana kadar reyondan reyona koşuyorum. Tişörtlü ve kot pantolonlu genç bir adam, elinde açık duran kitabı okuyordu.

"Kahretsin! Çok özür dilerim!"

Nefes nefese, tökezleyerek geri çekildim. Kaşlarını çatarak, ona bu kadar kaba bir şekilde kimin çarptığını görmek için döndü. Gözlerimiz buluştu ve ikimiz de şok içinde donup kaldık.

Bu Ben, eski sevgilim.

Onu son gördüğüm zamanki haliyle tamamen aynı görünüyordu. Düzeltilmesi gereken dağınık kahverengi saçlar. Uzun kirpiklerle çevrili kot mavisi gözler. Çocuksu yakışıklılığı, her iki yanağındaki gamzelerle daha da çekici hale gelmiş.

Birbirimize uzun, donuk bir an boyunca baktık, ta ki o huysuzca "Hey" diyene kadar.

Hey? Lanet

olası *hey*?

Bir şey söylemeden ortadan kaybolduktan sonra söyleyeceği tek şey buydu.

kalbimi kırıp beni kalıcı bir güvensizlik vakasıyla baş başa mı bırakacaktı?

Nabzım damarlarımda zonkluyor, bir adım geri atıyorum, titrek bir nefes alıyorum ve boğazımdaki kayanın etrafında yutkunuyorum.

"Selam, Ben."

Garip bir sessizlik. Ne kadar acı verici. Bu hissi yaşamak için aç köpekbalıklarıyla dolu bir havuza atlamış bile olabilirim. Kalbim bu güzel parlak traverten zeminin her yerine kanayabilir.

Beni böylesine acımasızca terk eden bir adam için, yüz ifadesi ilginç bir şekilde yumuşak. Bana yavaşça yukarıdan aşağıya bakıyor, gözleri hem sıcak hem de hüzünlü, sanki bir zamanlar değer verdiği ama kaybettiği bir şeyi hatırlıyormuş gibi.

Ama beni kaybetmedi. Beni bir çöp gibi fırlatıp attı.
Beni hayalete çevirdi, kalpsiz herif.

Isı yanaklarımı ve kulaklarımı haşlıyor. Kalbim göğüs kemiğimin altında zonkluyor. Nalburda değil de kitapçıda olduğumuz için şanslı, çünkü en yakın raftan bir çekiç kapıp taşaklarını patlatabilirdim.

Uzaklaşmalıyım ama yapamıyorum. Sanki burada büyümüşüm gibi olduğum yerde kalakalıyorum.

Usulca "Nasılsın Em?" dedi.

Öfke, sıcak ve şiddetli bir dalga halinde üzerime çöküyor.
"Hayır, yapmadın. Sadece nasıl olduğumu sormadın."

Oğlum, o puslu, duygusal bakış gerçekten bir yürüyüşe çıktı

Çabuk. Kaşlarını çatarak bana bakıyor ve kızgınlıkla başını sallıyor. "Bekle. Bağarmaya başlamadan önce bir saniye bekle.

beni."

"Hayır, yapacağımı sanmıyorum. Sanırım güzelce ve yüksek sesle bağarmaya başlayacağım, böylece kasadaki herkes senin nasıl bir pislik olduğunu düşündüğümü bilecek. Hatta sanırım avazım çıktığı kadar bağıracağım-"

Kolumdan tutup beni köşeden koridora sürüklüyor, sonra beni bir kitap rafına doğru itiyor ve aşırı konsantre bir bakışla yüzüme bakıyor.

Sesi kısık ve aceleci, "Bunu yapmak istemedim, tamam mı? Seni asla terk etmek istemedim."

Hazırlıksız yakalandım, göz kırpyorum. "Seni *benim* terk ettiğimi mi söylüyorsun? Seni uzaklaştırdım, öyle mi?"

Sinirli bir şekilde başını sallıyor. "Hayır. Hiç de öyle değil. Dinle, seni binlerce kez aramak istedim. Seni düşünmekten hiç vazgeçmedim. Sana değer vermeyi hiç bırakmadım, Em."

Şaşkın, üzgün ve midem bulanmış bir halde elimle ağzımı kapatıyorum.

Nefes alıyor. "Sana her şeyi anlatmak istedim ve anlatmalıydım, biliyorum anlatmalıydım. Ama-"

Gözleri büyür. Yüzü kül rengine döndü.

Elime bakıyor. Ağzıma bastırđığım elime.

Alyansımın takılı olduğu elime.

Ani bir geri adım atar ve sertçe yutkunur.

"Evet, ben evliyim. Hayatımın geri kalanında beni bir daha arayıp aramayacağını görmek için bekleyeceğimi mi sandın?"

Sessizliğı elektrik gibi. Bir şey söylemek istediğini, bu konuda kendisiyle kavga ettiğini söyleyebilirim, ama her neyse, bunu kendine saklıyor.

Elindeki kitabı yavaşça başımın yanındaki raftaki diğerlerinin üzerine koyuyor, sonra arkasını dönüp uzaklaşıyor.

İnançsızlık içinde gidişini izliyorum.

Koridorun köşesini dönmeden hemen önce durdu. Başını eğiyor, bir süre düşünüyor gibi görünüyor, sonra omzunun üzerinden bana bakıyor.

Gözleri karanlık ve sesi gergin, "Seni görmek güzeldi, Em. Kendine iyi bak."

Beni göğsüme gömdüğü bıçakla baş başa bırakıyor, keşke bu aptal yere hiç adım atmasaydım diye hayıflanıyorum.

Öğleden sonranın geri kalanını ofisimde kilitli bir şekilde geçirdim. Bunun beni etkilemesine izin vermemem gerektiğini biliyorum ama Ben'i böyle beklenmedik bir şekilde görmek sistemimde bir şok etkisi yarattı. Ve aramızda ne olduğunu anlamama yardımcı olacak hiçbir cevap alamadığım gibi, eskisinden daha fazla soruyla baş başa kaldım.

Karşılaşmamızla ilgili hiçbir şey mantıklı gelmiyor.

Kafamda tekrar tekrar gözden geçiriyorum, incinmişlik ve öfke arasında gidip geliyorum, ta ki sonunda

Duygusal rezervuarlar ve diğer tarafta uyuşmuş hissetmek.

Kendimi işe vererek durumu kafamdan atmaya karar vererek, binayı satmaya istekli olup olmadığını sormak için ev sahibini aradım. Onu hatta bağladığımda, sesi benimle konuşmaktansa kolonoskopi olmayı tercih ediyormuş gibi geliyor.

"Merhaba Emery," dedi sert bir şekilde. "Senin için ne yapabilirim?" "Merhaba, Bill. Sana bir fikir sunmak istedim. girdi."

Garip bir şekilde uzun bir duraksamadan sonra, "Nedir?" diye sorar.

"Binayı satmayı düşünüp düşünmediğinizi merak ediyordum."

"Satmak mı? Kime?"

"Bana."

Garip bir duraklama daha oldu. Callum'un vakıf fonu sayesinde kira çekimin bu ay ödendiğini biliyorum, bu yüzden onun sorununun ne olduğu hakkında hiçbir fikrim yok.

Dikkatli bir şekilde, "Bunu düşünüp sana geri dönmem gerek." diyor.

Gülüştüm kuru. "Nakit için iyiyim. Ödeme geçmişime bakarak buna inanmadığınızı biliyorum ama son zamanlarda koşullarımda bir değişiklik oldu. Para artık bir sorun değil."

"Üzgünüm ama şu anda konuşamam."

"Oh. Tamam. Satıp satmayacağınızı bana ne zaman söyleyebileceğinizi düşünüyorsunuz? Çünkü tadilat için yatırım yapacağım ama bunu kiradayken yapmak istemiyorum."

"En kısa zamanda size döneceğim" diyerek sözümü kesiyor ve telefonu yüzüme kapatıyor.

Masamda oturmuş, elimdeki telefona bakıyor ve herkesin nesi olduğunu merak ediyorum.

Yoksa hepsi benim hayal gücüm mü? Pireyi deve mi yapıyorum? Olmayan bir dramı mı yaratıyorum?

Ne de olsa ben fazla düşünmenin kraliçesiyim.

Belki de Bill hiç de garip davranmıyordu. Belki de sadece meşguldü. Ve belki de ValUBooks'un dışında gördüğüm gizemli adam içeride alışveriş yapan karısını bekleyen bir adamdı. Belki de Ben'in beni gördüğünde hüzünlü ve kederli görünmesini *dilemiştim* ama aslında utanmış görünüyordu.

Belki de tüm o "Seni asla terk etmek istemedim" saçmalıkları, olay çıkmasın diye oracıkta uydurduğu bahanelerden başka bir şey değildi.

Tam da bunu yapmak üzere olduğumu düşünürsek, bu iyi bir karardı.

Kendim de dahil olmak üzere herkese ve her şeye kızgın bir şekilde, viski şişesini bulana kadar masamın en alt çekmecesini karıştırdım. Viv kapıyı çalana kadar orada oturup bir yudum aldım.

"İçeri gel."

Kapıyı açıyor, elimde şişeyle oturduğumu görüyor ve iç çekiyor.

"Beni yargılama."

"Aptalca bir şey yaptığını bildiğinde hep böyle söylersin."

"Viski aptalca değildir. bir gerekli yemek grubudur.

Elindeki zarf ne?"

Masama doğru yürüdü ve zarfı bana uzattı. "Az önce bir kurye teslim etti."

İade adresi CDTFA'dan geldiğini gösteriyor.

Bugün tam da ihtiyacım olan şeydi. Bir felaket daha. Vergi kurulu muhtemelen cezamı iki katına çıkarmıştır.

Ama zarfı açıp içindeki kâğıdı çıkardığımda, David Montgomery'den gelen ve aslında bir hata olduğunu söyleyen mektubu görünce şok oldum.

Hesabımdaki mevcut bakiye sıfır. "Her şey yolunda mı?"

Gülümseyerek Viv'e bakıyorum. "Bunu söyleyeceğime inanamıyorum ama evet. Bu bir kutlamayı hak ediyor."

"Eğer o şişeden bir yudum daha alırsan, kafana vururum."

"Tanrım, bu kadar genç biri için çok gerginsin."

Masanın üzerinden eğilip viski şişesini kapıyor, sonra dönüp kapıya doğru yürüyor ve omzunun üzerinden, "Sabah bana teşekkür edeceksin," diyor.

Arkasından sesleniyorum, "Asla bilemeyeceksin çünkü asla itiraf etmeyeceğim."

Ama görünüşe göre, o haklı. İşten erken çıktım, erken yattım ve bir gün öncesine göre daha açık bir kafa ve daha parlak bir bakış açısıyla uyandım. Ben'le karşılaşmamın iyi olduğuna karar verdim, çünkü artık en azından aylar önce beni terk ettiği zamanki pislik olduğunu biliyorum. Açıklama yok, sadece başka bir ani çıkış.

Nişanlanmadığımız için şanslıyım. Muhtemelen beni mihrapta ekerdi.

Onu düşünerek daha fazla zaman kaybetmeyeceğim.

Callum'un benden sakladığı şeyi düşünerek de zaman kaybetmeyeceğim. Bırakalım huysuz milyarlar sırlarını saklasın. Benim endişelenmem gereken kendi hayatım var.

İki gece sonra, Callum beni misafir odasındaki yatağımdan kaldırıp koridordan ana yatak odasına taşıdığında ölü uykumdan uyandım.

"Dönmüştün." Sersemlemiş bir halde başımı omzuna yaslıyorum. Bacaklarım kolunun kıvrımından sarkıyor.

Cevap vermiyor. Kaslarındaki gerginliği hissediyorum, ruh halindeki stresin arttığını hissediyorum ve bir şey mi oldu diye merak ediyorum.

"İyi misin?"

"Hayır. Ama içine girer girmez olacağım."

Sesi, beklentiyle ürpermeme neden o l a n alçak bir ihtiyaç gümbürtüsü. Ayrıca bana daha önce ona söylemeyi ihmal ettiğim bir şeyi hatırlatıyor.

"Hey."

"Hmm?"

"Seninle ilgili hoşuma giden şeyleri sıraladığım zamanı hatırlıyor musun?"

"Hayır," diye yalan söylüyor, ses tonunda bir gülümseme var.

"Her neyse. Her neyse, sesinden bahsetmeyi unuttum." "Ne olmuş sesine?"

"İnanılmaz. Kadife, duman ve bal gibi, pahalı bir viski gibi. Eğer bu milyarderlik işin bir gün biterse, hayatını baharatlı romantik sesli kitap anlatıcısı olarak kazanabilirsin."

"Bu gece içki dolabına mı girdin, sevgilim?"

Lakabımı duyunca gülümsüyorum ve göğsüne daha sıkı sarılıyorum. "Kavga etmediğimiz zamanlar güzel oluyor. Daha sık günlerce ortadan kaybolmalısın."

Başımın tepesine bir öpücük konduruyor. "Benim geveze küçük kuzum. Kahretsin, gittiğimde seni nasıl özlüyorum."

Nabzım deli gibi atıyor. Vücudum sıcaktan kızarıyor. Umut ve gerginliğin garip bir bileşimi yüzümü gömleğinin yakasına saklamama neden oluyor. "Öyle mi?"

"Evet."

Sert cevabı bana "Benimle sadece mirasını kurtarmak için evlenmiş olsan bile mi?" diye sorma cesareti veriyor.

Beni bedenine doğru daha da sıkıyor. Cevap vermiyor ama kalbinin yanağıma çarpma şekli ruhumu ateşe veriyor. Fısıldıyorum, "Ben de seni özledim. Bu koca şato, kötü huylu canavarı olmadan yalnız kalıyor."

"Ben yokken yalnız kaldığında neden beni aramıyorsun?"

"Çünkü o aptal yarasa telefonundan babamı aramasını istemek kurdeşen dökmeme neden oluyor."

Kıkırdayarak yatak odasının kapısından içeri giriyor ve doğruca yatağa yöneliyor.

"Bu arada o şeyi nereden buldun? Hiç böyle bir şey görmemiştim."

"En yeni teknolojik aletleri alan bir arkadaşım var."

"James Bond gibi."

"Bunu söylemen çok hoşuna giderdi. Şimdi sessiz ol ve efendin için bacaklarını açmaya hazır ol."

İnledim. "Oh hayır. Yine mi şu efendi meselesi?" "Seni boşaltmamı istiyor musun, istemiyor musun?"

Sıkıntıyla homurdandığımda, "Ben de öyle düşünmüştüm," diyor ve beni yatağa yatırıyor.

Kıyafetlerini çıkarırken ona bakıyorum. Pencerelerden sızan ay ışığı saçlarını ve tenini soluk, ruhani bir parıltıyla aydınlatıyor. Onu izlerken göğsüm duygularla sıkışıyor.

O çok güzel, evlendiğim bu gizemli yabancı. Dünyanın sahibiymiş gibi yürüyen, tüm sırlarını ikinci bir deri gibi üzerinde taşıyan güzel bir muamma.

Onu gerçekten tanıyabilecek miyim, o muhteşem gözlerinin ardında ne sakladığını keşfetmeme izin verecek mi bilmiyorum ama şu anda bunun bir önemi yok.

Önemli olan tek şey paylaştığımız bu bağımlılık yaratan çekim, birdenbire ortaya çıkmış gibi görünen ve birlikte olduğumuz her an beni iliklerime kadar yakan bu garip tutku.

"Şu anda bana bakışını seviyorum," diye mırıldanıyor bana bakarak.

"Sana nasıl bakıyorum?"

"Benimmişsin gibi." Gölgelelerin arasından bile tehlikeli gülümsemesi parlıyor. "Şimdi iyi bir kız gibi ellerinin ve dizlerinin üzerine çök ve o güzel ağzınla beni ne kadar özlediğini göster."

İç çektim. "Callum?"

"Evet, bebeğim?"

"Gerçekten benim patronum olduğunu düşünmüyorsun, değil mi?"

Kahkahası alçak ve uğursuz. "Bak ne diyeceğim. Hadi öğrenelim."

Beni karnımın üzerine yuvarlıyor, ensemden tutuyor ve nefessiz kalıp çığlık atana kadar kıcıma akıllıca şaplaklar atıyor, karanlık kahkahası kulaklarımda en ilahi mőzik.

Yirmi Dokuz

S O gece aramızda bir şeyler değişti.
O anda fark etmedim, ama daha sonra geriye dönüp
bakacağım ve Hatırla ve hissetmek .
verim I

deneyim. Daha önce göğsümde başlayan yumuşama, o beni becerirken, beni en lezzetli şekillerde hırpalarken, beni ellerinde ısınmış bir macun gibi uysal hale getirirken kıvrımlı dalgalar halinde tüm vücuduma yayılıyor.

Zihnim evlendiğim adam hakkında hâlâ şüpheler taşısa da bedenim ona içgüdüsel olarak güveniyor.

Sanki bu onun doğuştan hakkıymış gibi sert aletini dudaklarımın arasından geçiriyor. Ağzıma sokarken başımı mutlak bir hâkimiyetle kavıyor. Zevkle homurdanarak beni tutuyor ve ben onun adını haykırırken amıma giriyor. Beni ısırtıyor, tokatlıyor ve saçlarımı avuçlayarak başımı geriye çekiyor. İçime boşalıyor, ben hıçkırırken onu yalıyor, sonra kıkırmı sikiyor ve tekrar içime boşalıyor, tüm bu süre boyunca bana karısı, bebeği ve mükemmel, güzel evcil hayvanı diyor.

Seksin bu kadar dönüştürücü olabileceğini hiç bilmezdim. Bu kadar kirli bir şeyin aynı zamanda bu kadar saf olabilmesi. Sanki kendi dinimizi icat ettik, sadece kalbi ve ruhu değil, teni ve nefesi, inlemeleri ve teri, çılgın bedenleri ve birbirine dolanmış çarşafları ve tamamlamayı içeren yeni bir ibadet şekli.

Tanıştığımız andan beri bizi yönlendiren, ikimizden de büyük bir şeye teslim olmak.

Bu aşk değil. Bunu biliyorum. Ama ilahi bir şey.

Hiçbir vaaz ruhumu bu kadar etkilememiştir.

Sabahları onun kollarında uyanıyorum, tam da olmam gereken yerdeymişim gibi hissediyorum. Gülümseyerek ve onun sıcaklığına daha da sokularak fısıldıyorum, "Merhaba."

"Sana da merhaba."

"Nasıl uyudun?"

"Ölü gibi. Aletimden son damlasına kadar döl sağdın. Tamamen susuz kaldım."

Yüzümü göğsüne bastırıyorum ve kendimden gülünç derecede memnun bir şekilde gülüyorum. "Şikayet mi ediyorsun?"

"Tabii ki hayır. Beni istediğin zaman kurutabilirsin bebeğim."

"Tanrım, bu ifadeyi romantik bulmam çok iğrenç. Yolculuğun nasıldı?"

Duraklamasında bir kargaşa seziyorum. Sesi alçak ve gergin geliyor.

"Ağırlaştırıcı."

Burnumu sokmak istiyorum. Onu kaburgalarından dürtmek ve bana bundan daha fazlasını vermesini talep etmek istiyorum. Ama bilmemi isteseydi bana söyleyeceğini de anlıyorum, bu yüzden gittiğinde beni özlediğini söylediği anıyla kendimi teselli ediyorum ve bu kadarla bırakıyorum.

"Yine de evde olmana sevindim."

Yine duraklıyor ama bu sefer farklı hissediyorum. Dikkati keskinleşiyor, bir lazer ışını gibi bana odaklanıyor.

Gergin bir şekilde yüzüne bakıyorum. "Ne?"

Elini saçlarımda hafifçe gezdiriyor ve mırıldanıyor: "Ev demiştin."

"Yani?"

"Geri döndüm' diyebilirdin. Ya da 'buradasın' diyebilirdin. Ama onun yerine *evde* olduğuma sevindiğini söyledin."

Ev kelimesine yaptığı vurguyla ne demek istediğini anlıyorum. Bunun üzerine biraz telaşlanıp geri adım attım. "O kadar heyecanlanma. Rastgele bir seçimdi."

Beni sırtüstü çeviriyor, ağırlığını üstüme veriyor ve gözleri duygu dolu bir şekilde yüzüme bakıyor.

"Hayır, rastgele değildi. Burası senin evinmiş gibi hissediyorsun. Kabul et bunu."

Taleplerini sıralamaya başladığında, baskı altında çatlamamın an meselesi olduğunu zaten biliyorum, bu yüzden karşı koymaya zahmet etmiyorum. İçimi çekiyorum ve başımı sallıyorum.

Bu itiraf onu çok heyecanlandırdı. Sert ve tutkulu öpücüğünde bunun tadını alabiliyorum.

Hava almak için kalktığımızda gülüyorum. "Biliyor musun, sadece parasını korumak için evlenen bir adama göre, durumumuz hakkında ne düşündüğüme garip bir şekilde yatırım yapmış görünüyorsun."

Bir an dalgın bir sessizlikle beni inceliyor. "Belki de benden hoşlanmaya başladın."

"Ah. Yanıklık gibi."

Yüzünü buruşturup üst dudağını kıvrıyarak bir ifade takınıyor. "Yanıklık mı?"

"Evet. Bilirsin işte. Bitki küfü. Vıcık vıcık yaprak çürümesi." "Bunu kim söylüyor?"

"Geçimini kitap satarak sağlayan biri. Sakın bana yanıklığı hiç duymadığını söyleme."

"Tabii ki duydum. Sadece yeni kocasıyla yatakta çırılçıplakken kendisinden bitki küfü diye bahseden birini hiç duymadım."

Sırıtişım o kadar büyük ki, muhtemelen onu kör ediyor. "İçimdeki en iyi şeyi ortaya çıkarıyorsun, sevgilim."

Kıkırdarak üzerimden yuvarlandı.

Arlo kapıyı çalmadan, keten kaplı bir el arabasıyla içeri giriyor. "Günaydın!"

Dehşete kapılarak yorganı başımın üzerine çektim. "Arlo! Daha önce kendini duyurmakla ne alıp veremediğin var?"

bir odaya daldınız?"

"Kahvaltı getirdim," diyor, sanki bu makul bir açıklamaymış gibi.

Beni iyi tanıyor olmalı, çünkü öfkemin dağılmasına ve ağzımın sulanmasına neden olan bir güzellikler listesini işaretlemeye başlıyor.

"Pastırma, sosıs, çırpılmış yumurta, çikolatalı kruvasan, kremalı taze meyve, yoğurtlu parfe ve kahve var. Her şeyi sizin için hazırlayacağım."

Callum çarşafı kaldırıyor ve altında saklanan bana sırtıtıyor. "Ona aç olacağımızı söyledim."

"Eminim öyledir." diye mırıldandım.

"Utandığında çok tatlı oluyorsun."

"Kendini beğenmiş olduğunda da çekilmez oluyorsun."

"Sanki daha önce bir çift göğüs görmemiş gibi." "Yani cırılçıplak ortalıkta dolaşmaya başlamamı mı istiyorsun? onun ve şefin önünde?"

Kendini beğenmiş gülümsemesi kaybolur, yerini kaşlarını çatmaya bırakır.

"Ben de öyle düşünmüştüm." Çarşafı çeneme kadar katlayıp yatağın karşısındaki oturma alanında sehpanın üzerinde kahvaltımızı hazırlayan Arlo'ya bakıyorum. Beni bakarken yakalıyor ve bana gülümsüyor.

"Lütfen bir anlaşma yapabilir miyiz? kapıyı nasıl çalacağınızı öğrenmeye *çalışır mısınız?*"

"Elbette. Özür dilerim."

Gözlerini kaçırırken gülümsemesinin derinleşmesinden böyle bir şey yapmayacağını anlayabiliyorum.

Masayı kurmayı bitirip odadan çıktığında Callum ikimizin de üzerini örtüyor, ayağa kalkıyor ve cırılçıplak masaya doğru yürüyor.

İşte o zaman kocaman yeni dövmesini fark ettim.

Omuzdan omuza kaslı sırtının genişliğine yayılan ve dikenler, güller, yılanlar ve kafataslarıyla süslenmiş sarmaşıkla vurgulanan ilk adım şöyle yazılıyor

en az beş inç yüksekliğinde kalın siyah Gotik tarzda harflerle yazılmıştı.

Doğrulup şok içinde ona bakıyorum, kalbim küt küt atıyor.

Masanın üzerindeki tepside bir çilek koparıyor, sonra dönüp bana bakıyor ve gülümsüyor.

"Bir parça meyve ister misin, sevgilim?"

"Benimle meyve hakkında konuşma. Sırtındaki şey hakkında konuş benimle."

Çileği ağzına atıyor, yavaşça çiğniyor ve yutuyor. "O şey karımın adı. Kruvasan mı?"

"Bir saniye bekleyin lütfen. Dövme mi? Alo?"

Tepsiden bir kruvasan seçti ve yatağa doğru yürüdü. Üzerimde durup bir parça kopardı ve uzattı.

"Aç ağzını." "Callum, lütfen söyle-"

Yırtık kruvasan parçasını dudaklarımın arasından kaydırarak beni kesiyor.

Eline geri tükürmeyi düşünüyorum ama onun yerine çiğneyip yutuyorum.

Hiçbir tartışma hamur işlerini ziyan etmeye değmez.

Bir parça daha koparıyor ve kapalı dudaklarıma uzatıyor. Ona bakarak başımı sallıyorum. Bu onun sırtmasına neden oluyor.

"Çok inatçısın. Sanırım dövmem hakkında bir şey duymak istemiyorsun."

Gözlerimi kapatıyorum, ona kadar sayıyorum, sonra gözlerimi ve ağzımı aynı anda açıyorum.

"Aferin kızım," diye mırıldanıyor, gözleri parlıyor.

"Lanet olsun, itaatkâr olmana bayılıyorum."

Bana bir parça daha yediriyor, ben çiğnerken başparmağını dudaklarımın üzerinde gezdiriyor.

"Çok güzel bir ağzın var, karıcığım."

Emin olamıyorum ama sabrımı sınıdığını düşünüyorum. Başka bir konuya geçebilmek için zekice bir yorum yapmamı bekliyor ama inatçı olduğum konusunda haklıydı.

Sırtına o mürekkebi sürerken ne düşündüğünü öğrenmek istiyorum ve eğer burada oturup bana bir paket kruvasan yedirmesine izin vermem gerekiyorsa, öyle olsun.

Ayrıca, bu bir kazan-kazan.

"Mırılacak mı yoksa beni pençeleyip parçalayacak mı karar veremeyen bir kediye benziyorsun."

Kirpiklerimi nazlı nazlı kırıştırarak parmaklarından bir ısırık daha alıyorum. Ben çiğnerken o uzanıp çıplak göğsümü okşuyor, sertleşene kadar meme ucumun üzerinde geziniyor.

"Ne kadar duyarlı bir kedicik," diye fısıldıyor.

Kalçasına doğru uzun ve kalın bir şekilde sarkan siki sertleşiyor.

Kruvasanı komodinin üzerine koyuyor, beni ayağa kaldırıyor, kanepeye götürüyor ve beni kanepeye yerleştiriyor, beni geriye doğru itiyor, böylece bacaklarımı uzatarak kola yaslanıyorum. Kanepe ile sehpanın arasında yere diz çökerek yemek tepsisine dönüyor. Dudaklarını büzerek yemek çeşitlerine bakıyor ve bakışları taze çilek tabağına takılınca gülümsüyor.

"Çilek ve krema," diye mırıldanıyor ve bana ateşli bir bakış fırlatıyor. "Kulağa nefis geliyor."

Bakışları yavaşça vücudumda geziniyor. Kalçalarımın arasına yerleştiğinde dudaklarını yalıyor ve tabaktan dolgun bir çilek koparıyor.

"Bacaklarını aç."

"O çilekle her ne yapmayı düşünüyorsan, unutabilirsin."

Bakışlarımı tutarak çileği kasıtlı olarak kapalı kalçalarımın arasındaki V'ye yerleştiriyor.

"Callum. Ben ciddiylim. Vadimde meyve saklanmasını istemiyorum. Bu Tupperware değil."

Beni tamamen görmezden gelerek meyve tabağına geri dönüyor ve yaban mersini, böğürtlen ve ahudududan bir seçki seçiyor, sonra onları bacaklarımın arasındaki çileğin etrafına diziyor, sanki onları ayarlıyormuş gibi dikkatlice yerleştiriyor.

maviler ve kırmızılardan oluşan hoş bir tepecik oluşana kadar natürmort bir çizim yapıyor.

Yaptığı işi hayranlıkla seyretmek için topuklarının üzerinde arkasına yaslanıp usulca şöyle diyor: "Bu dövme, vücudumun her yerine senin isminle yaptıracağım dövmelerin ilki."

Nefesim kesiliyor. Nabzım hızlanmaya başlarken profilini inceliyorum. "Ama... neden?"

Yüzündeki düşünceli ifade tepsideki küçük gümüş krema tabağına uzanıyor. "Çünkü ben seninim. İçimdeki her şeye adını dövme olarak işledin. En azından dışımın da sana uymasını sağlayabilirim."

Sözleri bir kasırga gibi içimde patlıyor, nefesimi kesiyor ve beni bayıltıyor.

Gümüş servis tabağını eğerek bacaklarımın arasındaki meyvelerin üzerine ince bir krema akıtıyor. Sonra kremi vücudumda gezdiriyor, karnımı, kaburgalarımı ve göğüslerimi vaftiz ediyor, gözleri aç ve konsantrasyonu keskin.

Çıplak tenimin üzerinde kayan soğuk kremanın hissi beni ürpertiyor. Bakışlarındaki hayranlık kalbimi sızlatıyor.

Fısıldıyorum, "Anlamıyorum. Birbirimizi çok az tanıyoruz. Bunu nasıl söylersin?"

Gümüş tabağı bir kenara bırakıp arkasını dönüyor ve gözlerimin içine derin derin bakıyor.

"Yüzüğümü takıyorsun. Benim yatağında uyuyorsun. Şahitlerin önünde bana sahip olacağına ve hayatının geri kalanında bana sarılacağına dair söz verdin. Beni *seçtin*, Emery. Ve beni seçtiğin için, şimdi ve sonsuza dek bana sahipsin, ne olursa olsun."

Sanki biri beni bir uçaktan itmiş de uzayda fırıl fırıl dönüyormuşum, yön duygusu olmadan sağa sola takla atıyormuşum, nabzım damarlarımda çığlık atıyormuş ve saatte bin mil hızla yere doğru savrulurken tüm hayatım gözlerimin önünden geçiyormuş gibi hissediyorum.

Buraya nasıl bu kadar ani geldiğimizi bilmiyorum. Tüm bunların ne anlama geldiğini anlamıyorum. Tek bildiğim, sözleriyle beni elektrikle çarpmış olduğu. Kanım şimşek ve orman yangını gibi. Kalbim damarlarıma nükleer güç pompalıyor.

Başını eğiyor ve bir meme ucundaki kremi yalıyor, meme ucu gerginleşip kızarana kadar dilinin nazik darbeleriyle yalıyor.

Nefesimi kontrol etmekte zorlanıyorum, duygularımla doluyum, onu izliyorum ve ağlamamaya çalışıyorum.

Diğer göğsüme geçiyor, onu yalayarak temizliyor, sonra karnımdan aşağı iniyor, şefkatle etimi öpüyor, kremden arındırıyor, bacaklarımda arasındaki V'ye ulaşana kadar dilini her tepede ve vadide gezdiriyor.

Kalçalarımı kavrayarak gözlerini kapatıyor, yüzünü çilek tepeciğine sokuyor ve ben sersemlemiş bir mutluluk içinde, nutkum tutulmuş ve nefes nefese yatarken meyvelerin arasından tenime doğru ilerleyerek ziyafet çekmeye başlıyor.

Dili tembelce klitorisimin üzerinde gezindiğinde çaresizce inliyorum.

Kalçalarımı sıkıyor ve yemeye devam ediyor.

Çıkardığı sesler. Göğüs derinliğindeki boğuk homurtuları. Beni tutuş şekli. Sıcak ve ıslak dilini, sert ve güçlü ellerini, hassas tenimi tırmalayan sakalını, sırtımın altındaki ipeksi koltuk minderlerini ve tüm vücudumda çiçek açan sıcaklığı hissediyorum. Duygulara boğulmuş, bir dalganın tepesi gibi kabarmaya başlayan bir duygu seline kapılmış durumdayım.

Heyecan panikle baskınlık için savaşıyor. Aynı anda çok fazla his tarafından hırpalanmış bir halde gözlerimi kapatıyorum ve her şeyin üzerimden akıp gitmesine izin veriyorum. Kendimi bırakıyorum ve sürüklenip gitmeme izin veriyorum.

Derin bir iç çekiş dudaklarımı titretiyor.

Callum kalçalarımı ayırıyor ve dilini içime sokuyor. Benim yumuşak ağla o Kayıp altında ve ses onunAğır nefes alıyor. Kalçalarımı öyle sert kavırıyor ki, moraracağımı biliyorum. Ellerimi saçlarının kalın dağınıklığına batırıyorum ve

Ağızına alıyor, kalçalarımı hevesle sallıyor, o da bana yemek yapıyor.

Bir parmağını içime sokuyor ve zonklayan klitorisimi sertçe emiyor, ben orgazm olana kadar dilini üzerinde ileri geri sürüyor.

Orgazm olduğumda, onun adını haykırıyorum. Boğazımdan yırtılarak odanın sessizliğine karışıyor ve kilisede tekrar tekrar söylenen bir ilahi gibi kulaklarımda yankılanıyor.

Callum.

Callum.

Callum.

Adın kutsal olsun.

Kanepeye oturuyor ve beni üstüne çekiyor, bacaklarımı kalçalarının üzerine yayıyor ve ben denge için omuzlarını kavrarken şişmiş sikini içime yönlendiriyor. Sahiplenici bir hırıltıyla amımın içine sokuyor.

"Sür beni, karıcığım. Adımı tekrar haykırdığını duymak istiyorum."

Zevkten çılgına dönmüş bir halde, meme uçlarımı emerken, göğüslerimi kabaca sıkarken, yanakları çukurlaşırken ve gözleri kapalıyken ereksiyonunun üzerinde aşağı yukarı zıplıyorum.

Başımı geriye atıyorum ve kendimi ilkinden daha güçlü bir başka orgazma bırakıyorum.

Ben hıçkıra hıçkıra ağlarken kıcımlı tokatlıyor, tenime karşı onayını homurdanıyor.

Sonra ağızını kulağımın yanına koyuyor ve kollarını sertçe etrafıma kapatıyor.

Beni göğsüne bastırarak huysuzca şöyle diyor: "Yavaş gitmemiz gerektiğini düşündüğünü biliyorum. Ama ben yavaşlık nedir bilmem. Sana okyanus gibi daldım, boğulup boğulmayacağımı umursamadan."

Sarsıldı, inledi. Sonra kendini içime akıtırken beni tutkuyla öpüyor, bedenime ve ruhuma sahip çıkıyor.

Otuz

W Birlikte sessizce duş alıyoruz. Konuşmak istiyorum ama ne söyleyeceğimi bilmiyorum.

Onun için evlendiğin yabancıya nasıl söylerdin? onun sizin ağırlık merkeziniz haline gelmesi mi? Onun manyetik alanı o kadar güçlü ki, kalbinizdeki pusulanın ibresi gerçek kuzey olarak onu gösterecek şekilde dönüyor mu?

Peri masalı gibi geliyor.

Beni endişelendiren şey, her tatlı peri masalının öbür yüzünün altında çok daha karanlık bir şeyin gizlendiğini ortaya çıkarması.

Duştan sonra Callum giyiniyor, bana veda öpücüğü veriyor ve işe gitmek üzere ayrılıyor. Soğumaya başlayan kahvaltının üzerinde oyalanıyor, kendimi içinde bulduğum bu garip yeni manzaraya dengemi yeniden yönlendirmeye çalışıyorum.

Onunla duygusal bir bağ kurmak istemiyordum. Ona karşı hiçbir şey hissetmek istemiyordum. Ama o beklediğimden çok daha fazlası. Daha duyarlı ve düşünceli. Daha cömert ve nazik. Onda beni büyüleyen bir derinlik var.

Ve bir sevgili olarak, o eşsizdir. nceki partnerlerimi beceriksiz amatörler gibi gösteriyor. Hiç kimse beni onun kadar etkilememişti.

Her neyse olmasına izin vermeye ve için bir kez olsun şeyleri fazla düşünmemeye karar vererek, kahvaltıyı bitiriyorum ve giyiniyorum, bakıyorum

O günü iple çekiyorum. En azından şimdilik, dünyada her şey yolunda görünüyor.

Sonra temizlikçiler geliyor ve beni yine şaşkına çeviriyorlar.

İlki içeri girdiğinde Arlo ile mutfaktaydım. Genç, esmer ve kıvrımlı, bana gülümsüyor ve merhaba diyor.

"Merhaba. Ben

Emery." "Tanıştığımıza memnun oldum."

"Sarah, bu Bay McCord'un karısı," diyor Arlo, ortadaki büyük adada okuduğu gazeteden başını kaldırarak. "Kısa süre önce evlendiler."

"Tebrik ederim!" dedi Sarah içtenlikle.

"Teşekkür ederim."

Cevabım pek de coşkulu değil, çünkü iki genç kadın daha mutfığa girip bize katıldı. Hepsi beyazlar giymiş, Sarah gibi temizlik malzemeleri dolu çantalar taşıyorlar, hepsi de tıpkı bana benzeyen üç güzel esmer.

Kırmızı rujlarına kadar.

Sarah, "Bunlar Kelly ve Michelle." diyor. İkisi de mırıldanarak selam verdi.

Bir süre sonra, "Merhaba" diye cevap vermeyi başardım.

"Bugün özellikle odaklanmamızı istediğiniz bir konu var mı?"

Profesyonel bir beklenti havasıyla bana bakıyorlar. Onlara bir tür talimat vermem gerektiğinin farkındayım. Daha önce hiç ev işçilerini yönlendirmek zorunda kalmadığım için ne yapacağımı şaşıyorum.

Tanrı aşkına, çamaşır makinesinin nerede olduğunu bile bilmiyorum.

"Her zamanki gibi mi yapsak?"

"Tabii ki." Görünüşe göre lider olan Sarah diğer hanımlara dönüp "Hadi başlayalım" diyor. Başlarını sallıyorlar ve mutfakta koşuşturmaya başlıyorlar, hareketleri hızlı ve etkili.

Kendimi tedirgin hissetmenin yanı sıra, ayak altında olduğumu da hissediyorum. Herkese veda edip garaja gidiyorum ve orada uzun dakikalar boyunca lüks araba sıralarına şaşkın şaşkın bakıp kendi akıl sağlığımı sorguluyorum.

Hepimizin birbirine benzemesi tesadüf olamaz, değil mi? Callum'un sekreteri de mi?

Kendime kızarak kafamı sallıyorum.

Elbette bu bir tesadüf. Saçmalıyorum. Bu sabahki duyguların aklımı başımdan almasına izin veriyorum. Bu şehirde milyonlarca kısa esmer var. Gerçekten milyonlarca. Sanki burnu gökkuşağı boynuzlu tek boynuzlu at olan 1.80 boyunda kızıl saçlı b i r i y m i ş i m gibi davranıyorum.

Ayrıca, Konrad oğlunun sarışınları tercih ettiğini söylemişti. Eğer tüm çalışanları Sabine'e benziyorsa endişelenmem gerekir.

İşe vardığımda, kendimi buna inandırmıştım.

Ofisimin kapısının çalındığını duyunca başımı bilgisayardan kaldırdım. "Merhaba, Murph."

Kapıda duruyor, başparmağını dükkânın önüne doğru sallıyor. "Burada seni görmek isteyen genç bir adam var. Adının Cole olduğunu söylüyor."

Aman Tanrım. Callum'un huysuz kardeşi. Midem bulanıyor. "Kızgın görünüyor mu?"

"Hiç de değil. Arkadaş canlısı birine benziyor. Ona müsait olmadığını söyleyeyim mi?"

Ayağa kalktım, ellerimi eteğimin önünden aşağı indirdim. "Hayır, onu geri gönder lütfen."

Gergin sinirlerimi yatıştırmak için kendimi birkaç derin nefes almaya zorluyorum. Cole'un beni neden görmek istediği hakkında hiçbir fikrim yok ama bu beklenmedik ziyaretin iyi olmayacağını düşünmeden de edemiyorum.

Sonra kapıdan içeri girdi ve ben tekrar düşündüm.

Ne aile fotoğrafındaki bakışları vardı ne de Callum'un ofisinde o gün sahip olduğu karanlık, çatırdayan yoğunluğa sahipti. Siyah pantolon ve beyaz bir gömlek giymiş, ciddi görünüyor ama sert değil.

Bana doğru yürüyüp elini uzattı.

"Merhaba Emery. Önce aramadığım için özür dilerim. Uygun bir zaman mı?"

Elini sıkıyorum, elimdeki tüm küçük kemikleri ezdiğinde irkilmemeye çalışıyorum. Adamda hidrolik pres gibi bir tutuş var. "Bu iyi bir şey. Yine de itiraf etmeliyim ki, bu beklenmedik bir şey. Bir sorun mu var?"

Sorum onu gülümsetti. Tam olarak gülümsemek sayılmaz ama dudakları öyle bir şey yapıyor ki, sanki bu cüretkârlık yüzünden dudaklarını koparmasından korkmasalar kıvrılacaklar.

"Benim gibi konuşuyorsun." "Öyle mi? Nasıl yani?"

"İlk düşüncen her zaman olumsuz bir düşünce oluyor."

Bunu nasıl karşılayacağımdan emin değilim, o yüzden es geçiyorum. "Oturmak ister misiniz?"

"Hayır, hayır, çok fazla vaktinizi almayacağım. Sadece seninle Callum hakkında konuşmak istedim."

Yüz ifadesi beni yeniden geriyor. "Burada olduğunu biliyor mu?"

"Hayır. Ve ona öyle olduğumu söylemezsen memnun olurum."

Bir süre rahatsız edici bir sessizlik içinde durduk, ta ki ben "Kaba olmak istemem ama bunu sorarak beni kötü bir duruma sokuyorsun" diyene kadar.

"Senden yalan söylemeni istemiyorum. Sadece bilgi verme."

"Seni gördüğümü ona söylememi istememenin bir nedeni var mı?"

Bir süre bana bakıyor, kara gözleri değerlendiriyor ve yakışıklı yüzü kasvetli. "Sana karşı açık sözlü olabilir miyim?"

"Öyle olmanı tercih ederim."

"Kardeşim..." Bakışlarını başka yöne çeviren Cole, söyleyeceği her neyse boğulacakmış gibi boğazını temizliyor. Sesi bir oktav alçalarak, "Bunu sana söylemek benim için çok zor," diyor.

Masamdaki sandalyeye gömölüyorum ve titrek bir elimi yüzümde gezdiriyorum. "Lütfen bir yerlerde gizli bir ailesi olduğunu söyleme."

Cole dehşet dolu bir ifadeyle bana bakıyor. "Hayır. Tanrım, tabii ki hayır. Neden böyle düşündün ki?"

Gözlerimi kapatıyorum ve iç çekiyorum. "Çünkü ben korkunçlaştırmanın kraliçesiyim, işte bu yüzden. Kendimi pencereden atmak istediğim yer burası, ama birinci kattayız." Gözlerimi açıyorum ve onun şaşkın bakışlarıyla karşılaşıyorum. "Özür dilerim. Ne diyordun?"

Aptallığımın kör kuvvetiyle kafasına yediği darbenin etkisiyle toparlanması biraz zaman alıyor. Sonra, "Kardeşimle yakın olmadığımızı söyleyecektim," dedi.

Devam etmeyip sadece bariz bir rahatsızlık içinde öylece durunca, onu konuşturmak için nazıkçe uyarıyorum. "Bana bundan bahsetmedi ama tanıştığımız gün ikinizin arasında bir gerginlik varmış gibi görünüyordu."

"Sana anlaşamadığımızı söylemedi mi?"

Buna şaşırmış görünüyor. Bunun arkasında ne olduğunu merak etmekten kendimi alamıyorum.

"Hayır. Dürüst olmak gerekirse Cole, bana aileniz hakkında pek bir şey anlatmadı. Gerçi kendisi de dahil olmak üzere hemen her konuda ağzı sıkıdır. İkinizin en iyi arkadaş mı yoksa tamamen düşman mı olduğunuzu bilemezdim. Özel hayatı bir devlet sırrımış gibi davranıyor."

Nasıl cevap vereceğine karar vermek için otuz saniye boyunca kısık gözlerle yüzümü inceledi. Sonra masamın karşısındaki sandalyeye çöktü, ellerini saçlarında gezdirdi ve iç geçirdi.

"Benim ne kadar aptal olduğumu düşündüğünü sana söylediğine eminim sanıyordum."

Güldüğümde onu tekrar irkiltiyorum. Şaşkınlıkla bana bakıyor.

"Güldüğüm için özür dilerim. Sadece kendisi dışında herkesin aptal olduğunu düşünüyor. Yerinde olsam bunu kişisel almazdım. Onda bir Rothschild egosu var."

Cole kaşlarını çatıyor. "Biz Rothschild'lerden daha zenginiz."

Fakir biri zengin şakası yapmaya çalışırsa olacağı budur.

Yüzümün düştüğünü gören Cole yardımcı olmaya çalışıyor. "Belki de Waltons'ı kastetmişsinizdir?"

"Kim onlar?"

"WalMart'ın sahibi olan aile." "Senin ailenden daha mı zenginler?"

"Hayır."

"O zaman neden onları örnek verdin?"

"Soracağınızı düşünmemiştim."

Callum'un kardeşiyle neden sorun yaşadığını anlamaya başlıyorum. "Belki de bana tüm bunların neyle ilgili olduğunu söylemelisin."

Sandalyesine geri oturuyor ve bana sert bir bakış fırlatıyor, sonra da uğursuzca, "Onunla çok şey yaşayacaksın," diyor.

Bekliyorum, daha fazlası olacağını biliyorum, ama ne ile çıkacağını beklemiyorum.

"Eğer gerçeği istiyorsan, o bir pislik."

Sinirlenerek sözünü kesmek için elimi kaldırdım. "Seni orada durdurmama izin ver. Onunla sorununun ne olduğu hakkında hiçbir fikrim yok ve dürüst olmak gerekirse bu beni ilgilendirmez. Ama bildiğim bir şey varsa o da, pislik olsun ya da olmasın, onunla evli olduğum ve burada oturup kocam hakkında konuşmana izin vermeyeceğim."

Görünüşe göre bu konuşmayı nasıl bir güçle yaptığıma hazırlıksız olan Cole şaşkınlıkla bana bakıyor.

Kendini toparladığında, "Sözümü bitirmemişim. Anlatmaya çalıştığım şey onun bir pislik olduğu ama ona katlanabilecek birini bulduğu için mutlu olduğumdu. Bunu ofiste söyleme fırsatım olmadı ama umarım birlikte çok mutlu olursunuz."

"Oh." Onu bir saniyeliğine azarladığım için aptal gibi hissediyorum, sonra yine ona sinirleniyorum. "Bunu neden en başta söylemedin?"

Öfkesi Callum'unkinden bile daha kötü, eğer bu mümkünse. "Bana bir şans vermedin."

Yemin ederim, bu McCord erkekleri bir kadına felç geçirebilir.

"Callum'a bu kadar destekleyici bir şey söylemek için geldiğini söylememi istememenin bir nedeni var mı?"

Küçük, karanlık bir homurtu çıkardı. "Çünkü bir odada yalnız olduğumuzu bilse çılgına dönerdi. Sen o gün ofisten ayrıldıktan sonra, her zamanki saçmalıklarımıza başladık. Tüm detaylara girmeyeceğim ama bu kadar iyi birinin onun gibi bir serseriye gitmesine şaşırdığımı söyledim ve neredeyse beni öldürüyordu."

"Tanrım, böyle güzel bir iltifattan neden rahatsız oldu acaba?" diye soruyorum.

"Muhtemelen hoş demediğim içindir. Seksi dedim."

Yanaklarım kızarıyor ama önemli bir şey yokmuş gibi oturuyorum.

Mahcup olduğumu anlıyor, çünkü "Söz veriyorum sana asılmaya çalışmıyorum" diyor.

"Bu iyi bir şey. Belki de bu konuşmanın daha garip bir hal almasının tek yolu bu. Lütfen bana neden burada olduğunu bilmesini istemediğini söyleyeceğin kısma geçebilir miyiz?"

"Demek istediğim, onu daha önce bir kadın için kıskanırken hiç görmedim. Senden önce çıktığı kadınlara karşı herhangi bir duygu sergilediğini hiç görmedim. Ama sana seksi olduğunu söyledim ve daha gözümü bile kırpamadan elini boğazıma dolayarak beni duvara yasladı, deli bir adam gibi yüzüme ölüm tehditleri savurdu."

Muhtemelen bir onaylamama sesi çıkarmam ya da Callum'un yaptığına ne kadar korkunç olduğuna dair destekleyici bir yorum yapmam gerektiğini biliyorum ama kendimi tuhaf bir şekilde memnun buluyorum.

Gerçekten de o terapisti ayarlamam gerekiyor.
Tutarlı bir yanıt bile veremediğim için sadece "Oh."
diyorum.

"Evet."

"Bu durumda, ona söylemem."

Ağzı yine o gülümsemeye yakın şeyi yapıyor. "Teşekkür ederim."

"Madem seni buraya getirdim, sana kişisel bir soru sormamın sakıncası var mı? Cevap vermek zorunda değilsin. Alınmam."

Meraklı bakışlarla, "Devam et." dedi.

"Ailenizin işiyle ilgili."

Gerginleşmesini ya da Callum gibi temkinli görünmesini bekliyordum ama yüz ifadesinde hiçbir değişiklik olmadan devam etmemi bekledi. Cesaretilenerek devam ediyorum.
"Bu konuda her şey yolunda mı?"

Bu soru kaşlarını çatmama neden oldu. "Nasıl yani?"

"Yani yaptığınız işte hiç tehlike var mı?"

İstese de daha şaşkın görünemezdi. "*Tehlike mi?* Tabii ki yok. Sana bunu düşündüren nedir?"

"Sadece Callum'un söylediği bir şey. Belki yanlış yorumlamışımdır." "Öyle olmalı. Medya sektöründe tehlikeli olan tek şey can sıkıntısından ölebilmenizdir. Bütün günümü bir masanın arkasında, evrak işlerini karıştırmak. Cehennem gibi."

Bu beni gülümsetti. "Eğer bir kariyer değişikliği arıyorsan, seni burada kedi kutularını temizlemekle görevlendirebilirim."

Yakışıklı yüzünde belli belirsiz bir tiksinti ifadesi belirliyor.

"Bu bir şakaydı."

İfadesine bakılırsa, bu kelimeye aşina değil. Ayağa kalkıp gitmesi gerektiğini söyleyerek bizi daha fazla ileri geri konuşmaktan kurtardı. Onu kapıya kadar geçirdim.

kendim hakkında o

konuşma Callum ve babası mutfaktayken kulak misafiri oldum. Cole'un soruma verdiği şaşkın tepkinin gerçek olduğunu söyleyebilirim,

Bu da ya duyduğumu sandığım şeyi duymadığım ya da Konrad ve büyük oğlunun Cole'un bilmediği bir şeylerin peşinde olduğu anlamına geliyor.

Kapıdan çıkarken elimi tekrar sıkmak için duraklıyor.

"Umarım Callum'u yakında ailemin evinde akşam yemeği yemeye ikna edebilirsin. Annem seninle tanışmak için can atıyor. Üç oğlu var ve ailede bir kadın daha olduğu için çok heyecanlı."

Bu beni çok heyecanlandırdı. Yeni kayınvalidemden ne bekleyeceğim hakkında hiçbir fikrim yoktu, ama görünüşe bakılırsa iyi anlaşabiliydik.

"Bu içimi rahatlattı," diyorum usulca.

Cole kaşlarını çatarak başını eğdi. "Ne demek istiyorsun? Bir sebepten dolayı senden hoşlanmayacağından mı endişeleniyorsun?"

Gülüştüm bilinçsizce. "Yani, bu alışılmadık bir durum."

"Böyle konularda züppe değildir." "Ne gibi şeyler?"

"Senin farklı bir sosyal çevrede olman."

Benim fakir olmamı kastediyor. Ne kadar zarif bir ifade. Sanırım milyarlara sahip olmak, gezegenin tek gözlü nüfusunu aşağılamamanın kibar yollarını öğrenmek anlamına geliyor.

"Hayır, Callum'un neden evlenmek zorunda kaldığını kastetmiştim."

Sanki Hollandaca konuşuyormuşum gibi bana bakıyor. "Mecbur muydu? Ne demek *zorunda* kaldım?" Bakışları karnıma düşüyor ve yüzü kızarıyor. "Aman Tanrım. Hamilesin."

Cole'un babasının Callum'a evlenmesi ya da mirasını kaybetmesi gerektiği ultimatomu hakkında hiçbir şey bilmediği gün gibi ortada.

Ayağımı koca aptal ağzıma soktum.

Geri adım atmaya çalışarak gülüyorum ve gerçekçi görünmesini umuyorum. "Hayır! Tanrım, hayır, hamile değilim. Ben sadece

evlenmek zorundaydı... bu kadar çabuk... Çünkü o... yani biz birbirimize çok aşıktık!"

Davranışımı satın aldı, küçümseyici bir el hareketiyle Elini. "Annemle babam kaçmadan iki hafta önce birbirlerini tanıyorlarmış. Aptalca, ilk görüşte aşk aileden geliyor."

Rahatlayarak neredeyse ayaklarının dibine öküyorum. Callum'un bu kadar önemli bir konuda ağzımdan laf kaçırdığını öğrendiğinde nasıl tepki vereceğini tahmin edebiliyorum. Pek hoş olmazdı.

Sonra kendimi yine geri adım atarken buluyorum, ama bu sefer Cole'un az önce söylediği bir şey yüzünden. "İlk görüşte aşk mı? Callum böyle mi tarif etti?"

Cole bir an tereddüt ederek beni inceliyor. "Tam olarak değil." "Şimdi beni meraklandırın. Ne dedi? Söz veriyorum.

Bunu tekrar etmeyeceğim."

"Gözlerine ilk kez baktığında tüm geleceğini gördüğünü söyledi" diyor.

Nefesim beklenmedik bir güçle kesiliyor, ağzımı kapatmak için elimi kaldırıyorum. Bunalmış bir halde Cole'a bakıyorum, gözlerim sulanmaya başlıyor.

"Kendi kulaklarımla duymasaydım inanmazdım," diyor başını sallayarak. "Ama sizin adınıza sevindim çocuklar. Dediğim gibi, sizin adınıza sevindim."

"Teşekkür ederim," diyorum, sesim titreyerek. Aniden bastıran duygularımı örtmek için gülümsemeye zorluyorum kendimi. "Seni geçireyim."

Birlikte dükkânın önüne doğru ilerliyoruz, ben şaşkınlık içindeyim, belki de başıma gelen her kötü şeyin buna yol açtığını düşünüyorum.

"Gözlerine ilk baktığında tüm geleceğini gördüğünü söyledi."

Jamie Fraser bile bununla yarışamazdı.

Cole'la birlikte mağazanın ön kapısına varana kadar gözlerim buğulu ve duygusalım. İşte o zaman pencereden dışarı bakar ve ilerideki alışveriş merkezinin manzarasını görür.

Çubuklar a iğne içine benim mutlu
küçük Baloncuk, haşhaş o
paramparça ettik.

ValUBooks'u işaret ederek, "Neden şehir merkezi yerine burada bir yer açtığınızı asla bilemeyeceğim" diyor.

Biz mi?

Bir yer mi açtık?

Sanki karnıma tekme atmış gibi hissederek, "Ne?" diye mırıldanmayı başarıyorum.

"Onları birkaç yıl önce satın aldık. Bana sorarsanız fazla para ödedik ama Callum portföye iyi bir katkı olduğunda ısrar etti. Asla anlayamadığım bir nedenden ötürü her şeyin büyük bir sır olması gerekiyordu." Bana bakıyor. "Yanı başınızda böyle büyük bir rakibin olması işinizi çok etkiledi mi?"

Cevap vermek istiyorum ama veremiyorum. Ağzımdan kelimeler çıkmıyor çünkü zihnim bomboş.

ValUBooks'un sahibi McCord Media.

Şirketi birkaç yıl önce satın aldılar. Bunun bir sır olması gerekiyordu.

Kocam satın almaları için ısrar etti.

Kocam satın almaları için ısrar etti.

Midem bulanıyor. Hasta olmak üzere olduğumdan eminim.

"Hayır," diye fısıldıyorum, içimdeki her şeyin

Bir uçurumun parçalanıp heyelana dönüşmeden hemen önceki dengesiz kenarı gibi yol veriyor.

"Hayır, bizi hiç etkilemedi."

Thirty-One

T Kapı Cole'un arkasından kapandığı anda ofisime koştum ve bilgisayara girip ValUBooks ve McCord Media'da arama yaparak herhangi bir bilgi bulmaya çalıştım.

Bulabilirim.

Sonunda bir ipucu bulabilmem için birkaç dakika boyunca çılgınca linklere tıklamam ve makaleleri taramam gerekiyor. Dijital çağda fiziksel kitap mağazalarının geleceğiyle ilgili bir haberin derinliklerinde ValUBooks'un dört yıl önce Dolos Inc. adlı bir şirket tarafından satın alındığından bahsediliyordu.

Bu isim bir şey çağrıştırmıyor.

Kamuya açık şirket kayıtlarında bir arama yaptığımda, şirketin artık aktif olmadığı ortaya çıkıyor. Daha fazla bilgi bulmaya çalışıyorum, ancak kurumsal liste dışında hiçbir şey bulamıyorum. Web sitesi yok, basın bültenleri yok, sosyal medya profilleri yok.

Sanki hiç var olmamışlar gibi.

Bilgisayar ekranına bakıyorum, zihnim ışık hızında hareket ediyor, ta ki Dolos'un bir paravan şirket olması gerektiğini fark edene kadar. Yalnızca ValUBooks'u satın almak amacıyla kurulmuş, McCord ismini işlemin ve dolayısıyla kamusal alanın dışında tutan bir varlık.

Gerçekten de bir sır.

Ellerim titreyerek masa telefonunu aldım ve Dani'yi aradım. "Alo?"

"Dani, benim. Benim için bir şey yapmanı istiyorum."

"Tabii. İyi misin?"

"Sanmıyorum."

"Neyin var?"

"Bunu sonra konuşuruz. Sadece dinle. Ryan'ı iş yerinden arayıp şirket bilgisayarına girmesini ve Dolos adlı bir şirket hakkında bir şey bulup bulamayacağını sormanı istiyorum."

Başka soru ya da tartışma olmadan, "Tamamdır. Benim için hecele, bebeğim."

Bu kadını seviyorum.

Hecelemesini söyledikten sonra, "Özellikle araması gereken bir şey var mı?" diye soruyor.

"Bilmiyorum. Sadece ne bulabilirse. Bir şey duyar duymaz beni ara. Ben dükkândayım."

Telefonu kapattıktan sonra oturup nefes nefese kalıyorum, bluzumdan ter akıyor ve bilişsel uyumsuzluk gerçeklik algımın içine ederken boş boş duvara bakıyorum.

Telefon tekrar çaldığında, irkilerek yerimden sıçıyorum. Ahizeyi kaptığım gibi nefes nefese bir merhaba diyorum.

"Bebeğim, benim."

"Bir şey buldu mu?"

"Hayır. Şirket bilgisayarında Dolos A.Ş. ile ilgili hiçbir şey yoktu."

Kendimi sönmüş hissederek sert bir nefes verdim. Ta ki Dani, "Ama ilçe emlak değerlendirme sitesinde vardı," diyene kadar ve kalp atışlarım bir roket gibi hızlanana kadar.

"Anlat bana."

"Yani şirketler, orada herhangi bir mülke sahiplerse yıllık beyannamelerini ilçeye sunmak zorundalar, değil mi? Ryan bu siteyi her zaman değerlendirmelerinde araştırma yapmak için kullanır. Sizin Dolos A.Ş.'nin Venedik'te bir binası varmış - adres tam size yakın - ama yaklaşık üç buçuk yıl önce burayı yurtdışında başka bir şirkete satmışlar."

"Diğer şirketin adı ne?"

"Bir bakayım. Yazmıştım."

O geri gelene kadar kalbim çarparak bekliyorum. "Doğru telaffuz ettiğimden emin değilim ama adı Sassenach. Prag'da yerleşikler."

Gözlerim büyüdü. Ciğerlerim tutuldu. Tüm vücudum buz kesiyor.

Prag. Bu olamaz. Bu gerçekleşiyor olamaz.

"Em? Hâlâ orada mısın?"

"Seni sonra ararım. Teşekkürler, Dani."

Ahizeyi dikkatlice yuvasına geri yerleştirerek, tekrar nefes alabilene kadar bir dizi derin nefes alıyorum. Sonra internette Prag'daki Sassenach adlı bir şirketi arıyorum.

Dolos gibi Sassenach'ın da herhangi bir sosyal medya profili yok. Tek bir basın bülteni yok, kurumsal web sitesi yok, hiçbir dijital ayak izi yok.

Şirketin varlığına dair tek kanıt, limited şirket için Çek ticaret sicilinde yer alan bir liste. Şirketin James Fraser adında birine ait olduğunu ortaya koyan bir liste.

Tüm zamanların en sevdiğim romanı *Outlander*'daki kahramanla aynı isim.

Ve İskoç Galcesi'nde yabancı ya da yabancı anlamına gelen sassenach, Jamie'nin kitaptaki zaman yolcusu aşkı Claire'e taktığı lakap.

Kalbim küt küt atarken ve midem düğümlenirken, masamın karşısındaki duvarda asılı olan ve romandan uyarlanan TV dizisinde Jamie Fraser rolündeki aktör Sam Heughan'ın posterine bakıyorum. Sonra son bir arama için dikkatimi tekrar bilgisayara veriyorum.

Bu kez "şirket" kelimesini kullanmıyorum. Sadece Dolos yazıyorum ve sonuçları bekliyorum.

Wikipedia'ya göre Dolos, Yunan hile, hainlik ve aldatma tanrısı.

Callum'la tanıştığım ilk gün dükkâna girdiğinde bana nasıl baktığını hatırlıyorum, gizemli havası ve karanlık, yakıcı gözleriyle çok yakışıklı ve karizmatikti.

Her zaman sırlarla kaplı gibi görünen gözleri.

Titreyerek masamın çekmecesini açıyorum, David Montgomery'den gelen ve ticari vergi hesabımda sıfır bakiye olduğunu bildiren mektubu çıkarıyorum ve antetli kağıttaki numarayı çeviriyorum.

Doğrudan telesekretere yönlendirilince CDTFA'nın web sitesini açıp orada bulduğum ana numarayı arıyorum. Sonunda telefonda canlı bir insan bulana kadar beş dakika boyunca labirent gibi yönlendirmelerle boğuşuyorum.

"David Montgomery ile görüşmek istiyorum, lütfen."

Hattın diğer ucundaki kadının sesi sanki sakız çiğniyormuş gibi geliyor. "Dahili numaranız var mı?"

"Hayır. Sadece ismi var."

"Soyadına bakacağım. Bilgisayarı kontrol etmem için bana bir dakika verin." Kısa bir duraksamadan sonra, "Burada David Montgomery diye biri yok" dedi.

Boğazımın arkasında yükselen safrayı yutarak, "Emin misiniz?" diye soruyorum.

"Eminim. Tabii farklı bir yazılışı yoksa?"

Benim için Montgomery'yi heceliyor ama vergi dairesinde bu isimde bir çalışan olmadığını zaten biliyorum.

Listede yok çünkü öyle biri yok.

Telefonu kapatıyorum ve aldığım mektupta listelenen 800'lü numarayı aramak için çevrimiçi beyaz sayfaları kullanıyorum, bu da numaranın Dolos Incorporated'dan başkasına ait olmadığını ortaya koyuyor.

Feshedilmeden önce birkaç yıllık telefon faturalarını peşin ödemiş olmalılar.

Bu da olağanüstü bir ön planlama yapıldığını gösteriyor.

Şok içinde donmuş bir şekilde otururken, sanki hayatım gözlerimin önünden geçiyor. Bir dizi anı bir kaleydoskop oluşturuyor

hızda uçararak geçiyor.

ValUBooks'un büyük açılışı.

Ev sahibi kiramı iki katına çıkarmak için arıyor.

Bu Banka, Kredi Sendika, ve Küçük İşletme İdaresi kredi başvurularımı reddetti.

Dani'nin Ryan'ın işten çıkarıldığını söylediği yemek.

Vergi cezası.

Dava.

Outlander'ın imzalı kopyası.

Cole'un kardeşinin mirasını korumak için evlenmesi gerektiğini bilmemesi.

Callum'un ailesinden kimseye evleneceğini söylememesi.

Callum'un güzel, esrarengiz bir gülümsemeyle "Merhaba küçük kuzu. Aslanın inine hoş geldin."

Ve son olarak, mutfakta kulak misafiri olduğum konuşmada Callum'un babasının ona söyledikleri: "Herkes senin kadar paragöz değil."

Eğer düşündüğüm şey buysa, çıkarıcı kelimesi yüzeysel bile kalmıyor. Makyavelist desek daha doğru olur.

Bir telefon görüşmesi daha yapıyorum, tuşlarken parmaklarım titriyor. Ev sahibim açtığında, "Merhaba Bill. Ben Emery Eastwood. Sana bir sorum var. Son görüşmemizde sana kısa süre önce elime bir miktar para geçtiğini söylediğimde, neden nasıl olduğunu sormadın?"

Sessizlikle karşılandığında, cevabımı aldım demektir.

Aldatma tanrısı, gerçekten.

Sandalyeme geri oturup nefes veriyorum, gözlerimi kapatıyorum ve gücümü topluyorum.

"Pekâlâ. Callum McCord'la yaptığın anlaşma hakkında konuşalım. Kiramı iki katına çıkarman için sana ne kadar rüşvet verdi?"

Telefonu yüzüme kapatınca hat kesildi.

Orospu çocuğu.

Sanırım Callum ona nasıl cevap vermesi gerektiğini söylememiş.

Otuz İki

I Yavaşça alıcıyı yerine yerleştiriyorum ve titremem geçene ve kaotik düşüncelerimin üzerindeki toz bulutu dağılana kadar masamda oturuyorum. Sonra yarasa telefonumu

el çantasını alıp yere koyuyor ve parçalanmış metal parçalarından başka bir şey kalmayana kadar üzerinde tepiniyorum.

Web sitelerinde McCord Media'nın ana numarasını bulup masa telefonundan çeviriyorum ve operatöre beni CEO'ya bağlamasını söylüyorum.

"Ona karısının aradığını söyleyin," diyorum, sesim boş çıkıyor. "Acil bir durum var."

Callum inandırıcı bir şekilde endişeli ses tonuyla hatta geliyor. "Emery? Ne oldu? Acil durum nedir?"

"Hayır, Callum. Soruları soran benim. Bir numara: Vergi kurulundan David Montgomery gibi davranması için kimi tuttun?"

Duraksaması çok uzayınca uyarıyorum: "Beni bir daha görmek istiyorsan, bana gerçeği söyleyeceksin."

Hattın diğer ucundan bir ses geliyor. Ayak sesleri. Adım atmaya başladı. Konuştuğunda sesi gergindi. "Eski bir tanıdık. Bana iyilik borcu olan biri."

Oh lanet olsun.

Adrenalin vücuduma hücum ediyor. Tekrar titremeye başlıyorum ve nefesimi tutamıyorum.

Bu ana kadar her şeyin bir yanlış anlaşılma olduğuna dair küçük bir ihtimal vardı. Korkunç ama açıklanabilir bir hata. Ama onun itirafıyla her şey acı verici, korkunç bir şekilde gerçek oldu.

Tekrar konuşabilmek için dudaklarımı ıslatmam gerekiyor. Sesimin titremesini umutsuzca engellemeye çalışarak, "Peki ya sahte dava? Aynı tanıdık mıydı?"

"Beni dinle Emery. Açıklamama izin ver."

"Cevap vermediğin sürece senden bir kelime daha duymak istemiyorum," diyorum öfkeyle, sesime dolan öfkemi kontrol edemeyerek. "Davayı kim açtı?"

Konuştuğunda, sanki sıkılmış bir çenenin içinden konuşuyor gibi geliyor. "William'ın şirketinde çalışan bir katip açtı."

"Adına mı?"

"Hiç kimse adına. Davacı diye biri yok. Onu ben uydurdum." Aman Tanrım. İhanet şaşırtıcı.

Daha fazla oturmaya dayanamayıp ben de ayağa kalkıyorum ve masa telefonunun kablosunun izin verdiği kadar ilerledikten sonra dönüp diğer yöne doğru yürümeye başlıyorum. "Ya Ryan? Onu işinden kovdurdun, değil mi? Senden onu şirketinde işe almanı isteyeceğimi biliyordun, böylece kabul ettiğinde cömert görünebilecektin."

"Evet."

Bu sefer tereddüt bile etmedi. İçimdeki adrenalın öfkeye dönüşüyor. Ellerim o kadar titriyor ki telefonu tutmakta zorlanıyorum.

"Peki ya apartmanımın istimlak edilmesine ne demeli? Bunu bir süper kahraman gibi gelip günü kurtarmak için mi ayarladın?"

"Hayır, ama keşke bunu düşünseydim. Belki daha önce yanıma taşınırdın."

Bu itirafından hiç utanmaması beni olduğum yerde durduruyor ve ağzım açık bir şekilde duvara bakmama neden oluyor. Kendimi toparladığımda tekrar yürümeye başladım.

"Senin mirasın," diye çıkışıyorum. "Bunun hakkında konuşalım. Bütün bu boktan gösteriyi ilk başta yola çıkaran şey

yer. Baban sana ya evlenirsin ya da her şeyini kaybedersin diye bir ültimatom vermedi, değil mi?"

"Hayır. En büyük oğlunu mirasından mahrum bırakmayacak kadar mantıklı biri." "Pekâlâ Callum. Son bir soru." Bu kısımda bağıriyorum.

"Ne oluyor lan?"

"Cevaba hazır değilsin."

"Yine de versen iyi edersin!" "Bunu yüz yüze konuşmalıyız."

"Nasıl bu kadar sakın olabiliyorsun? Seninle evlenmem için tüm hayatımı sabote ettiğini itiraf ediyorsun, seni pislik!"

"Seni temin ederim, sakın değilim. Ama bağırarak hiçbir şeyi değiştirmeyecek."

Göğsüm kabarıyor ve gözlerim yaşlarla doluyor, nefesimi tutmak için bir an duruyorum. "Neden? Bana nedenini söyle. Normal bir insan gibi bana çıkma teklif edebilecekken neden bu kadar zahmete girdin?"

"Sana çıkma teklif ettim. Bana benim gibi kendini beğenmiş zengin bir hıyarla çıkmaktansa, *Game of Thrones*'taki Cersei Lannister gibi seyirciler sana küfürler yağdırıp yüzüne çürümüş lahanalar fırlatırken kalabalık caddelerde çıplak utanç yürüyüşü yapmaya zorlanmayı *tercih* edeceğini söyledin."

Tüm bu akıl almaz hikayeyi ve onun bunu bu kadar gerçekçi bir şekilde anlatışını anlıyorum ve gülmek zorunda kalıyorum.

Hastalıklı bir kahkaha, çılgınca bir kahkaha, ama yine de bir kahkaha.

"Beni başka biriyle karıştırıyorsun milyarder. Çılgın teklifinle dükkânıma girdiğin günden önce seni hiç görmemiştim."

"Evet, gördün. Hollywood Hills'teki bir Cadılar Bayramı partisindeydi. Sen Kedi Kadın gibi giyinmiştin, ben de Büyük Kötü Kurt."

Ağzım açık, kalbim deli gibi çarparak duruyorum.

O partiyi hatırlıyorum. Çok net hatırlıyorum. Kıyafetimi, ayakkabılarımı, ne içtiğimi, kiminle gittiğimi, her şeyi.

Ve evet, Büyük Kötü Kurt'u hatırlıyorum. Nasıl hatırlamayayım? Tamamen unutulmazdı.

Siyah kürklü bir kurt maskesi yüzünün büyük kısmını kaplıyordu. Sadece çenesi ve gözleri açıktaydı; gözleri maskenin arkasından, gece vakti ormandan dışarı bakan bir yırtıcının vahşi açlığıyla bakıyordu. Maske, elmacık kemikleri ve burun köprüsü boyunca bir Mısır firavunu gibi altın boyayla vurgulanmıştı. İri dikenli kulakları şeytan boynuzlarını andırıyordu.

Kurt, kaslı kalçalarının büyüklüğünü gösteren dar siyah bir kot pantolon giymişti. Gömleksizdi, inanılmaz göğsü ve pazuları orada bulunan tüm kadınların gözlerini kamaştıracak şekilde sergileniyordu. Beni sürekli takip eden o delici gece gözleri dışında herhangi bir dövmesi ya da tanımlayıcı işareti yoktu.

Ev, Ryan'ın iş yerinden tanıdığı bir arkadaşının arkadaşının arkadaşına aitti. Davete nasıl icabet ettiğimizi bilmiyorum ama evin büyüklüğünden ve sakinlerinin bariz zenginliğinden etkilendiğimi net bir şekilde hatırlıyorum.

Ta ki ev sahibi sarhoş bir halde bana sarkıntılık edene ve onu öpmeyi reddettiğimde bana ucuz bir karavan pisliği diyene kadar.

Bana bu şekilde alay ettiğinde hissettiklerimi asla unutmayacağım.

Bana kendimi değersiz hissettirdi, sanki onun sosyal konumunda olmadığım için var olmaya bile hakkım yokmuş gibi.

O bir kralsa, ben bir hamamböceğiydim.

Sanırım beni ele veren ayakkabılarımdı.

Zengin insanlar tasarımcı logolu kıyafetler giymezler çünkü bunun zevksiz olduğunu düşünürler, bu nedenle arabanız veya eviniz gibi daha belirgin statü sembollerinden yoksun olduklarında saatinize, el çantanıza veya ayakkabılarınıza bakarlar. Bunların hiçbirisi

Ama bir Patek Phillipe ile bir Vacheron Constantine arasındaki farkı bilecek şekilde yetiştirildiğinizde, en düşük vergi dilimindeki bir kişiyi bir mil öteden tanıyabilirsiniz.

Bu utanç verici karşılaşmadan sadece birkaç dakika sonra Büyük Kötü Kurt'a rastladım. Bir köşeyi dönüp ona çarptığımda, ayağımı dev siyah ayakkabılarından birine kaptırdığımda kelimenin tam anlamıyla ona rastladım.

Büyük bir el fırladı ve kolumu tuttu, herkesin önünde yüzüstü düşmeden önce beni sabitledi.

Gözleri benimkilere kilitlenmiş, mükemmel bir karanlık odaklanmayla bana baktı. Kolumu bırakmadı.

Bana söylediği ilk şey, tüylerimi diken diken eden alçak ve hırçın bir sesle, "Kimsin sen?" oldu.

Sanki bir suçlama gibiydi. Bir talep gibi. Sanki kuyruklu piyanosu, sanat koleksiyonu ve aşağıda siyah kadife üzerine serpilmiş mücevherler gibi parıldayan Los Angeles'ın muhteşem manzarasına açılan sürgülü cam duvarlarıyla o eve ait olmadığımı biliyordu.

O öyle demek istememiş olsa bile ben öyle anladım. Az önce bir karavan pisliği olarak adlandırıldığım için sinirlerim tepemdeydi.

Kolumu tuttuğu yerden çektim, ellerimi kalçalarımaya dayadım ve kavgacı bir tavırla çenemi dışarı çıkardım. "Annenin seni uyardığı kişi benim, işte o benim."

Gözlerinde ısı parladı. Daha yakına eğildi. "Bu durumda, seni daha iyi tanımam gerekiyor. Seni dışarı çıkaracağım."

Bunun ne kadar küstahça görüldüğünü hatırlıyorum. "Benimle çıkar mısın?" değil, "Seni dışarı çıkarıyorum." Sanki başka seçeneğim yokmuş gibi. Sanki ben zaten kesin bir sonuçmuşum gibi.

İşte o zaman onun hak etmediği bir şeye hakkı olduğunu düşünen başka bir zengin pislik olduğuna karar verdim. Yani beni.

"Hayatta olmaz," dedim.

Sonra *Game of Thrones*'taki Cersei Lannister'ın melodramatik açıklamasını yaptım ve bir diva gibi fırlayıp gittim.

Dani ve Ryan'la o Cadılar Bayramı partisine katıldığımda yirmi beş yaşındaydım. Beş yıl önceydi.

Beş yıl.

"Şimdi hatırlıyor musun?" Callum soruyor, sert sesi hafızamdakinin bir yankısı.

"Evet" diye fısıldıyorum.

"Bu benim için bir başlangıçtı."

"Neyin başlangıcı?"

"Sana olan saplantımın."

Gözlerimi kapatıyorum, yutkunuyorum ve gözlerimden tek bir damla yaş kaçarsa kendimi asla affetmeyeceğime karar veriyorum. "Sesin hiç utanmışa benzemiyor."

"Utanmıyorum."

Ağlıyorum, "Tanrı aşkına, Callum. Neyin *var* senin?"

Sesi bir oktav düştü. "Sen. Benim sorunum sensin. Seni ilk gördüğüm andan beri ve o günden beri her gün öyleydin."

Nabzım kulaklarımda çalkalanırken, "Beni gözetledin." diyorum. "Evet."

"Bütün bunları seninle evlenmem için ayarladın." "Evet."

"Beni manipüle ettin! Bana yalan söyledin ve beni manipüle ettin ve bir şekilde bunun iyi olduğunu mu düşünüyorsun?"

"İş o noktaya gelseydi sana sahip olmak için adam öldürürdüm." "Aman Tanrım! Kendini dinliyor musun ki?"

Sen
deliyim!"

"Hayır, ben aşığım. Arada bir fark var. Ve bu konuda fazla dramatik olmayalım. Şu anda birkaç ay öncesine göre çok daha iyi bir konumdasın. Ve tüm arkadaşların da öyle. Benim sayemde."

"Arkadaşlarım mı?" Tekrar ediyorum, kafamda yepyeni alarm zilleri çalıyor. "Arkadaşlarım ne olacak?"

"Ryan bunun en bariz örneği. Dani de kızları gibi onun maaş artışından faydalandı. Bir de cömertçe zam yaptığınız tüm çalışanlarınız var. Artık Vivienne birilerinin sürekli tahrip ettiği berbat daireden taşınabilecek, Taylor Sunnyside Huzurevi'nde büyükanne ve büyükbabasıyla yaşamak için annesinin peşinden Florida'ya gitmek zorunda kalmayacak, Harper beleşçi eski kocasını daha fazla nafaka için mahkemeye vermek üzere iyi bir avukat tutabilecek ve Bay Murphy kullandığı pahalı ilaçları karşılayabilecek."

Vücudum donmak mı yoksa terden sıırılsıklam olmak mı istediğine karar veremiyor ve ikisini de yapıyor.

Şaşkınlıktan neredeyse dilim tutulmuş bir halde, "Vivienne'in dairesindeki vandalizmin arkasında sen mi vardın?" diyebildim.

"Bu kadar üzgün görünme. O hiçbir zaman tehlikede değildi. Sadece birkaç cam kırıldı."

"Ve... ve Taylor? Ailesi boşandı mı?"

"O boktan üvey babasına karısını ve üvey kızını rahat bırakması için küçük bir teşvik vermiş olabilirim."

Başım dönüyor. Zar zor ayakta durabiliyorum. Yaptığı şeyin kapsamı akıllara durgunluk veriyor. Aklıma başka bir şey geliyor ve nefesim kesiliyor.

"Ben."

Tüm söyleyebildiğim bu, ama yeterli. Callum neden bahsettiğimi çok iyi biliyor.

Ses tonu tiksindirici, "Evet, değersiz eski erkek arkadaşın. Bok çuvalından bahsetmişken, pastayı o alıyor. O seni hak etmedi."

Histeriye yaklaşarak, "Ne yaptın? Onu tehdit ettin mi? Ona *zarar verdin* mi?"

"Ona onun ve kızın onun olduğu resimleri gösterdim.

ve ona bir daha seninle konuşursa boğazını keseceğimi söyledim. Elimde oldukça büyük bir

O sırada bıçağı şahdamarına dayamıştı, bu yüzden akıllıca davranıp bana inanmaya karar verdi."

Görüş alanımın köşelerinde yıldızlar patlıyor. Oda dönmeye başladı. "Aman Tanrım. Aman Tanrım. Sen...sen..."

"Senin koca," o Bitti, yapmak o ses gibi bir ölüm cezası.

"Ben de şeytan diyecektim!"

Burada a Dur, sonra o geliyor geri üzerinde Tam da olduğu gibi konuşuyor: acımasız, karizmatik bir yalancı.

"İyi ve kötü arasında milyonlarca gri ton vardır, aşkım. Ben spektrumun karanlık ucunda mıyım? Evet. İyi şeyler yapan kötü bir adam mıyım yoksa kötü şeyler yapan iyi bir adam mıyım? İkisi de. Ama sen bu canavarı kölen yaptın. İyi ya da kötü, aydınlık ya da karanlık, ne isem hepsi sana ait." Beynim bununla mantıklı bir şekilde başa çıkmaya çalışmaktan bıktı ve sonunda öfkemin dümeni ele almasına izin verdi. Bağırıyorum,

"Pekala,whoopdie-fucking-do için Ben! I kazandı ve psikopat piyangosu!"

Kıkırdıyor. "Belirsiz bir ahlaka sahip olabilirim ama psikopat sayılmam. Saat kaçta evde olursun?"

"Asla!"

Telefonu kapattım, öfkeyle. Sonra bilgisayardan güven hesabı bakiyesini getirdim.

Hepsi orada. Yirmi milyon eksi sevgili kocamla evlendiğimden beri ödediğim faturalar ve işletme giderleri.

Yüzüm yanıyor ve kalbim parçalanıyor, evlilik sözleşmesinin bir kopyasını iyi bir boşanma avukatı tavsiyesi isteyen bir notla birlikte avukatıma faksliyorum.

Ofisten çıkarken alyansımı çıkarıp çöpe atıyorum.

Otuz Üç

I Sanki Indy 500'de birincilik için yarışıyormuşum gibi, kırmızı ışıkta geçerek ve insanlara yolumdan çekilmeleri için bağırarak kaleye gidiyorum. Garaja ekerken. Arlo'yla karşılaşmamayı umarak arabayı kapatıp aceleyle içeri giriyorum.

Sadece birkaç şeye ihtiyacım var, sonra buraya bir daha adım atmak zorunda kalmayacağım.

Ebeveyn yatak odasında doğruca dolaba yöneliyorum, askılardan birkaç kıyafet ve çekmecelerden i amaşını çıkartıyorum. Hepsini raftan indirdiğim deri bir Tumi çantaya atıyorum, sonra da gitmek için dnuyorum. Kendime daha sonra yeni bir gardırop alırım.

Bir gümüş parıltısı gözüme çarpıyor.

Callum'un takım elbiselerinin altında yerde, süpürgelik ile halı arasına sıkışmış küçük bir anahtar var. Ceplerinden birinden düşmüş olmalı.

Prag'a son gidişini, çekmecelerinde bulamadığı bir şeyi arıyor gibi göründüğünü hatırlayınca kalbim daha hızlı atmaya başlıyor.

Tumi çantayı yere bırakıyorum ve anahtarı almak için ellerimin ve dizlerimin üzerine kyorum. Aslında bir çift anahtar, ikisi de küçük, küçük bir halkayla birbirine bağlanmış. Neredeyse Arlo'nun kelepçelerini açmak için kullandığı anahtarlara benziyorlar ama aynı değiller.

Dolabın ortasında durup onlara bakıyorum ve ne işe yaradıklarını merak ediyorum.

Sonra ipi hatırlıyorum.

Dönüp şifonyerin alt çekmecesine bakıyorum, orada kilidi açılmış renkli ip kutusunu buluyorum ve Dani'ye akşam yemeğinde bundan nasıl bahsettiğimi hatırlıyorum. Callum'un onu ne için kullandığını merak ettiğimde nasıl güldüğünü ve o kadar da cahil olmadığımı söylediğini.

O zaman bunun bir esaret olayı olduğunu düşünmüştüm. Ama o ipi benim üzerimde hiç kullanmadı.

Yere diz çöküp en alttaki çekmeceyi açtım ve içine baktım. Tüm siyah kutular hâlâ orada, çeşitli boyutlarda ve şekillerde, ancak ipi tutan kutu artık kilitli.

Anahtarı kilide sokuyorum ve açılıyor.

Evet. Hâlâ ip var.

O çantayı kapatıyorum, bir tane daha çıkarıyorum, dizlerimin üzerinde dengeliyorum ve anahtarı kullanarak açıyorum.

İçindekilere bakarken karnımın döndüğünü hissediyorum. Ellerim titreyene kadar nabzım hızlanıyor.

Namlusunda silindirik bir uzantısı olan büyük siyah bir yarı otomatik tabancaya bakıyorum.

Bir susturucu.

Hiperventilasyon geçirerek çantanın kapağını dikkatlice kapatıyorum ve çekmecedeki yerine geri koyuyorum. Giderek artan bir korkuyla diğer çantalara bakıyor, onları açıp açmamaya karar vermeye çalışıyorum.

İçinde ne göreceğimi bilmek istediğimden emin değilim.

Ama birkaç dakikalık bir iç tartışmadan sonra çekmecedен başka bir kutu çıkarıp onu da açıyorum.

İç i nakit para dolu. Düzgün yığınlar halinde bir araya getirilmiş yabancı para birimlerinde kâğıt paralar. Tanıdık gelenler sadece avro banknotları. Geri kalan her şey anlayamadığım dillerde basılmış.

O çantayı kapatıp kaldırıyorum ve diğerini çıkarıyorum. Onda da USB bellekler ve batphone'lardan oluşan bir zula var.

Callum'un bana verdiği bir tane, düzinelercesi yığınlar halinde lastik bantla birbirine bağlanmış.

Açtığım son çanta pasaportlarla doluydu.

Rus, Çek, Kanada, Amerikan ve daha düzinelercesi. Hepsinde aynı adamın resmi var ama pasaportlardaki milliyetlerle eşleşen farklı isimler var.

Bu Callum değil ama sanırım onu tanıyorum.

Aynalı havacı gözlükleri olmasa bile siyahlı adamı unutmak zor.

Bunu neden yaptığımı bilmiyorum ama pasaportlardan birini alıp saklıyorum ve Tumi çantaya koyuyorum. Sonra çantayı çekmeceye geri atıyorum, anahtarları içine atıyorum ve kapağını kapatıyorum.

Kapıdan ~~kapıdan~~ önce yaptığım son şey, gardıroptan *Outlander*'ın imzalı kopyasını almak.

Sonra doğruca üzerinden Dani'nin ve a'sına gidiyorum.

Arıza.

Otuz Dört

"H Buraya. İç şunu."

Dani bana ağzına kadar dolu bir bardak beyaz şarap uzattı. Elimde bir bezle onun kanepesinde uzanıyordum.

Alnıma buzlu su döktü. Çıplak ayaklarım bir yastığın üzerinde. Göğsümde açık bir Cool Ranch Doritos poşeti duruyor. Bardağı ondan alıyorum, başımı kaldırıyorum ve yarısını tek seferde içiyorum.

Odanın diğer tarafındaki koltukta oturan kayınpederi, sanki evi açık artırmayla satmaya gelmiş bir IRS ajanıymışım gibi, aşırı şüpheci bir ifadeyle bana bakıyor.

Görünüşe göre beni hatırlamıyor.

Keşke birazını ödünç alabilseydim.

Onu görmezden gelerek bardağı Dani'ye geri veriyorum. Ahşap sehpaye oturuyor ve bardağı yanına koyuyor. Ellerini kalçalarının arasında kavuşturarak, "Şunun üzerinden tekrar geçelim. Bana Callum'un seni Cadılar Bayramı partisinde Kedi Kadın kostümünle gördüğünü ve sen onu reddettikten sonra sana o kadar takıntılı hale geldiğini ve sonraki beş yılını onunla evlenmeyi kabul etmen için hayatını mahvetmek üzere ayrıntılı bir plan düzenleyerek geçirdiğini mi söylüyorsun?"

"Özetle bu." "Vay be."

Gözlerimi ona diktim. "Ne demek vay canına? Ve neden etkilenmiş gibisin?"

Yüzünü buruşturdu. "Etkileyici olduğunu kabul etmelisin."

"Hayır, böyle bir şeyi kabul etmek zorunda değilim. Bu delilik!"

Bana bir bardak şarap uzattı, muhtemelen bağırmamı engellemek için. Yine de işe yarıyor. Şarabın geri kalanını bitiriyorum, sonra da ağzıma birkaç Doritos tıktırıyorum.

Boş kadehi benden alarak yatıştırıcı bir tonda, "Çılgınca olduğuna katılmıyor değilim. Adam kesinlikle delirmiş. Ben sadece bunu başarmak için etkileyici bir özveri gerektiğini söylüyorum."

"Etkileyici kelimesini bir kez daha söylersen, bu Doritos paketinin geri kalanını beyaz halının içine öğütürüm."

"Ben hakkında söylediklerine inanamıyorum. Seni aldattı mı? Ne adi bir herif."

"Sadece başka bir yalandı." ValUBooks'ta karşılaştığımız gün Ben'in alyansımı gördüğünde yüzünde beliren dehşet ifadesini hatırlayarak inliyorum. "Aman Tanrım, Callum boğazına bıçak dayamış! Zavallı adam!"

Dani'nin kayınpederi homurdanıyor. "Ne amcık ama." Dani, "Baba!" diyor.

Adam homurdanarak onu başından savar. "Eğer bir adam başka bir adam onu tehdit ettiğinde kuyruğunu bacaklarının arasına kıştırıp kaçıyorsa, o bir korkaktır. İyi ki kurtuldun. O dangalakla birlikte olmadığın için şükret kızım."

Ona bakıyorum. "Senin sağır olduğunu sanıyordum?"

Gözlerini kırptırıyor, gözlerini kısıyor ve elini kaldırıp bir kulağını avuçluyor. "Eh?"

"Onu boş ver Em, sana odaklanalım." Dani elimi okşadı. "Şimdi ne olacak?"

İç çekerek gözlerimi kapatıyorum. "Şimdi ondan boşanıyorum."

Sessizlik çok uzayınca Dani'ye bakıyorum. Dudaklarını dişlerinin arasına almış bana bakıyor.

"Bu surat da ne?"

"Çok üzgünüm ve tüm hayatın çöplükten farksızken bencillik ettiğim için lütfen beni affet ama..."

"Ama ne?"

"Sanırım Ryan'ın artık başka bir iş aramaya başlaması gerekecek."

"Hayır, çünkü Callum'a Ryan'ı kovarsa medyaya gideceğimi ve onun ne kadar çıkarıcı bir dolandırıcı olduğunu ortaya çıkaracağımı söyleyeceğim."

"Onunla bir daha asla konuşmayacağını söylemiştin."

"Haklısın. Ona bir mesaj göndereceğim."

Ben, "Neden destekleyici bir arkadaş olmaya çalıştığını ama aslında hoşuma gitmeyeceğini düşündüğün için söylemediğin bir sürü şey olduğunu hissediyorum?" diyene kadar birbirimize bakıyoruz.

"Çünkü öyleyim. Ve yapıyorum. Ve sen yapmayacaksın." "Bunun için daha fazla şaraba ihtiyacım olacak."

Ayağa kalkıyor, mutfığa gidiyor, kadehimi dolduruyor ve geri dönüyor. Bana uzatarak, "Tamam, şimdi açık fikirli ol." diyor.

"Bu ilginç olacak." diye mırıldandım.

"Şarabını iç ve sessiz ol. Mantıklı olmayabilecek bir sürü farklı şey söyleyeceğim ama konuşarak düşündüğümü biliyorsun, o yüzden dayan. İşte başlıyoruz. Callum'un sırtında senin adının yazılı olduğu dev dövme."

Gözlerini bana dikti. İçimi çekiyorum ve biraz daha şarap içiyorum.

"En sevdiğin kitabın imzalı kopyası. Paha biçilmez ilk baskılar. Devasa nişan yüzüğü. Kardeşine, geleceğini senin gözlerinde gördüğünü söylediği şey."

Sana okyanusa dalmakla ilgili söylediği şey. Yirmi milyon dolar. *Yirmi milyon dolar.*"

"Sonuncusunu iki kez söyledin. Ve sana söylediğim için pişmanım.

Çünkü sen çok fazla romantiksin."

"Onun yerine yaptığınız muhteşem seks hakkında konuşmak ister misin?"

"Sana seks hayatımız hakkında hiçbir şey anlatmadım."

"Yani berbat mıydı? Aranızda bir bağ yok muydu? Hiçbir şey hissetmedin mi?"

"Senin neyin var Dani? Onun tarafında olman için sana para falan mı ödedi? Adam her *konuda bana*, yüzüme *karşı* yalan söyledi!"

Kayınpederi kıkırdar. "Yirmi milyon dolar için bana da yalan söylesin." Dani azarlıyor, "Baba."

Dilini şaklatıyor. "O bir erkek. İstediklerini elde etmek için yapması gerekeni yaptı. Sen sadece bunu öğrendiğin için kızgınsın."

Ona ters ters baktım. "Hobi olsun diye Vanna White'a küfürler yağdıran bir adamdan hayat tavsiyesi almadığım için kusura bakma. Ve bilgin olsun, eğer o kadar parası olmasaydı, herkes onun taciz suçundan hapiste olması gerektiği konusunda hemfikir olurdu."

"Para ve yüz. Ve vücut da," diyor Dani, sanki bu hiç yardımcı olacakmış gibi.

İşte o zaman ona karakteri hakkında söylediğim tüm güzel şeyleri hatırlıyorum ve zamanda geriye gidip burnuma bir yumruk atmayı diliyorum.

Dani'nin ev telefonu çalıyor. Cevap vermek için mutfğa gitti. Dönüp kocaman gözlerle bana baktığında kim olduğunu anlıyorum.

"Ben burada değilim!" Dik oturuyorum, Doritos paketini yerinden oynatıyorum, böylece yere düşüyor ve cipsler etrafa saçılıyor.

El bezi alnımdan düşüyor ve cipslerin üzerine düşüyor.

"Ah, o burada değil. Uh-huh. Tamam. Ben de teşekkür ederim. Hoşça kalın."

Telefonu kapattı ve yüzünde suçluluk ifadesiyle bana baktı.

"Bu şimdiye kadar tanık olduğum en boktan yalan söylemeydi."

Callum mıydı?"

"Evet."

"Ne dedi?"

"Seninle ilgilendiğim için bana teşekkür etti."

"Yaptığın köpek yavrusu surat ifadesinden öyle olmadığını anlayabiliyorum. Başka?"

"Bundan

hoşlanmayacaksın."

"Dani!"

"Sana eninde sonunda her şeyi itiraf edeceğini ama önce ona aşık olman için sana zaman tanımak istediğini söyledi. Ayrıca seni çok sevdiğini ve bunu telafî etmek için ne istersen yapacağını da."

Yüzündeki ifade beni öfkeliyor. "Sakın bunun romantik olduğunu düşünme."

"Tek kelime etmedim."

"Söylemene gerek yoktu. Bayıldığını buradan görebiliyorum. Bana *yalan söyledi*."

"Biliyorum."

"Biliyormuş gibi görünmüyorsun."

İç çekerek, sehpaye oturmak için geri döndü. "O hatalıydı. Bunu anlıyorum. Artık ona güvenemezsin ve güven olmadan da bir ilişki yaşayamazsın."

"Kesinlikle!"

"Ama bana deliler gibi aşık olduğu için başka bir şey düşünemeyen zengin, muhteşem bir kocam olsaydı, muhtemelen bebeği banyo suyuyla birlikte atmadan önce durumu değerlendirmek için bir dakikamı ayırırdım."

Dani'nin kayınpederi "Amin." diyor.

İkimiz de ona dönüp "Sessiz ol!" dedik.

Ev telefonu tekrar çaldı. Ben onu sert bir şekilde uyarmadan önce Dani ellerini kaldırıyor. "Biliyorum, biliyorum, burada değilsin."

Ama telefonu açtığında arayan Callum değildi. Murph, dükkândan arıyor.

Dani bana telsiz ahizeyi uzattı. Ne söyleyeceğinden korkarak ahizeyi aldım.

Meğer beklediğimden de kötüymüş. "Emery, avukatın aradı. Araman gerektiğini söyledi. onu hemen geri getir."

"Döneceğim. Bekle, burada olduğumu nereden biliyordun?"

"Callum dükkânı arayıp acil bir durumda seni bugün Dani'nin yerinde bulabileceğimi söyledi."

Azı dişlerimi gıcırdatarak telefonu yüzüne kapattım ve Callum'un adını lanetledim. Muhtemelen arabama bir takip cihazı yerleştirmişti, manyak herif.

Sonra avukatı arıyorum ve haberi verirken giderek büyüyen bir şok içinde onu dinliyorum.

"Faksınızı aldığımda ilk yaptığım şey LA County Registrar-Recorder'ın web sitesini ziyaret ederek evlilik tarihinizi öğrenmek oldu, böylece sizi yönlendireceğim aile hukuku avukatına iletebilecektim. Ancak ne sizin ne de Bay McCord'un evliliğine dair bir kayıt yoktu."

Konuşmam için bana bir şans vererek durakladı ama nutkum tutuldu. Bunun nereye varacağını bilmiyorum, sadece kötü olacağını biliyorum.

"Sonra asistanıma diğer kırk dokuz eyaletin ve ABD bölgelerinin kayıt veritabanlarını kontrol ettirdim. Orada da bir şey çıkmadı. Daha sonra Dışişleri Bakanlığı'nın internet sitesine girdik."

Duraklıyor. "*Ve!*" *diye* bağırarak istiyorum ama ağzım kurudu.

"Aradığımız şeyi bu şekilde bulduk."

Bir tür onaylama sesi çıkarıyor olmalıyım, çünkü avukat devam ediyor.

"Evliliğiniz Roma'da kaydedilmiş. Daha doğrusu Vatikan'da."

Konuşacak gücü kendimde buluyorum ve "Ama biz orada evlenmedik. Anlamıyorum."

"Ben de anlamıyorum ama belgeler doğru bir şekilde dolduruldu ve dosyalandı. Yerel bir yetkili evrakları imzaladı. Her şey yolunda."

O gün dükkândaki nikâh töreninin nasıl bir bulanıklık içinde geçtiğini, Callum'un beni nasıl acele ettirdiğini ve imzaladığım evraklara zar zor baktığımı hatırlıyorum ve midem bulanıyor.

"Yani bu, bu işi halletmesi için orada bir boşanma avukatı tutmam gerektiği anlamına mı geliyor?"

"Hayır. Vatikan'da boşanma avukatı yok." "Neden yok?"

"Çünkü orada boşanma kanunen yasaktır."

Aman Tanrım. Düğün sözleşmesindeki geri alınamazlık maddesi.

Tümü o Şarap I içti o hakkında için
yapmak a dramatik
yeniden ortaya çıktı.

Ayağa fırlıyorum ve telefona *bağırıyorum*, "Onunla evli kalmam gerektiğini mi söylüyorsun?"

"Şimdilik evet. Bu konuda bir uzman bulmam gerekecek.
uluslararası EVLİLİK Yasaların çözülmek Bu,
ama Büyük olasılıkla biraz zaman
alacaktır."

"Ne kadar uzun bir süre?"

"Eğer yapılabilirse, ki bu büyük bir ihtimal... yıllar."

Yıllar.

"Dolandırıcılık iddiasında bulunmamız ve bunu kanıtlamamız gerekecek. Kendinizi uzun ve çirkin bir mücadeleye hazırlamalısınız. Ve kocanızın mali kaynaklarını düşünürsek, eğer itiraz etmeye karar verirse..."

Cümlesini bitirmesine gerek yok.

İkimiz de boku yediğimi biliyoruz.

O piç kurusu, oynadığımız oyunun ne olduğunu bile bilmeden beni mat etti.

Otuz Beş

I Murph'ü dükkana geri çağırıp süresiz olarak operasyonların başına geçirdim. Sonra beni Dani'den alması için bir taksi çağırdım. Şoföre bankama uğramasını söyledim, Bir ay yetecek kadar para çekiyorum, sonra ona Pasifik Sahil Otoyolu'na çıkmasını ve ben dur diyene kadar kuzeye gitmesini söylüyorum.

"Nasıl ödeyeceksiniz, bayan?"

Yolcu koltuğuna bir tomar para attım. Parayı sayıyor, ıslık çalıyor ve radyoyu yumuşak bir rock istasyonuna çeviriyor.

Sedanın arka koltuğuna uzanıp tavana bakıyorum, kilometreler geçerken her anı hafızamda canlandırıyorum, Callum'un tanıştığımız gün söylediği sözleri sanki burada kulağıma fısıldıyormuş gibi duyuyorum.

"Sana bir teklifim var."

"Benimle evlenmeni
istiyorum."

"Seni ilginç buluyorum diyelim."

Sinirli bir şekilde bağırdığımda, şoför müzik setinin sesini açıyor ama bunun dışında beni görmezden geliyor.

Para, kötü davranışlar için çok fazla hareket alanı sağlar.

As Ben Tabii ki benim Yalan söylüyorsun,
manipülatif, alçak . Bir koca bunu
çok iyi bilir.

İncindim, evet. Şoktayım, evet. Ve neredeyse her şeyim
ondan nefret ediyor.

Ama bir parçam -küçük, aptal bir parçam- nefret etmiyor.

Önümüzdeki ayı o aptal parçamı öldüresiye döverek geçireceğim.

Güneş batarken nihayet arka koltukta doğrulup etrafa bir göz atıyorum. "Neredeyiz?"

Şoför omzunun üzerinden, "Montecito. Zenginler cenneti. Prens Harry ve Meghan Markle burada yaşıyor. Oprah da."

Tamam. Neden olmasın?

"Four Seasons Oteli var mı?"

"Evet. Büyük bir tane."

"Güzel. Beni oraya götür."

Hayatımda hiç beş yıldızlı bir otelde kalmadım, ama bugün evlendiğim adamın şeytani bir deha olduğunu keşfettim, bu yüzden güzel ve uzun bir tatili hak ettiğimi düşünüyorum.

İlk birkaç gün zor olacak. Duygusal olarak zor yani. Fiziksel olarak değil, çünkü otel hayatım boyunca kaldığım en güzel yer.

Süit aydınlık, ferah ve okyanusa bakıyor. Kat hizmetleri her gece yatak açma servisiyle birlikte yastığının üzerine el yapımı çikolatalar koyuyor. Yatak kocaman ve çarşaflar çökmüş durumda ve sanırım sadece saklanmak için bile günlerimin geri kalanını burada geçirebilirim.

Ancak en kötüsü günler değil. Geceler.

O devasa ve görkemli yatakta uyanık bir şekilde yatıp tavana bakıyorum ve Callum'dan neden nefret edemediğimi merak ediyorum. Ondan nefret etmek *istiyorum*. Ama edemiyorum.

Hiç mantıklı gelmiyor.

Orada neler olduğunu görmek için her gün dükkânı kontrol ediyorum. Cevap her zaman "hiçbir şey"dir. Callum

beni aramaya gitmedi. Her zamanki gibi iş.

Haftanın sonunda, yasın beş aşamasından yaklaşık bir düzine kez geçtim ve öfkede karar kıldım. İnkâr işe yaramıyor, pazarlık bir işe yaramıyor ve kabullenme söz konusu bile değil. Muhtemelen depresyondayım ama bunu itiraf edemeyecek kadar kızgınım.

Cevaplardan çok sorularım var, ki bundan nefret ediyorum.

Aşırı düşünenler cevapsız sorularla işkence çekerler. Bu bizim kendi kişisel cehennem versiyonumuz.

Süitte tıklıp kalmaya daha fazla dayanamadığımda havuza iniyorum, orada sırtüstü yüzüyorum ve kibar toplumdan uzakta iyileşmeye gönderilen Viktorya dönemi varislerinden biri gibi ara sıra gözümün kenarından yaşlar süzülürken kayıtsızca bulutlara bakıyorum.

Altıncı gün, onu özlediğimi dehşetle fark ediyorum. Havuz başında içilen bir şişe roze bunun çaresine bakıyor.

Yedinci gün, hilekar eşimin bana verdiği milyonları sokak kedileri için bir barınak açmak için kullanmaya karar veriyorum. Yaşlanıp ölene kadar insanlardan kaçarak arka tarafta yaşayacağım, bunun üzerine kediler pörsümüş cesedimi yiyecek ve sonsuza kadar tüylü dostlarımla içinde var olmamı sağlayacak.

Sekizinci gün, kediler tarafından yutulduğumu hayal ediyorsam ruh halimin tehlikeli bir şekilde kötüleştiğini fark ederek yerel terapistleri arıyorum.

Dokuzuncu gün siyahlı adamı gördüm.

Havuz kenarında bir şezlonga yayılmıştım. Öğleden sonra geç bir saatti. Sabah saat ondan beri Mai Tais içiyorum, bu yüzden ilk başta o olduğundan emin değilim çünkü her şey biraz bulanık. Çevresel görüşümde, kokteyl kulübesinin duvarına rahatça yaslanmış, bir ayağını duvara dayamış siyahlar içinde bir figür görüyorum.

Beynim bana bir alarm pingi gönderiyor. Önce görmezden geliyorum ama sonra iki kez dönüp daha yakından bakıyorum.

Kovboy çizmeleri, deri ceket, aynalı gözlükler. Tamam.
Kollar devasa bir göğsün üzerinde kavuşturulmuş.
Tamam.

Hissedilir bir tehlike havası. Tamam.

Hareketsiz dururken bile şiddet yayması ilginç.

Sanırım onu dehşet verici olmaktan ziyade ilginç kılan Mai Taler ama kabul ediyorum.

Ben gidip ne istediğini görmeye karar verene kadar birbirimize uzaktan bakıyoruz. Ayağa kalkıp belime bir havlu sarıyorum. Sonra içimi alıp ona doğru yürüyorum.

Ben yaklaşırken kılını bile kıpırdatmıyor.

Güneş gözlükleriyle bile bu adamın ne kadar yakışıklı olduğunu söyleyebilirim. Koyu dalgalı saçları omuzlarına dökülüyor. Köşeli çenesi kırışıklarla kaplı. Dövmeler parmak eklemlerini süslüyor. Bir film yıldızı olabilirdi, ama saldırgan ve tehlikeli enerjisi daha çok bir kiralık katil olduğunu düşündürüyor.

Önünde durup "Merhaba" diyorum.

Dudakları bir gülümsemeye dönüşüyor. "Merhaba, genç bayan."

İrlandalı mı? Tanrım, bu çok seksi. Ona aval aval bakmayı kes, muhtemelen seni öldürmek için burada.

"Lütfen güneş gözlüklerinizi çıkarır mısınız? Nefret ederim güneş gözlüğü takan bir adam tarafından boğulup uçurumdan atılmak. Çok kişiliksiz görünüyor."

Beni şaşırtarak kıkırdıyor. Aynalı havacı gözlüklerini çıkarıyor ve bana Callum'unkileri hatırlatan bir çift muhteşem koyu renk gözle bakıyor. Aynı delici keskinliğe sahipler, sanki ruhunuzun derinliklerini görebiliyorlarmış gibi içinize bakıyorlar.

"Merhaba. Ben Emery. Ama sen bunu zaten biliyorsun."

"Biliyorum. Tanıştığımıza memnun oldum. Buraya seni uçurumdan atmaya gelmedim, o yüzden rahat olabilirsin."

"Callum'un beni gözetlediği dedektif siz misiniz?"

Üst dudağını kıvrıyor. "Dedektif mi? Lanet olsun. Polis maaş bordrosunda gibi mi görünüyorum?"

"Aslında hayır. Öyle görünmüyorsun. Özür dilerim. Aşağılayıcı olmaya çalışmıyordum."

Yine kıkırdadı. Böylesine iri yarı, göz korkutucu bir adam için bu eğilimi oldukça rahatlatıcı.

"Bu kokteyllerden kaç tane içtin, genç kız?" "Yaklaşık kırk yedi tane ama henüz erken. Sen kimsin?" "Adım Killian. Killian Black."

Başka bir şey söylemeyince, "Bu kadar mı?" diye sordum. "Bu kadar."

"Tekrar özür dilemek zorundayım Killian, ama biraz sinir bozucusun."

Yüksek sesle gülmemek için dudaklarını birbirine bastırıyor. Koyu renk gözleri parlayarak, "Callum haklıydı. Sen ele avuca sığmaz birisin."

"Onun hakkında konuşmak istemiyorum. Senin hakkında konuşmak istiyorum. Bir süre önce ValUBooks'un büyük açılışındaydın, değil mi? Ve geçen gün yine dışarıda duruyordun?"

"Evet."

"Neden?"

"İyi olduğundan emin olmak için, genç kız." Yüzümü buruşturdum ve Mai Tai'mi yudumladım.

Hafif sarhoşluk halimle eğlendiği belli olan adam, "Yıllardır erkeğin ne zaman bir iş için uzaklara gitmek zorunda kalsa sana göz kulak oluyorum," diyor.

"O benim adamım değil. Ve geri al. Yıllardır mı?" "Evet."

Oh lanet olsun. Bu doğru. Bu adamı babamın cenazesinde görmüştüm.

"Bekle, beni izlemekle ne demek istiyorsun?"

Bu mizah soluyor gelen onun bakışlar, ve onun gülümseme ölür. "Güvende olduğunuzdan emin olmak için."

Günün sıcağına rağmen tenimi bir ürperti kaplıyor. "Neden güvende olmayayım ki?"

"Çünkü hayat beklenmedik tehlikelerle doludur."

"Çok doğru, ama soruma bir cevap değil."

"Alacağın tek cevap bu."

Yanılmışım. Sinir bozucu değil, son derece sinir bozucu. "Tetikçi misin?" diye sordum.

"Hayır. Ama insanları öldürüp öldürmediğimi soruyorsanız, evet. Bazen. Kaçınabilirsem değil, ama gerektiğinde, bu işin bir parçası."

"İşin ne?"

Gözlerinde bir parça mizah yeniden beliriyor. "Dünyayı kurtarmak."

"Ah, evet. Dünyayı kurtarmak! Demek Callum'un sandığı o iyi kötü adamlardan birisin. Yoksa kötü bir iyi adam mıydı? Ahlaki açıdan belirsiz mi? Hatırlayamıyorum, o zaman travma geçirmiştin ama demek istediğim şu ki..."

Aklıma öyle bir şey geliyor ki durup dehşet içinde ona bakıyorum. "Aman Tanrım. Callum da mı insan öldürüyor? Bir *katille* mi evlendim?"

"Callum insanları öldürmez. O idari işlerde çalışıyor. olayların tarafı. Ve katil kulağa biraz yargılayıcı geliyor, sence de öyle değil mi?"

"Hayır, sanmıyorum. İnsanları öldürdüğünüzde katil olursunuz. Yani, varsayılan olarak."

"Ya da belki bir toplum mühendisisinizdir. Ya da adaletin terazisini düzelden bir kanunsuz. Ya da daha büyük bir iyilik için çirkin şeyler yapmayı seçen bir adam."

Açıkça, "Buna rasyonalizasyon denir" diyorum.

Killian omuz silkiyor. "Her iki şekilde de. Katil deyince aklıma elinde elektrikli testereyle dolaşan, kendini kontrol edemeyen öfkeli bir sosyopat geliyor."

"Uh-huh. Sen de kendini çok iyi kontrol eden bir sosyopatsın, öyle mi?"

Sırıttıyor. "Kesinlikle."

Boş içkime bakıyorum ve iç çekiyorum. "Bunlardan bir taneye daha ihtiyacım olacak."

"Beni dinle, genç kız. Söylemem gereken önemli bir şey var." Ona şüpheyle bakıyorum.

Gözlerimin içine bakarak, "Callum seni seviyor." diyor.

"Tanrı aşkına, sevmiyor."

"Seviyor. Adamı yıllardır tanıyorum ve kesinlikle seviyor."

"Hayır. Bana yalan söyledi. Beni manipüle etti. Bana tuzak kurdu!" "Yöntemleri alışılmışın dışında olabilir ama..."

Killian omuz silkiyor

tekrar. "Aşk deliliktir."

Bir katile göre, son derece soğukkanlı. Bu boş bardağı onun güzel burnuna çarpıp kırabilirim. "Alyans taktığını fark ettim. Callum'un bana yaptığını sen ona yapsan karın ne yapardı?"

Bu sefer gülümsediğinde, yüzü değişiyor. Sanki içinden ışık fışkırıyormuş gibi. "Ah, benim tatlı Juliet'im," diyor usulca. "Muhtemelen önemsiz bir vücut parçasını keserdi. Serçe parmağını belki. Ama çok geçmeden beni affederdi."

"Seni affederdi," diye tekrarlıyorum şüpheyle.

"Nasıl affetmez ki?" Ellerini kendine doğru uzatıyor. "Ben benim."

"Tıpkı Callum gibi konuşuyorsun. Aşırı kendini beğenmişlik ve bolca ukalalık."

"Teşekkür ederim."

"Bu bir iltifat değildi."

Killian hâlâ gülümseyerek duvarı itiyor, güneş gözlüklerini tekrar takıyor ve gözlüklerin arkasından bana bakıyor. Parlak güneş ışığı aynalı camlardan yansıyarak beni kör ediyor.

"Sana düşünmen için biraz zaman tanımak için onu bir haftadan uzun bir süre uzak tuttum ama artık daha fazla uzak tutamam. Delirmek üzere. Yakında kapının eşiğini karartacağını haber vermeye geldim."

Callum'u tekrar görme düşüncesi midemin sıkışmasına ve nefesimin kesilmesine neden oluyor. "O zaman toparlanıp gidiyorum."

"Dünyada kaçıp da seni bulamayacağım hiçbir yer yok."

Bunu, eski ukalalığından eser kalmamış bir şekilde, gerçekmiş gibi söylüyor. Nedense ona inandım.

"Onunla hesaplaş. Kendini daha iyi hissettirecekse yalvart onu. Ama onu asılı bırakma. Onu sessizlikle cezalandırma. Ne düşünürsen düşün, o adam sana tapıyor. Ona bir şans versen iyi olur."

Gitmek için döner, ama sonra geri döner. "Bu arada süitinizde size bir şey bıraktım. Onun hakkındaki kararını biraz daha kolaylaştıracak bir şey."

Kızgınlıkla, "Süitime nasıl girdin?" diye sordum.

Bunu görmezden gelerek ceketinin cebinden Callum'un şifonyerinden çaldığım pasaportu çıkardı. Bana doğru sallayarak, "Bunu da geri aldım. Yapışkan parmakların var, küçük kitap aşığı. Davaya katılmaya karar verersen işine yarayabilir."

"Ne davası?"

"Eğer istersen adamın sana söyleyecektir." Dönüp uzaklaşıyor ve kokteyl kulübesinin köşesinde kayboluyor.

"Hey! Bekle!"

Peşinden koşuyorum ama köşeyi döndüğümde Killian'ın sırta kadem bastığını fark edince duruyorum.

Otuz Altı

I Vücuduma dolan adrenalinden dolayı yol boyunca ayılarak süite geri dönüyorum. İçeri girdiğimde sürgüyü ve güvenlik mandalını kilitleyip geri çekiliyorum.

Callum'un her an kapıdan içeri dalmasını bekliyordum.

Gelmeyince arkamı dönüp yatak odasına koşuyorum.

Yatağın üzerinde bir dosya dolusu fotoğraf buluyorum.

Onlardan düzinelerce var. Tam renkli yakın ve uzak çekimler. Her resimde özneler aynı.

Eski sevgilim Ben ve şirketinin Temmuz barbeküsünde beni tanıştırdığı için tanıdığım güzel sarışın bir kız. Adı Bethany. Birlikte çalışıyorlardı.

Görünüşe göre, birlikte başka şeyler de yapmışlar.

Her yerde.

İçeride ve dışarıda, otel odalarında ve park halindeki arabalarda, her yerde onları ele geçirmiş gibi görünen pervasız bir tutkuyla seks yapmışlar.

Killian bunları çekerken benim duygularımı önemsememiş.

Yoksa Callum muydu? Ya da gizemli "davalarıyla" ilgili biri?

Her kimse, sanırım ona teşekkür borçluyum. İhanetinin bu sert kanıtı olmasaydı Ben'i bulmayı ve onunla tekrar bir araya gelmeyi deneyebilirdim. Ve bu fotoğrafların uydurma ya da dijital olarak değiştirilmiş olmadığını biliyorum, çünkü sahte olamayacak bazı ayrıntıları tanıyorum.

En kötüsü de internetten aldığım James-Fraser'ın Noel Baba gibi giyindiği Noel ağacı. Ben, Bethany'yi o ağacın yanında, açık pencerenin önünde öpmüştü.

Benim dairemde.

Acaba onu benim yatağında mı sikti?

Callum'un Ben'in boğazına bıçak dayadığını söylediğini hatırlamak beni gülümsetiyor.

"Aman Tanrım. Hastayım ben!" Yüzümü kapatıp inlerken dosyanın ellerimden kaymasına izin veriyorum. Oda yana doğru eğildiğinde tekrar inliyorum, sonra yatağa sürünüp yüzümü bir yastığa gömüyorum.

Bir dakika dinleneceğim, sonra toparlanacağım.

Ne kadar süre baygın kaldığım hakkında hiçbir fikrim yok ama güneş battıktan bir süre sonra uyanıyorum. Yan yatmışım, açık olan sürgülü cam kapılara bakıyorum. Hafif bir okyanus esintisi tül beyaz perdeleri karıştırıyor. Oturma odasında yanan tek bir lamba dışında süit sessiz ve karanlık.

Büyük, ağır bir kol belime dolanıyor. Bir diğeri boynumu sarıyor. Sıcak nefes enseme gıdıklıyor. Kürek kemiklerimin arasındaki boşlukta bir kalp atışı düzenli olarak gümbürdüyor.

Callum mırıldanıyor, "Çılgılık atma."

Düşünüyorum, nabzım hızlanırken orada uzanıyorum. Sonra derin bir nefes alıp gözlerimi kapatıyorum. "Gitmeni istiyorum."

"Hayır, istemiyorsun."

Üzerindeki ego. İnanılır gibi değil.

Haklı olması da inanılmaz derecede talihsiz bir durum.

Ağır ağır iç çekerek yatağın içine sokuluyorum. İtiraf etmekten nefret ediyorum ama koca kolu harika bir yastık oluyor. Eğer ona bu kadar kızgın olmasaydım, uyumaya devam edebilirdim.

Ense köküne en nazik öpücüklerini konduruyor ve istemsizce titrememe neden oluyor. Sonra fısıldıyor, "Ne yapmamı istiyorsun?"

"Köprüden
atlamamı." "Hayır,
istemiyorsun."

"Peki. Ayak bileğine bir ip bağla, sonra bir köprüden atla ve birileri seni fark edip kurtarana kadar birkaç gün sallan dur."

Boynumun arkasını tekrar öptüğünde, "Kutsal olan her şey üzerine yemin ederim, şu anda beni becermeye çalışırsan penisinin hayatına son veririm" diyorum.

Arkamdan gelen boğuk ses kahkahaydı. Sonra kendini toparlıyor ve ciddi bir şekilde, "Söz veriyorum, şu anda seni becermeye çalışmayacağım" diyor.

Alaycı bir küçümsemeyle, "**SÖZ** mü veriyorsun? Ne kadar güven verici."

Bir süre sonra iç geçiriyor. "Üzgün olduğumu söylersem bana inanacak mısın?"

"Bilmiyorum. Dene
bakalım." "Özür
dilerim."

"Sana inanmıyorum."

Tekrar iç çekti. "Güzel. Çünkü bu bir yalandı."

Hayal kırıklığı içinde yatağa bir yumruk indiriyorum. Şimdi tamamen uyanığım, öfkeyle titriyorum ve onun kafasını koparıp balkondan denize atacak gücüm olmasını diliyorum.

"Seni incittiğim için özür dilerim. Bu kısmı doğru. Ama karım olduğun için üzgün değilim."

"Ya da görünüşe göre senden asla boşanamayacağımı, ha? Bunu nasıl ayarladınız?"

"Ailemizin Papa ile arası iyidir. Bir iyilik istedik."

"*Papa'nın* size bir iyilik borcu mu vardı?"

"Utanç verici olabilecek kişisel bir hikâyeyi haberlerden uzak tuttuk."

Bunun benim hayatım olduğuna inanamıyorum.

Callum boynumdaki ve omzumdaki gerginliğe masaj yapmaya başlıyor, güçlü parmaklarını kaslarımda yoğurarak ondan biraz daha az nefret etmemi sağlıyor.

"Sorularım var."

"Bana her şeyi sorabilirsin. Sana gerçeği söyleyeceğim."

"Bu kelimeyi bu kadar pervasızca ortalığa atma milyarder. Tanımını anladığınızdan emin değilim."

"Sana bir daha asla yalan söylemeyeceğim. Seni incitmektense ölmeyi tercih ederim. Hayatım üzerine yemin ederim."

Onu melodramatik ve saçma olmakla suçlamak istiyorum ama sesi inandırıcı bir şekilde pişmanlık dolu geliyordu, ben de bunun yerine boğazımın arkasından biraz hırlıyorum.

Sonra da "Beni asla öğrenemeyecek kadar aptal mı sanıyorsun?" diyorum.

"Hayır. Ne kadar zeki olduğunu biliyorum. Sadece senden önce biraz daha zamanım olur diye düşündüm."

"Ne için zaman?"

"Seni kendime aşık etmek için."

Yine bu. Adamın benden daha çok terapiye ihtiyacı var. "Birini sana karşı bir şeyler hissetmesi için manipüle etmenin etik olmadığını farkındasın, değil mi?"

Uzun bir duraklama oldu.

"Unut gitsin. Sıradaki soru. Sözleşmeyi kabul etmeseydim ne yapacaktın?"

Bir duraklama daha, bu seferki daha gergin. "Belki de bunu sona bırakmalıyız."

"Ben çılgılık atmaya başlamadan önce konuşmaya başlasan iyi olur." "Muhtemelen sana sözleşmeyi verdiğimde çılgılık atmaya başlayacaksın."

Yine de cevap ver."

Yine homurdandım. Diyor ki, "Tamam. İşte gerçek. Seni uyarmadığımı söyleme. Yedek planım seni kaçırmak ve Stockholm Sendromu yüzünden bana aşık olana kadar seni rehin tutmaktı."

İnanamayarak nefesim kesildi. "*Ne?*"

"Eninde sonunda yola geleceğinden eminim. Bildiğin gibi, gerektiğinde çok çekici olabiliyorum."

"Artık gitmelisin."

"Benden tam olarak istediğin şeyi yaptığım için beni suçlayamazsın."

"Hayır, ama deli olduğun için sana karşı çıkabilirim!"

Ses tonu makulleşti. "Ben deli değilim. Tamamen rasyonelim. Sadece ahlak anlayışım diğer insanlarınkinden biraz daha esnek."

"*Bükük mü?*"

"Hayır, ters çevirmeye çalışma. Bu konuşma şu ana kadar gayet iyi gidiyor, o yüzden seni benden uzağa bakacak şekilde yan yatıralım. Böylece gözlerimi oyamazsın."

"Üzgün olduğumda neler yapabildiğimi bilsen şaşarsın." Sert ve öfkeli bir nefes çekiyorum, sonra tekrar başlıyorum. "Son dört yılda sahip olduğum diğer iki erkek arkadaşım, Chris ve Brandon. Onları da boğazlarına bıçak dayayarak mı kaçırdın?"

"Chris'i değil. Seni kendi başına bıraktı."

Devam etmeyince başımı çevirip yüzünü görmeye çalışıyorum. "Peki ya Brandon?"

"Vizeni çalan ve tüm o suçlamaları yapan oydu."

"Hayır!"

"Evet."

"Nasıl öğrendin?"

"Bunu bilmek istediğinden emin değilim. Ama hayatınızdan çıkmasının kendi yararına olacağını anlatmak için onunla bir konuşma yaptım."

Sohbet. Brandon'ı ayak bileklerinden tutup bir binanın tepesinden aşağı sarkıttığını hayal ederek iç geçiriyorum. "Peki ya şifonyerindeki silah ve bavullardaki diğer şeyler?"

"Killian dünyanın her yerinde malzemelerini saklıyor. Benim evim muhtemelen düzinelercesinden biri. Hatta yüzlercesi, emin değilim, ama bildiğim tek şey, henüz benden çok korkunç bir şey tutmamı istemediği, bu yüzden onu barındırıyorum."

"Ne gibi korkunç şeyler?" "Bir bavul nükleer bomba." "Gözlerim büyüdü. "Şaka yapıyorsun." "Hayır."

"Yani o bir silah tüccarı mı?"

"Hayır, ama zaman zaman kitle imha silahlarını, bunlara sahip olmaması gereken bazı kişilerin elinden almak zorunda kalıyor. Örneğin diktatörler. Despotlar. Bazı nedenlerden dolayı bavul bombalarına aşırı düşkünler."

Başım dönüyor, belli belirsiz, "Elbette. Neden olmasınlar ki? Çok portatifler."

Callum'un dudakları yanağımlı okşuyor ve kollarımdaki tüyleri diken diken ediyor. Kulağıma fısıldıyor, "Sana neden bu kadar takıntılı olduğumu sor bana."

Şimdi gerginim, yutkunuyorum ve başımı çeviriyorum. "Hayır. O konuya girmeyelim. Henüz cazibeni göstermene hazır değilim. Muhtemelen Mai Taler yüzünden hâlâ çakırkeyifim. Bir soru daha: Babanla aranda çözülmemiş baba-oğul meselesi nedir? Ve o gece mutfakta konuştuklarınıza kulak misafiri oldum, tüm bunlar neyle ilgiliydi?"

Saçlarımı karıştırarak iç geçiriyor. Sonra bir elini kolumda gezdiriyor ve parmaklarını benimkilerin arasından geçiriyor.

Yapmamam gerektiğini bildiğim halde izin veriyorum.

"Babam yıllardır Killian'ın organizasyonuyla ilgileniyordu, ben bu konuda bir şey bilmeden çok önce. Altı yıl önce kendisine diyabet teşhisi konulduğunda, onun yerine benim geçmem gerektiğine karar verdi. Ben istemedim. Doğam gereği dünyayı kurtaran bir tip değilim ama bana başka seçenek sunulmadı."

Arlo'nun nasıl ağzından kaçırdığını ve Callum'un bir şeye dahil edildiğini söylediğini hatırlıyorum. Bu ne o olmalı.

kastetmiştim.

"Killian'ın örgütü nedir?"

"Güçlü insanlardan oluşan on üç üyeli bir kabal. Bağlantılı insanlar. Benimki gibi etki alanı tüm dünyaya yayılan aile reisleri ya da Killian gibi herkesi ve her şeyi tanıyan ve her şeyi yaptırabilen kişiler. Yasaların etrafında dolanırız, kolluk kuvvetlerinin çoğu zaman yapamadığını yaparız."

Killian'ın işinin dünyayı kurtarmak olduğunu söylediğini hatırlıyorum ve kibrine hayret ediyorum.

"Yani... Tanrım, şimdi ne soracağımı bile bilmiyorum. Bu örgütün bir adı var mı?"

"On Üçler."

Bir an için bunu düşündüm. "Ya daha fazla üye eklerseniz? O zaman On Dört mü yoksa On Beş mi olur? İsim değişiklikleri hiç bitmeyebilir."

Kıkırdıyor. "Reyna da aynen böyle söyledi." "Reyna kim?"

"Kesinlikle tanışman gereken biri." "Hayır, bundan daha iyisini yap."

"Pekâlâ. İtalyan suç örgütünün başı." Kaşlarımı çatıyorum, sonra doğrulup dönüyorum ve ona bakıyorum. "Suç örgütü mü?"

Yani *mafya* mı? Killian'ın olayının dünyayı kurtarmak. Mafya kötü adamlar değil mi?"

Yumuşak gözlerle bana bakan Callum uzanıyor ve iri, sert eliyle çenemi hafifçe kavırıyor.

"İyi ve kötü soruları asla basit değildir. Hiçbir şey tamamen siyah değildir, tıpkı hiçbir şeyin tamamen beyaz olmadığı gibi. Önemli olan niyettir, yol boyunca kan dökülse bile."

"Cehenneme giden yol iyi niyetlerle döşenmiştir. Bu sözü hiç duydun mu?"

"Elbette. Ama bu saçmalık. Cehenneme giden yol aslında haftada bir kilise bankında oturmanın yeterli olduğunu düşünen korkakların dualarıyla döşenmiştir. Eğer bir tanrı varsa, o

dualar umurunda bile değil. Pazar günleri birkaç güzel ilahiyle O'na sözde hizmet edip, sonra da kötülük sokaklarda kol gezerken eve gidip saklanmak yerine, oyuna katılmaya istekli olup olmadığınızı görmek istiyor."

Yakışıklı yüzüne daha fazla bakmaya dayanamayana kadar bir süre ona bakıyorum çünkü onu öpmek istiyorum. Sonra tekrar sürgülü kapıya doğru uzanıyorum ve i  çekiyorum.

Callum omzumu sıkıyor. Boynumu  p yor. Kayıyor onun avuç içi aŗaęı benim kol ve  plikler onun parmaklarını tekrar benimkilerin arasından geçiriyor, iŗte o zaman yeni dövmelerini fark ediyorum.

Sağ elinin ilk boğumunun altındaki her parmağında ismimin siyah mürekkeple yazılmış bir harfi var.

Gözlerimi kapatıp fısıldıyorum, "Adımı eline dövme mi yaptırдын?"

"Karımı Seviyorum' yazdırmak istedim ama yeterince parmağım yoktu."

"Tanrım, Callum."

"G ğs mdekini görene kadar bekle." "Lütfen bana bunun yüzümün bir resmi olduğunu söyleme." Bir süre durakladıktan sonra, "Tamam. Söylemeyeceğim." diyor.

Yüzümü yastığa gömüyorum ve inliyorum. "Bu delilik. *Sen delisin*"

"Bazen aşk hiçbir anlam ifade etmez. Ama buna gerek yoktur. Ruhunuza şarkı söyleten birini bulduğunuzda, önemli olan tek şey şarkıya katılmaktır."

Ah, kalbim. Benim zavallı, hassas kalbim böyle şeyler için yaratılmamış.

"Normal bir insan gibi dükkânıma girip bana çıkma teklif edebilirdin. Beni tuzağa d ŗ rmek için bu kadar ayrıntılı bir plan yapmana gerek yoktu."

Beni daha da sıkarak fısıldıyor: "Eğer  yle yapsaydım, beni yine reddederdin. Takım elbiseme, saatime ve arabama bakar ve bana defolup gitmemi söyledin, çünkü zenginliğe karŗı bir şeyin var."

"Bu çok saçma."

"Öyle mi? Neden dükkanınızda milyarder romantizmi satmıyorsunuz?"

"Çünkü diğer tüm mecazları daha çok seviyorum!"

"Hayır, çünkü çok parası olan erkeklerin karakterlerinin eksik olduğunu düşünüyorsun. Ve bana yalan söyleyip bunu inkâr etmeden önce, bunu söylediğini birden fazla kez duydum."

"Bekle. Söylediğimi *duydun* mu?" "Dükkanını dinledim."

Öfkeyle, "Sen de mi beni dinliyordun?" diye soruyorum.

"Evet. Her zaman değil, sadece özlemim çok arttığında ve sesini duymaya ihtiyacım olduğunda. Bu arada sesine bayılıyorum. Çok güzel."

Şimdi yine çıldırdım. "Biliyor musun? Haklısın. Çok parası olan erkeklerin karakterlerinin eksik olduğunu düşünüyorum ve sen de bunun kanıtısın. Şimdi defol git. Seni bir daha asla görmek istemiyorum."

Yataktan kalkmaya çalışıyorum ama beni vücuduna doğru çekiyor ve orada tutuyor, güçlü kolları bir mengene gibi. Ağzını kulağıma yaklaştırıp homurdanıyor: "Artık yalan yok. Şu andan itibaren aramızda sadece gerçekler olacak. Beni tekrar görmek istiyorsun. Kabul et bunu."

O kadar kızgınım ki titriyorum, dişlerimi sıkarak, "Seni bir daha görmektense canlı canlı haşlanmayı tercih ederim," diyorum.

"Karıcığım. Seni cezalandırmak zorunda bırakma beni."

Bunun için ona zekice bir sıfatla bağırmalıyım, ama sözleri içime küçük bir heyecan gönderiyor, beni titretiyor. Hiçbir şey söylemiyorum, ağzımı kapatıyorum.

"Şimdi beni dinle. Hayır, ben parlak zırlı bir şövalye değilim. Ben kötü adamım. Peri masallarında prensin öldürmeye çalıştığı ejderhayım. Ama istesen de istemesen de bu ejderha senin kölen ve ben hep öyle kalacağım. 'Ölüm bizi ayırana dek' sözlerini içeren bir yemin ettik."

"Baskı altında!" Haykırıyorum. "Çünkü beni kandırdın!"

"Kimse seni sözleşmeyi imzalamaya zorlamadı. Bunu kendi başına yaptın, küçük kuzum."

"Evet ve eğer yapmasaydım, beni kaçıracağını itiraf ettin!"

Sesi önceki şiddetini kaybediyor ve pragmatikleşiyor. "Denediği için bir erkeği suçlayamazsın."

"Gah!" Kıpırdanıyorum, kaçmaya çalışıyorum ama nafile. O çok güçlü.

Beni sırtüstü yatırıyor ve üstüme uzanıp yüzümü ellerinin arasına alarak beni düzleştiriyor. Bana alev alev yanan bir yoğunlukla bakarak, "Dairende senin güzelden çok daha iyi bir şey olduğunu söylediğim o geceyi hatırlıyor musun?" diyor.

Hatırlıyorum ama itiraf etmiyorum. Bunun yerine ona ters ters bakıyorum.

"Çok güzelsin Emery, ama bu seninle ilgili en az ilginç olan şey. Demek istediğim, bana yaşadığımı hissettiren tek şey sensin. Seninle tanışmadan önce ölüydim, ama gözlerine baktım ve beni hayata döndürdün. Sen benim var olma sebebimsin. Benim ağırlık merkezim. Diğer her şeyin etrafında döndüğü sabit nokta. Bana güneş ışığı gibi geliyorsun. Yıldızlarla dolu bir gökyüzü gibisin. Seni daha adını bile bilmeden, kedi kulakları takıp bana ateş püskürtürken sevdim. İlk tanıştığımızda kalbimi göğsümden söküp çıkardın ve o zamandan beri onu yanında taşıyorsun, kanlı ve ellerinde çarpıyor. Eğer gerçekten seni yalnız bırakmamı istiyorsan, bunu yapacağım. Ama hayatının geri kalanında bir hayalete sahip olmaya hazır ol, çünkü sana musallat olmaktan asla vazgeçmeyeceğim. Bu da adil bir şey, çünkü sen her zaman bana musallat olacaksın."

Kalbim o kadar hızlı çarpıyor ki nefesimi tutamıyorum. Gözlerim su dolu. Ondan nefret ediyorum ama aynı zamanda etmiyorum ve bu sefil kararsızlık yüzünden kendimden nefret ediyorum.

Başımı çevirip gözlerimi kapatıyorum ve burnumu çekiyorum.

Boğazımı öpüyor. Sesi boğuk, "Hasarlı olduğumu biliyorum. Ama tüm kırık parçalarım sana ait."

Nasıl bu kadar yanlış olup da bu kadar doğru hissedebildiğini anlamıyorum.

Bunların hiçbirini anlamıyorum.

"Final sorular," I Fısıltı, titriyor hepsi
Tamam. "Prag mı?"

"On Üçler'in karargâhı orada."

"Sassenach'ın merkezi de öyle. Bu bir paravan şirket mi?"

"Evet."

"ValUBooks'u satın almak için kullandığınız Dolos gibi."

"Evet, ama Sassenach feshedilmiş değil. Ara sıra On Üç'ün işleri için kullanıyorum."

"Kardeşlerinin On Üç'ten haberi var mı?"

"Hayır ve onları bu işin dışında tutmak istiyorum. Bu çok tehlikeli."

Bu yüzden Cole'a McCord Medya'nın tehlikeli bir işe karışıp karışmadığını sorduğumda neden bahsettiğimi anlamadı. Babası ve ağabeyinin neyin peşinde olduğu hakkında hiçbir fikri yok.

Karmaşık ağlar örmekten bahsediyoruz.

"Sassenach'ın başkanının adı neden James Fraser?" "O senin kahramanın. Asla olamayacağımı bildiğim bir şey. Eee,

Malum nedenlerden dolayı kendimi CEO olarak listeleyemediğim için pozisyonu ona verdim." Kıkırdıyor. "Pozisyonun kurgusal olduğunu ve karakterin de öyle olduğunu düşünürsek, uygun görünüyordu."

Bu o kadar berbat bir şey ki, aklım almıyor.

"Pekâlâ. Klonlarım, yani üç hizmetçim ve sekreterin. Bu ne demek oluyor?"

Sesi hüzünlü, "Etrafımda bana seni hatırlatan insanların olması hoşuma gidiyor." diyor.

Bununla nereye varabilirim? Garip bir şekilde tatlı, tamamen yanlış bir şekilde. Soru sormaya devam etmeye karar verdim.

"Eviniz neden Fransız kır evi tarzında dekore edilmiş?"

"Mağazanızın blogunda *Madame Bovary* romanını ne kadar çok sevdiğinizi ve Fransız kırsalında onunki gibi bir eviniz olmasını dilediğinizi paylaştığınızda yeniden yaptırdım."

"Aman Tanrım," diye fısıldadım, sarsılmıştım. "Bu babamın cenazesinden hemen sonraydı."

Beni ne kadar uzun süredir izlediği konusunda tekrar çıldırdığımı bilen Callum akıllıca sessiz kalıyor. Üzerimden yuvarlanıp beni yan tarafıma yatırıyor ve kollarının arasında, sırt sırta, ona sarılmam için pozisyon alıyor.

"Beni dışarı atmadığın için teşekkür ederim," diye mırıldanıyor kulağıma.

"Denedim. Dinlemedin."

"Şimdi uyumaya devam et. Sabah kendini daha iyi hissedeceksin."

"Yoksa kendimi balkondan aşağı atarım." "Bu kadar dramatik olma."

"Durumu göz önüne alırsak, bu uygun bir yanıt."

Bir süre sessizlik içinde yatıyoruz. Beynimi boşaltmaya çalışıyorum ve Callum'un kıcıma giren sert aletini görmezden geliyorum. Ancak bu konuda hiçbir şey yapmak için harekete geçmiyor, bu da ona altın yıldızların en küçüğünü kazandırıyor.

Uyuyabileceğimi hiç sanmıyorum, ama birden kendimi gözlerimi açıp güneşli bir odaya göz kırparken buluyorum.

Güneşli, boş bir oda. Callum gitmişti.

Kocaman elmas nişan yüzüğü sol yüzük parmağında parıldıyor.

Yanımdaki yastığın üzerinde bir not duruyor. Aldım ve okudum.

BÜTÜN MUTLULAR ya da BEYAZ ATILAR DEĞİLDİR,
HAYATIM. BAZEN KÖTÜ ADAM KIZI ALIR. VE BU HİKAYE İÇİN ÇOK
DAHA ILGINÇ BİR SON değil mi?

TÜM KALBİMLE,

Senin canavarın

Gölümsediğimi fark edene kadar tekrar tekrar okudum.
Sonra notu parçalara ayırıp tuvalete atıyorum ve çantamı hazırlıyorum.

Otuz Yedi

"H Hala dışarıda bir yerde."
"Biliyorum. Onu görmezden gelin."
Bakışlar dışarı ve ön pencere . ve
Dükkan,

Vivienne yüzünü buruşturuyor. "İşi biraz zorlaştırıyor." Ve nasıl.

Callum, arkadaşı Killian Black'ten çaldığı bir duruşla ValUBooks'un duvarına yaslanmış, bir bacağını duvara dayamış, kollarını göğsünde kavuşturmuş. Ancak aynalı güneş gözlüğü takmıyor ve bize doğru açık açık baktığını gizlemek için hiçbir girişimde bulunmuyor.

Bunu son altı haftadır her gün yapıyor.

Bana musallat olacağını söylemişti ama bunu bu kadar yakından yapacağını hiç düşünmemiştim.

"Sadece oraya bakma. Biz sadece onun saçmalıklarına göz yumuyoruz. Al, bunu benim için aç."

Açılmamış bir kitap kutusunu tezgâhın üzerinden ona doğru kaydırıyorum, bakışlarımın ön pencerenin yakınından bile geçmesine izin vermekten kaçınıyorum. Viv iç çekerek dikkatini kutuya veriyor.

Hüzün ve özlem karışımı yüz ifadesine bakıyorum ve üzgün olduğunu anlıyorum. "Neyin var?"

"Ah, hiçbir şey."

Tanıdığım birinin aksine, Viv berbat bir yalancıdır.

"Viv, bana bak." Baktığında tekrar soruyorum, "Sorun ne?"
Yüzünü buruşturarak ellerini tezgâhın üzerine koydu.
"Onun için üzülüyorum."
"Şaka yapıyor olmalısın."
"Biliyorum, biliyorum, o bir sosis ama..."
"Ama ne?"
"Ama ona bir bak. Perişan halde."
Bir elimi kalçama koyup homurdanıyorum. "O adamlar evlenmemem gerektiğini söyleyen sendin!"
"Evet, ama o zaman onunla sadece parası için evleneceğini düşünmüştüm."
"Flaş haber, dahi: Onunla sadece parası için evlendim."
"Biliyorum, ama şimdi farklı."
"Şimdi nasıl farklı olabilir ki?" "Çünkü *seninle* aşk için evlendi."
İçimi çekip gözlerimi devirdiğimde ekledi, "Artı, biliyorum Aslında onunla parasından daha fazlası için evlendin. Adamı seviyorsun."
"Melanom olsaydım, ondan daha çok severdim." "Sen sadece kızgınsın."
"Oh, ne kadar da hatalıyım!"
Alaycılığım onun gözünden kaçmadı. Başını sallayarak tekrar iç geçiriyor. "Sana ne yapacağını söyleyemem tabii ki ama ben olsaydım onu affederdim."
"Evet, ama buradaki umutsuz romantik sensin, sahte bahanelerle kur yapılan değil. Bana ihtiyacın olursa ofisimde olacağım. Dışarıdaki manzaraya artık dayanamıyorum."
Dükkânın arka tarafına doğru ilerliyorum, ilerlerken Callum'un bakışlarının ağırlığını üzerimde hissediyorum. Aradaki mesafe ve camın arkasından bile adamın odağı hissediliyor. Eğer hayatımın geri kalanında buna katlanmak zorunda kalırsam, delireceğim.
Bu da muhtemelen onun şeytani planının bir parçası.

Masama oturuyorum, gözlerimi ovuşturuyorum ve bilgisayarın yanında duran *Outlander*'ın imzalı kopyasına bakmamak için kendimi zorluyorum. Gözden uzak bir yere koymak istiyorum ama bir türlü vakit bulamıyorum.

Evet, kendime yalan söylediğimin farkındayım. Bunun inkar mı yoksa pazarlık aşaması mı olduğundan emin değilim, ama her neyse, tam ortasındayım.

Dani'nin oturma odasındaki kanepede uyuyorum, kendime kalacak bir yer bulmaya karar veremiyorum. Her sabah ev aramaya kararlı bir şekilde uyanıyorum ama öğlene kadar bir gün daha beklemeye karar veriyorum ve kendime kargaşa zamanlarının büyük kararlar almak için kötü olduğunu söylüyorum.

Tabii ki bunun Callum'un her gün ValUBooks'un önünde kara kara düşünen, ateşli bir serseri gibi dolaşmasıyla hiçbir ilgisi yok.

Hiçbir şey yok.

Bir yudum viski alırdım ama Four Seasons'tan döndüğümünden beri içmiyorum. Kabul etmekten nefret etsem de Callum, içkinin sorunlarımla başa çıkmama yardımcı olmadığını söylerken h a k l ı y d ı . Bunun yerine işten sonra uzun koşulara çıkmaya başladım, her zaman arkamda rahat bir mesafeden takip eden, nefes almak için durduğumda duran, depar attığımda depar atan ve genellikle beni takip ettiğini belli eden koşucuyu görmezden geldim.

Birkaç kez, beni takip edip etmeyeceğini görmek için trafiğin içine doğru koşmayı düşündüm. Bunu asla yapmadım çünkü ona çarpılırsa yıkılacağımı biliyordum.

Yani çarpıp *ölseydi* yıkılırdım. Sadece darbe alsa iyi olurdu. Birkaç kırık kemik ona iyi gelirdi, saplantılı pislik. Ve belki de aklını başına getirir.

Masa telefonum çaldı. "Lit Happens, nasıl yardımcı olabilirim?"

"Selam bebeğim. Ben Dani."

"Selam. Ne oldu?"

"Bu akşam Ryan ve benimle bir partiye gelir misin diye soracaktım. Bebek bakıcımız var."

"Ne tür bir parti?"

"Cadılar Bayramı partisi."

"Ha! Bu hayır demek."

"Oh, hadi ama. Kanepeden kalkmalısın. Giyebileceğin bir kostümüm ve her şeyim var. Senin için iyi bir dikkat dağıtıcı olacaktır."

"En son Cadılar Bayramı partisine gittiğimde ne olduğunu biliyorsun, değil mi?"

"Evet, ama hayatını geçmişte yaşamaya kararlı mısın yoksa?"

Haklı olduğu bir nokta var. İçimi çektim ve yumuşadım.
"Tamam, gideceğim."

"Yaşasın!"

"Ama berbat vakit geçiriyorsam, eve Uber'le dönerim."

"Anlaştık. Sonra görüşürüz."

Telefonu kapattı, ruh halime göre biraz fazla neşeliydi. Ama bu gece ona ayak bağı olmamayı borçluyum. O ve zavallı Ryan haftalardır evlerinin etrafında dolanıp durmama katlanıyorlar. En azından bir geceliğine sahte bir gülümseme yapabilirim.

O öğleden sonra dükkândan çıktığımda Callum'un her zamanki yerini ValUBooks'un duvarına bıraktığını fark ediyorum. Şaşırsam da bunun iyiye alamet olduğunu söylüyorum. Belki de sonunda onunla bir daha asla konuşmayacağımı anlamıştır.

Dani'lere döndüğümde onu yatak odasında dev bir siyah cadı şapkası denerken buluyorum.

"Ne düşünüyorsun?"

"Bence o şeyle kapıdan geçemezsin. Nereden aldın bunu?"

"Amazon. Onun yerine şu mor olanı mı taksam?"

Çeşitli renk ve boyutlarda cadı şapkalarıyla dolu yatağını işaret ediyor. "Eğri büğrü olanı seviyorum"

yeşil bant. Ne giyiyorum ben?"

"İşte." Dolaba gidiyor, sonra elinde askıya asılmış beyaz, uçuşan bir elbise ve tavandaki ışıkların altında mavi ve yeşil renkte parıldayan bir çift yanardöner kanatla geri dönüyor. Askının boynuna kristal kaplı bir taç dolanmış.

"Ne olmam gerekiyor? Bir peri mi?"

"Bir elf kraliçesi! *Yüzüklerin Efendisi*'ndeki bilmem ne gibi."

"Galadriel," diyorum, bu seçimden memnun olarak. Ben her zaman uzun ve ölümsüz olmak istedim. En fazla bu kadar yaklaşabilirim.

Dani elbiseyi bana doğru tutuyor ve dolap kapısının arkasındaki aynayı işaret ediyor. "Bak ne kadar güzel. Takabileceğin sahte sivri kulak uçları da var. Oynamak istersen banyo tezgahında bir sürü makyaj malzemem var."

O cadı şapkası koleksiyonuna geri dönüyor, ben de üstümü değiştirmek için banyoya giriyorum. Yarım saat sonra makyajlı bir yüz, kanatlar, bir taç ve Bay Spock'ın çok kıskanacağı bir çift sivri kulakla çıkıyorum.

Dani beni görünce zıplayıp alkışlıyor. Tam bir cadı kıyafeti giymiş, üzerinde ince siyah bir elbise ve ucunda büyük bir siğil olan sahte bir burun var.

"Aman Tanrım! Harika görünüyorsun!"

"Teşekkür ederim. Sarışın bir peruk takmam gerekmiyor mu?" "Sarı saçla çok solgun görünürsün. Sen bir Esmer Galadriel. Vay canına, elbisen çok dekolte. Göğüslerin resmen bana merhaba diyor."

"Beni utandırdığın için teşekkürler."

Kolumu tutarak, "Boş ver. Bebek bakıcısı az önce geldi, o yüzden yola çıkıyoruz. Ryan oturma odasında bekliyor."

Oturma odasına girdiğimizde Ryan'ı buluyoruz - *Büyücü*'deki uçan maymunlardan biri gibi giyinmiş

Oz bebek bakıcısıyla *sohbet ediyor*, gerçekten iyi bir büyükanne olacak gibi görünen gülümseyen gri saçlı bir kadın. Vedalaşıyoruz, Ryan'ın cipine doluşuyoruz ve yola koyuluyoruz.

"Peki bu parti nerede?" Arka koltuktan soruyorum.

"Pacific Palisades," diye cevaplıyor Ryan. "Eğer trafiğe takılmazsak yarım saat içinde orada oluruz. Müzikten Dani sorumlu."

Bir Reggae istasyonu buluyor ve hepimiz Bob Marley'e eşlik ediyoruz. Yol çok çabuk geçti. Nedense partinin bir kulüpte ya da restoranda olmasını bekliyordum ama Pasifik Okyanusu'na bakan bir yerleşim bölgesinde ağaçlarla çevrili hoş bir caddeye park ediyoruz. Güneş batmaya başlıyor ve gökyüzü renk cümbüşüne bürünüyor.

"Kimin evi bu?" Geniş bir ön bahçeye sahip Akdeniz tarzı büyük bir eve yaklaşırken soruyorum. Sokakta bize doğru yürüyen, renkli kostümler giymiş, konuşup gülen başka insanlar da var.

"Bir arkadaşımın arkadaşı," diyor Ryan. "Davetiyeyi ikinci elden aldım ama arkadaşım herkesin gelebileceğini söyledi. Bu ev harika, değil mi?"

Açık ön kapıdan geçerken Dani ve ben aynı fikirde olduğumuzu mırıldanıyoruz.

Ana fuaye, engelsiz okyanus manzarasına sahip bir oturma odasına açılmaktadır. Ev zevkli toprak tonlarında dekore edilmiştir. Mobilyalar çağdaş ama soğuk değil ve her yerde çeşitli boyutlarda ve çeşitlerde bitkiler var, bu da ince bir yemyeşil, tropikal atmosfer veriyor.

Zaten kalabalık.

Oturma odasından dışarıdaki verandaya doğru ilerliyoruz, Dani ve Ryan bar için sıraya giriyor. Bahçeden etkilenip içki içmek istemediğim için havuzun yanından geçip bahçenin en ucuna gidiyorum, orada inanılmaz bir kırmızı begonvil çalılığı taş bir duvarın üzerinden taşıyor. Duvarın ötesindeki manzara muhteşemdir. Çünkü

deniz, gün batımı gökyüzünün altında kobalt renginde parıldıyor.

Burada kendimi garip bir şekilde evimde hissediyorum. Burası tam da kendim için satın alacağım türden bir yer.

Sahibinin satıp satmayacağını merak ederek dönüp bara doğru ilerliyorum. Dani ve Ryan ortalıkta görünmüyorlar, ben de içeri girip onları arıyorum.

Oturma odasından koridora doğru köşeyi döndüğümde, önüme çıkan bir şeye takılıyorum.

Bir ayak.

Siyah bir ayakkabı giymiş büyük bir ayak.

Dudaklarımdan boğuk bir çığlık kaçarak sallanmaya ve öne doğru devrilmeye başlamadan önce sadece bir anlığına görebiliyorum.

Bir el fırlayıp üst kolumu kavıyor ve düşmemi engelliyor. Sonra sert bir göğse doğru sürükleniyorum. Alçak bir ses kulağımda hırlıyor.

"Dikkatli ol, küçük elf. O güzel tacını kırmak istemezsin."

Nabzım hızlandı. Yakıcı koyu renk gözleri olan sert, yakışıklı bir yüze bakıyorum ve içimden çıkan küçük nefese engel olamıyorum.

Callum bana sanki doğan güneşmişim ve ilk kez gün ışığı görüyormuş gibi bakıyor.

Geri çekilmiyorum. Çekilmeliyim ama kokusunu içime çekmekle ve gözlerinde boğulmakla o kadar meşgulüm ki geri çekilmeyi koordine edemiyorum. Her zamanki gibi beynime kısa devre yaptırıyor ve doğrudan merkezi sinir sistemime bağlanıyor.

Onca hafta ayrı kaldıktan sonra ona bu kadar yakın olmak tüm bedenimi ateşe veriyor. Ürettiğim bu sıcaklıkla evi yakabilirim.

Nefes nefese, kalbim deli gibi çarparak, "Ne kadar cesurca. Beni kurtardığınız için teşekkür ederim, bayım...?"

"Snape." Bakışları ağızma düşüyor. "Severus Snape."

Bu adam gerçekten inanılmaz. Anti-kahramanı temsil etmek için kurnaz ve karmaşık büyücülük profesörü 'den daha uygun bir kostüm seçemezdi.

Harry Potter serisindeki Hogwarts, sonuna kadar kimsenin iyi ya da kötü olduğunu bilmediği, sadakatini kendini feda ederek kanıtladığı ve yedi kitaplık pislik için kefareti kazandığı Karanlık Sanatlar uzmanı.

Bu şaşırtıcı bir öz farkındalık gösterisi mi yoksa tüm eksikliklerinin altında iyi bir tarafı olduğu izlenimini vermek için hesaplanmış bir taktik mi bilmiyorum ama yine de etkilendim.

Hiç değilse *Harry Potter* hayranı.

"Ah. Bu pelerini ve önsezili havayı açıklıyor."

Kolumu bırakarak tacımı düzeltiyor, sonra parmak eklemlerini yanağıma hafifçe sürüyor. Mırıldanıyor, "Ben sadece dışarıdan önseziliyim, elf kraliçesi. İçimde, senin için, her şey lapa gibi."

Boğazımda oluşan yumruyu yutkunarak ona bakıyorum ve keşke biraz daha fazla öfke ve ağzını ağzımda hissetmek için çok daha az özlem toplayabilseydim.

Birbirimizin gözlerinin içine bakıyoruz, parti unutulmuş, kalabalık kaybolmuş. Kendi küçük işlevsizlik balonumuzda ikimizden başka kimse yok.

"Kolundaki benim adımın dövmesi mi?" diye fısıldıyorum.

"Okuyabiliyorsun. Öyle olduğunu biliyorsun."

"Sadece kontrol ediyorum. On Üç'ten kimseye bahsetmedim." "Biliyorum."

"Nereden biliyorsun?"

Gözlerindeki duygu çok baskın. "Çünkü sen iyi ve doğru olan her şeysin ve ben sana güveniyorum. Kalbimle, hayatımla, her şeyimle sana güveniyorum Emery. Ve hiç kimseyi bu kadar sevmemiştim."

"Callum. Lanet olsun." Kelimeleri zar zor söyleyebildim, boğazım düğümlendi.

Yüzümü ellerinin arasına alıyor ve alnını alnıma bastırıyor. Sesi alçak ve aceleci, "Yeniden başlayalım. Bana bir şans daha ver."

"Neden vereyim ki?"

"Çünkü beni asla terk etmeyeceğine dair yemin ettin. Çünkü tüm hatalarıma rağmen birlikte iyi olduğumuzu biliyorsun." Dudaklarına en yumuşak öpücüklerini konduruyor. "Ve çünkü sen bana aşıksın, tatlı küçük elf, olmak istemersen bile."

Haklı olmasından gerçekten nefret ediyorum.

Ama biz koca bir yalancı çift olduğumuz için gözlerimdeki suyu siliyorum, omuzlarımı dikleştiriyorum ve çenemi kaldırıyorum. Gözlerinin içine bakarak soğuk bir şekilde, "Sana aşık değilim. Azıcık bile değil."

Dünyanın sessizce döndüğü ve kalp atışlarımın hızlandığı bir duraklama oluyor.

Sonra o da benimle aynı anda gülümsüyor ve ağzını benimkine yapııştırıyor.

Uzun ve tutkulu bir öpücük. Arka planda bir yerlerden çığlık sesleri duyuyorum ama duymazdan geliyorum. Ayrıldığımızda, ikimiz de nefes nefese, "Bu ev senin, değil mi?" diyorum.

"Evet. Bel Air'deki evden daha çok seversin diye düşündüm."

"Dani ve Ryan'ı bu partiye davet eden de sensin, değil mi?"

"Onları suçlama. Kendilerini mecbur hissettiler." "Neden?"

"Çünkü Mia için bir üniversite vakıf fonu kurdum ve Ryan'ın babası için bir daire satın aldım."

"Callum?"

"Evet, sevgilim?"

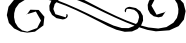
"Bir daha asla böyle bir şey yapma."

"Yapmayacağım. Söz veriyorum."

Gözlerimi ona diktiğimde sırtıyor.

Bu bir felaket olacak. Öyle olacağını zaten biliyorum.
Bizim gibi yalancılar aşık olduğunda, her şey dağılır.
Ama en azından şimdilik birlikte düşüyoruz.

Sonsöz

İki ay sonra

T Maui'deki Four Seasons Oteli Montecito'dakinden bile daha güzel. Çok fazla gördüğümde değil, çünkü Callum ve ben zamanımızın çoğunu

Bir hafta önce süitimize geldiğimizden beri.

Tam olarak süitimizdeki yatakta. "Kıvranmayı kes."

"Elimde değil."

"Evet, edebilirsin. Ve yapacaksın, yoksa gelmene izin vermem."

"Neden her zaman sorumlu olan sen oluyorsun?"

"Çünkü ben senin efendimim."

"Hayır, sen benim *canavarımsın*."

"Aynı şey. Bir daha konuşursan seni ters çevirip kıçına şaplak atarım."

Ona ters ters bakıyorum ama başka bir şey söylemiyorum. Gülümsemesi kendini beğenmişliğin tanımı. "Aferin kızıma."

Yatakta sırtüstü yatarken nefes veriyorum ve rahatlamaya çalışıyorum. Ayak bileklerimden ve el bileklerimden bağlıyım, kollarım başımın üzerinde ve bacaklarım açık. Ben hata yaptım bahsetmek için

Callum, Killian'ın ip zulasının bir tür esaret teçhizatı olduğunu düşündüğümü ve o zamandan beri beni mobilyalara bağladığını söyledi.

Sağ ayak bileğimi yatak direğine bağlayan bağın gerginliğini kontrol ediyor. Tatmin olmuş bir şekilde parmak uçlarını baldırlarımdan iç uyluğuma doğru gezdiriyor.

Dokunuşu ardında kıvılcımlar bırakıyor. Titrediğimde gülümsemesi derinleşiyor.

Mırıldanıyor, "Bana karşı bu kadar duyarlı olmanı seviyorum. Sessiz kal, yoksa cezalandırılacaksın." Bir parmağını içimde kaydırıyor, kalçalarımı eğip dudağımı ısırdığımda gözleri arzuyla parlıyor.

Talimatlara uyduğum için ödül olarak bana ağzını veriyor.

Eğilerek dilini klitorisimin üzerinde zonklayana kadar ileri geri kaydırıyor ve ben ihtiyaçtan titriyorum.

"Ses çıkarma," diye fısıldıyor, yüksek sesle inlemeye başladığımı biliyor.

Dudağımı o kadar sert ısıriyorum ki muhtemelen kan geliyor. Ama ona itaat ediyorum. Benden kaçan tek ses, düzensiz nefes alışlarımın sesi.

İlkinde bir parmak daha ekliyor ve beni yerken beni parmaklıyor, o harika sıcak ağzıyla amımda ziyafet çekiyor. Meme uçlarım sertleşti ve nabzım çılgınca atıyor. Veranda kapıları açık olmasına ve odanın içinden hoş bir serin esinti esmesine rağmen, tenim terden buğulanıyor.

Dişleri şişmiş klitorisimi sıyırdığında geriliyor, nefesimi içime çekiyorum. Çok iyi hissettiriyor ama çok erken bırakırsam memnun olmayacak.

Onu memnun etmeyi ne kadar sevdiğimi düşünmemeye çalışıyorum.

Düşündüğümde, kafasına vurmak istiyorum. "Gelmen gerekiyor mu bebeğim?"

Çılgınca başımı sallıyorum, kalçalarımı sallıyorum, bunun için çaresizim. "Benim için tut."

Ayağa kalktı. Yatağın yanında çırılçıplak durmuş, kalın aletini okşarken bana bakıyor. Aç bakışlarım

tepeden tırnağa, o kaslar ve o yanan gözler, parmak eklemlerindeki ve ön kolundaki adımın dövmeleri, göğüs kafesindeki dikenlerle çevrili yüzümün görüntüsü. Ve elinden gururla dışarı fırlayan o muhteşem ereksiyon.

Dudaklarımı yalıyorum, tacın yarığında parlayan o küçük damlanın tadına bakmak istiyorum.

"Çok güzelsin. Şu haline bak. Sikimi ağzına almak istiyorsun, değil mi tatlı kız?"

Tekrar başımı salladım. Bu noktada, bana sorduğu her şey coşkulu bir evetle yanıtlanacak.

"Al şunu."

Aletin başını dudaklarımın arasından geçiriyor, emmeye başladığımda tıslıyor. Kalçalarını yavaşça öne doğru bastırarak ağzımın derinliklerine batıyor. Sonra bir elini boğazıma doluyor ve karanlık bir şekilde "Gelme" diye emrediyor.

Amcığıma sert bir tokat atıyor.

Zevk vücudumda patlarken sarsılıyorum ve inliyorum. Amım karıncalanıyor, ihtiyaçtan ağrıyor.

Sıkılmış dişlerinin arasından, "Çok iyisin. Sen benim iyi kızımsın, değil mi karıcığım?"

Küçük bir onay sesi çıkarıyorum ve sikini daha sert emiyorum. Alçak sesle inlemesi bundan ne kadar hoşlandığını anlamamı sağlıyor.

Açık avuçlarını çıplak vücudumda gezdiriyor, meme uçlarımı sıkıyor, karnımı ve kalçalarımı okşuyor. Dokunuşunun altında kıvrılırken, ağzımı sikerken burnumdan nefes almak için mücadele ediyorum, çenemin altındaki eliyle başımı sabit tutuyor.

İki parmağının arasında klitorisimi çimdiklediğinde, istemsizce inliyorum, gözlerim başımın içinde geri dönüyor. Kalçalarımı umutsuzca esnetiyorum, beni doldurmasına ihtiyacım var.

"Efendisi için çok iyi," diye fısıldıyor, sesinde bir heyecan var. "Bence bu güzel ıslak amcık bir ödülü hak ediyor."

Ağzımdan çekiliyor ve yatağın yanındaki komodinin çekmecesini açıyor. Nefes nefese, bir vibratör çıkarmasını izliyorum. Pembe ve kavisli bir şekli var.

Belli belirsiz bir saksafona benziyor, tepesinde büyük bir kafa ve alttaki U'nun üstünde daha küçük bir kafa var.

Gözlerim açılıyor. Bunu nereden bulduğunu sormak istiyorum ama tek kelime etmiyorum.

Çekmecedan küçük bir şişe kayganlaştırıcı alıyor ve bacaklarımın arasına damlatıyor, klitorisimin etrafına ve sıırıslıklam amımdan kıcıma doğru yayıyor. Sonra vibratörün düğmesine basıyor ve bana tehlikeli bir bakış fırlatıyor.

"Benim için geldiğinde adımı haykır, karıcığım."

Vibratörü içime sokuyor, küçük ucu kıcıma girerken titrediğimde kıkırdıyor. Büyük uç amımın derinliklerine oturduğunda, eğiliyor ve şişmiş klitorisimi yalıyor.

Neredeyse anında orgazm oluyorum, onun adını hıçkırarak söylüyorum. Sırtım yataktan kalktı.

Ben çaresizce yüzüne karşı sallanırken, boğazının derinliklerinden onay sesleri çıkarıyor, bağlarım karşı zorlanıyor, zevk dalgaları dalga dalga içime doğru dalgalanıyor.

Kasılmalar azaldığında ve ben orada doymuş ve terlemiş bir şekilde yatarken, vibratörü içimden çıkarıyor, ayak bileklerimdeki bağları çözüyor ve yatakta bacaklarımın arasında diz çöküyor. Kalçalarımı kalçalarına doğru çekerek, "Bakalım daha yüksek sesle çığlık atabilecek misin?" diyor.

Baskın bir homurtuyla içime sokuyor.

Göğüslerim zıplıyor. Amım kasılıyor. Başımı yastığa yaslayıp inliyorum.

Kısa, sert darbelerle beni sikmeye başlıyor, ben altında zevkle haykırırken sikini içime sokuyor. Kalçalarımı kavrayarak, ikimiz de inleyene ve yatak başlığı yüksek sesle duvara çarpana kadar daha sert ve daha hızlı itiyor.

"Dölümü almaya hazır ol," diye geveliyor, parmakları etime batıyor. "O tatlı amcığını benim için sonuna kadar aç bebeğim."

Tüm vücudu sarsılır. Kıpırdamadan düşüyor ve başını geriye atıyor. Sonra orgazm oluyor, titriyor, içimde hafifçe sallanıyor

kendini içine dökerken.

Saniyeler sonra kendi doruk noktama ulaşıyorum. Amım onun uzun, sert boyunun etrafında kasılıyor, zar zor nefes alabilene kadar tekrar tekrar.

Puslu bir merakla ona bakıyorum, ne kadar güzel olduğunu ve ne kadar şanslı olduğumu düşünüyorum, her ne kadar bu ana kadar olan yolculuğumuz berbat şöhretler salonuna ait olsa da.

Zor nefes alarak üzerime yığılıyor. Dirseklerine dayanarak yüzümü ellerinin arasına alıyor ve beni derinden öpüyor. Bacaklarımı beline doluyor ve ben de onu öpüyorum.

İkimiz de nefesimizi tuttuğumuzda mırıldanıyor: "Adımı haykırmadın."

"Yine boşalmadım."

Arkasına yaslanıp bana bakıyor, gözleri kocaman.

Benim gülümsemem de onunki kadar kendini beğenmiş.

"Yoksa yalan mı söylüyorum?" Gözlerini kısarak bana hırlıyor.

Ben gülüyorum. Öfori vücudumda parıldıyor, kendimi hava kadar hafif hissettiriyor, sanki yataktan uçabilirmişim gibi.

Daha sonra, güneş ufukta alçalmaya başlarken ve açık lanai kapılarından gelen esinti saçlarımı karıştırırken kollarında yatarken fısıldıyorum, "Bir keresinde bana çocuk istemediğini söylemiştin. Bu doğru muydu?"

Kıpırdanıyor ve başımın tepesine bir öpücük konduruyor. Nefes alırken göğsü yükseliyor. "Evet."

"Nedenini sorabilir miyim?"

"Cevabı beğenmeyeceksin."

"Göremezsin ama yüzümü sana doğru çeviriyorum."

"Pekâlâ. Cevabım, seni paylaşmak istemediğim için."

"Haklısın. Cevaptan hoşlanmadım."

"Sana söylemiştim."

Dirseğimi kaldırıp ona bakıyorum. "Ciddi misin sen?"

"Evet."

"İlginç. Tahmin et ne oldu?" "Ne mi?"

Ona tatlı tatlı gülümsedim. "Pozisyonunu yeniden düşüneceksin. Çünkü baba olmak beni paylaşmak zorunda olduğun anlamına gelmiyor, sadece hayatında seni benim gibi kızdıracak daha fazla insan olacağı anlamına geliyor."

Bakışları kasvetli. "Tam da ihtiyacım olan şey."

"Aslında öyle. Hâlâ kendi iyiliğin için fazla otoriter ve kibirlisin."

Tekrar onun yanına sokuluyorum, ona yaklaşıyorum ve onu içime çekiyorum. "Ayrıca çocuk istemeyen biri olarak tohumlarını ister istemez etrafa saçtığını da belirtmek isterim. Prezervatif kullanımımız pek de sistematik sayılmaz."

Sesi kuruyor. "Senin de çok güzel ifade ettiğin gibi 'tohumum' çoğu zaman yumurtalıklarının yakınına bile gelmiyor sevgilim."

Vücudumu ne kadar güzel kullandığını düşünerek gülümsüyorum. "Evet, ama sadece bir kez oluyor."

Uzun bir süre sonra sessizce "Biliyorum" diyor. Ses tonundaki bir şey yüzüne bakmamı sağlıyor.

Sıcak, yumuşak gözlerle bana bakıyor. Gözlerindeki ifade kalbimin küt küt atmasına neden oluyor.

"İyi bir baba olamayacağından endişeleniyorsun, değil mi?"

"Sen beni herkesten daha iyi tanıyorsun. Bu bir geçerli endişeleniyorum."

Kalbim genişliyor, ona duyduğum sevgiyle doluyor. Çoğu erkek hatalarının bir çocuğu nasıl etkileyeceğini düşünmek için zaman ayırmaz. Ama yine de çoğu erkek Callum gibi değil.

"Bence harika bir baba olursun, eğer bu bir şey ifade ediyorsa."

Gözleri parlıyor, yutkunuyor. Bir eliyle saçlarımı okşayarak hoyratça şöyle diyor: "Bu her şey için geçerli, karıcığım. Ama burada

Ayrıca işimi de düşünmeliyim. Ailemin Killian'la olan ilişkisi. Eğer bana bir şey olursa-"

"Sana ne oldu?" Telaşla araya giriyorum. "Sana ne olabilir ki? Bana işlerin idari tarafında olduğunu söylemişti!"

"Kötü adamlar taraf tanımaz."

"Sana yardım etmeme izin vermelisin" diyene kadar bir süre birbirimize baktık.

Düz bir "Hayır" ile cevap verir.

"Callum-"

"Kesinlikle olmaz, Emery. Buna izin vermeyeceğim." "Yapabileceğim bir şey olmalı."

Gözleri öfkeyle parladı. "Hayır dedim. Bırak artık." Bu inatçı adam. Asla öğrenemeyecek.

"Bu konuya daha sonra döneceğiz. Bu arada, oda servisinden yemek sipariş edelim. Açlıktan ölüyorum."

Bana şüpheyle bakıyor, dudakları inceliyor ve burun delikleri açılıyor.

"Ne?"

"On Üçler'e yardım etmene izin vermesi için Killian'la konuşmaya çalışacağsın, değil mi?"

"Kim, ben mi?" Kirpiklerimi masumca kırıpıştırıyorum.

"Onunla nasıl bağlantı kuracağımı bile bilmiyorum, aptal."

Gülümsediğimde göğsünden bir hoşnutsuzluk hırıltısı yükseliyor.

Göğüs kafesine vuruyorum ve daha geniş gülümsüyorum.

"Sevgili, sevgili kocacığım. Tam bir huysuzsun."

Sonra yuvarlanıp yataktan fırlıyorum ve *Pembe Panter* temasını ıslık çalarak banyoya giriyorum.

Callum bağırır sonra Ben, "Hayır, Emery.

Bu Cevapo

Lanet olsun, *hayır!*"

Omzumun üzerinden "Tamam tatlım!" diye sesleniyorum ve melodimi "London Bridge Is Falling Down" olarak değiştiriyorum.

Mırıldandığını duyduğumda, "Lanet olsun. Bu kadın," diye mırıldandığını duyunca gülmeye başlıyorum.

Mermer makyaj tezgahının ortasında duran küçük siyah kadife kutuyu gördüğümde gülmeyi aniden kesiyorum. Kalbim bir atıyor, sonra hızını ikiye katlıyor.

Donmuş bir şekilde kutuya bakarken arkamdan gelen yumuşak bir ses "Sana doğru düzgün evlenme teklif etmediğimi fark ettim" diyor.

Dönüp ona bakıyorum. Şimdi gülümsüyor, yüzü o kadar yakışıklı ki içim acıyor.

Sonra, ben şaşkınlıkla izlerken, tek dizinin üzerine çöküyor ve ellerimi ellerinin arasına alıyor.

"Emery Eastwood. Seni tüm kırık parçalarım ile seviyorum ve ölene kadar da seveceğim. Karım olma onurunu bana bahşeder misin?"

Gözlerime su doluyor. Kalbim jimnastik yapma zamanının geldiğine karar veriyor. Sesim çatlayarak, "Ben zaten senin karınım, aptal. Papa'ya sor."

"Bu bir evet mi?"

Boğazım düğümlendiği için sadece başımı sallayabiliyorum.

Ayağa kalkıp beni kucağına alıyor, göğsüne bastırıyor ve yüzünü boynuma gömüyor. Kalbinin benimkine çarptığını, çılgınca atışlarının senkronize olduğunu hissediyorum ve onunla tanışmadan önce nasıl mutlu olduğumu düşündüğümü merak ediyorum.

"Ah, bekle. Evet demeden önce yüzüğü görmeliyim. Başka bir şatafatlı canavarlık olmadığından emin olmalıyım."

"Zaten evet dedin." "Geri götürebilirim."

"Ben de seni bir bodruma kilitleyebilirim."

Kollarımı geniş omuzlarına dolayarak başımı kaldırıyorum ve sevgi dolu gözlerine bakıyorum. "Bir de benim ele avuca sığmaz biri olduğumu söylüyorsun."

"En azından bebek bokunun güzel bir sandviç malzemesi olduğunu düşünmüyorum."

"Callum?"

"Evet, sevgilim?"

"Çenenin kapatıp beni öpme zamanı."

Gözleri parlıyor, başını eğiyor ve söyleneni yapıyor.

Karşı onun Ağz, I Mırıltı, "Oh,
bir daha fazla şey.
Bana düğün hediyesi olarak ValUBooks veriyorsun."
"Tabii ki veriyorum."
"İyi cevap."

Bizim Gibi Yalancılar'ı okuduğunuz için teşekkürler! Ahlaken Gri serisine Cole'un hikâyesi [Fall Into You](#) ile devam edin.

Kitaplarımı diğer okurlarla tartışmak isterseniz, özel okur grubum [Geissinger'ın Çetesi](#)'ne katılın.

için kal üzerinde üst . benim kitap gibi Haberler ile Alıntılar ve sadece aboneler için hediyeler, [VIP Bültenime](#) katılın.

Teşekkür

Çalışmalarımı uzun süredir okuyorsanız, ne yaptığımı görmeye başlamış olabilirsiniz.

Eğer görmüyorsanız, kuşbakışı bir görüntüye zoom yapın ve Bad Habit kitaplarından başlayıp bu romana kadar yayınlanma tarihi sırasına göre ilerleyen çağdaş serilerime bakın (Slow Burn serisini atlayın çünkü onlar aslında bağımsızlar). Göreceğiniz şey, bu on altı roman ve novellanın hepsinin büyük ya da küçük yollarla birbirine bağlı olduğudur.

Bir serideki karakterler diğerinde cameo yapıyor.

Olay örgüsü önce birleşiyor, sonra ayrılıyor.

Korumalar ve paralı askerler ve mafya babaları, casuslar ve hırsızlar ve hackerlar, kahramanlar ve kötüler, aşıklar ve nefret edenler ve grinin her tonunun ahlaki açıdan belirsiz olanları var.

Gelecekte bir noktada, tüm bu evrenler (ve henüz yaratılmamış olanlar) birleşecek.

Büyük şeyler olacak.

En sevdiğiniz karakterlerden hangilerinin hayatta kalacağını söyleyerek spoiler vermeyeceğim.

Eğer yeni bir okuyucuysanız ve bu benim ilk kitabımsa, *merhaba!* Ve lütfen endişelenmeyin. Az önce söylediğim her şeyi unutun ve manzaranın tadını çıkarın. Bu karnaval yolculuğuna istediğiniz zaman atlayabilmeniz için her şeyi ayarladım. (Kitaplarımın okuma sırası için [buraya gidin](#).)

Her zaman doğruyu söylediği için Jay'e teşekkür ederim.

Linda Ingmanson'a tüm hatalarımı yakaladığı için, hızlı geri dönüşü için ve size yarım bir taslak gönderdiğimde cesaretlendirici sözleri için teşekkürler.

Hikaye bir vampir hakkında değil, çünkü her Şey çok kafa karıştırıcı.

Bu güzel kapağı hazırladığın ve birlikte çalışmak için harika olduğun için teşekkürleri Lori Jackson.

Michelle Lancaster'a yeteneğiniz, mizahınız ve sanatsal gözünüz için teşekkürleri. Tek kelimeyle bu işin en iyisisin ve tam bir baş belasısın.

Troy Duran'a bir dahi ve çok iyi bir insan olduğu için teşekkür ederim.

AudioSorceress'tan Marnye Young'a (ve Denise'e!) ortaklığınız ve profesyonelliğiniz için teşekkür ederiz.

Bent Agency'den Jenny Bent'e harika olduğu için teşekkür ederiz.

Valentine PR'daki ekibe yayınlarımı destekledikleri ve arada kitaplarımı tanıtımama yardımcı oldukları için çok teşekkür ederim. Gösterdiğiniz çabayı çok takdir ediyorum.

Geissinger'ın etesi, sizi seviyorum. Tek yapmak istediğim Cabo'ya kaçıp saklanmak olduğu günlerde bile arkamı kollayan ve beni özel hissettiren dostlara sahip olmak nadir bir onurdur.

Ve okuyucularıma, bir süreliğine hayatlarınıza girmeme izin verdikleri için özel bir teşekkür. Bu kitabı elinize aldığınız için onur duydum ve minnettarım. Hayatım boyunca okumayı ve yazmayı sevdim ve size hikyelerimi anlatmama izin verdiğiniz için teşekkür ederim.

Anne ve baba, sizi her gün zlyorum.

Yazar Hakkında

J.T. Geissinger, otuz bir romanı ile uluslararası ve Amazon Listelerinde 1 numara olan çok satan bir yazardır. Komik, alıngan romantik komedilerden yoğun erotik gerilimlere kadar uzanan kitapları dünya çapında on milyondan fazla satmış ve yirmiden fazla dile çevrilmiştir.

Hem çağdaş hem de paranormal romantizm dalında RITA® Ödülü, romantizm kurgu dalında Romance Writers of America® verilen en yüksek ödülü için üç kez finalist olmuştur. Ayrıca En İyi İlk Kitap dalında Prism Ödülü, En İyi Paranormal/Kentsel Fantezi dalında Golden Quill Ödülü ve En İyi Erotik Romans dalında HOLT Madalyonu sahibidir.

[Geissinger'Çetesi](#) ın adlı Facebook okuyucu grubunda onunla çevrimiçi bağlantı kurun.

J.T. Geissinger tarafından da

Kraliçeler ve Canavarlar Serisi

Acımasız Yaratıklar

Şehvetli Dürtüler

Vahşî Kalpler

Acımasız Yeminler

Beautifully Cruel Serisi

Güzel Zalim Zalim

Cennet

Tehlikeli Güzellik Serisi

Tehlikeli Güzellik

Tehlikeli Arzular

Tehlikeli Oyunlar

Yavaş Yanık Serisi

Senin İçin

Yanmak Senin

İçin Erimek

Senin İçin

Acımak

Kötü Oyunlar Serisi

Fena Güzel Fena

Seksi

Kötü Niyetler

Kötü Alışkanlık Serisi

Günah Gibi

Tatlı Beni

Günaha Sok

*Benimle
Günah İşle
Günah Gibi
Ateşli*

BAĞIMSIZ ROMANLAR

PenPal
Mükemmel
Yabancılar Gece
Yarısı Sevgilisi
Angajman Kuralları

- Çeviri Kitapların Olduğu Telegram Kanalımız
 - Çeviri Yedek Telegram Grubumuz
 - Çeviri Kitaplar Sohbet Grubumuz
 - Çeviri Kitaplar Yorum + Öneri
- Çeviri Kitaplar Instagram Sayfamız

Not: Türkiye’de basılmamış kitapların ya da yarım kalmış serilerin yapay zeka çevirisini paylaşan bir topluluğuz. Kitaplarımız paylaşılacak içindir. Ama lütfen emeklerimizi hiçe sayarak kendi oluşumunuz gibi yansıtmayınız. PDF içindeki logo-imza sayfamızı silmeyiniz. Çok fazla zaman ve emek verilerek oluşturulmuş bir arşivimiz mevcut. Lütfen anlayışlı olunuz.

Dip not: Artık Çeviri Kitap isteği alınmayacaktır.

Sevgiler.

Çevirigiller Ekibi

